

Dominik Antolov

Král' morí
Prísaha

Veľká Čalomija 2020

Raz príde muž, narodený pod súmrakom. Pripláva spoza morí a jeho loď oheň bude chrliť. Jeho moc zrodí sa z nešťastia a smútku, no ľuďom prinesie len spravodlivosť a radosť. A keď sa mesiac niekoľkokrát naplní, bude na mori najmocnejší. Stane sa pánom morí a navráti im rovnováhu, keď sa ho budú báť všetci bohatí a krutí. Bude to muž zahalený v čiernom. Kráľ nikoho, v mene spravodlivosti a slobody.

Taramtubaķ
1129 Mateķuhama

Tento príbeh sa zrodil podľa proroctva. Proroctva šamana Taramtubaķa, ktorý videl budúcnosť. Predpovedal príchod muža. Muža v čiernom, ktorý bude vládnuť na mori. Jeho predpoveď sa naplnila. Ten muž prišiel a vládol moriam na celom svete mnoho rokov. Bol nesmrteľný a neporaziteľný. Jeho meno a skutky sa stali slávnymi. Mohli sme ich počuť ako príbehy o Grandskom ķorzárovi.

*Kniha prvá:
Prísaha*

I

*Gróf Dateb
(1586 – 1593)*

I. kapitola: Alfonso Sánchez Blanco de Dateb

Ísal sa rok 1586. Tento príbeh sa začína na severe Španielskeho kráľovstva v grófstve nazývanom Montageneu, kde sídlil vážený rod de Dateb, súčasť španielskej šľachty. V to osudové jesenné ráno napochodovala na územie grófstva skupina španielskych vojakov, ktorá postupovala až úplne na sever, kde sa nachádzalo rodinné sídlo v podobe krásneho a priestranného zámku. Bola to renesančná stavba v tvare písmena U s prízemím, jedným poschodím a podkrovím. Okolie lemoval rozsiahly park, ktorý sa strácal v neďalekom lesíku. Vojaci sa neunúvali klopaním a priamo vyrazili dvere koncami svojich kopijí.

– Hej, seňori, čo to má znamenať?! – vykrikol zhrozený komorník.

– Kde je gróf de Dateb? – opýtal sa veliteľ vojakov, kým sa muži za ním radili do formácie.

Služobníctvo sa okamžite postavilo na odpor a obkľúčilo schodisko, čo znamenalo, že ich pán je na poschodí. Vojaci vykročili vpred, ale nebolo treba. Po schodoch zostupoval gróf nižšej postavy s dlhými čiernymi vlasmi a malými fúzmi, zaväzujúc si svoj župan.

– Som tu. Ako vám poslúžim, seňori?

– Gróf Alfonso Sánchez Blanco de Dateb, ste obvinený zo sprisahania na vražde jeho výsosti kráľa Manuela II. Pôjdete s nami.

– Robíte si žarty? Celé dni som tu na svojom panstve a starám sa o grófstvo. Ja s tým nemám nič spoločné, – odvetil Alfonso.

– To povedzte novému kráľovi, pane. A teraz poďte s nami! – držal sa rozkazu veliteľ.

Jeden z vojakov ihneď vyštartoval, aby Alfonza spútal. No gróf reagoval pohotovo a keďže poznal právo, vedel, že kým mu vinu nedokážu, nemôžu nič urobiť.

– Len pokoj, vojak. Trochu úcty, – zastavil ho gróf.

– Kapitán, pôjdem s vami, ale ako šľachtic, nie ako väzeň.

– V poriadku, pane, – súhlasil kapitán.

Alfonzo prikázal sluhom, aby mu doniesli jeho oblečenie. Pokým čakal, jeho komorník k nemu pristúpil so slovami, aby to nerobil, pretože to je určite nejaká pasca. No on sa odhovoriť nedal. Chcel zistiť, čo je vo veci a hlavne mu jeho aristokratická hrdosť nedovolila nechať meno de Dateb poškvrnené. Po piatich minútach čakania Alfonza obkľúčili vojaci a v ich sprievode odchádzal z grófstva Montageneu do Madridu. Cesta kočom trvala necelé dva dni s prestávkami. Keď sprievod dorazil do Madridu, gróf de Dateb veril, že sa môže očistiť pred novým kráľom. Ved' bol slušným poddaným, ale k vládovi ho neviedli. Dostal však príležitosť očistiť sa na inom mieste. Tým miestom bola inkvizícia, ktorá sa s nikým nehrala a len málokto sa odtiaľ dostal nevinný. Ešte aj tí najčestnejší ľudia boli odsúdení za tie najhoršie zločiny, lebo každý sa radšej priznal, ako by mal znášať mučiace metódy tejto „inštitúcie“. Kapitán a dvaja vojaci zaviedli nového hosťa do budovy, kde inkvizícia pôsobila. Posadili Alfonza do jednej cely v podzemných priestoroch.

– Tu si sadnite. Hneď sa vám budú venovať.

– Počkám, nebojte sa, – vtipkoval Alfonzo, ktorý očividne ani v takejto situácii nestrácal zmysel pre humor.

Ved' čo iné mu zostávalo? Bolo to však obdivuhodné, pretože v miestnosti, kde sedel, boli na stenách povešané putá, reťaze, španielske čižmy a ďalšie inštrumenty napomáhajúce výsluchu. Počas čakania sa každému väzňovi prevrátil žalúdok, keď to videl a hneď mu napadlo, že by bolo lepšie sa priznať, ako by mali výpoveď z neho ťahať. Alfonzo stále zostával duchapritomný. Jeho viera v spravodlivosť mu šepkala, že sa báť nemusí. Rozjímanie o situácii, do ktorej sa dostal, narušilo výzgové otváranie dverí.

– Tak už som tu, señor, – ozval sa milý a zároveň strašidelný hlas inkvizítora.

Vošiel do miestnosti aj v sprievode dvoch vojakov. Tí sa postavili za Alfonza, keby mu náhodou prišlo nevoľno.

– Vitajte u nás pán gróf De Dateb, ak sa nemýlim. Ale poďme rovno k veci. Potrebovali by sme vaše priznanie k zločinu, z ktorého ste obvinený. Tak pôjde to dobrovoľne alebo vám k tomu pomôžeme?

– A v čom konkrétne spočíva moje priznanie? Viete, nebol som pri tom, keď sa zločin stal, – opýtal sa s humorom v hlase.

– Ved' vás tie srandičky prejdú. Ste predsa obvinený z vraždy kráľa a verte mi, že to z vás vytiahnem!!! – zvyšoval hlas inkvizítor a ten milý tón v momente zmizol.

Gróf de Dateb sa pozrel na vypočúvajúceho, nadýchol sa a spustil:

– Tak dobre, poviem vám to...

Inkvizítor aj vojaci spozorneli, čo má Alfonzo na jazyku.

– Som nevinný!

Inkvizítora skoro položilo. Ved' čakal rýchle priznanie bez komplikácii.

– To je drzosť! Ako sa opovažuješ takto drzo klamať?

– Vy si myslíte, že sa priznám k niečomu, čo som nespravil? – oponoval Alfonzo

– Ty bezbožník, ty kacír! Nehanbíš sa tu klamať rovno pred služobníkom božím?

Alfonzo sa poobzeral naokolo.

– A kde je ten služobník boží? Nikde ho nevidím, – s úsmevom odvetil de Dateb a tí dvaja, čo za ním stáli, sa takmer rozosmiali. Takéto niečo tu ešte nemali. Inkvizítor buchol svätú knihu o stôl a ako jedovatý šíp vyletel von. Určite sa mu nikdy nestalo, aby si z neho niekto robil žarty a hlavne nie obžalovaný. Keď zabuchol dvere, Alfonzo dodal:

– Ten asi nebude mať nervy v poriadku.

– Don Alfonzo, priznajte sa, možno obídete lepšie. On sa vráti a donúti vás k priznaniu. Neplatí sa zahrávať s inkvizíciou, – presviedčali ho vojaci.

Lenže gróf to nemal ani len v úmysle urobiť. Ved' za to by mu rovno na mieste odťali hlavu. Ale aj napriek svojej nevine, dôkaz o tom nemal, čiže bol v patovej situácii. Jeho viera v spravodlivosť začala kolísať. Ako mohol vidieť, toto nebude spravodlivý proces. Dumanie prerušil jeden z vojakov. Ten si musel odskočiť a druhý zatiaľ zostal strážiť. Ale gróf zostával stále mravný človek a na útek ani len nepomyslel, až kým mu zostávajúci vojak nezačal dohovárať.

– Pán gróf, priznajte sa, uľahčíte si to a z väzenia sa dá utiecť ľahšie ako z tejto budovy. Odsúdia vás tak či tak a možno po výsluchu ani nevyjdete živý, ak sa nepriznáte. Verte mi, pane, ja... Vtom vtrhol späť inkvizítor. Vojak sa okamžite narovnal a postavil do pozoru. Druhý tiež dobehol späť a postavil sa na svoje miesto. Inkvizítor ani nestihol prehovoriť a Alfonzo sa priznal s tým, že ho osvietilo a uľahčí si na duši a podobné veci. Predsa len mal vojak pravdu. Krátko nato dostal vopred napísané priznanie, ktoré už len podpísal. Grófa de Dateb potom v putách odviekli do mestskej väznice.

O dva dni sa v Madride na kráľovskom dvore konal súdny proces. Boli tam prítomní všetci vysoko postavení úradníci, šľachta a tiež aj celý kráľovský dvor a pravdepodobne aj skutočný vrah. Pojednávanie viedol sám nový kráľ Carlos IV., syn zavraždeného Manuela.

– Don Alfonzo Sánchez Blanco de Dateb, boli ste obvinení z vraždy môjho otca. Priznali ste sa, a preto vás trest smrti neminie a bude vykonaný do troch dní. Ďalej bude rod de Dateb zbavený všetkých majetkov, titulov a bude vylúčený zo šľachtických radov nášho kráľovstva. Nemáme ďalej o čom diskutovať. Pojednávanie sa skončilo! – dohovoriť kráľ a opustil miestnosť.

V dave zavládli rôzne nálady a ohlasy. Jediný, kto bol ticho, bol Alfonzo, ktorý nechápavo žasol nad systémom, ktorý roky uznával a bránil ako šľachtic. Bol odsúdený za niekoľko minút a dokonca nedostal ani len príležitosť sa obhájiť. Viera v niečo, čo popravde nikdy neexistovalo, sa zlomila a zostal len obyčajný zlomený muž. Najhoršie však bolo, že nepoznal odpoveď na otázku prečo. Kto ho chcel očierniť a zničiť. Ved' on nepriateľov nemal. Jednoducho to bolo neférové, zlo zvíťazilo nad dobrom a toto bol prosím pekne skutočný život. Počas rozjímania sa ho chopili stráže. Vyviedli ho spútaného z paláca a naložili ho do uzavretého koča, ktorý ho mal previesť do väznice. Tá bola o niekoľko ulíc ďalej. Odsúdenca sprevádzali dvaja ozbrojení vojaci. Koč postupoval pomaly. Cestou sa jeden z vojakov pustil do konverzácie, aby sa neunudili k smrti.

– Čo myslíš, spravil to ten chlapík? – vyzvedal vojak držiac opraty.

– Nespravil! A preto nebude popravený!

– Ako to myslíš? – opýtal sa vojak a pomaly zdvihol zrak.

– Prepáč, kolega... Je to moja povinnosť, – odvetil druhý vojak a bum, vpálil mu guľku priamo medzi oči. Potom prebral opraty a hlasným hujom popohнал kone. Alfonzo okamžite spozornel, pretože ho v kočiari začalo hádzať. Po niekoľkých minútach koč zastavil. Vojak dobehol ku dverám a otvoril. Alfonzo nevedel, ako má reagovať.

– Vrať sa som, keď sa priznáš, pochodíš lepšie, – zatykal vojak Alfonzovi, ktorý už vtedy nebol šľachticom.

– Ty? – začudoval sa de Dateb. – Bol si aj na inkvizícii, však?

– Zoznamovať sa stihneme aj neskôr! Teraz rýchlo pod', – súril ho vojak otvárajúc mu putá.

– Kde to sme? – obzeral sa.

– Neďaleko Madridu, ale ak chceš, môžeme sa vrátiť...

– Dobré, dobré, už sa hýbem.

De Dateb si obliekol uniformu mŕtveho vojaka, no niečo mu stále vŕtalo v hlave. Kto je ten vojak a prečo mu pomohol? Vojakova odpoveď bola jednoduchá:

– V živote som prišiel o mnoho a nikdy som sa to nesnažil získať späť. Teraz som dostal druhú šancu v tvojej podobe a chcem svoje chyby napraviť.

– Hoci nerozumiem tomu, čo hovoríš, ale tak či tak som ti vďačný.

– Raz ti o tom poviem podrobnejšie, – pousmial sa vojak.

– A máš aj nejaký plán alebo tu končíme?

– Musíme sa dostať k moru a odtiaľ smer Tropické ostrovy.

Alfonzo mu podal ruku na znak vďaky a súhlasu. Potom seňori odviazali kone, vysadli a najrýchlejšie, ako sa len dalo, cválali na západ, kde bolo najbližšia voda.

De Datebov plán bol jasný. Keďže nemal žiadnu šancu preukázať svoju nevinu, zostávalo mu len opustiť Starú zem. Pretože na tomto kontinente, kam by bol išiel, by ho prenasledovali za niečo, čo nikdy neurobil. A kráľov vrah sa nemôže ukryť nikam. Naši

utečenci mali náskok iba niekoľko hodín. Kráľovská elitná jednotka sa už stopercentne pustila za nimi. Alfonzo cválajúc vedľa vojaka ihneď vyzvedal:

– Ty, počuj, poznáš vojenský postup v takomto prípade?

– Áno, prečo sa pýtaš?

– Vojaci začnú hliadkovať v každom meste a prístave, nemám pravdu?

– Ak nás do večera nenájdu, tak áno. Holubmi o nás upovedomia všetky jednotky. Bude nemožné sa ukryť a už vôbec dostať sa na more, – poznamenal skormútené vojak.

– Dosiahneme do večera nejaký prístav?... – dostal nápad Alfonzo.

– Najskôr zajtra ráno.

– Ak by sme sa na more dostali z Portugalska.

– To nie je zlý nápad. Tam o nás ešte nebudú vedieť. Výborne, Alfonzo, – pochválil ho vojak.

Obaja okamžite otočili kone priamo na Portugalské kráľovstvo. Ibaže si señori neuvedomovali, že španielsky kráľ mal dlhé ruky a dostatok vojakov na to, aby našiel údajného vraha svojho otca. De Dateb a jeho záchranca boli na úteku už druhý deň, keď konečne dorazili k hraniciam. Cestou zanechali aj uniformy a zohnali si primerné meštianske oblečenie.

– Pozri kamarát, tamto je už Portugalsko, – ukazoval Alfonzo vojakovi, ktorý ešte stále nechcel prezradiť svoje meno, a preto ho volal jednoducho kamarát.

Keď prišli úplne k hraniciam, ktoré v tomto prípade tvoril les, rozhodli sa ísť zvyšok cesty pešo, keďže kone boli unavené a ďalej nevládali. Rozbehli sa teda do lesa, keď ich zastavil zvučný hlas:

– Stojte v mene kráľa! Ste obkľúčení!

Alfonzovci zastali, no keď sa obrátili, videli len desať vojakov s mečmi.

– Dva dni na úteku a zbytočne. Už sa teším na tú odmenu, – ironicky poznamenal ich veliteľ.

– Ale ešte ste ma nechytili, – odvetil Alfonzo a rýchlym švihom hodil dýku priamo do krku veliteľa.

Ten bezvládne padol. Nato aj Alfonzov kamarát poslal k zemi jedného z vojakov. De Dateb ako šľachtic mal excelentný výcvik šermu, a preto sa nebál boja, ktorý nasledoval.

– Zabite ich! – vykriekli vojaci a celá skupina sa rozbehla na nich. Nadarmo boli v presile, keď obaja utečenci sa očividne bili o život. Neprešla ani minúta a padli ďalší štyria. Vojaci si uvedomovali stav situácie a začali udržiavať väčší odstup. Alfonzo zložil ešte jedného. Potom sa obzrel za kamarátom. Ten však už ležal na zemi bez meča a nad ním vojak. V polovici švihy vojakov meč zastavil Alfonzo, ktorý pohotovo priskočil k nim. Odrazil útok, opäť blokoval, až napokon ho z otočky odzbrojil a prešpikoval. Následne sa pozrel na zvyšných dvoch vojakov, ktorí prehodnotiac situáciu pomaly ustupovali, až napokon odhodili meče a ušli. De Dateb sa obrátil späť ku kamarátovi a podal mu ruku.

– Ďakujem Alfonzo, zachránil si mi život.

– To je v poriadku, teraz je to jedna-jedna, – pousmial sa.

– Som Igor. Igor Jorge de Elias, – vstával vojak a predstavil sa.

Hoci doteraz bol opatrný, už videl, že môže Alfonzovi dôverovať. Od tejto chvíle neboli len spoločníci, ale aj skutoční priatelia.

Alfonzo a Igor po malom spore s vojakmi konečne opustili Španielsko. Uplynuli dni chôdze a občasného odvozu sedliakmi, až sa dostali do mesta Lisabon, hlavného a najväčšieho prístavného mesta Portugalského kráľovstva. Bolo to ľudnaté mesto, čo znamenalo, že nájsť dvoch Španielov sa rovná hľadaniu ihly v kope sena. Señori ako prvé na novom mieste navštívili hostinec, aby sa mierne osviežili. Obaja si sadli za prvý voľný stôl. Portugalčania mali v tej dobe skvelé víno a kto ho neochutnal, akoby v Portugalsku ani nebol. No a naši hrdinovia tiež neboli výnimkou. Popri popíjaní človek začuje všeličo, a tak aj Alfonzo s Igorom načúvali. Práve bolo počuť zopár obchodníkov od susedného stola:

– Počuli ste, že vraj tí dvaja Španieli, čo majú na svedomí kráľa, sú tu.

– Áno, aj na trhu sa o tom hovorilo, – dodal druhý.

– Najlepšie je, že ich hľadajú aj naši vojaci, akoby sme nemali dosť vlastných starostí. Teraz budú trhy ešte nebezpečnejšie, – pohoršoval sa ďalší z obchodníkov.

Igor spozornel a vyľakal sa. Chcel v momente opustiť mesto. Alfonzo ho ale upokojoval.

– Počul si tých mužov, vedia o nás. No nemajú ani len tušenia, ako vyzeráme.

A aby dokázal svoje tvrdenie, postavil sa od stola a išiel k obchodníkom s tým, že ich náhodou počul a či nevedia, ako tí Španieli vyzerajú. Nikto z nich to nevedel, vymýšľali si všeličo. Bol to presný postup šírenia klebiet, na konci ktorých bola informácia viac výmysel ako pravda. Napokon de Dateb poďakoval a sadol si spať na miesto.

– Vrať som ti, Igor, vojaci vôbec nevedia, kde sme a dokonca ani to, ako vyzeráme. Podľa opisu tých chlapov sme obaja dva metre vysokí a nebezpeční zabijaci, – smial sa Alfonzo, pričom obaja boli nižšieho vzrastu, no Igor mal na rozdiel od Alfonza vlasy zviazané a fúzy mal dlhšie a hustejšie.

– To znamená, že ešte máme zhruba jeden deň náskok, – dodal Igor.

– Tak vidíš. Zatiaľ sme v bezpečí, – upokojoval ho de Dateb, pričom si pokojne opretý o stoličku vychutnával dúšky portugalského vína z čias, keď bol ešte šľachticom.

Señori si pomaly dopili víno a vybrali sa do prístavu hľadať loď, ktorá by ich previezla cez oceán na Tropické ostrovy. No tesne pred odchodom si Igor odbehol k pultu a rezervoval si jednu z izieb. Keď vychádzali von, Alfonzo sa prekvapene pýtal Igora:

– Počuj, ja som si myslel, že už nemáme skoro žiadne zlatky.

– Veď ani nemáme... – odvetil rázne de Elias.

– Tak potom z čoho zaplatíme účet za izbu v hostinci?

– Alfonzo, ešte stále si taký istý poptivec ako na inkvizícii. Kto povedal, že tú izbu zaplatíme?

– Ty chceš v noci zdrhnúť?

– Správne!

– Ako, oknom?

– Aj tak sa to dá, – skomentoval Igor. – Vidíš, naučíš sa to postupne a dokonca sa aj pohodlne vyspíš.

Alfonzo sa pousmial a len pokýval hlavou. Nezostávalo mu nič iné, ako súhlasiť so svojím priateľom. Popri debate dorazili do prístavu a hon na loď sa mohol začať. Hoci sa každé tri hodiny plavila jedna obchodná loď do Trópov, bez peňazí ich nikto zobrať nechcel.

– Je to márne, – smútil Alfonso.

– Len pokoj, vždy sa nájde nejaké riešenie.

– A čo by navrhoval prešibaný Igor?

– V podstate sa zahráme na pomocníkov. Aby si mi rozumel, pomôžeme naložiť náklad na loď, ale nevyjdeme z nej.

– A keď nás nájdu, rovno nás obesia alebo hodia žralokom, – skomentoval Alfonso, ktorý sa vyznal aj v námorníctve, keďže v mladosti študoval na vojenskej akadémii.

– Máš iné riešenie?

– Nie, – odvetil a nechal pokračovať Igora vo svojom pláne.

– Tamto je loď Boneira. Jej kapitán vravel, že vypláva nadržanom o piatej. Nakladať ju budú pravdepodobne v noci. Je to naša jediná šanca, vojaci už pomaly začnú kontrolovať aj lode.

De Dateb napokon s plánom súhlasil. Señori sa do večera túlili po meste a načúvali ako postupujú Portugalčania s hľadaním. Medzitým si Igor sem-tam aj prisvojil nejaké drobnosti od okoloidúcich, aby v novom svete nezačínali od nuly. Večer sa vrátili do hostinca.

– Hostinský, víno! – objednal Alfonso, sadajúc si za ten istý stôl ako poobede.

Po malej chvíľke im priniesol jeden celý krčah.

– Nech sa páči, señori, nech padne na zdravíčko, – usmieval sa hostinský.

– Pripíšte nám to na účet spolu s izbou, – poznamenal Igor, – a koľko to bude dokopy?

– Izba a krčah vína, hm, to spolu robí trinásť strieborných.

– V poriadku, ráno to zaplatíme, môžete ísť, – kývol rukou Alfonso a z nakradnutého hodil hostinskému niekoľko mincí ako sprepitné.

Bolo to jasné gesto šľachtica, a preto sa hostinský netrúfal, že by mu páni nezaplatili. Šľachta totiž svoje dlhy vždy splatila. Úctivo sa

poklonil a odišiel, pričom si pomyslel, ako dobre zarobí na cudzincoch. Ale určite ho ani vo sne nenapadlo, že hostia tam už ráno nebudú. Alfonso s Igorom dopili víno a odobrali sa na poschodie do svojej izby. Tam bola len jedna posteľ. Tú Igor prepustil kamarátovi a on sám sa umiestnil do hojdacieho kresla, aby mohol byť v takzvanom polospánku. Čas plynul, odbili štyri hodiny ráno, no Igor ani oka nezažmúril. Bol v strehu od večera. Asi nikto by nemohol spať s vedomím, že ho naháňa celá španielska aj portugalská armáda. Ale Alfonzovi sa odpočinok už zišiel. Vo väzení sa nedá veľmi dobre spať. Niekoľko minút po štvrté sa Igor zdvihol z kresla a začal robiť lano zo záclon. Vonku sa pomaly rozvidnievalo, no bolo ešte také tupé šero. Zanedlho budil aj Alfonza, pretože potreboval tiež plachtu z posteľe.

– Alfonso, dokonči to prosím ťa, musím si odskočiť, – požiadal ho Igor.

Keď sa vrátil, lano zo záclon bolo už hotové. Igor sa opýtal, či môžu ísť. Odpoveď znela áno. Chlapci sa pomaly spustili po stene hostinca po dvoch zviazaných záclonách a plachte upevnených o posteľ. Alfonso sa ešte pozrel do okna a mlčky sa lúčil s izbou, v ktorej si po niekoľkých dňoch konečne oddýchol. Keď zliezol aj Igor, páni si vydýchli a pustili sa do mierneho klusu smerom k prístavu. Bola to náhoda alebo šťastie, no keď sa stratili z dohľadu, v hostinci sa objavili portugalskí vojaci. Hľadali španielskeho vraha a jeho kumpána. Dokonca mali aj Alfonzov obraz. Hostinský tvár v momente spoznal a zaviedol vojakov k ich izbe. V tom čase nakladanie na loď Boneiru prebiehalo v plnom prúde, pomaly aj končilo. Señori dobehli do prístavu včas.

– Zober tamtú debnu a poďme, – ukázal rukou Igor a obaja vkročili na loď.

Šero a mierna hmľa nad vodou im hrala do karát. Nenápadne sa schovali v sklade s nákladom, ale ešte predtým navštívili miestnosť so zásobami a niečo z nich si zobrali so sebou. Stihli to! Vojaci ich stopy prenasledovali do prístavu, ale tam už nič nenašli. Kapitán Boneiry poprel, že by tých mužov dakedy videl a ani žiaden člen posádky ich nespoznal. Za desať minút loď vyplávala a začala sa vzdďľovať od lisabonského prístavu plného vojakov. Hoci si utečenci posledné

hodiny dali načas, v hodine dvanástej zabrali a svoj bravúrny útek dotiahli do úplného konca. Kontinent Starý svet sa vzdával a Boneira zamierila na západ do Trópov, kde mali Alfonzove problémy zmiznúť a mohol tak začať nový a pokojný život ako obyčajný človek rovný ostatným.

Ida Palek

II. kapitola: Nový život v novom svete

o strate majetku, titulov a cti grófa Alfonza de Dateb odsúdili na smrť. Lenže s pomocou priateľa Igora sa mu podaril neskutočný kúsok. Útek z Madridu do Portugalska a odtiaľ tesne spreď nosa vojakov na loď, ktorá zamierila na Tropické ostrovy. Ako čierni pasažieri sa plavili na obchodnej lodi Boneira. Museli byť veľmi opatrní. V tej dobe totiž hádzali votrelcov priamo žralokom alebo ich vešali na sťažň. Plavba trvala tri mesiace a každú chvíľu mohla loď doraziť na miesto. No zároveň sa mňali aj zásoby a riziko odhalenia bolo čoraz väčšie. Ale Alfonzo s Igorom boli pripravení a keby ich našli, bili by sa o svoje životy až do posledného, presne ako proti Španielom. Našťastie k tomu nedošlo. Na konci druhého mesiaca plavby Boneira zakotvila na súostroví Grandských ostrovov, ktoré ležali severne od ostrova Hispaniola, východne od Cuby a tesne pod Bahamamy. Tieto ostrovy boli zároveň pýchou Trópov. Mali bohaté ložiská nerastných surovín a taktiež tu bola bujná vegetácia. Proste vhodné miesto na založenie nových kolónii. Nakoľko plavba bola dlhá, námorníci sa najprv išli zabaviť do mesta, namiesto toho, aby tovar z plavidla vyložili. Alfonzo s Igorom však zostávali. Počkali, až prišli prví chlapi, ktorí vykladali a tak, ako sa na loď dostali, tak ju aj opustili, s debnami v rukách.

– Konečne na súši! – nadýchol sa zhlboka de Dateb čerstvého vzduchu.

– Zvládli sme to, – pousmial sa Igor a od radosti sa s Alfonzom objali.

Ich prvá cesta viedla rovno do hostinca, priamo k pultu. Krčmár ich ihneď milo privítal:

– Čím poslužim, seňori?

– Dali by sme si trochu vínka, – odvetil Alfonzo.

– Hneď to bude.

V tom ho ešte zastavil Igor:

– Prosím vás, kde presne sme?

– Ste v tu noví, však?

Señori prikývli a krčmár pokračoval:

– Tak potom to víno bude na mňa. Vitajte na ostrove Isla Fermalle, v jednom z najbohatších španielskych miest možno aj na celých Tropických ostrovoch. Ale nebojte sa, prežijú tu aj tí chudobnejší.

Igor s Alfonzom sa natešene pozreli na seba, opäť sa pousmiali a stiahli víno do dna.

– A pre tých chudobnejších by sa kde našla nejaká robota? – opýtal sa Alfonzo.

– Roboty je všade vyše hlavy, ale prečo by ste hľadali inde, keď aj u mňa je čo robiť. Po odchode mojich detí som tu na všetko sám.

– S radosťou pomôžeme za trochu jedla a strechu nad hlavou, – odvetili páni.

– A čo keby ste dostali ešte aj pár strieborných? – dodal starý krčmár.

Obaja ihneď nastavili ruky, aby si ich podali s krčmárom a potom svoj prvý úspech v novom svete zapili ďalším pohárom vína. Tak to šlo rýchlo. Veď v Starom svete sa hovorilo, že vôbec nie je ľahké nájsť si prácu v kolóniách a týmto chlapcom sa to podarilo za necelú polhodinu a aj to sediac pri pohári vína. Mladí señori dostali ešte na to popoludnie voľno, aby sa zoznámili so svojím novým domovom, ale večer sa už objavili za pultom. Hostinec bol plný ako vždy. Všade samý námorník, sem-tam nejakí vojaci, ale aj remeselníci a všetci pili, pokým nepadli pod stôl. Problémy tiež nenechali na seba dlho čakať. Alfonzo spoznal v hosťovi jednu osobu, kapitána Boneiry, ktorý videl jeho obraz pred dvoma mesiacmi v Lisabone. Bolo síce málo pravdepodobné, že ho spozná po takej dlhej dobe, ale človek nikdy nevie. Jedine on mohol ohroziť Alfonzov nový začiatok. De Dateb sa v momente schoval za pult a nalieval nápoje a Igor, ten zas behal so zásterou od stola k stolu. Takéto rozdelenie práce sa napokon ujalo, a tak to aj zostalo natrvalo. Išlo im to od ruky a vôbec nebolo poznať, že jeden z nich je šľachtic a druhý vojak a dobrodruh. Okolo polnoci sa kapitán lode pobral preč a v tom momente akoby všetky problémy zmizli. Obaja pracovali s úsmevom na tvári do šiestej hodiny rána, kedy ich vystriedal starý krčmár, señor Felliipe Mehia. To bola prvá chvíľa, kedy sa od večera konečne zastavili.

– Tak tomu ja hovorím noc, – skonštatoval Alfonzo sediac už z druhej stany pultu.

– Ešte jedna takáto šichta a skapem, – zasmial sa unavený Igor.

Vtom sa k nim naklonil don Fellipec a prehovoril.

– Nebojte sa chlapci, na to sa dá zvyknúť. Dve, tri takéto noci a budete to mať v krvi.

– Ďakujeme za radu, – odvetil Igor a opäť sa pozrel na Alfonza, – ozaj, videl si kapitána?

– Ani nespomínaj. Skoro som sa... Len dúfam, že ma nespoznal.

– Uvidíme priateľa, uvidíme, – dodal Igor.

Obaja spočiatku očakávali príchod vojakov, ktorí by ich zatkli, ale nikto neprichádzal. Čas plynul a Alfonzo s Igorom si postupne osvojovali krémárske remeslo. Zarábali slušne a treba priznať, že život hostinských ani nebol taký zlý, hlavne keď sa u nich ubytovala raz za čas nejaká pekná seňorita. Takto pracovali noc čo noc, až postupne uplynula polovica roka od ich príchodu do Trópov.

Na ostrove Isla Fermalle sa pomaly začínala jeseň. Alfonzo stál pri pulte, zahľadený do steny a v ruke držal pivový krígel'. Pomaly ho utieral zaplátanou handrou. Premýšľal. Už niekoľko mesiacov bola situácia skutočne pokojná, priam až stereotypná. Zdalo sa, že na grófa de Dateb pomaly svet zabúda.

– Všetko v poriadku kamarát? – Igorov hlas prerušil sled Alfonzových myšlienok.

– Jasné, prečo sa pýtaš?

– Už pätnásť minút utieraš bez slova ten istý pohár.

Alfonzo sa usmial a odložil krígel'.

– Nič sa nedeje. Ja len ... Myslíš, že je možné, aby sme jedného dňa žili konečne v pokoji? Existuje šanca, že nás prestali prenasledovať? – zahľadel sa priateľovi do očí.

– Na to by som sa nespoliehal. Ale dovtedy si žime náš terajší život, – odvetil úprimne Igor.

A naozaj mal pravdu. Skôr samotné slnko zhasne, ako by sa španielska koruna mala vzdať šance na Alfonzovu popravu, ktorý údajne zabil kráľa.

– Späť do práce chlapci! – ozval sa zo zadnej miestnosti starý krčmár Felipe.

Krátko na to sa došmochtal k pultu a na tvári mal zvyčajný úsmev. Alfonzovi sa práca uňho celkom páčila. Cítil, že starý pán ich pomoc potrebuje, a preto bol aj rád, že môže priložiť ruku k dielu.

– Igor... – don Felipe sa pomaly nadýchol.

– Áno señor?

– Chlapče, naša pravidelná dodávka vína mešká. Potrebujem, aby si zašiel za seňorom Reyesom a zistil, čo sa deje.

Igor s radosťou prikývol, lebo ísť za seňorom Reyesom znamenalo stretnúť aj jeho krásnu dcéru Jimenu. De Elias bez ďalších okolkov zhodil zásteru a s úsmevom na tvári sa vybral za mesto, kde sa nachádzali vinice spomínaného seňora. Alfonzo zatiaľ zostal za pultom a pokračoval v leštení krígľov a pohárov, keďže hostinec bol ešte pomerne prázdny.

Igor si svižným krokom vykračoval mestom Isla Fermalle. prešiel cez preplnenú tržnicu, popred honosnú guvernérovu vilu až k severnej bráne. Tá bola počas dňa otvorená, aby mohli okolití roľníci voľne chodiť dnu a von do mesta. Za múrmi prešiel mladík ešte niekoľko stovák metrov až dorazil k viniciam seňora Gabriella Reyesa, jedného z najlepších vinárov na Grandských ostrovoch. Jeho kroky viedli priamo k domu pri sade. Zabúchal na dvere. Dlhšiu dobu nikto neotváral. Igor vyčkával, ale napokon sa rozhodol odísť. Práve keď sa otočil, sa vo dverách domu objavila Reyesova prenádherná dcéra Jimena.

– Dobrý deň, prajte si? – ozvala sa nežným hlasom.

Igor sa pomaly otočil a ona si až potom všimla, kto to je. V momente sa začervenala a hanblivo pousmiala. Medzi týmito dvoma mladými vznikalo niečo pekné už dlhšiu dobu, lenže nebolo to ľahké, lebo starý Reyes bol proti tomu. Svoju dcéru nemienil dať obyčajnému poskokovi z krčmy. Chcel pre ňu niečo viac.

– Seňorita Jimena, hľadám vášho otca, kvôli dodávke vína.

– Otec bohužiaľ nie je doma.

– Nevadí, tak prídem inokedy, – odvetil Igor a opäť chcel vyraziť do hostinca.

– Počkajte! – vykrikla za ním Jimena.

Igor sa zastavil a pozrel na ňu.

– Nechceli by ste ho počkať v dome? – ponúkla seňorita.

Mladý de Elias nahodil na tvár potmehútsky úsmev a bez váhania vošiel dnu, pričom vo dverách chytil Jimenu za ruku. Zhruba v tom istom čase v zátokke mesta práve zakotvila mierne poškodená loď zo Starého sveta. Z paluby ako prvý vystúpil vysoko postavený dôstojník v španielskej uniforme s niekoľkými vojakmi. Pristavil si jedného z tamojších rybárov.

– Kde sa tu dá ubytovať, seňor?

– V meste je hostinec, u dona Felipeho. Je to solídne, čisté a dobré miesto.

– Ďakujem, – odvetil dôstojník a rybárovi hodil aj jednu zlatú mincu.

Potom sa vrátil na loď. Za niekoľko minút neskôr sa z lode spustil čln, spolu s jednou vznešenou dámou a admirálom. Čln zastal pri móle a obe dôležito vyzerajúce osoby vyrazili do mesta v sprievode štyroch vojakov. Keď vkročili do hostinca, Alfonzo okamžite spoznal v seňorite známú tvár. Bola to dvorná dáma z Madridu a jeho kráľom vybraná snúbenica, Anjeliqa Maria de Caraso, z čias keď bol ešte gróf. De Dateb reagoval pohotovo. Vliezol pod pult a nenápadne sa vytratil do zadnej miestnosti, pričom nechcel uveriť, že ju tam vidí. Pripadalo mu to ako zlý vtip, že práve ona sa zjaví v jeho novom živote.

– Je tu niekto? – vykrikol generál Marcaro.

Keď sa dlhšiu dobu nikto neozýval, dotackal sa starý krčmár, ktorý sa čudoval, kde je jeho pomocník.

– Dobrý deň, pomôžem?

– Potreboval by som najlepšiu izbu pre grófkku de Caraso a niečo aj pre mňa, – odvetil generál.

– Na ako dlho to bude?

– Dva až tri dni. Platiť budem teraz.

– V poriadku. Pätnásť strieborných si poprosím.

– Dostanete dvadsať a žiadam úplné súkromie pre seňoritu.

Don Felipe prikývol a peniaze si odložil do svojho mešca. Potom ukázal hosťom ich izby na poschodí hostinca. Alfonzo zatiaľ čas

využil a okamžite utekal za svojím priateľom Igorom, ktorý ešte stále vysedával v príjemnej spoločnosti u Reyesovcov.

Kým bol Dateb na ceste, Igor sa veľmi dobre bavil s Jimenou a raz za čas padlo aj niekoľko letných bozkov. Dobrá nálada trvala do chvíle, kým domov neprišiel starý Gabriello Reyes. Mladí od seba odskočili, akoby sa nič nedialo. No Reyesovi to nedalo a okamžite začal vyzvedať, čo robí Igor v jeho dome. Ten mu vysvetľoval, že prišiel len pred chvíľou na príkaz dona Fellipecho, kvôli vínu. Reyes sa po chvíli upokojil a vzal mladého do pivnice, plnej sudov. Igor sa ešte rýchlo rozlúčil s Jimenou nežným pohľadom. Reyes nakázal potrebné svojim pomocníkom a tí vynosili víno určené pre hostinec a naložili ho do voza. Keď sa nakladal posledný sud a Igor sa lúčil s donom Gabriellom Reyesom, dobehol Alfonzo.

– Vitaj kamarát. Posiela ťa don Felipe?

– Máme problém.

– Tu nie! – zadržal ho Igor.

Chlapci sa rozlúčili, sadli na voz s vínom a vyrazili späť do mesta. Cestou Igor pozrel na priateľa a ten konečne mohol spustiť.

– Do mesta dnes prišla loď a spolu s ňou moja bývalá snúbenica.

– Snúbenica? Ty si také niečo mal? Prečo o tom neviem?

– Áno, kebyže ma vtedy neobvinia, do pol roka som sa mal ženit s nejakou grófkou z kráľovského dvora, na rozkaz kráľa.

– Ty si ju nepoznal, keď vravíš, že s nejakou?

– Poznal. Zopárkrát sme sa spolu zhovárali, ale malo to byť manželstvo dohodou, nie z lásky.

– Tak potom si ešte dobre pochodil, – zasmial sa Igor.

Lenže Alfonzovi do smiechu nebolo. Musel totiž vymyslieť nejaké riešenie, ako sa bude dva až tri dni grófke vyhýbať, a to bez povšimnutia okolia. Igor prisľúbil priateľovi okamžitú pomoc, aj keď sám nevedel ako. Voz pomaly dorazil k hostincu. Páni ho odstavili na zadnom dvore a hneď sa pustili do vykladania vína. Don Felipe vyšiel von a vyzvedal, kde tak dlho seňori boli a hlavne, prečo Alfonzo nestál za pultom, ako mal. Igor pohotovo reagoval a povedal, že si napokon zavolať Alfonzu, aby mu pomohol. Starý

krčmár, ktorému pamäť už tak dobre neslúžila, prikývol a vrátil sa dnu. Chlapci si vydýchli a vykladali ďalej. Okrem iného im starý Fellipec plne dôveroval. Keď s vykladáním skončili, vošli aj oni do hostinca, kde sa chopili svojich záster a postavili sa na svoje obvyklé miesta. Jeden za pult a druhý pomedzi stoly. Zvony mesta odbili päť hodín popoludní a hostinec sa pomaly naplňal chlapmi, ktorí končili v práci. Alfonzo aj Igor mali zrazu plné ruky práce. Prvý menovaný nalieval a ten druhý servíroval a inkasoval. Rozruch sa zväčšil, keď nastal večer. Mnohí chlapi si popri pití radi vychutnali dobré pečené mäsko dona Fellipecého. Čiže okrem nápojov sa podávalo ešte aj jedlo.

Stereotyp večera sa narušil, keď sa pri pulte zastavil znudený generál Marcaro. Alfonzovi sa prv vyšmykol pohár z ruky, no pohotovým chmatom ho zachytil. Potom sa pozrel na generála akoby nič.

– Prajete si señor?

– Dajte mi fľašu vášho dobrého vína a grófke de Caraso zaneste večeru!

– Áno, señor, – odvetil Alfonzo.

– Ale nech ju dlho neobťažujete. Grófka si praje úplný pokoj.

Dateb prikývol a vyložil generálovi fľašu vína. Ten si ju vzal a posadil sa do rohu hostinca. Bolo až divné, ako si nič nevšimol. Veď kto by hľadal v otrhanom krčmárovi hľadaného grófa. Alfonzo si mierne vydýchol a naďalej obsluhoval. Čakal, až sa jeho priateľ vráti k pultu.

– Igor, ďalší problém.

– Čo sa deje?

– Grófka chce večeru do izby.

– Snáď si si nemyslel, že dáma bude večerať tu dole, – zasmial sa mladý de Elias.

No Alfonzo stále nemal náladu na vtipkovanie. Opýtal sa teda priateľa, či vezme večeru grófke, alebo má on sám riskovať odhalenie svojej totožnosti. Igor ho ale upokojil. Vošiel do zadnej miestnosti, vyzdvihol večeru a odkráčal na poschodie. Dole v sále ho zatiaľ zaskočil Alfonzo. Obsluha prebiehala v plnom prúde

a hostinec sa naplňal stále viac a viac. Večer však vystriedala hlboká noc. Ruch v hostinci sa upokojil až niečo pred dvanástou a obaja chlapci mali už pomenej práce. Keď sa aj Igor postavil za pult, Alfonzovi nedalo a začal vyzvedať.

– Tak ako bolo u grófký?

– Prečo sa pýtaš? Nebodaj ju chceš navštíviť?

– To určite a zoberiem jej aj kyticu tunajších ruží! Len som zvedavý, predsa len to bola moja snúbenica.

– Nič podstatné sa nestalo. Odovzdal som jej večeru, ona poďakovala a ja som išiel.

– To je dobré, – povzdychol si Alfonso a pokračoval v umývaní krčahov a pohárov.

Igor odvrátil hlavou od priateľa a tiež sa venoval svojej práci, ktorou bolo tentoraz utieranie a leštenie. Hodiny odbili jednu ráno a hostinec sa postupne vyprázdňoval. Zostalo už len niekoľko pijanov a v kúte tiež mierne napitý admirál Marcaro. K seňorom za pultom sa pripojil aj don Felipe. Ten sa dotackal ako vždy zo zadnej miestnosti. Poobzeral sa naokolo a usúdil, že to v hostinci do rána dotiahne sám. Poslal teda svojich mladých pomocníkov spať. Lenže im sa ešte nechcelo, a preto namiesto spánku vyrazili do nočných ulíc mesta Isla Fermalle. Počas prechádzky rozoberali mnohé veci ako vždy. Boli medzi nimi aj mladá Jimena, ale aj grófka de Caraso a z toho vychádzajúce problémy.

Prechádzka seňorov skončila na móle, kde vysedávali niekoľko hodín. Slnko opäť vyšlo na oblohu a oni sa museli vrátiť do hostinca, aby vystriedali starého Fellipecu, ktorý už nemohol dlho stáť za pultom. Jednak nevládal a na druhej strane už nemal až tak jasno ani v počítaní mincí. Obaja vošli do hostinca hlavným vchodom s úsmevom na tvári. Bolo na nich vidieť, že im voľno a prechádzka prospeli a netrápi ich ani problém, ktorý sa vyskytol. Hostinec bol už našťastie prázdny, a preto sa mohli pustiť do upratovania. Jedinou prekážkou bol opitý admirál Marcaro. Igor sa ho hneď chopil a vyniesol ho na poschodie do jeho izby, aby nezavadzal. Alfonso zatiaľ pobehoval s metlou hore-dole, utieral stoly a odpratával z nich poháre. Do hodiny bolo všetko hotové.

Potom nastalo klasicky nudné dopoludnie. Za pult sa postavil mladý de Dateb a druhý seňor sadol na voz, aby ho zaviezol späť Reyesovi a taktiež aby videl aj ženu, ktorá mu pravdepodobne ukradla srdce. Čas plynul a v celom meste sa vôbec nič nedialo. Ubehla desiata hodina, jedenásta a aj dvanásta. No vtedy sa znovu objavil don Felipe.

– Alfonso, vezmi grófke a generálovi obed!

– Ale don Felipe, to je predsa úloha pre Igora, – oponoval so strachom.

– Igor sa ešte nevrátil, tak to vezmeš ty, – odpovedal krčmár a vrátil sa do zadnej miestnosti.

– Ten smräd! Za ženu ma nechá pokojne po krk v problémoch, – zašomral si.

Jeho rozjímanie prerušil výkrik krčmára, aby sa konečne pohol, lebo vzácní hostia čakajú. Alfonso sa teda so zúfalstvom na tvári chopil podnosov a vyrazil smerom na poschodie. Nemal veľmi na výber, lebo ak by odmietol, don Felipe by začal vyzvedať a bývalý gróf de Dateb nemal žiadnu vhodnú výhovorku. A tiež nemal v záujme, aby sa buď generál alebo grófka dostavili na prízemie a pypytovali sa, prečo mešká ich jedlo. Ako kráčal po schodoch v hlave si plánoval postup a pokúšal sa vymyslieť nejaké riešenie situácie. Prvý obed zanesol do izby generála, ktorý bol po opici a nemal v pláne nič iné ako odpočívať. To šlo rýchlo. Jeden z hostí bol vybavený. A teraz nasledovala minúta pravdy. Na dverách grófky zaznelo klopanie.

– Vstúpte, – ozvalo sa.

Alfonzo vošiel do izby so sklonenou hlavou a pred sebou niesol podnos s obedom, ktorý mu z časti zakrýval tvár. Grófka sedela v kresle pri okne a pozerala sa von smerom na prístav.

– Položte to sem na stolík.

Alfonzo v duchu prevrátil očami, lebo seňorita si podnos priala neďaleko vedľa seba. On jej ho položil na stôl, pričom mal stále sklonenú hlavu. Všetko vychádzalo až do chvíle, kedy sa grófka rozhodla postaviť. Náhodou si pristupila šaty a začala padať k zemi. Bývalý gróf reagoval pohotovo a seňoritu de Caraso zachytil. Ona sa z nepríjemnosti rýchlo spamätala, odhrnula si vlasy z tváre a pozrela sa svojmu záchrancovi do očí. Problém bol na svete.

– Alfonso de Dateb? – vykrikla zhrozene.

On pustil seňoritu, sklonil hlavu a cúvol niekoľko krokov vzad.

– Ste to vy?

– Nevieľ, o čom hovoríte, seňorita, – zachraňoval Alfonso, čo sa dalo.

– Ste gróf de Dateb?

– Gróf zomrel v momente, keď bol neprávom odsúdený, – nepriamo potvrdil mladý muž.

– Takže žiješ! – upustila od etikety grófka a začala mu tykať.

– Áno. Žijem, ale už ako iný človek, – narovnal sa de Dateb a v tej chvíli mu bolo skutočne jedno, že grófka de Caraso vie pravdu.

Okrem toho sa mu mierne uľavilo, že sa nemusí ukrývať.

– Prečo si to urobil?

– Čo ako?

– Prečo si sa podieľal na vražde kráľa? Pošpinil si tým meno svojej rodiny a aj mňa si zahanbil! – žiadala odpovede grófka.

– Ty to skutočne nechápeš Anjeliqa? Ja som v tom prsty nemal. A je mi jedno, kto si čo myslí. Moje svedomie je čisté!

– Ak nie ty, tak kto potom?

– Nevieľ. Niektó, komu išlo o osobnú pomstu voči mojej rodine.

– Tak sa vráť a očisti svoje meno.

– To nejde! V momente, keď sa ukážem doma, ma zatknú a obesia. A nikto sa ma nebude pýtať, či som to bol ja. Lebo toto je spravodlivosť bohatých. Vinný či nevinný, niekto na mňa ukázal prstom, a to je hlavné. Vinník bol označený ešte dávno pred vraždou.

Na to grófka nemala slov a len sa posadila späť do kresla, lebo vedela, že Alfonso má z veľkej miery pravdu a skutočne sa proti tomu systému bojovať nedalo. Ale aby téma nestála, on sa jej hneď opýtal, čo robí v Trópoch. Anjeliqa vysvetlila, že po Alfonzovom úteku zostala v hanbe a sama. Po mesiacoch trápenia nemala teda na výber. Sadla na loď do Nového sveta, kde ju nikto nepoznal, kde mohla začať od nuly. Cestou sem ich napadli piráti, a preto teraz musí čakať, až jej loď opravia. A Alfonso bol na ostrovoch z rovnakého dôvodu. Aby mohol žiť iný život. Aj keď už nebol

šľachtic, práca mu nesmrdela a bol šťastný, lebo mal všetko, čo potreboval. Anjeliqa po dlhom rozhovore uznala, že k nemu bola nespravodlivá a ospravedlnila sa mu za podozrenia. Veď bolo na prvý pohľad vidieť, že niekdajší gróf de Dateb nie je zlý človek. Nasledovalo jedno milé objatie a malý bozk. Ich prvý a posledný. To znamenalo, že tajomstvo mladého poskoka z hostinca zostane aj naďalej neodkryté. Alfonzo bol spokojný. Síce nie pred dvorom, ale aspoň pred svojou bývalou snúbenicou svoje meno dokázal očistiť. Tak či onak, aj to bol úspech. Zároveň to bola posledná osoba, ktorej vysvetlenie dlhoval. Nikomu inému totiž účty skladať nemusel a ani nechcel.

Obaja sa ešte dlhé hodiny v izbe rozprávali. Až keď prišiel podvečer Alfonzo sa vrátil späť za pult ku svojej práci. O niekoľko minút prišiel aj Igor a klasická rušná šichta sa mohla začať. V ten večer sa dole v hostinci objavila aj grófká de Caraso, ktorá len s úžasom pozerala na Alfonza. Jemu sa to podarilo. Po úderoch od života sa dokázal postaviť na nohy a bolo na ňom vidieť, že je skutočne spokojný. Peniaze, tituly a moc nie sú všetko.

– Pozor priateľu, je tu grófká, – reagoval Igor na jej prítomnosť takmer okamžite, pričom nepozal nový vývoj situácie.

– Už sa jej netreba báť. Ona vie, kto som a že vina neschne na mojich pleciach, – odvetil pokojne Alfonzo a pokračoval v nalievaní nápojov.

Igor priateľovi plne veril a aj on bez obáv pokračoval v práci. Keď odbila polnoc, grófká sa vrátila do svojej izby a Alfonzo išiel za ňou. V izbe pokračovali v rozhovoroch. Lepšie povedané mladý de Dateb rozprával o tomto raji na zemi a o živote v ňom, kým Anjeliqa počúvala. Medzitým Igor spokojne obsluhoval hostí a don Fellipec stál za pultom. Na druhý deň v dopoludňajších hodinách grófká de Caraso a admirál Marcaro hostinec opustili. Ich loď bola opravená a vyplávala. Alfonzo svoju bývalú snúbenicu už nikdy nevidel, hoci v nej našiel spriaznenú dušu a novú priateľku. Život na ostrove Isla Fermalle sa okamžite vrátil do starých koľají. Mladý Dateb naďalej vykonával svoju prácu za pultom. Igor de Elias stále chodieval za Jimenou, proti čomu bojoval jej otec Gabriello Reyes,

no márne. A na záver tu bol aj don Fellipe, ktorý si na staré kolená užíval pokoj vo svojom hostinci a ďakoval Bohu, že mu poslal tých dvoch mladých chlapcov, ktorých mal rád ako vlastných synov.

III. kapitola: Z ostrova na moria

Alfonzo a Igor sa po príchode do oblasti Tropických ostrovov usadili a zamestnali na Isla Fermalles, v hostinci u seňora Felliho. Od toho okamihu uplynul už skoro rok. Síce sa predpokladalo, že ich ako utečencov budú hľadať po celom svete, nikto o lokajov v hostinci ani len nezakopol. Medzičasom sa tento životný štýl stal každodennou súčasťou dvojice. Dokonca aj pochabý Igor žil svoj život. Zoznámil sa s dcérou nepríjemného vinára Gabriella Reyesa a dá sa povedať, že si boli stále bližší. Jediný nepríjemný okamih nastal, keď sa na ostrove objavila grófka de Caraso, ktorá mala s Alfonzom spoločnú minulosť. Tá však nadviazala s niekdajším grófom nové priateľstvo a napokon odišla do kolónie San Juan. Odvtedy bolo všetko tak, ako malo byť.

V istý deň, pracovný ako každý iný, Alfonso s Igorom práve začínali pracovať. Pomaly sa stmievalo a krčma sa naplňala hosťami. De Dateb spoza pultu nalieval a de Elias roznášal po stoloch. Často si štangasti nemuseli ani pýtať. Mladí krčmári už poznali ich chuťky a objednávky. Idylku pokojne robieajúceho sa večera narušil don Felli, ktorý sa vrátil z trhu s novými klebetami.

– Chlapci, nesiem obrovskú novinu. Nebudete mi veriť. V prístave sa práve vylodili vojaci priamo zo Španielska.

Alfonzo zmeravel a vypadol mu z ruky krígel, ktorý práve leštil. Tá správa mu pripomenula všetky nepríjemnosti a zlé spomienky spred roka. Igor ho upokojoval slovami, že určite tu nie sú kvôli nim. Ved' od tej doby už ubehlo veľa času. Potom sa pozrel na krčmára a opýtal sa.

– Neviete náhodou, prečo sú tu?

Starý krčmár, ktorý sa na moment zamyslel, akoby zabudol, následne sa strhol a pozrel na Igora:

– Aha. Hľadajú vraj nejakého grófa, ktorý zabil kráľa alebo niečo také. Ale čo by už ten tu robil, – zasmial sa Felli.

Pohotovo sa zasmiali aj chlapci, aby nevzbudili pozornosť. Hneď potom stíchli a de Dateb sa zamyslel. Po chvíli mlčania sa k nemu prihovoriť Igor.

– Poď, vypadneme odtiaľto. Máme dosť peňazí, aby nás zas dlhšiu dobu nenašli. Nevzdáme to!

Alfonzo nechal tak utieranie a pozrel sa na svojho dobrého priateľa.

– Neboj sa, Igor, ja to nevzdám. Ale pre teba sa útek pred rokom skončil. Chcu len grófa, čiže mňa. Bývalého vojaka neľadajú.

– Ale to nejde! – oponoval Igor.

– Práveže áno, stačí, ak ja budem utekať, – odvetil a chytil priateľa za plece.

– Žeby nastal čas na rozlúčku?

– Vyzerá to tak. Ďakujem ti za všetko, čo si pre mňa urobil.

– Aj ja ťa ďakujem, priateľ môj, Zmenil si môj život k lepšiemu, – odvetil Igor a od dojatia naposledy objal svojho priateľa.

Potom Alfonzo zhodil zo seba zásteru, vzal si svoje peniaze, ktoré mal vždy uložené pod pultom a vydal sa na útek. Lebo ako si pamätal z minulosti, každá sekunda je v takomto prípade vzácna.

– Počkaj, – vykrikol za ním Igor, – takto ťa nemôžem pustiť!

Vzal a hodil aj svoj mešec Alfonzovi, ktorý ten dar nechcel prijať, ale Igor ho ubezpečil, že ich má odložených dosť. Naposledy sa odzdravili a Alfonzo de Dateb sa stratil v prichádzajúcej tme. Rýchlym krokom pomedzi uličky, ktoré už veľmi dobre poznal, sa ponáhlal do prístavu, ako sa len dalo. Cestou uvažoval, či bol dobrý nápad opustiť Igora, ale on tiež vedel dať na seba pozor a aj keď sa už možno nikdy neuvidia, zostanú naveky priateľmi. De Dateb sa tmavými uličkami dostal až do prístavu a pritom sa mu podarilo obísť všetky stráže. Poobzeral sa naokolo, ale možností na únik nebolo veľa. Dve obchodné lode, jedna holandská a jedna portugalská. Inak samé španielske fregaty plné vojakov.

– Do úvahy prichádzajú len tie obchodné lode, ale na ktorú nastúpiť? Rozhodne sa bude treba ukryť, ale kam? – uvažoval nahlas Alfonzo.

– Netrba sa skrývať, – započul za sebou známy hlas.

– Igor? Čo tu do pekla robíš?!

– Chýbal si mi, – zavtipkoval a pokračoval, – načo sa chceš schovávať, keď môžeš jednej z nich aj veliť?

– Ako prosím? – nechápavo sa pozeral Alfonzo.

Aby lepšie rozumel priateľovým slovám, Igor mu ukázal kapitánsku uniformu portugalskej obchodnej lode.

– Odkiaľ to máš?

– To je moja starosť. Mimochodom, kapitán teraz leží mierne omráčený pod pultom u nás v krčme, ale to je vedľajšie.

– Neblázni, čo keď spoznajú, že nie som ich kapitán?

– Kapitán je novo poslaný na loď tunajším obchodným cechom. Aj posádka je poväčšine čerstvo naverbovaná. Nič sa nemôže pokaziť. A kde by si bol vo väčšom bezpečí ako na mori, – podával de Datebovi aj dekréty.

Igor mal pravdu. Pre Alfonza, ktorý študoval v minulosti na akadémii, nemal byť problém viesť loď menšieho formátu. Jednalo sa o barqu, plavidlo s dvoma palubami, dvoma trojstuňovými sťažňami a dvanástimi delami. De Dateb si obliekol kapitánsku uniformu.

– Rodený veliteľ, – skonštatoval Igor uštipačne.

Señori sa už naozaj naposledy rozlúčili objatím a aj podaním ruky. Potom si povedali z bohom. Následne sa Alfonzo vzpriamil, vyšiel z uličky a pomalým krokom kráčal k lodi menom Nevis, dokonca si dovoľil aj zasalutovať svojim španielskym kolegom. Vojaci sa ani len neunúvali kapitána preverovať, len sa mu slušne odzdravili. Alfonzo vstúpil na palubu barqui a okamžite sa preukázal ako kapitán Goméz. Prvý dôstojník si prehliadol jeho papiere a zasalutoval mu. V tej chvíli už nič nestálo v ceste tomu, aby loď vyplávala. Tak sa aj stalo. Nevis spustila plachty a vyrazila smerom preč od ostrova Isla Fermalle. Alfonzo bol opäť na mori a hlavne v bezpečí. Igor sa so slzami v očiach mlčky lúčil s priateľom a uplynulým rokom. Keď sa Nevis definitívne stratila z dohľadu, de Elias opustil tmavú uličku vedúcu do prístavu a vrátil sa späť do krčmy, kde pokojne pracoval ďalej, lebo vedel, že jeho spoločník je šikovný chlapík a vo svete sa nestratí.

Po dlhej noci napätia z možnosti prenasledovania španielskymi fregatami, ktorú Alfonso strávil zavretý vo svojej kajute, sa rozhodol vyjsť na palubu.

– Dobrý deň, pán kapitán! – zdravila ho posádka

– Nikto nás neprenasleduje? – opýtal sa takým polosmelým hlasom.

– Nie, pán kapitán, prečo sa pýtate?

– Opatrnosti nikdy nie je dosť, námorník. Pokračujte v práci! – zavelil posádke a presunul sa na mostík.

Po polhodinovom pozorovaní mora sa vzdialil do podpalubia, aby sa pozrel, čo vlastne jeho loď vieže. Otvoril niekoľko debien, v ktorých našiel iba plodiny. Nič cenné.

– Čakali ste niečo iné, pán kapitán? – ozval sa spoza neho jeden z chlapov.

– Nie, vôbec, Len kontrolujem, – odvetil pohotovo Alfonso a okamžite sa spýtal, – a vy ste?

– Peter Johnson, dôstojník, vaša pravá ruka, pán kapitán. Ja som ten, ktorý vás vítal na palube, – odpovedal a rovnako ako sa objavil, sa aj stratil.

Alfonzo sa ešte poobzeral naokolo a krátko nato vyšiel späť na mostík, kde sa informoval o smere a kurze plavby.

– Plavíme sa na holandský ostrov Sint Marteen, pán kapitán, – reagoval dôstojník Johnson, ktorý akoby mal nedôveru voči novému kapitánovi.

Kapitán de Dateb vidiac, že na mostíku je zbytočný, predal velenie dôstojníkovi a stiahol sa do svojej kajuty, kde si prezerал papiere, mapy a lodný denník. Hoc mal základy námorníctva, na veľa vecí si musel spomenúť. Pritom však spomínal na Igora, ktorý zostal doslova v jame levovej. Vtedy si Alfonso zaumienil, že keď sa situácia upokojí, opäť ho vyhľadá. Vzal si mapy, papiere a zvalil sa na posteľ, aby začal tie veci podrobnejšie študovať. Počas toho sa občas zjavil na palube a vydal nejaký ten rozkaz, aby posádka nemala výhrady voči novému kapitánovi. Velenie mu tiež očividne išlo, kľúčom bol rešpekt a ten zatiaľ nechýbal. Keby ho videl Igor, povedal by, že je pre to narodený. Nevis sa pomaly plavila už osem dní. Bez problémov dorazila na holandský ostrov Sint Marteen, kde posádka vyložila

plodiny a loď ihneď prijala ďalší náklad v podobe bavlny a dreva. Nová cesta mala viesť späť na Grandské ostrovy, konkrétne na ďalší holandský ostrov New Martinique. Keď loď vyplávala, Alfonzo, ktorý z lode celý čas nevystúpil, sa znovu objavil na mostíku.

– Aký máme nový cieľ plavby, dôstojník Johnson?

– Grandské ostrovy, pán kapitán, – odvetil stroho dôstojník.

– Ktorú cestu odporúčate? – vyzvedal kapitán de Dateb.

– Južnú popri ostrovoch Isla Fermalle a Santa Quinere.

– Nie, tam stratíme veľa času!

– Ale pán kapitán, je to zaužívaná obchodná trasa, – oponoval Johnson.

– Pôjdeme popri ostrove Tanzanea a súostrovi Zarbandy. Velenie je vaše Johnson, – dohovoricel Alfonzo a odišiel do svojej kajuty.

– Rozkaz, pán kapitán! – zasalutoval dôstojník a ujal sa velenia hneď potom, ako de Dateb opustil mostík.

De Dateb sa očividne zlepšoval. Už nebol len postavou na lodi, ale stával sa z neho postupne skutočný vodca. Po ďalších siedmich dňoch sa Nevis vplavila do vôd Grandských ostrovov a o dva dni neskôr loď preplávala okolo súostrovia Zarbandy. Na dverách kapitánovej kajuty zaznelo klopanie. Peter Johnson vošiel dnu.

– Pán kapitán, aké sú vaše ďalšie rozkazy?

– Kde sa nachádzame, dôstojník?

– Práve sme sa preplavili popri súostrovi, ale z vnútornej strany.

– Z akého dôvodu?

– Mojou povinnosťou je tiež obchádzať pirátov a dopraviť náklad v poriadku.

– A aký je teraz problém? – informoval sa Alfonzo.

– Zásoby pitnej vody, pane! Minuli sa skôr, ako som počítal.

– Nerátali ste s dlhšou plavbou?

– Úprimne pane, obvykle sme zvykli stáť v jednej zo španielskych kolónii pre načerpanie zásob.

– Tak nabudúce sa poraďte so mnou! Teraz počúvam vaše návrhy.

– Otočiť loď východne a zakotviť na Santa Quinere, – odvetil dôstojník.

Alfonzo počujúc nápad zastaviť sa na španielskom ostrove akoby zmeravel. Krátko nato reagoval odpoveďou, že loď sa otáčať nebude.

– Pozerám na papiere o našom sklade. Za priaznivého vetra nám voda vydrží, – vyhlásil Alfonzo, aj keď veľmi dobre vedel, že ak sa vietor obráti, posádke dôjde voda a vzbúri sa. No musel to riskovať pre svoju vlastnú bezpečnosť.

– Idem teda vydať rozkazy.

– Neunúvajte sa, Johnson, aj tak som sa chystal na čerstvý vzduch. Obaja vyšli von a dôstojník upozornil posádku na prítomnosť kapitána, ktorý len zriedkavo opúšťal svoju kajutu. Pre mnohých to bol divný muž, ale svoju prácu robil dobre, a tak jeho autorita nebola spochybňovaná. Zatiaľ. De Dateb sa postavil na svoje miesto na mostíku a začal vydávať rozkazy sám.

– Spustíte všetky plachty! Kormidelník!

– Áno, pán kapitán?

– Naberte severný kurz. Poplavíme sa po vetre!

– Rozkaz, pane! – odvetil kormidelník a otočil loď o šesťdesiat stupňov vľavo.

Nevis mala dosiahnuť svoj cieľ zhruba o jeden deň. Za stavu vetra mala zásoba pitnej vody stačiť. Po vydaní rozkazov ku kapitánovi pristúpil jeho prvý dôstojník s otázkou, či má prebrať naspäť velenie. Ale Alfonzo sa rozhodol zostať a poslal Johnsona oddýchnuť si. Plachty boli napnuté a aj rýchlosť bola našťastie dobrá. Všetko prebiehalo výborne, až kým sa neozval námorník z hliadkového koša:

– Pán kapitán! Neznáma loď za nami!

Alfonzo sa pozrel za svoj chrbát a ďalekohľadom skontroloval blížiacu sa loď. Bola to veľká vojnová loď so stodvadsiatimi delami, spevneným kovaným trupom a dvoma trojstupňovými a jedným štvorstupňovým sťažňom, čo jej umožňovalo plaviť sa rýchlejšie aj napriek svojej váhe. Ešte chvíľu ju pozoroval až napokon vykrikol:

– Poplach! Piráti na obzore!

Celá posádka bola okamžite v strehu. Kapitán zastavil jedného z námorníkov, ktorý bežal naokolo.

– Ako sa voláš?

– Som Carlos, Carlos Diego Santos, pane.

– Dobré Carlos, vyznáš sa v delách?

– Áno pane! Bol som v španielskom námorníctve.

– Výborne. Vezmi si niekoľko mužov a pripravte kanóny, – velil Alfonso.

Medzitým sa na palube objavil aj dôstojník Johnson so slovami:

– Pane, načo sú nám kanóny? Snáď len nechcete bojovať?

– Idú príliš rýchlo na to, aby sme sa ich striasli.

– Ale nemáme žiadnu šancu, tá loď má vyše sto diel a my len dvanásť. Rozstrieľajú nás skôr, ako my stihneme vôbec vystreliť, – zúfalo sa rozkrikoval dôstojník.

– Rozstrieľajú nás tak či tak. No ja nemám v pláne im to uľahčiť, – odvetil odhodlaný Alfonso, ktorému sa táto situácia už zdala vtipná, pretože nikto nemôže mať toľko smoly ako on.

Nevis postupne strácala náskok. Pirátska loď sa približovala z ľavej strany a piráti očividne nemali v úmysle sa dohodnúť. Ich kanóny boli vysunuté a pripravené na strelbu. To nemala byť len krádež tovaru, ale totálna demolácia.

– Carlos, pripravte delá!

– Rozkaz, pane! – odvetil námorník.

Dôstojník Johnson len nervózne postával pri kapitánovi a túpol, pretože Nevis ešte nikdy nebojovala. Jednoducho barqua na takéto situácie nebola stavaná.

– Pán kapitán, všetci zomrieme. Prosím vás, vzdajte sa, – naliehal Johnson.

– A čo myslíte, že s nami urobia, keď sa vzdáme? Popravia nás do jedného alebo predajú do otroctva.

– Aspoň to skúste, pane. Vyjednávajte!

– Ani nápad. Viete Johnson, už som v živote utekal dosť. Aj tak je našou povinnosťou brániť loď a aj náklad. To ste predsa povedali vy.

– Pán kapitán, pri všetkej úcte, pán dôstojník má pravdu. Nemáme šancu, – ozval sa spod mostíka Carlos, – ale ak máte záujem o poriadny kúsok, mám nápad.

De Dateb vedel, že boj je vopred prehratý. Len ak by plán námorníka Carlosa vyšiel. Rozhodol sa mu dať šancu.

– A prečo nie, – odvetil Alfonso a dal námorníkovi voľnú ruku.

Carlos Diego Santos v momente odbehol do podpalubia s niekoľkými mužmi a nahromadili všetok pušný prach na jedno miesto. Medzitým

sa na palube pripravili delá a už zostávalo len málo času, aby lode boli vedľa seba a nastal čas na paľbu.

– Zadržte, pán kapitán, – dobehol Carlos, – všetko je pripravené.

Alfonzo zrušil povel a vypočul si Carlosov plán. Napokon mu nezostalo nič iné, ako prikývnuť na bravúrny nápad a pogratulovať námorníkovi. Potom si vzal späť velenie a obrátil sa na posádku.

– Počúvajte dobre, pretože to poviem len raz. Keď to piráti do nás vpália, budeme mať len veľmi málo času. Budete musieť byť v strehu a spraviť to, čo vám povie Carlos.

Potom sa Alfonzo zhlboka nadýchol a prevzal kormidlo. Piráti sa blížili z ľavej strany a on sa akoby pokúšal dostať k nim ešte bližšie. Nepriateľská loď vystrelila z predných kanónov. Polovica guli minula a tá druhá poškodila zadnú časť Nevisu, kormidlo zostalo nepoškodené. Boj sa začal. Ubehli dve minúty od prvých výstrellov.

– Pripravení? – opýtal sa kapitán.

Posádka prikývla a v momente, keď piráti vystrelili z bočných kanónov, Alfonzo strhol kormidlo naplno doľava, čím sa mu podarilo vyhnúť viac než polovici delových gúl a zásah schytala zas zadná časť lode a niekoľko chlapov. Dôstojník Johnson sa len chytal za hlavu. Po bravúrnom manévri kapitána sa Nevis otočila a piráti boli zrazu na pravoboku.

– Pál! – vykrikol Alfonzo.

Nepriateľ zostal pravdepodobne zaskočený, lebo nečakal, že loď o polovicu menšia bude mať tú drzosť vrátiť útok. Po výstrele Carlos rozkázal upevniť všetky plachty a posádka dostala za úlohu vyliezť hore na sťažne, pričom plachty zakrývali lezúcich námorníkov. Mali na to zhruba dve minúty. Piráti zasunuli delá, čo značilo, že sa predsa len chystajú na boj z blízka. Na palube zostali už len Alfonzo, Johnson a Carlos.

– Zostanem tu, Carlos, len mi povedz, čo mám urobiť, – vyhlásil odhodlaný Alfonzo.

– Nie, pán kapitán, vás posádka potrebuje, ja zostanem, – ozval sa Johnson, ktorý konečne nabral odvahy.

Alfonzo ešte chvíľu váhal, lebo si nebol istý, či to dôstojník dotiahne až do konca. No na naliehanie oboch seňorov privolil. Carlos vysvetľoval Johnsonovu úlohu.

– Piráti chcú boj. Určite sme ich zaujali tým, že sme sa im postavili. Nepodcenia nás a prídu vo veľkom počte. V momente, keď popreskakujú, zapálite v podpalubí pušný prach a Nevis vybuchne. My medzitým popreskakujeme na ich loď. Výbuch by mal spevnený trup druhej lode vydržať. Tam sa už popasujeme so zvyškom pirátov a uvidíme, ako to dopadne. Po zapálení skočte do vody, je tam pripravená diera v trupe.

– Rozumiem! – prikývol Johnson.

– Bolo mi ct'ou s vami spolupracovať, – rozlúčil sa Alfonzo a začal sa šplhať na s'ťažeh.

Hneď za ním išiel aj Carlos. Ubehlo zhruba pätnásť sekúnd a na Nevis preleteli háky. Dôstojník celú situáciu sledoval z podpalubia, kde už nervózne čakal na svoju životnú šancu. Piráti popreskakovali s mečmi v rukách na Nevis. No na ich počudovanie na palube nebolo ani živej duše. Namiesto námorníkov ich však prepadli padajúce plachty. Tie Alfonzovi muži odrezali zo s'ťažnov a pustili na pirátov.

– Teraz! – zaznel rázny povel kapitána.

Celá posádka skákala akoby o život, ale niektorí nedokázali preskočiť a spadli priamo do mora alebo späť na palubu. Keď loď opustil aj posledný námorník, ktorým bol Carlos, dôstojník Peter Johnson zapálil pušný prach a za okamih nastal obrovský výbuch. Alfonzo celú situáciu sledoval už z nepriateľskej lode a slávil svoje prvé čiastočné víťazstvo na mori, ale zároveň aj smútil. Dôstojník to totiž nezvládol. Zato prekonal svoj strach a obetoval sa za posádku.

– Rýchlo preseknite laná, ktoré nás spájajú s vrakom Nevisu! – zavelil kapitán.

Hneď nato sa de Datebova posádka pustila do boja s pirátmi, ktorí zostali na lodi. Nebolo ich veľa. Alfonzo si vyhlíadal mostík, ktorý bol pravdepodobne mostíkom veliteľa tejto lode. Postupne sa tam prebojoval. Títo odpadlíci neboli dobrí šermiari, a preto padali jeden za druhým. Posádka Nevisu ich pod velením Carlosa obkľúčila a zatlačila do kruhu. Alfonzo sa medzitým už dostal na mostík.

– Tak, a som tu, – zahlásil s mečom v ruke.

– Prišiel si si po smrť? – zašomral starý pirát a pustil sa do Alfonza.

Tento bol už pre zmenu lepším šermiarom a zatlačil svojho súpera do úzkych. Ale netrvalo dlho a de Dateb sa spamätal. Medzitým sa boj dolu na palube skončil. Skupinka asi dvadsiatich pirátov sa vzdala a tí ostatní padli. Na druhej strane Alfonzo a starý pirát predvádzali zaujímavý súboj. Jeden výpad vľavo pirát blokoval. De Dateb opäť prirazil, útok z druhej strany, zas z opačnej, obrat a kop. Pirát zostal stáť bezmocne a jeho meč vedľa neho.

– Tak kamarát, môžeš si vybrať. Odídeš po vlastných alebo ťa odnesú?

Starý pirát priznal svoju prehru. Odovzdal velenie lode novému kapitánovi a súhlasil s odchodom z lode. No v momente, keď sa Alfonzo otočil, pirát vytiahol pištoľ.

– Pozor, pán kapitán! – vykrikol Carlos.

Bum! Zaznel výstrel. Všetci zmeraveli. Ale namiesto Alfonza padol na zem starý pirát, ktorému skončil v hrudi meč. Výstrel zaznel neskoro a guľka de Dateba len šrabla.

– Hurá! – vykrikla posádka, oslavujúc svojho kapitána.

Alfonzo odložil meč a zišiel z mostíka. Následne Carlos pribehol k nemu, aby mu zagratuloval.

– Pán kapitán, na chvíľu som si už myslel, že ste...

– Carlos, Carlos, – zastavil ho, – keď ma nedokázala chytiť celá španielska armáda, ako by ma mohol dostať jeden starec?

Aj keď námorník nerozumel poriadne tejto hláške, prikývol kapitánovi. Potom sa spoločne presunuli späť k posádke. Tá ešte stále nemohla uveriť, že jedna obyčajná barqua dobyla dvakrát väčšiu vojnovú loď plnú pirátov. Kapitán ihneď začal rozdávať rozkazy. Časť námorníkov mala prehľadať loď a druhá polovica odstrániť mŕtvych aj živých pirátov z paluby. Mŕtvych nahádzali do mora a živých posadili do člna s tromi dierami, tak aspoň mali šancu dostať sa k najbližšiemu ostrovu. Po vydaní rozkazov sa Alfonzo a Carlos pobrali do kapitánovej kajuty. Tam sa ihneď pustili do papierov.

– Pán kapitán, našiel som lodný denník. Nebudete mi veriť, ale táto loď je úplne nová a nemá ešte ani len meno, iba dátum, kedy bola spustená na more.

– Takže títo piráti ju pravdepodobne ukradli priamo z lodeníc.

– A to zo španielskych, vraj vyrobená v Santo Domingo, rok 1588,
– dodal Carlos.

– Zhrňme si to. Máme čisto novú loď v plnej vojenskej výbave
a čo je ešte lepšie, nikto o nej nevie, – usmieval sa Alfonzo.

Keď obaja prezreli všetky papiere, sadli si do prútených kresiel
v kajute.

– Vieš, Carlos, som ti vďačný za záchranu môjho života a tiež aj
celej posádky.

– Ale pane, bola to moja povinnosť, – odvetil skromný Carlos.
Medzitým Alfonzo stihol otvoriť jednu fľašu vína, ktorú našiel
v barovej skrinke.

– Carlos, nechcem byť dotieravý, ale ten nápad... Bol až príliš
chytrý na to, aby pochádzal len od obyčajného námorníka.

– Máte pravdu, pán kapitán. Pôvodne som bol aj kapitánom na
rádovej lodi španielskej kráľovskej flotily, ale pri jednom z bojov
proti pirátom sme podcenili situáciu a oni vyhrali vďaka nášmu
admirálovi. Keď sme prišli na pobrežie, celá vina padla na mňa. Tak
som opustil mesto Santa Quinere, kde som slúžil. Odišiel som do
ústrania na Tanzaneu, k svojej matke. Ale napokon som sa vrátil
očistiť svoje meno a začal som ako obyčajný námorník. A čo vy,
pane? Váš šerm tiež nevyzeral byť hodný len obyčajného
neskúseného kapitána a už vôbec nevyzeráte ako Portugalčan.

– Dobrý postreh Carlos. Asi ti môžem veriť, keď už nenosíš
uniformu. Počul si už niekedy o španielskom grófovi, ktorý údajne
zabil kráľa a teraz je na úteku?

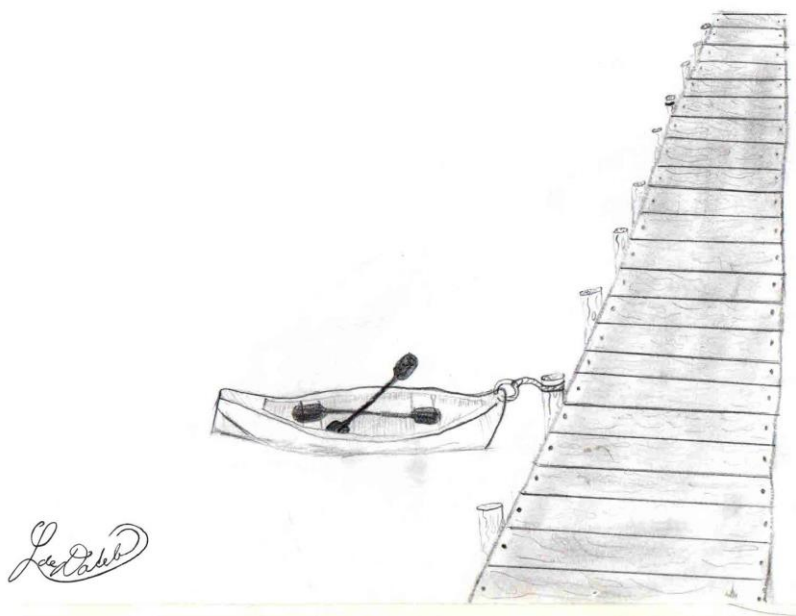
– To vy? – zhrozil sa Carlos.

– Áno, ale môžem ťa uistiť, že ja som ho nezabil. Niektí ma chceli
zničiť a aj sa mu to podarilo a teraz sa potíkam po svete ako posledný
vyvrheľ.

– Pán kapitán, očividne obaja máme rovnakú minulosť. Nesieme
na pleciach vinu, za ktorú nemôžeme, – zasmial sa Carlos a podvihol
svoj pohár nad hlavu.

– Odteraz pre teba už len Alfonzo, – odvetil kapitán a aj on
podvihol svoj pohár na nové priateľstvo. Po prípitku de Dateb
ponúkol svojmu novému priateľovi voľné miesto prvého dôstojníka a

ten na znak dôvery miesto prijal a nestal sa len dôstojníkom, ale aj novým verným spoločníkom Alfonza Sanchéza Blanca de Dateb.

IV. kapitola: Kapitán de Dateb a admirál Norton

päť raz bravúrny únik dlho prenasledovaného niekdajšieho grófa de Dateb. Po zhruba roku pokojného života v TróPOCH ho Španieli začali hľadať i v tom rajskom kraji a on musel znovu utekať a dokonca sa rozlúčil aj s jediným priateľom Igorom. Ako kapitán obchodnej lode Nevis prekabátil útočiacich pirátov, a tak sa stal kapitánom novovyrobenej ukradnutej vojnovnej lode. Išlo pravdepodobne o najsilnejšie plavidlo v novom svete, možno aj na celom svete. Takto sediac vo svojej novej kajute oslavoval de Dateb víťazstvo s novým priateľom Carlosom. Na prvý pohľad to bol celkom nevýrazný chlapík. Mal mierne tmavšiu pleť, keďže bol polovičný Indián. Bol vyššej postavy a nosil krátke vlasy, ktoré boli čierne. Popíjanie vína a debatu narušilo klopanie na dvere kajuty.

– Pán kapitán, prehľadali sme celú loď a nič sme našli.

– Je to cenné? – vyzvedal Alfonzo.

Nato námorník doniesol do kajuty jednu ženu, oblečenú v mestských šatách. De Dateb sa ihneď postavil z miesta a poslal námorníka von. Aj Carlos zo slušnosti opustil kajutu. Keď sa dvere zavreli, urobil krok smerom k žene.

– Dajte si pozor, pirát! Viem sa brániť, – ozvala sa varovným, no zároveň jemným hlasom seňorita.

Bola to lámová španielčina s anglickým prízvukom. Alfonzo sa len pousmial. Vzal Carlosov pohár a dolial doň víno.

– Vezmite si, seňorita. Musíte byť smädná, – prehovoril anglicky, keďže ako šľachtic ovládal viacero jazykov.

– Čo odo mňa chcete? – vyzvedala, pričom si víno nechcela vziať.

– Na úvod by som sa predstavil. Som kapitán de Dateb a tejto lodi veľím už skoro celú polhodinu.

– Vy nie ste pirát?

– Nie. Tak vezmete si to víno?

Slečna sa upokojila, pousmiala a vzala si pohár od Alfonza. Potom sa opýtal na jej ctené meno. Predstavila sa ako lady Andrea Elizabeth Norton. Alfonzo chytil Andreu za ruku a pobožkal jej ju na znak zoznámenia. Hneď bolo jasné, z akých kruhov Alfonzo pochádza. Príjemnú chvíľku zoznamovania sa narušil Carlos, ktorý bez klopania vtrhol dnu.

– Čo je? Teba neučili klopať? – pohoršoval sa Alfonzo.

– Loď na obzore.

Alfonzo prevrátil očami a okamžite vybehol von. Poobzeral sa a videl ju prichádzať z pravej strany, smerom z ostrova Royal Pearl. Vzal si ďalekohľad a podrobnejšie si ju obzrel. Bola to anglická vojnová loď, podobná ako tá Datebova, ibaže táto mala osemdesiatšesť kanónov. Zložil ďalekohľad a poskladal ho.

– Je to možné Carlos? V priebehu hodiny dve bitky na mori?

– Ale teraz máme lepšiu loď my.

– Pirátom to veľmi nepomohlo, – skomentoval Alfonzo situáciu.

– Máš pravdu, – zmrzol Carlosovi úsmev a dal rozkaz zložiť čiernu pirátsku vlajku.

– Keď prídu bližšie, vystrel'te varovný signál. Ak odpovedia, tak sme v pohode, ak nie, tak sa pomodlime, lebo tu bude veselo, – dodal Alfonzo.

Z ničoho nič sa za ním objavila lady Andrea.

– Tú loď poznám, sir!

– Ste si istá, lady? – opýtal sa Carlos.

Andrea si to pre istotu overila cez Alfonzov ďalekohľad a potvrdila, že tú loď pozná. Patrí vraj jej bratovi. Od jej únosu pred dvoma dňami ju musí hľadať po celom okolí.

– Carlos, kašlite na výstrel, radšej vyložte bielu zástavu a pohnime sa smerom k tej lodi, – zavelil Alfonzo, ktorý očividne veril Andrei, pretože vôbec nemal chuť na ďalšie boje.

Novodobytá loď zamierila k anglickému plavidlu. Tá vydala varovný výstrel ako prvá.

– Načo čakáte? Odpovedajte! – zavelil Alfonzo.

Španielska loď vystrelila a Angličania taktiež vyložili bielu vlajku. Vyzeralo to na priateľskú návštevu. Keď boli obe lode zhruba na

tridsať metrov od seba, zastavili. Kapitán de Dateb sa pozrel na Andreu.

– Lady, zdá sa mi, že pôjdete domov, – zahlásil Alfonzo a dal pripraviť člň. Potom si vzal so sebou štyroch mužov a velenie dočasne odovzdal Carlosovi. Člň vyrazil smerom k anglickej lodi. O pár minút už bol pri nej. Carlos pre istotu všetko sledoval v plnom stave pohotovosti. Mal viacero námorníkov pripravených s mušketaми. Ako prvý na palubu vyšiel Alfonzo a hneď za ním dvaja jeho muži.

– Dobrý deň, gentlemani, – vítal napoly anglicky a napoly španielsky veliteľ lode.

Bol to vyšší pán s dlhšími kučeravými blond vlasmi vznešeného pôvodu.

– Dobrý deň aj vám, – odzdravil Alfonzo.

– Som admirál John Frank Norton, – predstavil sa úctivo, – čím poslužím?

– Vidíte tamtú loď?

– Myslíte vašu loď, sir?

– Práve som ju dobyl v boji s pirátmi a počas prehľadávania lode som našiel jednu ženu, ktorá tvrdí, že je vaša sestra.

– Moja sestra? Andrea? – rozjasnila sa admirálova tvár.

Alfonzo vidiac, že to sedí, cúvol ku kraju lode a podal ruku slečne, aby jej pomohol na palubu. Tá s pôvabom, akým očarila aj Alfonza, vstúpila na anglickú palubu. Len čo ju admirál zbadal, rozbehol sa k nej a padlo jedno krásne súrodenecké objatie.

– Som rád, že som ťa konečne našiel, sestrička.

– Poďakuj tomuto pánovi, ktorý ma prepustil, – odvetila Andrea, ukazujúc na Alfonza.

– Ďakujem, pane. A ako sa volá náš záchranca?

– Som Alfonzo Sanchéz Blanco de Dateb.

– Ten de Dateb? – opýtal sa Norton, ktorý očividne toto meno spoznal.

– Vidím, že ma moje meno predbehlo, ale verte mi, ja nie som zločinec a už vôbec nie vrah, – bránil sa Alfonzo.

– Andrea vám zjavne verí. Mne to stačí. Je mi jasné, že ste dobrý človek. A bez urážky, na to, čo robia Španieli, zvysoka kašľem.

– Ja tiež, – odvetil de Dateb a obaja páni sa zasmiali.
Ale smiali sa len oni dvaja, pretože nik iný nemal ani len tušenie, o čom je reč. Našťastie. Smiech narušil jeden z anglických námorníkov, ktorý upozornil na lode na obzore.

– Dnes je tu nejako rušno, – komentoval Španiel.
Admirál Norton pre istotu plavidlá skontroloval.

– Hm... Kapitán Hector a jeho kumpáni! – skomentoval nahlas.

– Piráti?

– Áno, už mesiace ohrozujú obchodné trasy a lúpia naše lode. Viem, že sa vás to netýka, ale pridáte sa? – ponúkol Norton.

Alfonzvi to už skutočne prišlo smiešne. Vraj na mori bude bezpečnejšie. Ale prečo nie, o bitku viac či menej. Ešte jeden boj zvládne, a to hlavne so svojou novou loďou, ktorú túžil vyskúšať. Súhlasil teda, no mal prosbu.

– V poslednom boji som prišiel o dosť chlapov, zišla by sa mi výpomoc.

– To nie je problém, štvrtina posádky je vaša. A keď s týmto skončíme, plavte sa za mnou. Pozývam vás do mojej rezidencie na Royal Pearl.

– V poriadku. A čo s pirátmi? – opýtal sa Alfonzo.

– Nehrajte sa s nimi. Pošlite ich ku dnu a poďme domov. Už som hladný, – zahlásil chladnokrvne John Frank Norton.

Alfonzo prikývol a podal admirálovi ruku na rozlúčku. Tesne pred odchodom sa ešte raz pozrel na lady Andreu a pobožkal jej ruku. Kapitán potom nasadol do člna a v sprievode nových námorníkov sa vrátil na vlastné plavidlo. Carlos ho hneď vítal s otázkou, či videl tie lode. Alfonzo prikývol a dal do pohotovosti námorníkov s tým, že pomôžu admirálovi.

– Chlapi, pripravte delá! – zavelil dôstojník Carlos Diego Santos. Medzitým si kapitán zbehol do kajuty zobrať zbrane a zaujal svoje miesto na mostíku.

– Všetko je hotové. Pripravíme aj háky na nalodenie? – informoval sa Carlos.

– Nie. Nebude treba! – odvetil Alfonzo.

Carlos narážku pochopil a vrátil sa späť k delám. De Datebova loď sa pomaly pohla a plávala smerom k Nortonovi. Keď boli lode vedľa

seba, admirál poslal signál De Datebovi. V tomto prípade sa lode dorozumievali malými vľajkami. Odkaz znel: Chod' z pravej strany! Vyzeralo to, akoby sa lode rozdelili, čo sa v tej dobe nerobilo, lebo sa bojovalo vo formáciách. Napokon vysvitlo, že to nebolo rozdelenie, ale manéver zvaný vejár. Lode sa roztvorili a v palebnom uhle medzi nimi pirát Hector. Zaznelo rázne páľ! Pirátska fregata nemala žiadnu šancu. Priamy zásah sa rovnal potopeniu. Potom prišiel ďalší signál. Manéver X. Lode sa naďalej plavili rovno a oproti nim ďalšia fregata. Keďže lode práve strieľali, nabit' delá trvalo, znamenalo to výhodu pre pirátov. Ale tesne pred stretnutím de Datebova a Nortonova loď začali robiť manéver X. V praxi to vyzeralo asi tak, že loď z pravoboku sa naplno natočila doľava a druhá loď naopak. Ak by sme tú situáciu sledovali zvrchu, na vode by to vyzeralo ako jedno veľké X. Po vykonaní manévru sa lode opäť zaradili vedľa seba, lenže teraz už mali nabité delá z vnútornej strany. Pre pirátsku loď bolo neskoro a nedokázala sa vyhnúť tomu, aby sa vplavila medzi Nortona a de Dateba.

– Páľ! – zaznelo z oboch lodí súčasne. Ďalšia pirátska loď zamierila ku dnu. Vtedy sa admirál Norton otočil, aby ešte dorazil tieto dve lode a kapitán de Dateb sa plavil ďalej k tretej lodi.

– Nabite delá, Carlos!

– To bude problém, pán kapitán, – odpovedal dôstojník Santos.

Alfonzo sa pozrel naňho a Santos mu ukazoval prázdne sudy s muníciou. Starý pirát pravdepodobne nedoplňoval muníciu tak ako mal.

– No to je úžasné! Máme výbornú loď, ale bez palebnej sily, – zašomral Alfonzo.

– Aké sú teraz rozkazy? – pýtal sa kormidelník kapitána.

– Držte kurz! Nech nevidia, že máme problémy!

Na mostík dobehol Carlos, ktorý bol mierne nervózny.

– Čo chceš, preboha, robiť?

– Čakal som nápad od teba.

– No to je dobré, lebo teraz je rad na tebe.

– Potopíme tú malú fregatu nárazom, – reagoval Alfonzo.

– Zbláznil si sa, – vykrikol Carlos, – veď to potopí aj nás!

– Pokoj, mám plán. Ja som ti veril predtým. Tak teraz budeš musieť veriť ty mne, – upokojoval ho Alfonzo, ktorý mal určite niečo za lubom.

Angličania vyslali posledné výstrely a na lodi zaznelo hurá. Admirál sa ale obzeral, kde je jeho spoločník. Napokon sa pozrel za seba. Videl, ako sa dve lode priamo rúčia na seba.

– Tomu Španielovi asi preskočilo. Veď ho to potopí, – zhrozil sa Norton.

Oslava sa v momente skončila. Admirál dal otočiť loď a vydal sa na pomoc Alfonzovi. Jeho posádka už v takej dobrej nálade nebola, pretože nikto nevedel, čo má ich nový kapitán v úmysle.

– Alfonzo, tak už konečne niečo urob! Fregata do nás narazí každú chvíľu.

– Pripravte pravú kotvu, – rozkázal kapitán a postavil sa za kormidlo, – Carlos, keď poviem teraz, spustíte kotvu, a keď sa reťaz napne, presekneš ju, aby nás to nestrhlo so sebou. Rozumel si?

– Rozumiem, – odvetil rázne Carlos a postavil sa na svoje miesto. Keď boli lode už dostatočne blízko seba, Alfonzo strhol kormidlo doľava a vykrikol:

–Teraz!

Muži uvoľnili kotvu. Tá v rýchlosti, akou sa loď plavila a otáčala, nabrala obrovskú silu a v dĺžke dvadsať metrov urobila oblúk okolo lode. Vďaka tomu kotva zasiahla pirátsku loď priamo do trupu, ktorý sa okamžite naplňal vodou. Piráti síce vystrelili, ale bol to ich posledný výstrel a gule trafili minimálne. Okovaný trup odolal. Kotva sa následne v lodi zasekla a to bol moment pre Carlosa, ktorý reťaz odsekol práve včas. Na Alfonzovej lodi nastal krik a radosť. Kapitán však radosť hneď prerušil rozkazmi.

–Kormidelník, preberte si svoje miesto. Smer admirálova loď.

– Rozkaz, pane!

Norton pozorujúc situáciu, len nemo žasol a uznal, že tento mladík má talent a vie sa o seba postarať. Dal otočiť svoju loď a zamieril smerom na Royal Pearl v sprievode de Datebovej lode.

V zátokke ostrova sa obe lode objavili na druhý deň ráno. Alfonzo práve vyšiel zo svojej kajuty. Na palube bolo len zopár námorníkov, ktorí dávali na všetko pozor a dôstojník Santos, ktorý im velil. Kapitán zazvonil na lodný zvonec. V momente sa celá posádka prebrala a bolo po pokojnej rannej atmosfére.

– Budeme pomaly uberať rýchlosť! – zavelil kapitán, stavajúc sa na svoje miesto.

Spodné plachty vyleteli hore. Horné ešte zostali pre ľahšie riadenie, ale aj tie postupne námorníci vytiahli. Loď, aj keď len zásluhou jednej kotvy, ktorú sputili, spomaľovala. Zatiaľ mala Nortonova loď malý náskok, takých desať minút, aby mohla skôr zakotviť. Aj tá Alfonzova napokon zastavila. Bývalá posádka Nevisu dostala voľno, kým tá Nortonova sa hlásila v kasárňach. Ale plavidlo nezostalo bez stráže. Kapitán určil prvých päť mužov, ktorí zostanú na palube. Tých mali o niekoľko hodín vystriedať ďalší a potom ďalší, až kým loď opäť nevypláva. Člny sa spustili na vodu a smerovali na pevninu do prístavu v Royal Pearl. Na móle posádka ešte predsa len dostala jeden rozkaz. Mala doplniť zásoby, až následne mali voľno. Kapitán a jeho verný priateľ medzitým v sprievode poverenej osoby zamierili do vily Nortonovcov. Mesto bolo veľké a na koloniálne pomery krásne. Bola pravda, že Grandské ostrovy sú skutočne bohaté. Pred bránou do vily sa Alfonzo pozastavil. Toto sídlo bolo skoro také veľké ako guvernérov palác v strede mesta. Keď páni nešli ďalej, John Frank Norton im vyšiel naproti, zaväzujúc si už svoj župan.

– Bojíte sa vstúpiť, gentlemani?

– Nie, pán admirál, len sme...

– Aký admirál, – skočil mu do reči Norton, – po tom, ako si sa zachoval k mojej sestre som pre teba a tvojho priateľa John.

Alfonzo ponúknuté priateľstvo s Johnom prijal a Carlos tiež. Potom sa páni presunuli spoločne do vily. Ako prvé ich vítal sluha s vínom na prípitok.

– Tak John! Vďaka za tvoju pohostinnosť, – dvíhal pohár Alfonzo.

– Som ti zaviazaný ako za záchranu Andrey, tak aj za pomoc s kapitánom Hectorom. Verím, že u nás nejaký čas pobudneš, aby som sa ti mohol dostatočne odvdáčiť.

– A prečo nie? Po dlhom čase je toto prvé miesto, odkiaľ ma nevyháňajú, – zasmial sa de Dateb.

– Dokonca by som ti rád ponúkol aj prácu, ak nič nemáš. Zišla by sa mi eskorta.

– To beriem, ale mám jednu podmienku, – odvetil bez váhania Alfonzo.

– Skús, možno ti viem pomôcť.

– Som slobodný a chcem, aby to tak aj zostalo. Budem pre teba pracovať, ale mimo kráľovského námorníctva. Vieš, že panovníkov veľmi nemusím.

– Žiaden problém, ale dúfam, že kráľove peniaze neodmietneš, – pousmial sa John.

– Za príplatok mi môžeš na loď nastoknúť aj anglickú vlajku, – dodal s humorom Alfonzo a pozrel sa na Carlosa, ktorý proti tomu nič nenamietal.

Páni teda zdvihli poháre na novú spoluprácu a priateľstvo. Vtom sa na schodoch objavila ona. Krásna a pôvabná blondína s modrými očami a dokonalými krivkami, Andrea Elizabeth Norton. Jemným krokom kráčala dole k pánom a v tých nádherných belasých šatách, akoby sa vznášala vo vzduchu. Pristúpila k svojmu záchrancovi a dala mu bozk na líce so slovami:

– Ešte raz ďakujem, Alfonzo!

Ten očarený jej krásou sa nezmohol na slovo. Aby sa nestrápnil, Carlos zakročil.

– Pán kapitán, sľúbili ste na lodi, že nebudete dlho preč. Mali by sme sa už vrátiť.

– Áno, jasné, – spamätal sa Alfonzo.

Ale skôr, ako odišiel, ho Andrea ešte zastavila.

– Alfonzo! Na počesť môjho návratu John usporiada večierok a radi by sme vás na ňom privítali.

– Rád vaše pozvanie prijme, – zastúpil stále omámeného kapitána Carlos a následne ho drgol, aby sa konečne pozbieral.

Alfonzo prikývol a spolu s Carlosom opustili vilu Nortonovcov. Obaja vyrazili do prístavu, pričom sa Carlos celou cestou usmieval.

– Čo ti je smiešne, dôstojník?

– Ja nič, ibaže si sa... – ani nestihol dopovedať a pustil sa do smiechu.

– Vykokceš sa už konečne? – zdvihol hlas Alfonzo, ktorému postupne dochádzalo, že Carlos sa smeje na ňom.

– No dobre, – pozbieral sa Carlos, – keď ty si sa vo vile správal ako malý chlapec po tom, čo ťa lady pobozkala.

– Ha-ha, vtipné. Neviem, ako by si bol reagoval ty.

– Ja? Určite by som nestratil hlavu, ale keby si sa bol videl... – opäť spustil smiech.

Vtedy napadlo seňorov, že keď sa má Alfonzo večer objaviť v noblesnej spoločnosti, mal by mať aj vhodné oblečenie. V tomto prípade peniaze nehrali rolu. Veď nechcel vyzeráť pred lady Andreou ako trhan. Išli teda nakupovať. O hodinu bol už de Dateb vystrojený ako za starých dobrých grófskych čias. A potom prišiel na rad aj dôstojník Santos, ktorý na Alfonzov nápad odpovedal nasledovne:

– Tak na to môžeš zabudnúť, kamarát.

– Ty nechceš vyzeráť slušne?

– Nie. Pozvali kapitána. Ja radšej zostanem na lodi. Takéto akcie nie sú pre mňa, – odvetil Carlos a to bol moment, kedy sa karta obrátila.

Teraz sa začal Alfonzo mierne usmievať, čo vyústilo neskôr do obrovského smiechu. Do večera bolo času dosť, a tak sa obaja presunuli na loď. Alfonza čakal dlhý večer, preto sa rozhodol, že si ešte pred večierkom trochu zdriemne. Dal príkaz Carlosovi, aby ho zobudil okolo šiestej hodiny. Carlos prikývol a nechal kapitána odpočívať. Vyšiel na palubu, kde sa zdržiavala päťčlenná posádka strážiaca loď. Tí popri strážení hrali karty a dôstojník sa pridol tiež.

Hranie karát bolo natoľko vzrušujúce, že všetci stratili pojem o čase. Rozpamätali sa až v momente, keď zazvonili kostolné zvony v Royal Pearl, ktoré sa ozývajú večer o siedmej.

– Do riti! – vykrikol Carlos a hodil karty na sud, na ktorom sa hralo.

Utekal celý vystrašený do kajuty.

– Alfonzo, vstávaj! Už je sedem hodín!

Kapitána vystrelo rovno na posteli. Okamžite z nej vyskočil a chytil Carlosa za golier.

– Ty... Mal si ma zobudiť pred hodinou! – kypel od zlosti.

– Prepáč, hral som karty a neveril by si, ako ten čas letel, – tupo sa usmieval dôstojník.

– To mi určite robíš naschvál? – odvetil, pustil Carlosa a začal zmätkovať okolo svojho oblečenia.

Pokým sa on obliekal, dôstojník mu dal pripraviť čln, ktorý ho zoberie na pevninu. O chvíľu bol Alfonzo oblečený. Posádka ho ihneď vyniesla do prístavu. Tam sa kapitán zhlboka nadýchol a pustil sa do behu, ale v tom oblečení, čo mal na sebe, nebol veľmi rýchly. K vile dorazil krátko po pol ôsmej, pričom ples sa začal už o siedmej. Stráž bola, našťastie, tá istá a nerobili mu problémy, len sa potichu uškŕňali, keď videli pána utekať v takých šatách. Alfonzo vkročil do vily. Opatrne sa vkrádal dnu do veľkej haly, kde už naplno hrala hudba a ľudia sa zabávali. Najprv chcel vyhľadať Johna. Ten bol však na druhej strane sály, a tak sa k nemu musel predierať. Kým sa tam Alfonzo dostal, padlo niekoľko divných pohľadov na cudzinca. Ale pokukovali po ňom aj niektoré dámy.

– Dobrý večer, John, – pozdravil Alfonzo.

– Vitaj, kamarát. Myslel som, že ani neprideš, – vydýchol si John.

– Mal som ešte nejaké povinnosti na lodi. A Andrea?

– Je vo svojej izbe a truceje. Odmieta vyjsť, kým tu vraj nebudeš, – odvetil.

Alfonzo sa začudoval, ale na druhej strane sa aj trochu potešil. Sir Norton poslal sluhu, aby lady upovedomil, že jej záchranca sa dostavil. Pokým obaja čakali na Andreu, John zatiahol Alfonza do menšej skupinky ľudí s cieľom ukázať mu dôležité postavy z tunajšieho mesta.

– Páni, dovoľte mi, aby som vám predstavil hrdinu dňa, – vyhlásil sir Norton.

Skupinka ľudí si ho premerala očami a až potom sa ozvalo:

– Dobrý večer, kapitán de Dateb.

Alfonzo chvíľu váhal. Obával sa, aby niekto z pánov nespoznal jeho minulosť, ale potom nabral odvalu a odzdravil sa. Opäť bol

v spoločnosti, v akej vyrastal a bolo vidieť, že sa tu cíti dobre. Boli to spomienky na staré dobré časy. Po chvíli sa John znovu ozval.

– Alfonzo. Chcem ti predstaviť hlavu nášho krásneho Royal Pearl.

– Som guvernér Charles Oliver Willson. Teší ma, – podával ruku guvernér.

Alfonzo mu ruku podal a obaja sa mierne uklonili, ako to káže dvorná etiketa.

– A toto je generál Jack Mathew Peters, – pokračoval John, – veliteľ našej pevnosti.

Opäť prebehla rovnaká situácia ako pred chvíľou. Potom sa Alfonzo ospravedlnil a vzdialil sa od skupiny. Jej členovia sa rozlúčili a bavili sa ďalej medzi sebou. De Dateb sa chcel porozhliadnuť a nadýchať sa aristokratickej atmosféry, no veľa času nemal. Andrea Elizabeth Norton stála na schodoch. Celá spoločnosť stíchla a uprela zrak na ňu. Vyzerala ako ozajstná princezná alebo lepšie povedané ako anjel. V zmeravenej spoločnosti John pristúpil k Alfonzovi so slovami:

– Tak bež, čaká len na teba.

On neváhal a rozběhol sa hore za ňou. Pristúpil k nej, pobožkal jej ruku, ako sa patrí, a v jeho sprievode sa tá nádhera pustila dole schodmi.

– Meškáte, Alfonzo, – skomentovala Andrea cestou.

– V poslednom čase som veľa utekal, a preto častokrát nestíham, – odvetil s malým úsmevom de Dateb.

– Nevadí. S radosťou by som na vás čakala aj dlhšie.

Keď zišli úplne dole, ľudia v hale im akoby ustupovali a vytvorili kruh. John kývnutím ruky zavelil hudobníkom, ktorí sa rozohrali.

– Smiem prosiť? – opýtal sa Alfonzo.

Andrea prikývla a obaja začali prvý tanec večera. Postupne sa pridávali aj iné páry, ale ani jeden sa im nevyrovnal.

– Tancujete vynikajúco, Alfonzo.

– Ďakujem, no skoro dva roky som už nebol na parkete.

– Nevadí, dnes si to vynahradíte. Súhlas?

– S vami aj do rána, lady, – odvetil a obaja sa už venovali len tancu.

Ples bol nádherný aj napriek tomu, že bol zorganizovaný tak narychlo. Tanec bol v plnom prúde, John sa zabával v kruhu dám

a očividne boli všetci spokojní. Po treťom polhodinovom tanečnom kole sa Alfonzo rozhodol nadýchať čerstvého vzduchu, pravdaže nie sám. Lady Andrea išla s ním. Obaja vyšli na terasu, z ktorej bol perfektný výhľad do zátoky a na more. Alfonzo sa pozrel na Andreu, potom sklonil zrak a nesmelo spustil:

– Viete, lady, možno to budete pokladať za drzosť, ale od prvej chvíle, ako som vás uvidel vo svojej kajute, všade vidím len vašu tvár.

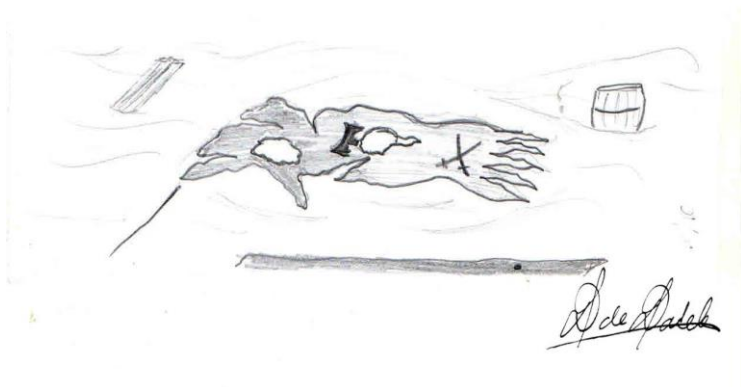
Opäť sa pozrel do tých jej krásnych modrých očí a chytil ju za ruku a pokračoval:

– Viem, nie je to správne, ale viem aj to, že keď premrhám túto príležitosť, budem to do smrti ľutovať, – dohovoril Alfonzo a mierne sa naklonil k lady.

Tá sa ani nepokúsila brániť, dokonca ho povzbudila slovami:

– Ani ja na vás nemôžem prestať myslieť.

Odvetila a jej pery sa pomaly približovali k Alfonzovým. Zrazu padol osudový bozk dvoch mladých ľudí, ktorí sa do seba zamilovali na prvý pohľad.

V. kapitola: Vyvolená

áš hrdina sa zamiloval. Nečakane, no bola to láska na prvý pohľad a dôkaz toho, že keď sa človek nevzdáva, šťastie si ho nájde, nech už je kdekoľvek. Po prvom bozku Alfonza a Andrey stál tento zamilovaný párik ešte stále na terase zaplavený ďalšími bozkami. Napokon sa Andrea ozvala:

– Alfonzo, vráťme sa dnu, prosím vás.

On ju nato ešte raz naposledy pobožkal a ruka v ruke sa vrátili do sály. V momente zamierili na tanečný parket a pokračovali tam, kde prestali, ibaže teraz už boli ich telá bližšie k sebe. Ples trval do skorého rána, zhruba do štvrtej hodiny. John postupne vyprevádzal hostí. Medzitým sa Alfonzo spolu s Andreou presunuli opäť na terasu zaspomínať na prvé bozky ďalšími. John vyprevadil aj posledného host'a a vrátil sa do sály.

– Alfonzo, kde si? – vykrikol.

Ten sa v momente odtrhol od Andrey a vběhol z terasy.

– Tu som, John. Deje sa niečo?

– Nechcem ti kaziť zábavu, ale choď sa prichystať, dostali sme prácu.

– O čo ide?

– Generál Peters dostal poštového holuba. K ostrovu sa blížila piráti. Našou úlohou bude ich zastaviť. Lepšie povedané zlikvidovať.

– To neznie veľmi náročne.

– Tak sa choď pripraviť. Napoludnie vyplávame. Loď a zásoby zhruba na dva dni. Netreba ju zbytočne preťažovať. Radšej si vezmi viacej munície.

Alfonzo počujúc slová dva dni mierne zosmutnel, ale zároveň sa aj potešil novej práci.

– Andrea, – zakričal John, – choď ešte vyprevadiť nášho host'a. Ja si idem ľahnúť.

Andrea vkročila z terasy so smutným pohľadom v očiach. Nebola nadšená, že tento večer končí a už vôbec sa netešila Alfonzovej úlohe.

– Musíte tam ísť?

– Je to moja práca lady, ale nebojte sa, ja sa vrátim.
– Viem, don Alfonzo, len sa o vás bojím.
Kapitán de Dateb sa mierne pousmial.
– V živote som zažil aj horšie veci. Ale vy mi sľúbte, že ma budete čakať, aby som mal dôvod sa vrátiť.
– Počkám, aj keby to malo trvať večnosť, – odvetila lady a padol ďalší vášnivý bozk, tentoraz v sále vily rodiny Norton.
Obaja vyšli ruka v ruke pred vilu, kde sa ešte raz rozlúčili. Krátko nato sa Alfonzo pobral na svoju loď. Lady Andrea počkala, pokým sa jej don stratil z dohľadu a vrátila sa dnu.

Alfonzo sa celý šťastný dostavil na loď. Tanečným krokom sa pohyboval po palube, skoro až lietal od radosti.

– Ako vidím, ples dopadol dobre, – objavil sa za jeho chrbtom Carlos.

– Ach, priateľu, keby si len vedel... – povzdychol si kapitán a zavolať svojho dôstojníka k sebe do kajuty.

Zvalil sa do kresla, rozopol si košeľu a chcel pokračovať. Keďže Carlos vedel, že pôjde o dlhšie rozprávanie, vybral fľašu červeného a obom nalial.

– Tak rozprávaj, ako bolo?

– Ples bol výborný. Spoznal som guvernéra, generála ostrova a dokonca sme dostali aj prvú úlohu.

– Kedy?

– Napoludnie odchádzame. John sa tu ešte určite zastaví a upresní detaily.

– A teraz k veci. Našiel si si nejakú ženu? Tá ťa tak rozveselila?

– To by si chcel vedieť, však?

– Je pekná?

– Že či! A bozkáva sa ako anjel.

Carlos si medzitým dolial trochu vína a ďalej vyzvedal.

– Nebuď zlý, aspoň mi prezrad' jej meno.

– Andrea Elizabeth Norton, – odvetil pokojne Alfonzo a odpil si z pohára.

Carlosovi prv zabehlo a potom hneď vypľul víno späť do pohára.

– Šibe ti? Zbalil si Nortonovu sestru?

– Len pokoj kamarát, veď sa nič nestalo.

– Že nič? Ešte sa len stane, ak sa to John dozvie. Konečne sa ti podarí nájsť si prácu a domov a ty to zahodíš pre jednu sukňu? Aj keď uznávam, že tá sukňa stojí za hriech. Ale aj tak, ty nie si normálny, – hromžil Carlos.

– Áno, máš pravdu, nie som normálny. Ja som sa zamiloval, – odvetil opäť pokojným hlasom.

– Vedel som, že sa jej páčiš, ale že to dopadne takto... Bude zase veselo, – zašomral si popod nos.

Alfonzo ho upokojil, že to s lady Andreou myslí vážne a nemá v úmysle jej nejako ublížiť. A keď na to príde, Johnovi všetko povie do očí a vypýta si povolenie, ako to káže dvorná etiketa. Carlos videl zanietenosť svojho priateľa. Nezostávalo mu teda nič iné, ako ho podporiť, lebo vyhovoriť mu to z hlavy, to by nešlo.

Krátko nato počas rozhovoru de Dateb zaspal v kresle aj s pohárom v ruke. Jeho krásne sny ale netrvali dlho. Ráno, chvíľu po šiestej hodine, sa na lodi objavil admirál Norton.

– Kde je kapitán? – opýtal sa prísny hlasom.

– Vo svojej kajute, pán admirál, – odvetil námorník.

John vošiel do kajuty a čo nevidí? Kapitán de Dateb spí v kresle oblečený v plesovom.

– Pozor! – vykrikol Norton.

Alfonzo vystrelo, akoby ho na špagáte boli ťahali.

– Čo? Čo? Čo? Potápame sa?

– Pokoj. To som len ja.

– Nemáš nič lepšie na práci, ako budiť ľudí tak zavčasu? Koľko je vlastne hodín?

– Šesť. Zmena plánu, o hodinu musíme vyplávať. Piráti boli bližšie, ako sme odhadovali.

– V poriadku. Idem všetko pripraviť, – odvetil rozospätým hlasom Alfonzo.

Páni si podali ruky a admirál Norton opustil kajutu. De Dateb vymenil šaty a vyhládal prvého dôstojníka. Oznámil mu zmenu plánu. Carlos išiel švihom po posádku a Alfonzo tiež opustil loď. Už prítomní námorníci sa medzitým postarali o zásobenie lode pitnou vodou, potravinami, strelným prachom a hlavne rumom. Hodina

uplynula rýchlo a na lodi sa znovu objavil Norton pýtajúc sa, či môžu vyplávať. Carlos odvetil, že môžu, ale kapitán sa ešte nevrátil na loď. John si zašomral a následne požiadal Carlosa, nech dajú signál, keď budú hotoví. Potom sa admirál presunul na svoju loď zvanú Venus. Keď odišiel, Carlos sa pozrel na pevninu a povzdychol si:

– Alfonzo, dúfam že nerobíš žiadnu kravinu.

Po pätnásťminútovom meškaní Alfonzo konečne dorazil.

– Pekné, že si sa ukázal, – poznamenal dôstojník, – kde si bol?

– Rozlúčiť sa. Nemôžem bez nej vydržať.

– Ja sa z teba asi zbláznim, John t'a tu už tiež hľadal.

– Pokoj. Nevieť, kam sa tak ponáhľame. Veď piráti nás počkajú.

Carlos sa už len pousmial, pokrútil hlavou a po polhodinovom meškaní obe lode vyplávali zo zátoky ostrova Royal Pearl naproti blížiacim sa pirátom.

Po odchode lodí zavládlo na ostrove hrobové ticho. Ľudia verili, že admirál Norton a jeho eskorta si s blížiacimi pirátmi poradia. Pomaly plynul druhý deň. Mnohí boli zúfalí, ale najviac sa bála lady Andrea, ktorá mala na mori dve veľmi blízke osoby jej srdcu. Tretí deň. Bolo okolo poludnia, keď generál Peters dal spustiť paľbu z diel pevnosti. Lenže nebola to hocijaká paľba, ale čestná salva. Venus a loď kapitána de Dateb, stále bez mena, sa blížili do prístavu. Obyvateľom mesta sa na tvári objavil úsmev a každý, kto mohol, sa dostavil do prístavu privítať admirála a jeho spoločníka.

– Vytiahnite plachty! Spustiť kotvu! – zneli posledné povely z lodí.

Člny sa spustili na vodu.

– Posádka, smer pevnina! – zavelil admirál Norton.

Krátko nato sa aj z Alfonzovej lode spustili člny. Na čele s dôstojníkom Santosom zamierili do prístavu. Keď člny dorazili na pevninu, v prístave ich už čakala čestná stráž so všetkými poctami.

– Admirál Norton, vitajte doma! – vítal ho s posádkou vojakov guvernér Willson.

– Pán guvernér, hlásim, úloha splnená, – odvetil John.

Guvernér sa pousmial a prikývol na znak spokojnosti.

– A čo vám tak dlho trvalo? – ozval sa z pozadia generál Peters.

– Prvú loď sme potopili bez problémov, no kapitán tých pirátov nám ušiel. Dostal sa aj s posádkou do východnej zátoky, kde sa ukryli na pevnine, – odpovedal dôstojník Santos.

– Správne. Moja loď potom dorazila pirátov a kapitán de Dateb sa vydal na súš, aby sme ich chytili.

– Tých sme našli raz-dva, ale dostali sme sa do pasce, – pokračoval Santos, – no po malej chvíli nám prišiel admirál na pomoc.

– Pirátov sme pochytili, hoci naše straty boli dosť vysoké, dokonca sa zranil aj kapitán de Dateb, keď mi obetavo zachránil život, – dodával admirál Norton.

– Ale dúfam, že to nie je nič vážne? – opýtal sa pokojným hlasom guvernér.

– Dva až tri dni a bude v poriadku, – odvetil dôstojník Santos.

Po privítaní a podaní hlásenia generál Peters stiahol späť svojich vojakov do pevnosti a aj obyvatelia Royal Pearlu sa postupne rozišli. Posádka začala vykladať pirátsky náklad z lodí. V prístave zostala len Andrea, ktorá mala ešte stále veľký strach v očiach. V momente, keď už nikto nebol nablízku, sa rozbehla za svojím bratom a objala ho.

– Vďaka Bohu, si v poriadku, ale čo je s Alfonzom?

– Neboj sa, je síce zranený, no nie je to nič vážne. Keď sa dá dokopy, príde ťa pozrieť, – odvetil John a tiež sa pomaly pobral domov.

Andrea sa ešte zúfalo pozrela na Carlosa.

– Pán Santos...

– Viem, lady, – prerušil ju, – vezmem vás za ním. Večer o desiatej sa z tohto móla vraciam na loď. A pätnásť minút pred desiatou pôjdem náhodou okolo vašej vily.

– Budem vás čakať a ďakujem.

Carlos sa pousmial a odišiel smerom do mesta. Andrei sa mierne zlepšila nálada a utekala domov, aby sa prichystala na večernú schôdzku. Carlos síce vedel, že z toho budú problémy, no ako by dokázal povedať lady nie? A čo sa dá robiť, keď sa tí dvaja tak milujú? Dokonca záchrana Johnovho života mohla Alfonzovi zlepšiť jeho situáciu. Premýšľajúc sa Carlos dostal až k hostincu, kde po vyharenej bitke zasadol k fľaši dobrého červeného vína spolu s ostatnými námorníkmi.

Po zotmení sa napoly opitý a oddýchnutý postavil od stola, vyplatil víno a chcel sa ísť prejsť prv, než lady vyzdvihne z domu. Keď vychádzal von, vo dverách sa objavili Norton, Peters a Willson. Bez opýtania ho schmatli a odniesli k svojmu stolu osláviť víťazstvo. Čas plynul a podgurážení páni si držali Carlosa nakrátko. Nedovolili sa mu ani len postaviť. Odbilo pol desiatej a páni stále nasávali. V momente, keď sa generál Peters neudržel na stoličke a strepal sa pod stôl, si Carlos pomyslel:

– Teraz alebo nikdy!

Nenápadne sa vzdialil od miesta rozruchu a potom rýchlo preč. Vyšiel von a keďže už bolo neskoro, začal utekať k vile. Dorazil mierne zadýchaný, ale načas.

– Dôstojník Santos, ste to vy? – ozval sa nežný hlas z tieňa.

Carlosa myklo, až ho skoro hodilo o zem. Predýchal to a prikývol. Hneď nato vyrazili do prístavu. Cestou bola Andrea upozornená na riziko, že jej brat je mierne opitý a môže sa objaviť v meste. Lady nebezpečenstvo obišla malými tmavými uličkami mesta. Cesta sa napokon vydarila bez problémov. Obaja spolu nasadli do člna a v tme sa stratili z prístavu.

– Sme na mieste, lady, – oznámil Carlos, keď čln zastal pri trupe lode.

– Vy nepôjdete? – pýtala sa Andrea.

– Nie, s vami sa Alfonzo vylieči skôr. Ja by som len zavádzal. Ráno sa pre vás vrátim.

– Ďakujem vám, Carlos.

– Niet za čo. Cestu do kajuty už poznáte, – odvetil a začal veslovať späť na breh, kde ho čakala úloha pozorovateľa.

Andrea Elizabeth nabrala všetku svoju odvahu a vykročila do kajuty odhodlaná byť so svojou láskou. Keďže Alfonzo nečakal žiadnu návštevu, za svetla sviečok písal do lodného denníka. Mal na sebe len nohavice a obväz na pravom ramene, cez ktoré mu prešiel meč piráta. Na dverách kajuty zaznelo klopanie. Kapitán de Dateb sa postavil od stola a položil brko.

– Ďalej, – zavelil, mysliac si, že je to jeden z jeho námorníkov. Lenže namiesto námorníka vstúpila do kajuty víla. Krásna a očarujúca ako vždy. Bola zahalená v hnedom plášti, ale Alfonzo ju

hneď spoznal. Rozbehol sa spoza stola ku nej. Rozopol jej plášť. Ten spadol na zem a Alfonzo si k sebe Andreu bez slova privinul a pobožkal ju. Stáli uprostred kajuty a bozkávali sa tak vášnivo, akoby to bolo po prvý raz. Alfonzove ruky ju nežne hladili po celom tele a cítil, že Andrea sa mu odovzdáva stále viac a viac. Pomaly si rozopínala šaty a on ju bozkával po celom tele. Bolo to krásne ako jeden sen, ktorý sa nikdy nemal skončiť. A tento sen pokračoval. Alfonzo a Andrea sa v tú noc spolu milovali a splynuli v jedno telo. Ich láska sa postupne naplňala a už ich nič nemohlo rozdeliť. Prežívali spolu nádherné a nezabudnuteľné chvíle a ich sen trval až do rána.

Ráno sa zamilovaný pár prebudil na malej a úzkej posteli kapitána, čo im očividne neprekážalo. Krásnu raňajšiu chvíľku narušil Carlos, ktorý vtrhol do kajuty, zase bez klopania.

– Ty sa nikdy nenaučíš klopať? – vyskočil z postele Alfonzo, aby sa mohla Andrea poriadne prikryť.

– Blíži sa veľký problém. John ide na loď. A prišiel aj na to, že Andrea nespala doma.

– Do riti, – zanádal Alfonzo a pustil sa do obliekania.

– Ja som ti hovoril, že to nedopadne dobre, – šomral Carlos.

Andrea zostala ležať v posteli a tľpla, kým Alfonzo a jeho dôstojník vyšli naproti Johnovi. Kapitán ešte upozornil Carlosa, aby mlčal a nechal hovoriť len jeho. John vybehol na loď a hneď ako zbadal Alfonza, spustil:

– Andrea sa znovu stratila!

– Upokoj sa, John! Určite sa len niekam išla prejsť. Musí byť na ostrove, – zahováral Alfonzo, aby tak kryl česť svojej milovanej.

– V meste nie je. Ak sa jej niečo stane, ja toho dotýčného zabijem!

– Ešte raz ti hovorím, upokoj sa! Ak sa stratila, tak len na ostrove. V noci žiadna loď nevyplávala. Pohládame ju.

– Alfonzo má pravdu, pôjdeme ju hľadať, – dodal Carlos.

– Ale ako a kde?

– My oboplávame ostrov a ty ju ešte hľadaj v meste a bližšom okolí. Carlos, pozbieraj posádku, hneď vyrazíme!

– Nemám ísť s vami? – dobiedzal John.

– Nie, zostaň tu, ak by sa náhodou objavila.

Podobná situácia sa opakovala skoro polhodinu, kým sa dôstojník Santos nevrátil s posádkou. John konečne opustil loď a celý nervózny sa vrátil na pevninu. Kapitán de Dateb vydal rozkaz na vyplávanie a vydýchol si. Prvé kolo bolo za nimi.

– Toto už bolo skutočne nebezpečné, – poznamenal Carlos.

– Neboj sa. Za deň to oboplávame a Andreu privezieme naspäť s tým, že sa stratila v džungli, – odvetil Alfonzo a pokojne sa vrátil do kajuty.

Andrea celá vystrašená čakala, čo sa vonku stalo.

– John si myslí, že si sa znovu stratila a my sme sa vybrali ťa hľadať.

– Ale ja som sa nestratila!

– To on nevie. Niekoľko hodín sa zdržíme na mori a vrátíme sa s tebou.

– Ty si blázon, – pousmiala sa Andrea.

– Ja viem, – odvetil Alfonzo, pobožkal svoju milovanú a vliezol späť ku nej do postele.

Loď pomaly opustila zátoku a velenie lode mal na starosti Carlos, ktorý mal z tohto celého zlý pocit a očakával obrovský malér, ak na to John príde. No pre Alfonza a Andreu sa začal krásny výlet, plný zakázaných vecí. Veď kde by si mohol šľachtic dovoliť milovať sa so ženou skôr než pred svadbou? A vydržať dovtedy? To by uplynul minimálne jeden rok. A preto bol tento krásny párik nútený ujsť pred prísny, konzervatívnym bratom a spoločnosťou, ktorú Alfonzo prestal postupne uctievať.

Na druhý deň ráno kapitán pedsalen vyliezol z kajuty.

– Ako to vyzerá, pán Santos? – zavykal mu kapitán, aby sa pred posádkou dodržovali nejaké tie pravidlá.

– Plavíme sa blízko východnej zátoky, pán kapitán, – odpovedal Carlos taktiež úctivo.

– Tak to už pomaly mierime domov.

– Áno, pán kapitán! – prikývol dôstojník a uštipačne sa opýtal kapitána, či sa má ladi dobre.

– Vieš, čo mi môžeš, – odvetil Alfonzo a obaja sa zasmiali.

Zrazu pokojnú atmosféru narušil obrovský otras koryta lode.

– Niečo nás zasiahlo, pán kapitán! – oznamoval jeden z námorníkov.

Bola to guľa vypálená z kanóna. Mohlo to znamenať len dve veci. Piráti alebo John. Lenže nikde na okolí žiadna loď nebola. Nasledoval ďalší zásah.

– Pozri, Alfonzo, tam na pevnine! – ukázal prstom Carlos na pláž, odkiaľ nejakí muži ostreľovali loď.

– Priprav delá a posádku! – zavelil rázne Alfonzo

– Rozkaz! – rozbehol sa Carlos dole z mostíka.

Alfonzo sa vrátil do kajuty za Andreou, aby ju upokojil, pretože tie zásahy poriadne triasli loďou. Pritom si bral pištole a aj meč napriek svojmu nedoliečenému zraneniu.

– Láska, dúfam, že tam nechceš ísť? – bála sa Andrea o svojho milého.

– Musím. Nemôžem nechať posádku samu. Milujem ťa, – pobožkal ju a v momente sa stratil.

– Aj ja teba milujem. Daj na seba pozor, – povedala potichu za Alfonzom.

Na palube už bolo rušno. Zaznela prvá séria výstrelů z pravoboku. Kým posádka stihla znovu nabiť delá, tri člny boli spustené na mori. Aj Alfonzo sa vybral smerom do člna.

– Počkaj! Kam ideš? – zadržal ho Carlos.

– Čo myslíš?

– Ja len aby si nezabudol, že už máš čo stratiť. Tak láskavo neblbni.

– Dofrasa, mám len zranené rameno a neumieram. A upokoj sa, viem, že ma čaká v kajute milujúca žena. Neskapem tam!

Nato ho Carlos potľapkal po pleci a obaja spoločne nastúpili do člna. Do dvadsiatich minút sa časť posádky objavila na pláži.

– Budte opatrní chlapi a stále v strehu! – upozorňoval dôstojník Santos.

Hoci v džungli na nich číhalo nebezpečenstvo, oni postupovali opatrne dnu za pirátmi.

– Hej, kapitánko, máme nevybavené účty! – ozvalo sa z húštiny.

– Tak si ich poďme vybaviť! – vykrikol Alfonzo, idúc za hlasom.

Z lesa vybehlo početné množstvo pirátov na čele s kapitánom, ktorý bol Alfonzovi známy. Boli to porazení piráti spred dvoch dní a očividne ich bolo viac nežlive, ako si mysleli. Vyzeralo to na značnú presilu nepriateľa.

– Carlos, možno som sa prerátal. Keby som sa nevrátil, vieš čo máš povedať Andrei, – riekol Carlosovi a s mečom v ruke zaútočil na pirátskeho kapitána.

– Ochráňte kapitána! – vykrikol Carlos a pridal sa k Alfonzovi. Došlo k zrážke. De Datebova posádka svojho kapitána úpenlivo chránila. Časom sa však aj on dostal do otvoreného boja. Tlupa štyridsiatich pirátov likvidovala posledných námorníkov. Alfonzo už bol v otvorenom boji a so svojim zraneným ramenom to dlho neudržiaval. Padol na zem. Ani Carlos mu nevedel pomôcť, lebo sa dostal na druhý koniec bojiska. Pirát sa už napriahol, aby to s Alfonzom skoncoval...

– Vojaci, namieriť! Pááá!

Zaznel výstrel a pirát stojaci nad Alfonzom, padol mŕtvy aj spolu s ďalšími pirátmi.

– Do útoku! – zaznel ďalší rozkaz.

Tridsať anglických vojakov sa vyrútilo na pirátov. Kapitán de Dateb tiež neváhal. Vyskočil zo zeme a opäť sa vrátil do boja. Po smrti posledného piráta si Alfonzo všimol svojich záchrancov. Boli nimi admirál Norton a generál Peters. Obaja ihneď vyštartovali za ním.

– John, som rád, že si prišiel, – ďakoval Alfonzo, idúc mu naproti. John však neodpovedal a len potichu podišiel k nemu. Napokon sa nadýchol a vážnym hlasom položil otázku:

– Andrea bola celý čas u teba?

Medzitým dobehol aj Carlos cítiac, že bude problém. Generál Peters ho však zadržal. Tí dvaja si to budú musieť vybaviť sami.

– Tak bola u teba či nie? – opakoval sa John.

Alfonzo, aj keď zranený a unavený, nabral odvalu a postavil sa k veci ako chlap. Tak ako mu to kázala jeho česť.

– Áno, bola u mňa, – odvetil rázne.

V momente sa ocitol na zemi otrasený silným úderom pästou do tváre. No krátko nato mu John pomohol vstať s tým, že teraz sú

vyrovnaní. Alfonzo sa otrasený a ranený oprel na Johna. Angličan sa rozhodol vziať ho na loď. Carlos sa len nechápavo pozeral a divil.

– To bolo všetko?

– Prečo? – opýtal sa John.

– Myslel som si, že ho minimálne zabiješ.

– Pôvodne som chcel, ale keď niekto naberie toľko odvahy, aby ma oklamal a potom sa mi s tým aj priznal, a to všetko len kvôli mojej sestre, musí ju veľmi milovať. Okrem toho Andrea by bola smutná, keby som ho zabil.

Napoly odpadnutý Alfonzo sa zmohol len na jeden súhlas. Krátko nato vstúpil do konverzácie aj generál. Rozlúčil sa s Johnom a spolu s vojakmi sa vybral naspäť do mesta po pevnine. Admirál Norton zostal s Alfonzom a spoločne sa presunuli na palubu.

Čln s Alfonzom, jeho priateľmi a zvyšnou posádkou dorazili k lodi. Členovia posádky postupne vychádzali hore. Andrea nervózne stála a čakala pred dverami kajuty. Po posádke dlho nikto neprichádzal. Andrea zatajila dych a už chcela vyraziť vpred. Až napokon sa objavil on. Zranený Alfonzo, ktorého podopieral jeho priateľ Carlos.

– Alfonzo! – vykrikla jeho láska zhrozene.

Pribehla k nemu, objala ho a dala mu jeden veľký bozk.

– Vravela som ti, aby si tam nešiel, ty tvrdohlavec.

– Neboj sa láska, všetko je v poriadku.

– Ale keby neprišiel John, tak teraz tu už nestojíme, – dodal Carlos.

– John? Môj brat?

– Presne tak! – ozval sa admirál Norton prísny hlasom, vstupujúc na palubu ako posledný.

Andrea sa zľakla a pustila Alfonza. Ale ten ju upokojil. S jej bratom si všetko vyjasnili. A John zopakoval aj na lodi, že ak sa milujú, nebude nič namietat', kým jej de Dateb neublíži. Potom on ublíži jemu. Naďalej však trvá na dodržaní etikety, čiže to, čo sa stalo večer v prístave, musí zostať tajomstvom dvoch zamilovaných. To by im John už len tak neodpustil. Napokon Andrea brata uistila, že gróf de

Dateb je šľachtic a ani sa jej nedotkol. V tom Carlos urobil krok vzad a zašomral si:

– Jasné a včera celý večer hrali šachy.

Po určitej dobe Alfonzo nabral sily, vzpriamril sa a vydal rozkazy na návrat do mesta Royal Pearl. Vďaka priaznivému vetru boli doma skôr, ako sa to očakávalo. Po zakotvení John spolu so svojou sestrou opustili loď. Alfonzo sa namiesto oddychu začal venovať príprave.

– Ideš niekde? – vyzvedal Carlos.

– Nie. My ideme, – odvetil Alfonzo a podal Carlosovi jednu zo svojich kapitánskych uniforiem.

Počas večerných hodín vystúpil v prístave z člna kapitán de Dateb a jeho priateľ dôstojník Santos. Obaja hneď vyrazili do mesta. Konkrétne k vile, ktorá patrila rodine Nortonovcov. Carlos už pravdepodobne tušil, prečo sú tam, kde sú. Sir Norton privítal svojich hostí, ako sa patrí a pozval ich dnu. Alfonzo si hneď dal zavolať aj lady Andreu. Keď prišla, nabral všetky sily a spustil:

– Sir John Frank Norton, ako pána tohto domu a hlavu rodiny si vás dovoľujem požiadať o ruku vašej sestry, – zahlásil Alfonzo prese tak, ako to etiketa káže.

Johna a aj všetkých prítomných táto veta veľmi zaskočila. Prišlo to nečakane a rýchlo. No prvá zareagovala Andrea, ktorá sa hodila svojmu milovanému okolo krku a odpovedala namiesto svojho brata súhlasom. John sa po malej chvíľke spamätal a odvetil:

– Don Alfonzo Sánchez Blanco de Dateb, zachránil si život mojej sestry, aj ten môj. Obetavo si bojoval po mojom boku. Preukázal si odvahu, aby si mohol byť s ňou. Keď sa dvaja milujú, nemožno im zabrániť v láske, len ich podporiť. A myslím si, že moja sestra za mňa už rozhodla. Dávam vám svoje požehnanie.

Alfonzovi aj Andrei padol po tomto monológu kameň zo srdca a svoje zasnúbenie spečatili ďalším bozkom. Medzitým Carlos pristúpil k Johnovi, ktorý trochu smutne spustil hlavu.

– Neboj sa, urobí ju šťastnou.

– Ja viem, Carlos, ja viem. Ale od smrti rodičov som sa o ňu staral a teraz mi ju vezme iný muž. Vedel som, že to príde, len som to nečakal tak skoro.

– Nevezme ti ju, len sa o ňu budete odteraz starať dvaja.

– A čo tak traja, kamarát? – dodal John a potľapkľal po pleci Carlosa, ktorého touto vetou prijal do rodiny.

Týždeň nato sa u Nortonovcov zorganizoval ďalší veľký ples a oznámilo sa zasnúbenie kapitána de Dateba a lady Norton. Do svadby zostával presne jeden celý rok, ako to kázala dvorná etiketa. Alfonzo a Carlos sa nast'ahovali do vily a naďalej pracovali pre anglickú korunu. Dokonca Alfonzo poctil svoju snúbenicu tým, že po nej pomenoval svoju loď a dal na jej nos vyrezať jednu sochu z dreva, ktorá mala znázorňovať jeho veľkú lásku Andreu Elizabeth. Čas plynul a jedného dňa v roku 1589 končiacou sa zimou nadišiel veľký deň. Alfonzo de Dateb nervózne postával pred oltárom a spolu s Carlosom čakali na nevestu. Tá vkročila v sprievode svojho brata do kostolíka na ostrove Royal Pearl. Vyzerala ako krásny anjel, ktorý priniesol Alfonzovi konečne pokoj a lásku. On už vedel, že všetko zlé sa skončilo. John priviedol Andreu k oltáru a odovzdal ju ženíchovi.

– Vážení a ctení hostia, zišli sme sa tu dnes... – začal farár svoju obvyklú reč, – a teraz sa ťa pýtam Alfonzo, berieš si tu prítomnú Andreu za svoju manželku?

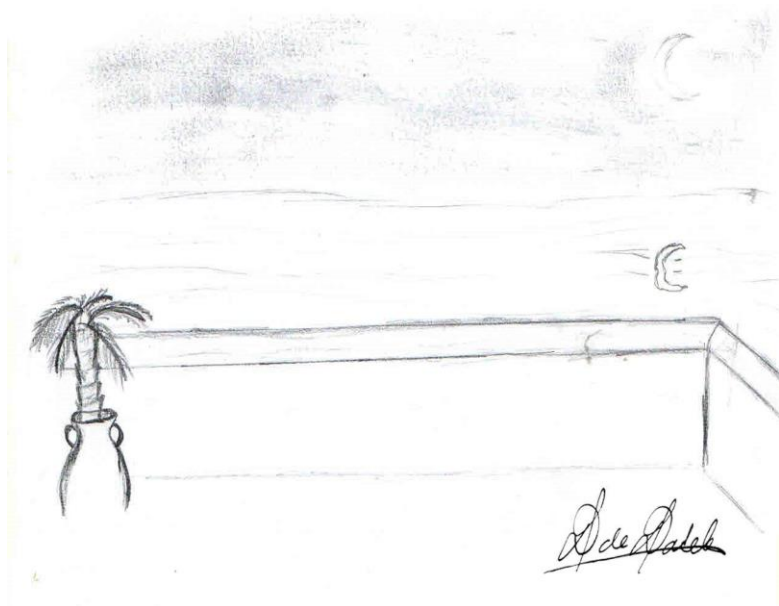
– Áno!

– A ty Andrea, berieš si Alfonza za svojho manžela?

– Áno!

– Týmto vás vyhlasujem za muža a ženu. Ženích, môžeš pobožkať nevestu.

Tak sa aj stalo. Alfonzo pobožkal svoju manželku a so šťastím v očiach si ju odviedol domov. Na miesto, odkiaľ už nemusí utekať, kde sa nemusí skrývať a kde budú žiť spolu a šťastne, až kým ich smrť nerozdelí.

VI. kapitola: Svadobná cesta

o svadbe Alfonza a Andrey sa ženích rozhodol stráviť niekoľko dní osamote so svojou manželkou. Vzal si voľno spod služieb admirála Nortona, nastúpil na loď a vyplával k Antilským ostrovom.

– Pán kapitán, ostrov na obzore! – zahlásil navigátor blížiac sa k opustenému ostrovu Marie Galante.

– Výborne, udržujte kurz! – odvetil Alfonzo s malým úsmevom na tvári.

– Už sa nemôžeš dočkať, že? – pristúpil k nemu Carlos, jeho prvý dôstojník a najlepši priateľ.

– Presne tak, – odvetil kapitán.

odovzdal Carlosovi velenie na mostíku a hneď nato sa vybral do svojej kajuty. Tam ho už čakala ona, jeho krásna manželka, ktorá stále nič netušila o prekvapení, ktoré jej Alfonzo chystal. Vedela len to, že niekam cestujú. Keď vošiel dnu, Andrea ho jemne objala a začala opäť vyzvedať.

– Láska, prezradiš mi konečne, kam sa plavíme?

– Áno. Teraz už áno. Ideme na svadobnú cestu, – odvetil Alfonzo a Andreu pobožkal.

– Chcem vedieť viac, – vyzvedala manželka.

Z Alfonza však nič nedostala, iba ďalšie sladké bozky. Po dlhšej dobe podobnej aktivity na dvere kajuty zaklopal Carlos.

– Alfonzo, sme na mieste.

Ten sa odtrhol od svojej lásky a išiel späť na mostík, kde prebral velenie.

– Zakotvíme z východnej strany!

– Rozkaz pane! – odvetila posádka.

Na lodi sa začalo všetko hýbať. Za niekoľko minút loď vplávala od zátoky ostrova Marie Galante, ktorý sa nachádza južne od ostrova Guadalupe, kde sídli jedna francúzska kolónia.

– Zdvihnúť plachty!... Postupne spomaľovať!

Po vydaní rozkazov Alfonzo išiel pre svoju manželku. Andrea prvýkrát od odchodu z Royal Pearl vyšla z kajuty. S úžasom sa zahľadela na krásny ostrov plný paliem. Nakoľko tu nebolo žiadne nerastné bohatstvo a ani pôda nebola úrodná, pre kolonizátorov toto miesto nemalo cenu. Tak sa krásy ostrova uchovali.

– Kde to sme láska?

– V raji, princezná moja.

– Váš čln... – poznamenal dôstojník Santos.

– Z južnej strany ostrova je podobná zátoka, zakotvite tam.

– A kedy sa máme vrátiť?

– Za také dva až tri dni, – pousmial sa Alfonzo a spolu s manželkou nastúpili do člna.

Keď čln dorazil na pevninu, loď opustila zátoku. Andrea vystúpila z člna a opäť sa rozhliadla po okolí. Alfonzo medzitým vyťahoval čln do piesku.

Ostrov bol neobyčajne nádherný. Palmy rastúce do nebies, žiariace slnko a vôňa levandule nesúca sa vzduchom. Alfonzo pristúpil k manželke odzadu a vložil jej ružový kvet do vlasov, ktorý našiel.

– Nemôžem tomu uveriť, – usmiala sa.

– Len pokojne uver. Odteraz už naveky spolu.

Jej neskutočne pôvabné oči zažiarili šťastím. Jeho slová zneli v ušiach ako najkrajšia pieseň sveta. V tej chvíli si bola úplne istá, že všetko je presne tak, ako má byť. Od chvíle, keď ich loď vysadila, všetky jeho myšlienky smerovali k nej. Alfonzo razom zabudol na všetky problémy a povinnosti. Jediné, čo cítil, bola neslabnúca láska a neskutočné šťastie. Obaja sa prechádzali plážou, pričom chodidlá im hladil horúci piesok. Andrea zastala, zohla sa po drobnú mušľu a priložila si ju k uchu. Započúvala sa a vietor jej rozfukoval vlasy. Pri tom sa de Dateb na ňu nemo díval, usmieval sa a obdivoval krásu svojej manželky. Seňora de Dateb, ako nádherne to znie, predstavoval si. Sériu jeho myšlienok prerušil jemný smiech.

– Som tvojou manželkou sotva niekoľko hodín a už ma ignoruješ?! – pýtala sa predstierané urazeným tónom a jemne nadvihla obočie.

Alfonzo k nej načiahol ruku a chytil ju za ňu. Ona mu do dlane vložila tú svoju a spoločne pokračovali v prechádzke rajom.

Na Marie Galante sa začalo stmievať. Andrei po pleciah prebehol chladný vietor. Alfonzo sa hneď pustil do zakladania ohňa, no predtým láskyplne ponúkol manželke svoj plášť. Oheň zabľčal a kým sa Andrea spamätala, Alfonzo niekam zmizol. Bol preč iba niekoľko minút, ale jej to pripadalo ako celá večnosť. Konečne ho uvidela prichádzať. Na tvári mal široký úsmev.

– Som späť. Pozri sa čo som priniesol, - vystrel k nej ruky, ktoré mal doteraz založené za chrbtom.

Držal v nich za nohy párik divých mladých kureniec.

– Večera, – usmiala sa Andrea a so smiechom sa pustila do prípravy, hoci ako dáma to nikdy nerobila.

No pre manžela všetko.

– A ako sa ti to podarilo? – žasla nad schopnosťami svojho manžela.

– To bude moje malé tajomstvo, – pobožkal Andreu na líce.

Po výdatnej večeri ležali obaja na piesku, pri praskajúcom ohni. Tváre im osvetľoval červenakastožltý plameň. Sledovali hviezdy a viedli rozhovor na tému budúcnosť.

– Do budúcnosti nevidím. Neviem, čo sa môže stať. Čo bude s nami. Jedno však viem isto. Nekonečne ťa milujem a nikdy nebudem schopný ti nijako ublížiť, – riekol Alfonzo.

Vzal jej tvár do dlaní, palcom jej pohladil líce a vášnivo ju pobožkal. Bozk v oboch vyvolal spleť nádherných pocitov. Bol predzvesťou niečoho ešte krajšieho, čo bude o malý okamih nasledovať. Pravú ruku jej položil na členok a pomaly ňou prechádzal vyššie až ku stehnu. Ako prechádzal jej telom, na sekundu zastal očarený jej dokonalosťou. Pobožkal ju. Tentoraz však intenzívnejšie, vášnivejšie. Mierne roztvorila pery a ich jazyky si vyšli v ústrety. Nedočkavo jej rozšnuoval viazanie na šatách. Zrazu pred ním bola tak ako ju Boh stvoril. Úplne nahá a krásna.

– Si najkrajšia žena na svete.

Viac slov nebolo treba. Objal ju a ich pery sa spojili opäť. Alfonzo zasypal Andreu spfškou nežností, plne rozhodnutý poskytnúť jej tú

najväčšiu rozkoš, akú len dokáže. A tak pri mesačnom svite pod hviezdami splynuli dve telá v jedno...

Na druhý deň ráno sa spolu s prvými lúčmi slnka začal prebúdať aj mladý pár.

– Dobré ráno, seňora de Dateb.

– Až o chvíľku miláčik.

– Nie zlatko. Vstávaj. Toto nesmieš zmeškať.

Načiahol k nej ruku, aby jej pomohol vstať. Krátku chvíľu spolu kráčali k moru. Sadli si na výbežok, ktorý mierne prevyšoval hladinu vody.

– Čo som to vlastne nemala zmeškať?

– Sleduj, – vystrel ruku a ukázal na obzor.

Spoza azúrového mora pomaly vykúkalo žiarivo zlaté slnko a vírilo ružovkasté obláčiky. Pozoruhodný pohľad. Ešte malú chvíľu sledovali vlniacu sa hladinu mora, no hlad prekazil romantickú atmosféru. Andrea sedela pri ohnisku, ovievala sa palmovým listom a pozorovala svojho manžela. Ten stál po kolená v mori. Mierne naklonený s oštepom v ruke lovil ryby.

– Prekliate potvory! Do čerta s vami, – hromžil.

Sotva to dopovedal a jeden pekný kus sa pred ním mihol. V momente švihol oštepom a úlovok bol na svete. Za malú chvíľu sa vracal k manželke s raňajkami. Po nich nasledoval odpočinok sprevádzaný maznaním sa. Čas plynul. Do tváre pražilo popoludňajšie slnko. Alfonzo ležal pod obrovskou palmou a ovieval sa. Andrea zunovaná ničnerobením si jemne odfúkla.

– Drahý, prejdime sa. Na tomto mieste je množstvo krás, ktoré môžeme obdivovať.

Alfonzo utlmený horúcimi lúčmi nemal v úmysle vstať. Pokrútil hlavou a unavene zívól. Andrea rýchlo pochopila, že sa snaží zbytočne.

– Fajn! Pokojne oddychuj. Idem sama, – s úsmevom vyhlásila, nadvihla si šaty, čím odhalila biele chodidlá aj členky a vykročila.

Alfonzo presvedčený o opustenosti ostrova ju nechal ísť. Aj tak predsa o chvíľočku pôjde za ňou. Andrea si vykračovala po pláži. Zastala, obzrela sa a vyrazila úzkym chodníčkom pomedzi palmy. Odhrnula široký lesklý list a vošla hlbšie do lesa. Zrak jej spočinul

na malinkom, pôvabnom žltom kvietku. Rozplývala sa nad tou krásou a zabudla na čas. Kľakla si k nemu a vytrhla burinu, ktorá ho dusila. Postavila sa. Pozrela pred seba a na tvári sa jej zjavil zas úsmev. Na starom práchnivom kmeni sedela snáď stovka fialových motýľov. V kriu sa zrazu čosi mihlo. Andrea stúpila a na okamih sa započúvala. Zvuk sa neopakoval. Vydýchla si, no zostala ostražitá. V tom momente bola rozhodnutá sa už vrátiť. Otočila sa a vyrazila smerom k pláži. Urobila sotva krok, keď za svojím chrptom pocítila horúci dych a začula slabé zavrčanie. Pomaličky sa otočila. Z diaľky necelých dvoch metrov na ňu zazerali dve žltkasto zelené oči. Ocítla sa zoči-voči obrovskej vyhladovanej šelme. Bola tak veľká, až sa Andrei tmelo pred očami. Pomaly a veľmi riedko dýchala. Šelma nespúšťala svoju korisť z dozoru. Andrea začala veľmi opatrne cívať. Krok po kroku. Pohyb po pohybe. Šelma napodiv neútočila. Len sa vliekla za Andreou. Hrala sa so svojou korisťou ako mača s kľbkom a zjavne ju to bavilo. Po okolí sa rozletela hĺbka motýľov a Andreu v ústupe zastavil spráchnivený kmeň.

Alfonzo nevydržal dlho oddychovať. Cnelo sa mu za manželkou. Svedomie ho hrýzlo čoraz viac.

– Nemal som ju nechať ísť samu. Čo ak to tu predsa len nie je také bezpečné.

S touto myšlienkou vyskočil na rovné nohy. Vydal sa na cestu po Andreiných stopách rozhodnutý ju najbližšie nenechať odísť samu. Sledovať jej stopy nebol vôbec problém. Obzvlášť nie pre Alfonza de Dateba. Za krátku chvíľu ju našiel. Avšak scéna, ktorú videl pred sebou, sa mu ani najmenej nepáčila. Andrea stála chrptom opretá o peň a prepadala zúfalstvu. Hnevala sa sama na seba.

– Aká som hlúpa, – nadávala si v duchu, – mohla som pokojne ležať vedľa svojho Alfonza. V bezpečí. A nič z tohto nemuselo byť. Pri myšlienke na manžela jej po líci stekala slza. V zúfalstve vôbec nevedela, či myslieť na smrť, alebo na muža. Šelma bola pripravená na útok. Už–už sa chystala vrhnúť vpred. Andrea zatvorila oči a tak čakala na svoj koniec. Alfonzo v momente tasil meč a utekal zachrániť svoju ženu. Tej bolo čudné, že šelma stále neútočí. Keď otvorila oči, naskytl sa jej však ešte neprijemnejší pohľad. S tou

krvilačnou potvorou práve zápasil jej milovaný manžel. Vtom okamihu si povedala, že radšej ona než on a prosila Boha, aby Alfonzo zvíťazil nad tou beštou. De Datebovci boli odjakživa výborní bojovníci. Ani Alfonzo nebol výnimkou. Zakrátko boj so šelmou vyhral. Skolil ju. Andrea v nemom úžase sledovala, čo sa pred ňou deje. So slzami šťastia sa vrhla manželovi okolo krku. Ticho mu vzlykala na pleci.

– Už je dobre zlatko, – šepkal jej, – som s tebou. Si v bezpečí. Vzal ju na ruky a vyrazili späť na pláž. Trvalo ešte dlho než sa Andrea dokázala upokojiť. Ale napokon na hrudi svojho manžela postupne zabudla na nepríjemnú udalosť.

Slnko pomaly začínalo zapadať. Alfonzo a Andrea stáli ruka v ruke a pozerali na šire more. Za posledné dva dni si boli bližší ako kedykoľvek doteraz. Bez slova pozorovali západ slnka za horizontom ostrova. Zároveň sa v diaľke na vode vynorili obrysy známej lode. Pomaly, ale isto sa blížila k Marie Galante. Pre mladomanželov prišiel koniec ich svadobnej cesty. Andrea si nevedela vybrať, či je to dobré, alebo zlé. S určitosťou ale vedela, že s Alfonzom by šla aj na koniec sveta a toho dôkazom bolo aj požehnanie z Marie Galante v podobe malého dieťaťa, ktoré Andrea čakala po svadobnej noci.

VII. kapitola: Norton a de Dateb na Bahamách

a Grandských ostrovoch sa život postupne upokojil. Piráti začali vo veľkom obchádzať Royal Pearl, dokonca aj širšiu oblasť, ale aj tak ich ešte admirál Norton a kapitán de Dateb hnali kade ľahšie. Zároveň sa pre Alfonza naháňačka so Španielmi definitívne skončila. Existovala už len rodina a priatelia, ktorí by sa v prípade núdze postavili na jeho obranu. Raz za čas však nejakí nepriatelia priniesli trochu vzrušenia, no boj vždy končil víťazstvom domácich. Keď sa po boji Alfonzo vrátil, jeho láska s Andreou stále rástla. Ich prvý dôkaz lásky sa narodil koncom roku 1589. Bol to syn Enriquo Joseph Miguel de Dateb. Malý chlapec priniesol do rodiny veľkú radosť. Po roku sa znovu oslavovalo. Na svet prišiel druhý syn Tobias Felliipe Lorenzo de Dateb, ďalší veľký bojovník ako jeho otec. Na ostrove Royal Pearl vládla aj naďalej idylka. Ešte stále prišiel raz za čas nejaký ten pirát alebo sa objavili milé problémy s deťmi. A aby Alfonzo nemal voľno, Andrea ho obdarila aj tretím potomkom na jeseň roku 1591. Mladý následník sa volal Bernardo José Adriano de Dateb. Alfonzovi v tom momente skutočne nič nechýbalo. Mal krásnu rodinu, milujúcu ženu a priateľov na život a na smrť.

V roku 1591 sa náš príbeh trochu spomalil. Kapitán Alfonzo de Dateb stále pracoval v službách Anglickej koruny pod velením admirála Nortona. Obaja boli v tom čase pri Bahamách, kde pomáhali anglickým kolóniám v boji proti pirátom. Bolo nesmierne nutné si udržať dané pozície, či už vzhľadom na rebelov a zlodějov, alebo ostatných kolonizátorov. Lode Venus a Andrea Elizabeth sa práve vracali z jedného ťažkého boja, kde sa im podarilo potopiť tri pirátske fregaty. Plavili sa popri ostrove Long Island. Na oboch palubách sa počítali straty a skúmalo sa ich poškodenie.

– Pán kapitán, máme problém s kormidlom! – ohlasoval dôstojník Santos.

Hoci bol Alfonzo jeho kamarát, na palube dodržiavali postavenie a oslovenia, aby sa aj medzi námorníkmi zachoval rešpekt.

– Aká vážna je situácia?

– Mali by sme to čím skôr opraviť, neverím, že sa takto dokážeme doplaviť na Eleutheru. Nehovoriac o ďalšom strete s pirátmi.

Alfonzo sa pohladil po brade a začal uvažovať. Potom prebral kormidlo od Carlosa a jeho poslal, aby pomocou vlajkových signálov zistil situáciu na Venuse. Po niekoľkých minútach prišiel od admirála Nortona odkaz, že má množstvo ľudí zranených a poškodený trup. Obaja velitelia teda usúdili, že bude najlepšie, ak momentálne zakotvia na ostrove, popri ktorom sa plavili. Neďaleko od nich sa nachádzala zátoka s plytčinou, kde to bolo priam ideálne. Kurz sa upravil. Niekoľko desiatok metrov od pobrežia naskákali námorníci do vody a pomocou lán ťahali lode až k plytčine, kde ich bolo možné opraviť. Andrea Elizabeth a Venus napokon zastali a zakotvili. Z lodí spustili člny s ranenými námorníkmi a kapitánmi. Aj zvyšok posádky vyrazil na pevninu. Keď už stáli pevne na súši, admirál Norton a kapitán de Dateb pristúpili k sebe.

– Ako ste na tom? – opätovne vyzvedal Alfonzo.

– Dvadsať vážne ranených a dôstojník Langford je na tom tiež zle. Tí ľahšie ranení sa z toho dostanú. A čo vy?

– Naše straty sú minimálne, ale máme poškodené kormidlo, nedá sa s tým plaviť. Budeme to musieť opraviť.

– Aj na Venuse máme pár väčších dier.

– Tak sa pustíme do opráv, – skonštatoval Alfonzo a obaja páni si zavolali svoje posádky.

Alfonzo rozdelil mužov do troch skupín. Prvú, ktorá mala na starosti opravu lode, viedol dôstojník Carlos Diego Santos. Druhá skupina bola poslaná do džungle pre drevo a tretia rozložila tábor a postarala sa o ranených. Admirál Norton rozdelil svoju posádku podobne.

Opravné práce prebiehali hladko až do západu slnka. Viditeľnosť sa zhoršila a aj divá zver pomaly vychádzala von. Alfonzo, ktorý pomáhal na lodi usúdil, že stačilo. Zvyšok dokončia na druhý deň. Na lodi zostala desiatka chlapov držať stráž a ten

zvyšok skočil rovno do vody a vyplával na pevninu. O pol hodinu neskôr prišiel do tábora aj Norton so svojimi chlapmi.

– Darilo sa? – vyzvedal kapitán.

– Väčšinu dier sme zaplätali, keď to dokončíme, trup bude ako nový, – zasmial sa John.

– Páni, nechcem byť zlý, ale čo budeme večerať? – pridala sa do debaty Carlos.

Jeho obavy plynuli z toho, že zásob mali málo a v tú dobu mali lode kotviť už v prístave. John priateľa upokojil, že večera bude dobrá. Poslal totiž skupinu chlapov, aby pozbierali nejaké ovocie a tiež nalovili ryby. Za necelú hodinu sa nad ostrovom úplne zotmelo a jediné svetlo dávali vatry v tábore. Pri jednej z nich sedeli a večerali Alfonzo, John a Carlos. Všetci traja boli mierne unavení, a tak sa veľmi ani nerozprávali. Hneď po jedle zaspali. Carlos tesne pred spaním ešte pozoroval hviezdy a premýšľal nad minulosťou. John zase pracoval aj v podvedomí a Alfonzo myslel na svoju milovanú Andreu a troch synov. Napokon bez spánku zostala len skupina chlapov, ktorá udržiavala oheň a strážiла tábor pred divou zverou. Noc bola pokojná až kým ju v ráňajších hodinách niečo nenarušilo. Jeden z námorníkov, ktorý držal stráž vystrelil, načo sa väčšina chlapov zobudila, vrátane kapitánov.

– Čo sa stalo? – pýtal sa pribiehajúci Norton, keďže to bol jeho muž, ktorý strieľal.

– Niečo som videl. Tam v kríkoch! – odpovedal ostrážitý námorník.

Carlos okamžite vyzval niekoľko chlapov, aby mu kryli chrbát a on sám s mečom v ruke vykročil ku kríkom. Pomaly nazrel na miesto, kde námorník niečo videl.

– Je to tu čisté! – vykrikoval, a tak upokojil obe posádky.

Lenže nakoniec predsa len niečo uvidel. Položil svoj meč na zem a mierne pokľakol. To, čo videl, bola stopa. Stopa ľudskej bosej nohy. Niekoľko ich sledoval a to dosť dlhú dobu. Znovu vzal svoj meč a vrátil sa k Alfonzovi a Johnovi.

– Nie sme tu sami. Našiel som stopy.

– Civilizácia? – vyzvedal Alfonzo.

– To ťažko, stopy patria ľuďom.

– Domorodci, – poznamenal John a zatváril sa vážne.

Alfonzo aj Carlos pochopili z jeho pohľadu, že to nebudú len hocijakí Indiáni. John bezodkladne vysvetľoval vážnosť situácie. Títo domorodci boli jedni z posledných z kmeňa Arawacov, takzvaných Ľudožrútov. Bolo ťažké ich dostať, a preto sa na ostrove Long Island nemohli nikdy založiť britské kolónie. Nikto ich doteraz neporazil, lebo boli ukrytí hlboko v strede ostrova. John z počiatku myslel, že domorodci neprídu až k pobrežiu, a preto o nich nehovoril, ale ako sa zdalo situácia bola oveľa vážnejšia. Kapitáni sa v momente oddružili od námorníkov, aby prebrali danú situáciu.

– Aké sú rozkazy, John?

– Najlepšie by bolo ich nechať na pokoji, lenže neviem, či oni nechajú na pokoji nás.

– Ak budú hladní, určite nie, – poznamenal vtipne Alfonzo.

– Máš pravdu, ale odísť ešte nemôžeme. Potrebujeme aspoň dvadsaťštyri hodín.

– Musíme posilniť strážu. Na strelné zbrane hádam nemajú, – komentoval Carlos.

Señori sa dali do toho. Medzitým, ako páni riešili danú situáciu, posádky sa postupne obliekali a púšťali sa opäť do roboty. Prvé dve skupiny boli už na ceste, ale tretia skupina, ktorá sa mala starať o tábor a ranených, mala vážny problém.

– Kapitán! Admirál! – vykrikol vystrašený námorník.

Obaja dobehli k nemu, pričom dôstojník Santos tam bol skôr. Ten im už ukazoval prázdne lôžka, kde mali ležať ranení.

– Do riti! – zanadával nahlas admirál Norton a chytil sa jednou rukou za hlavu.

Domorodci uniesli všetkých ranených a medzi nimi aj Nortonovho dôstojníka Langforda. Problém začal prerastať. Nemohli totiž nechať svojich mužov na pospas Ľudožrútom. Bolo treba konať. Velitelia si okamžite zvolali všetkých námorníkov späť na pobrežie. Tentoraz boli rozdelení na polovicu. Prvú dostal na starosť dôstojník Santos. Oni mali vykonať posledné najnutnejšie opravy na lodi a pripraviť ich na okamžité vyplávanie. Druhá skupina sa začala zbrojiť. Tá spolu s de Datebom a Nortonom vyrazí na pomoc svojim priateľom.

Zhruba za dvadsať minút mali námorníci nabité zbrane a pripravené meče. Alfonzo a John sa vrátili ku kriku, kde bol domorodec spozorovaný. Jeho odtlačky tam stále boli. Polovica posádky sa teba vydala po stopách domorodcov, ktoré ich mali doviest' až k osade. Džungľa bola hustá a nebezpečná, preto museli postupovať veľmi pomaly a hlavne opatrne. Plynula už druhá hodina cesty a stopy sa strácali. Bolo veľmi náročné sledovať ich v takom teréne. V tom zrazu jeden z chlapov vypadol z radu a zvalil sa na zem mŕtvy.

– Tam je! – ukázali námorníci na domorodca, ktorý do nich fúkal otrávené šípky.

Keď zbadal, že si ho všimli, začal utekať a páni sa chceli pustiť za ním.

– Stojte! – zavelil Alfonzo.

– Čo sa deje? – nechápal John.

– Rozmýšľaj, práve to chce. On je tu doma, vyzná sa v týchto lesoch, my nie. Je to pasca.

John zvážil situáciu a uznal, že jeho priateľ má pravdu. Obaja velitelia prikázali svojim mužom, aby boli ostražití a pozorne sledovali tých smradov, lebo sa určite vrátia. Dostali povolenie strieľať bez prikazu. V nasledujúcej polhodine sa domorodcom podarilo zabiť ešte dvoch námorníkov, pričom ich padlo šesť. Alfonzo aj John vedeli, že sú už blízko, lebo nepriateľských pohľadov z húštiny bolo stále viac a viac. Aby ľahšie zistili svoju polohu, John poslal jedného zo svojich chlapov na vysoký strom. Ten vyliezol do koruny a odtiaľ sa rozhlíadal po okolí, akoby bol na lodi v strážnom koši.

– Vidím dym, pane! Viacej malých stĺpov dymu. Tridsaťpäť stupňov severozápadne!

– Výborne, to bude ich osada! – poznamenal John.

– Len aby to bola tá, kde sú naši muži.

– Neboj Alfonzo, stopy a domorodci nás navigovali správne.

Chlap pomaly zliezol zo stromu a zaradil sa na svoje miesto. Od tej chvíle už posádka bola opatrná a nepoužívala strelné zbrane, aby na seba neupozornila. Jediné, čím zabíjali domorodcov, boli dýky. Kapitán a admirál si v mysli predstavili daný kurz, ktorý im povedal

navigátor zo stromu a postupovali tým smerom. Keď dorazili k dedinke, posádka zostala stáť. Vpred pokračovali len John, Alfonzo a osem chlapov. Priblížili sa najbližšie, ako mohli a ukryli sa vo vysokom poraste. Odtiaľ pozorovali domorodcov. Tí boli zhromaždení uprostred svojej osady, kde horela vysoká vatra a pred ňou stál šaman, ktorý vykonával nejaký rituál. Alfonzo aj John očami preskúmavali celý priestor a hľadali svojich priateľov.

- Musia byť v niektorej z tých chalúp, – ukázal Alfonzo.

John prikývol. Páni nemali na výber. Museli sa vkradnúť do dedinky a preskúmať to tam. Desať mužov sa rozdelilo, aby prehľadali vyše tridsať chalúp z palmových a iných listov. Jediným šťastím bolo, že domorodci boli v tej dobe úplne sfanatizovaní prejavom šamana a nikto si votrelcov nevšimol. Napokon ranených jeden z chlapov našiel. Sedeli a ležali zviazaní v chalupe neďaleko ohňa. Námorník kývol chlapom naokolo a tí zase podali signál ďalej. Po minúte sa všetci desiatí zišli pri vybranej chalupe. Dvaja z nich boli poslaní za posádkou, ktorá čakala v džungli, aby sa presunuli bližšie. Zvyšní ôsmi muži zatiaľ pomocou mečov vysekali diery do listov, ktoré tvorili zadnú stenu chalupy. Alfonzo sa ako prvý vkradol cez diery. Pomohol jednému z chlapov von a on akoby zaujal jeho miesto. Diera v zadnej stene sa zakryla. Po malej chvíli do chalupy vliezli ďalší dvaja, ktorí vystriedali ďalších dvoch zranených. Takto sa po príchode posil vystriedali všetci. Keď boli všetci ranení v bezpečí, posádka dostala rozkaz pomaly sa vrátiť späť na pobrežie. Prítom John zostal s ďalšou desiatkou mužov v dedinke, aby pomohol tým v chalupe. Ich tam bolo asi pätnásť. Alfonzo čakal, až šaman začne opäť hovoriť a postupne posielal chlapov von. No situácia sa skomplikovala. Šaman definitívne stíchol a domorodci začali hrať na bubny. To znamenalo, že rituál sa pomaly blíži. Keď boli všetci von a v chalupe zostal len Alfonzo, všimol si, že v rohu chalupy blízko dvier, pod plachtou z listou leží ešte jeden zviazaný chlap. Aj keď nepatril k nim, rozhodol sa ho zachrániť.

- Alfonzo, čo to do pekla robíš? – rozčuľoval sa John pri diere v stene.

- Nenechám ho tu!

- Švihaj, už nemáme čas!

– Tak mi radšej pomôž namiesto lamentovania!
John len pokrútil hlavou a vliezol do chalupy. Toho chlapa bolo totiž treba niesť. Na prerezanie všetkých lán nebol čas. Vlastne nebol čas ani na prerezanie jednej. Chudák muž sa nemohol ani pohnúť. Páni vyšli z chalupy, zakryli späť diery a spolu so zachráneným vyrazili späť k pobrežiu.

Stihli urobiť len niekoľko krokov a v dedinke domorodcov zaznel obrovský krik. Odhalili ich. Netrvalo dlho a popri Johnovi a Alfonzovi začali lietať šípy.

– Si spokojný? – ozval sa John, utekajúc a držiac na pleci zviazaného chlapa.

– Nekomentuj! Zachránili sme ho, či nie? – dodal Alfonzo, nesúc chlapa za nohy.

Domorodci sa približovali, ale veliteľov nedostihli. Posádka ich nenechala v šтиchu. Čakali ich a začali do domorodcov strieľať. To bol čas na to, aby zviazaného chlapíka položili a vyslobodili.

– Ďakujem vám seňori, – ozval sa chlap po španielsky, po tom čo mu uvoľnili ústa.

– Niet zač, ale teraz už poďme, – odvetil Alfonzo.
Lenže chlap nechcel ísť. Údajne mal na ostrove aj rodinu a tú opustiť nechcel.

– Čo vraví? – opýtal sa John.

– Vraví, že tu má rodinu.

– No to je skvelé, my z tohto ostrova asi nikdy neodídeme! – zašomral si John.

– Ved' sa ti tu páčilo.

– Ale to bolo skor, než si zo mňa chceli urobiť obed...

Vtom sa práve minula posádke munícia a boli nútení ustupovať. Popri tom, ako bežali, Alfonzo posielal Johna k lodiam a on s neznámym sa od skupiny oddelili a utekali za jeho rodinou. Našťastie väčšina domorodcov utekala za Johnovou skupinou, a preto mali Alfonzovci mierny náskok. Popri behu sa seňor predstavil. Volal sa Fernando Asevedo a bol na ostrove stroskotancom aj spolu s rodinou. Alfonzo sa tiež predstavil, ale na viac slov čas nezostal. Objavili sa domorodci, skákajúci zo stromov.

Alfonzo jedného z nich zastrelil a potom tasil. Svoju dýku hodil Fernandovi, aby sa aj ten vedel brániť. Alfonzo bol stále veľmi dobrý šermiar a domorodci nemali šancu. Dokonca mu pomohol aj Asevedo, ktorý dostal dvoch. Keď padol i posledný, poobzerali sa naokolo a potom utekali ďalej. Za desať minút dobehli na malú plošinu, kadiaľ tiekol potôčik. Na plošine stála postavená chalupa, okolo nej plot z kríkov a na rieke postavené koleso, ako vodný mlyn.

– Dobrá práca, – poznamenal Alfonzo, keď uvidel tie stavby.

– Ďakujem, za posledný rok som mal dosť času stavať, – odvetil Fernando.

Señori prišli bližšie k domu a v momente z neho vybehla jeho rodina. Manželka, syn a dcéra. Času skutočne nebolo veľa, a preto sa Asevedovci ani nemohli zbaliť. No Fernando ešte vbehol do domu a vzal si niekoľko vecí ako meč, dokumenty a nejaké drobnosti zabalené v brašni. Keď sa vrátil, vzal svojho malého syna na ruky, Alfonzo jeho dcéru a všetci sa pustili do behu. Kapitán de Dateb chcel ísť pôvodne tou istou cestou ako prišli, lenže Fernando poznal aj kratšiu k zátok, kde lode kotvili.

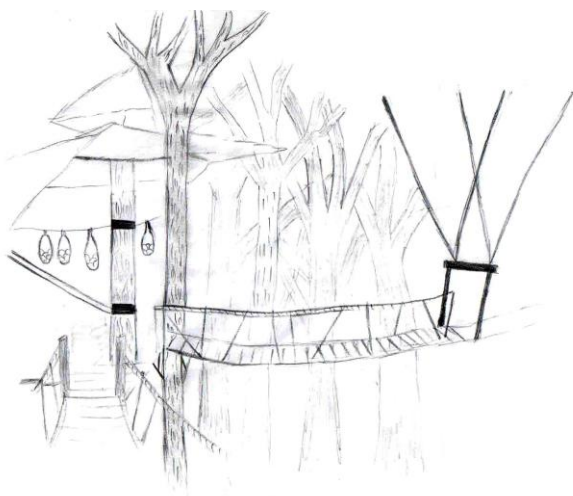
Medzitým na pobreží boli lode pripravené. Na pláži pri člnoch kľáčalo už len niekoľko námorníkov a strieľali na útočiacich domorodcov. John nervózne tľpol, lebo Alfonzo konal opäť nerozvážne a riskoval svoj život, pričom ho doma čakala žena a synovia. Ale on bol taký. Dobrák, ktorý nevedel nikoho nechať v problémoch. Zrazu sa na pobreží objavil očakávaný de Dateb aj spolu s celou rodinkou.

– Konečne, že si tu! Ty niekedy skutočne nerozmýšľaš! Takto hlúpo riskovať! – vyletel naňho John a vzápätí ho objal.

– V poriadku, nabudúce pôjdeš ty, – odvetil s úsmevom Alfonzo a obaja nastúpili do člnov.

Námorníci ešte raz vystrelili na domorodcov, ktorí sa práve vynorili z hĺstiny. Zaznela salva na rozlúčku a aj poslední naskočili a začali veslovať. Domáci ich naháňali až k vode, ale našťastie plávať nevedeli. Posledné dva člny sa rozdelili. Admirál Norton išiel k Venusu a kapitán de Dateb aj s rodinkou Asevedo išiel k Andrei

Elizabeth. Na lodiach zaujali svoje miesta na mostíkoch a obe lode sa súčasne pohli. Vyrazili vpred na ostrov Eleuthera, kde bolo hlavné mesto Bahám. O deň neskôr lode zakotvili v prístave. Tam sa admirál Norton osobne postaral o to, aby rodina Asevedo dostala pozemky a mohla farmárčiť. Keď velitelia podali hlásenie, mali deň voľna a dočerpali zásoby. Na druhý deň sa opäť pustili do boja proti pirátom. Táto malá vojna na mori trvala ešte niekoľko týždňov. Po nej sa vyznamenaní admirál a kapitán vrátili domov na Royal Pearl, kde mohol Alfonzo konečne objasť svoju ženu a tri deti. Spolu s Johnom sa rozhodli, že nebudú Andreu trápiť svojim malým dobrodružstvom na Long Islande. Tak či onak, zážitok to bol zaujímavý, no naši hrdinovia by si ho už asi neradi zopakovali.

II

Prísaha
(1593 – 1597)

VIII. kapitola: Z nešťastia a smútku

ahamy boli oslobodené od teroru pirátov a aj naďalej si moc udržali Angličania. Na ďalší rok bol admirál John F. Norton odvolaný do Londýna. Presne povedané, na kráľovský dvor jeho výsosti Petera IV. Kapitán de Dateb dočasne prevzal velenie kráľovskej námornej flotily v oblasti. Krásny život nedokázalo nič narušiť, ani len Španieli, ktorí sa snažili zväčšovať svoj vplyv na Tropickej ostrovoch. Všetko išlo ako malo. No Andrea v novembri 1592 opäť prekvapila svojho manžela. O Alfonzov trón sa prihlásili ďalší dvaja a zároveň poslední synovia, dvojčičky Domeniqo António Pablo a Armando Dante Gabriello. Bol to až neuveriteľné, že si Alfonzo mohol užívať päť zdravých detí, ktoré mienil vychovať na svoj obraz. Medzičasom sa vrátil aj John, ktorý neprišiel sám. Na príkaz kráľa si priviedol so sebou jednu dvornú dámu z Londýna, s ktorou sa zasnúbil a rok nato oženil.

Písal sa rok 1594. Bol to obyčajný deň na Royal Perl, deň ako každý iný.

– Nepriateľská loď na obzore! – zahlásil generál Peters po spozorovaní plavidiel na vode.

John a Alfonzo sa v momente nalodili a vyrazili naproti nepriateľovi, ktorý bol buď pirát, alebo Španiel. Za necelý deň páni dohonili nepriateľskú loď plnú pirátov. A prečo dohonili? Keď piráti zbadali dva postrachy miestnych morí, rozhodli sa radšej otočiť, no bolo to márne.

– Kapitán, rovnaký postup ako vždy? – opýtal sa spoza kormidla dôstojník Santos.

– Áno Carlos, – odvetil Alfonzo.

Z lode Andrea Elizabeth vyšli prvé vlajkové signály. Venus sa hneď odpojila a vydala sa vlastnou cestou. Do hodiny bola pirátska loď v pasci. Andrea sa plavila priamo na ňu a rýchla Venus ju oboplávala zozadu. Lode sa medzi sebou stále dorozumievali malými farebnými vlajkami. Bola to rutina ako z veľkej knihy.

– Pán kapitán! Admirál Norton odkazuje, aby sme sa nalodili hneď, ako sa bude dať.

– Odkáž, že vykonáme, – odvetil Alfonzo námorníkovi a následne vydal rozkazy.

Carlos začal počítať. Raz, posádka pripravila háky. Dva, pritiahli si nepriateľa k sebe, a tri. Celá posádka popreskakovala na pirátsku fregatu a začala biť pirátov. Medzi poslednými sa objavil aj Alfonzo, vystrelil dve rany z pištoľí a s mečom v ruke sa vrhol medzi nepriateľa. O niekoľko minút sa pridala aj posádka Venusu. Po skončení boja a jasnom víťazstve sa John pozrel na svoje vreckové hodinky.

– Štrnásť minút, celkom slušné, ale mohlo to byť aj lepšie.

– To vy ste meškali, – odvetil s úsmevom Alfonzo a páni si podali ruky.

Carlos zatiaľ išiel aj s posádkou prehľadať loď a pripraviť ohňostroj. Bol to pekný pohľad. Admirál a kapitán stáli na mostíku a ich posádky medzitým rozoberali loď.

– Ozaj, John, potreboval by som zhruba dvadsať mužov. Mal som väčšie straty, ako som čakal.

– To vybavím, – odvetil admirál a okamžite prevelil niekoľko chlapov na Andreu Elizabeth.

Do pokojnej konverzácia vstúpil jeden z námorníkov:

– Pán admirál, našli sme zajatcov.

– Tak ich sem prived'te! – rozkázal Norton.

Medzitým sa Alfonzovi dostal do rúk aj lodný denník. Z neho zistili, že loď patrila prv Španielom a z toho vyplýva, že aj zajatci budú pravdepodobne Španieli. Lepšie povedané, španielski dôstojníci. Tí sa väčšinou nezabýjali, ale predávali späť ich korunám za veľké výkupné. A ak o nich nikto nemal záujem, boli predaní do otroctva. A už ich viedli...

– Poďme si ich podať, – zašomral Alfonzo, ktorý mal na toto kráľovstvo ešte stále ťažké srdce.

– Len neurob nič neuvážené, – upozorňoval ho John.

Kapitán de Dateb prikývol a obaja zišli z mostíka k zajatcom.

– Kto z vás je oprávnený hovoriť? – opýtal sa prísny hlasom admirál Norton.

– Som kapitán Fonseeka. Veliteľ tejto lode, – vystúpil z radov kapitán.

– A aký bol cieľ vašej plavby? – vyzvedal Alfonzo.

– Hľadáme jedného utečenca, dávna záležitosť španielskej koruny. Vieme, že sa ukrýva niekde v TróPOCH.

– A o koho sa jedná? – znervóznel Alfonzo.

Dialóg našťastie prerušil Carlos, ktorý hlásil, že náklad je preložený a loď je podmínovaná.

– Ako to myslíte? Vy nás okrádate a podmiňovali ste moju loď?

– Podľa Tropického dohovoru kolónii, táto loď bola zajatá ako pirátska a máme právo ju zlikvidovať, – odvetil Alfonzo a rozposlal posádky na lode.

– A čo mienite urobiť s nami?

– Môj dôstojník vám už pripravil čln.

Nato ho John zadržal a odtiahol si ho nabok.

– Neblázni, Alfonzo. Je to neférové. Mali by sme ich vziať so sebou. Sú to dôstojníci a my musíme jednať podľa dohovoru.

– A zničiť život niekomu pre rozmar iného nie je neférové? Ak by bola situácia obrátená, rovno by ma zabili. Tak nech sú radi, že dostanú aspoň čln.

John videl hnev v Alfonzových očiach, aj keď oprávnený a vedel, že s tým nič neurobí. Ale nakoniec si to de Dateb rozmyslel a vydal rozkaz premiestniť ich na Andreu. Španielsku posádku premiestnili a Alfonzo vydal rozkaz zapáliť pušný prach. To väčšinou robil Carlos, no tentoraz John túto úlohu prebral na seba. Poslal Carlosa na Venus s tým, že on sa pridá k Alfonzovi. Ten prikývol, pomaly sa odpojil od fregaty a vyplával. John potom zapálil ohňostroj a rýchlo utekal na Andreu. Tá tiež vyplávala čím skôr, aby ju výbuch dobytej lode nepoškodil. Od chvíle, ako vstúpili dôstojníci na palubu, sa im niečo nepozdávalo. Pozorovali Andreu a obzerali sa naokolo, až napokon jeden z nich zahlásil:

– Mám to! Toto je predsa Imperátor. Najväčšia a najsilnejšia vlnková loď v TróPOCH, vyrobená v roku 1588.

– Nie. Táto loď sa volá Andrea Elizabeth a patrí pod anglickú námornú flotilu. A jej veliteľom je tu prítomný kapitán de Dateb, – opravoval ich Norton.

– Ako ste to povedali? De Dateb?

– Ty hajzel, tak sme ťa konečne našli, – zahlásil kapitán Fonseeka, – pán admirál, žiadame vás, aby ste nám ihneď vydali tohto vraha.

John sa zasmial a siahol na svoj meč podobne ako Alfonzo a prítomní členovia posádky. De Dateb sa nemýlil. Keby sa situácia obrátila, už by bol mŕtvy. Ale takýto bol systém koruny a aristokracie.

– Vrah, za toto zaplatíš v mene kráľa, – naďalej sa rozčuľovali dôstojníci.

– Kráľa? Nikde ho nevidím. Tak si tie vaše vyhrážky môžete rovno niekam strčiť. Na vašom mieste by som bol rád, že vás niekto zachránil, – odvetil de Dateb.

– To nezmaže tvoje hriechy Dateb!

– Je toto možné? Oni si nedajú povedať, – krútil hlavou niekdajší gróf.

– Alfonzo, nechcel si tých seňorov poslať na more? – ozval sa John s nápadom, ktorý pred niekoľkými minútami ešte zavrhoval, vidiac postoj Španielov.

A hoci sa dôstojníci zbytočne naparovali, posádka Andrey Elizabeth verne bránila svojho kapitána a posadila seňorov do člna s tromi dierami.

– Prajem šťastnú cestu! – odzdravil sa Alfonzo.

– Veď my si ťa nájdeme, ty vrah! – oponoval z malého člna jeden z dôstojníkov.

– Pán kapitán, mám pripraviť kanón? – opýtal sa námorník.

– Nemyslím, že to bude nutné. Kým sa dostanú k pevnine, uplynie veľa času a aj tak zakotvia niekde na cudzom ostrove, ak vôbec vedia veslovať, – odvetil Alfonzo a odišiel do svojej kajuty.

V tom momente zaznel veľký výbuch. Podmínovaná fregata sa rozletela na malé kúsky. V kajute si kapitán otvoril fľašu vína a v duchu sa lúčil s pokojnými dňami svojho života. Ale aj on veľmi dobre vedel, že to tak musí byť. Raz na to museli prísť. A tento nepriateľ sa len tak ľahko nevzdá, ak ešte aj po rokoch tak úpenlivo pátra po údajnom vrahovi kráľa.

Po príchode domov sa páni dohodli, že Andrei nič nepovedia o udalostiach na mori, aby ju zbytočne nerozrušovali. V prístave po privítaní obaja vydali rozkazy na vyloženie tovaru a opravu lodí.

Potom dostal guvernér Willson hlásenie o boji, ale o zajatcoch sa ani jeden z nich nezmienil. Pokojný návrat narušil sluha z vily.

– Sir John, poďte rýchlo, vaša pani práve rodí.

– Už? Tak skoro? – preľakol sa John, ktorý očakával vytúženého potomka.

Skúsený Alfonzo ho ale upokojoval, že sa niet čoho báť a obaja sa rozbehli domov. Pred vilou ich čakali Alfonzovi synovia Enriquo a Tobias.

– Ahoj, ocko, – pozdravili takmer súčasne.

Viem, možno je zvláštne, že deti otcovi v takých kruhoch nevykali, ale Alfonzo si na to nepotrpel a nikdy to nebolo zvykom ani v rodine de Dateb. Hoci mali tituly, zostali obyčajnými ľuďmi.

– Kde je vaša mama?

– Je s tetou Nicole, vraj rodí, – odvetili deti.

– Správne, chlapci, rodí! Ale vy sa bežte hrať! – pousmial sa Alfonzo a utekal za splašeným Johnom.

Ten ako strela vběhol dnu, ale bolo už neskoro. Slúžka ho zadržala s tým, že tam nesmie. Pôrod sa začal. Po veľmi dlhej polhodine čakania a kriku Andrea vyšla von z izby. Usmiala sa na svojho brata a pustila ho dnu. John s nedočkavým výrazom vošiel a pozdravil svoju ženu Nicole. Pobožkal ju na čelo a až potom sa pozrel na dieťa, ktoré ona držala v náručí.

– Je to dcérka, – usmiala sa mamička.

– Nádherná.

– Jane Elizabeth, – zahlásila jej meno, ktoré už mali pre ňu vybrané.

– Jane Elizabeth Norton, – dodal šťastný otecko s úsmevom.

Ešte raz ju aj dcérku pobožkal a potom nechal unavenú manželku oddychovať. Keď vyšiel von, čakal ho Alfonzo, ktorý mal na rukách Domeniqua a Armanda.

– Je to dcérka, – tešil sa John.

Alfonzo ho veľmi dobre chápal a vedel, čo prežíva. Odovzdal jedného zo synov Andrei a podaním ruky zagrataloval svojmu švagrovi. Keď sa všetci upokojili z nedávnej eufórie, zišli dole do salóna. Po príchode Carlosa to spoločne oslávili ako sa patrí, dobrým červeným vínom.

Život na ostrove opäť plynul. Alfonzove obavy zo Španielov sa našťastie nenaplnili. Nikto sa v okolí ostrova ani neukázal, až na jedného posla, ktorý doniesol list priamo od miestokráľa Trópov, zo ostrova St. Kitts. Prvý ho vítal generál Peters.

– Dobrý deň, vítam vás na ostrove. Čím vám poslužím?

– Hľadám kapitána de Dateb.

Carlos, ktorý bol v tej dobe v prístave, sa priplichtil k pánom.

– Som prvý dôstojník kapitána de Dateb, Carlos Diego Santos.

– Výborne, tak ma za ním, prosím, zaved'te, – odvetil posol.

Carlos si k sebe zavolał niekoľko námorníkov z Andrey Elizabeth a v početnom sprievode odprevadil posla k Alfonzovi, ktorý sa zdržiaval vo vile a venoval sa svojim synom. Keď dorazili, posol si dal zastaviť sprievod a bez povolenia vošiel dnu.

– Čo to má znamenať? – čudoval sa pán domu.

– Tento pán... – začal Carlos, ale posol ho hneď prerušil:

– Som sir Adam Simon Goodsman, vyslanec miestokráľa Tropických ostrovoch. Hľadám kapitána de Dateb, – dohovoric, zhodil plášť a posadil sa v hale do kresla.

O malú chvíľu sa po schodoch spustil Alfonso a ospravedlnil sa za meškanie.

Sir Goodsman ospravedlnenie samozrejme prijal. Následne sa postavil z miesta a spustil:

– Kapitán de Dateb, vieme, že ste na úteku zo Španielska. Boli ste odsúdený za vraždu kráľa. Ale zároveň ste našej korune preukázali lojalnosť a veľké služby. A preto sa jeho výsosť kráľ Peter IV. rozhodol nasledovne... – dohovoric a podal zvinutý pergamen Alfonzovi.

Všetci prítomní v sále, keď uviedeli pergamen, zatajili dych. Kapitán de Dateb si ho pomaly rozviazal a začal čítať. Postupne zdvihol zrak a z jeho vážneho pohľadu bolo napokon vidieť radosť.

– Čo sa tam píše Alfonso? – vyzvedal Carlos.

– Za verné služby korune a tridsaťosem potopených lodí ma menujú za admirála.

– Gratulujem, – vykrikol John.

– Pasovať vás príde osobne miestokráľ, ktorý vám odovzdá aj menovacie dekréty, – oznámil posol a po rozlúčení sa vzdialil z vily.

Alfonzovi sa očividne aj naďalej darilo. Namiesto prenasledovania povýšenie. Po vyprevedení hosťa sa okamžite začalo oslavovať, a to nielen doma. Páni si večer vyšli do hostinca a do hodiny už každý vedel, že Alfonso bude admirálom. Týždeň ubehol ako voda. Pred guvernérovým palácom na miestnom námestí bolo všetko pripravené. Ľudia z Royal Pearl a aj z iných anglických ostrovov, ktorý de Dateba poznali, sa zhromaždili, aby oslávili svojho nového admirála, ktorého si za posledné roky veľmi obľúbili. Pred palácom už stáli guvernér Willson a miestokráľ.

– Vojaci, k pocte zbraň! – zavelil generál Peters.

Za sprievodu bubnov a pochodu vojakov vkročil na námestie kapitán de Dateb. Krok za krokom pomaly postupoval vpred.

– Vojaci, zastaviť, stáť! Pohov!

Všetko stíchlo a Alfonso zastal na vyznačenom mieste.

– V mene jeho výsosti kráľa Petra IV. vás menujem, Alfonso Sanchéz Blanco de Dateb, za admirála anglickej námornej flotily na Tropických ostrovoch. Nech vám Boh dá priaznivý vietor!

– Hurá! – zaznelo slávnostne pred guvernénským palácom.

Novovymenovaný admirál si prevzal menovacie dekréty a hneď potom mu prišla zagratulovať jeho rodina. Manželka, deti a aj švagor. V zápale radosti si ale nikto nevšimol podivného chlapa s čiernou maskou na tvári. Alfonso medzitým ešte v objatí svojej ženy prijímal gratulácie od guvernéra Willsona a generála Petersa.

– Gratulujem, chlapče, výborná práca, – usmievala sa hlava ostrova.

No ten podivný chlap sa stále dostával bližšie k oslávencovi. Už stál len niekoľko metrov od Alfonza, keď si ho všimla Andrea.

– Pozoor! – vykrikla zúfalo a silno objala manžela.

Všetci stíchli a spozorneli. Chlapova dýka letela priamo na novopečeného admirála. Obaja s Andreou skameneli a pozreli uprene na seba. Zrazu sa ona mierne pousmiala.

– Niééé! – vykrikoval Alfonso.

Manželka sa mu vyšmykla z rúk a padla rovno na zem. Nervózne priskočil aj John.

– Bože môj, to nie! – vykrikoval.

– Andrea, otvor oči! Neopúšťaj ma! – prosil so slzami v očiach Alfonso.

Ona sa z posledných síl pozrela na Alfonza a s rovnakým úsmevom odpovedala:

– To je v poriadku. Má to tak byť! Sľúb mi, že sa postaráš o naše deti.

– Nie, to nie, láska! Nesmieš zomrieť! Ty nie!

– Vždy budem s tebou, láska. Milujem ťa, – dohovorela a opustila tento svet. No úsmev z tváre sa jej nestratil ani v poslednej chvíli, keď zachránila svojho muža, ktorého nadovšetko milovala.

Na námestí zaznel obrovský výkrik zúfalého muža. Potom sa s neskutočným hnevom postavil a opýtal sa.

– Kde je!?

Pozrel sa na vraha, ktorý tiež nemohol uveriť tomu, čo urobil. Minul cieľ. Nechcel ju zabiť. Mal zlikvidovať jeho a nie matku piatich detí. Pomaly začal cívať, až sa rozbehol do prístavu. Nikto z ochromených ľudí ho nezastavil, ani len vojaci. Alfonso, John a Carlos sa rozbehli za ním, odhodlaní pomstiť jej smrť. Vrah naskočil na loď, ktorú mal vopred pripravenú. Keďže Andrea Elizabeth nebola pripravená na vyplávanie, páni sa nalodili na Venus. Okamžite sa plavili za vrahom. Podľa kurzu to mal namierené na portugalský ostrov Pentos la Ferma východne od Royal Pearl.

– Pán admirál, máme ich na dostrel, – zahlásil námorník Nortonovi.

– Počkajte, nestrieľajte! Chcem ho živého! – odvrkol Alfonso so slzami v očiach a s hnevom v srdci.

John súhlasil. Venus celý deň prenasledoval Andreinho vraha. De Dateb sa ani na moment nepohol z mostíka a svoju korisť neštrácal z očí. Až v skorých ranných hodinách obe lode priplávali k prístavu na ostrove Pentos la Ferma. Náskok vraha bol už taký malý, že Alfonso za ním vystúpil na pevninu o minútu neskôr. Bol nezastaviteľný a odhodlaný chytiť ho. Vrah sa rozbehol z prístavu, no zakopol o nejaké sudy. Bolo počuť veľký rachot. Alfonso tak vedel, kam má ísť. Vraha zodvihol zo zeme jeden chlap a držal ho za golier.

– Zničil si mi tovar, ty kretén! Za to mi zaplatíš, – odhodil ho od seba a vytasil naňho meč.

– Zadrž, – vykrikol Alfonso, – ten hajzel je môj!

– Prečo by mal byť tvoj?

– Zabil mi ženu, – odvetil Alfonso, ochotný pobiť sa aj s tým dotyčným, len aby vraha svojej ženy zlikvidoval vlastnoručne.

Señor sa mu v momente odstúpil a prepustil svoje miesto vidiac, že Alfonso má väčšie právo na súboj. Señorovi vojaci utvorili kruh. Uprostred neho zostal len zadychčaný vrah a muž, ktorý chcel pomstiť svoju ženu. Alfonso zhodil svoj plášť a vytiahol meč. Jeden z vojakov hodil do kruhu druhý meč, aby sa mohol vrah brániť. Ťažký boj sa mohol začať. Medzitým dobehli aj John s Carlosom. Pristúpili k dotyčnému señorovi, ktorý zjavne velil vojakom v meste.

– Ako to vyzerá? – opýtal sa John.

– Ten señor chce pomstiť svoju manželku, – skonštatoval Portugalčan.

– A vy ste?

– Som don Santiago Alvaro de Ramondo. Guvernér tohto tu a predpokladám že vy ste priatelia toho señora.

– Správne, – odvetili páni.

Boj pokračoval a Alfonso preberal vládu nad situáciou. Vrah sa už len bránil. Alfonso urobil kop z otočky. Vrahovi vyletel meč z ruky a padol na zem.

– Prečo? – vykrikol naňho, prikladajúc meč na jeho krk.

– Nechcel som, bola to nehoda, – odpovedal chlapík, pričom sa plazil od neho preč.

– Kto?

– Neviem.

–Kto?

– Jeden Francúz.

– Meno? – kričal naňho Alfonso.

– Skutočne neviem. Nevidel som ho, len mi zaplatil.

Po odpovedi Alfonso spustil meč, sklonil hlavu a otočil sa chrbtom k vrahovi. Ten, mysliac si, že už je koniec, sa pomaly postavil.

– To máš za Andreu! – vykrikol Alfonso.

Následne sa otočil a hodil tú istú dýku, ktorá zabila jeho lásku, presne do srdca vraha. Ten opäť padol na zem. Pozrel sa na dýku v hrudi

a zomrel. De Dateb odložil svoj meč, zobral si aj dýku a vybral sa k Johnovi. Keď k nemu prišiel, sklonil hlavu a povedal so slzami:

– Vykonané.

– Zvládol si to.

– Ale to mi Andreu už nikdy nevráti.

– Viem, no teraz už môže odpočívať v pokoji.

– Ona áno, ja nie. Nájdem toho, kto si najal vraha a zabijem ho tiež. Aj keby som ho mal hľadať celý život.

Vtedy k nemu pristúpil aj Santiago.

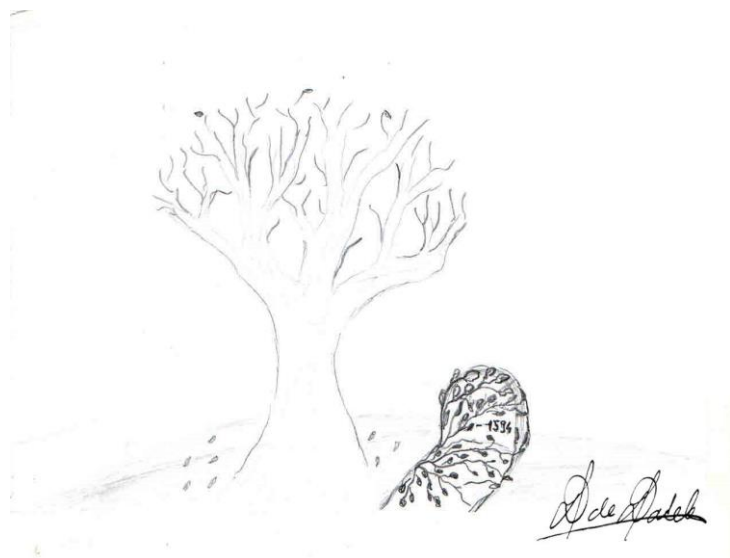
– Ak budete potrebovať pomoc, môžete so mnou rátať.

– A vy ste?

– Santiago, priateľ, – odvetil chlapík s nedôveryhodným výrazom tváre.

– Ďakujem, ak bude treba, určite vás vyhladáme, – dodal Alfonzo a opustil kruh. Carlos ho nasledoval. John sa rozlúčil s guvernérom a utekal za nimi. Po návrate na Royal Pearl čakala na Alfonza ešte jedna ťažká úloha. Pochovať svoju manželku a postarať sa o ich deti, ktoré na vlastné oči videli, ako ich matka umiera.

Po pohrebe na malom kopci za mestom Royal Pearl si Alfonzo zbalil svoje veci, vzal deti a opustil ostrov. John aj napriek svojim záväzkom na ostrove išiel s ním. Manželka Nicole to pochopila a pustila ho so slovami, že ho bude čakať, pokiaľ sa tá záležitosť neuzavrie a nevráti sa. Veď šlo predsa o Andreu a Alfonza, o pár, ktorý mal každý rád a o ktorom bolo známe, že nikdy nikomu neuškodili. Nech pánov jej pamiatka spravádza stále.

IX. kapitola: Tanzanea, zrodenie Grandského korzára

rodine de Dateb sa stala obrovská tragédia. Po tom, ako sa zdalo byť všetko dokonalé a Alfonza menovali za admirála Anglickej kráľovskej flotily, jeden vrah sa ho pokúsil zabiť. Svoj cieľ ale minul. Namiesto Alfonza zomrela jeho milovaná žena Andrea Elizabeth Norton. Alfonzo vraha dostihol a zabil ho, ale to jeho trápenie nevyriešilo. Bolesť tu bola stále. V obrovskom smútku svoju ženu pochoval, no v tej chvíli akoby bol aj on pochovaný s ňou. Stratil dokonca záujem najst' údajného Francúza, ktorý si vraždu objednal. Nič ho už nezaujímalo, bol úplne bez duše. Jeho život sa opäť zrútil, ibaže teraz to bolo omnoho horšie. Keďže Carlos videl priateľovo trápenie a bezcieľnosť, rozhodol sa konať. Prevzal velenie lode a nasmeroval ju na indiánsky ostrov Tanzanea, odkiaľ aj on sám pochádzal. Dokonca mal na tom ostrove ženu a syna, aj keď o nich často nehovoril, raz za čas ich navštevoval. Ešte pred cestou do domova Indiánov sa zastavili na ostrove Isla Fermalle, kde žil Carlosov brat generál Esteban Santos. Esteban dozvedajúc sa o Carlosovom pláne ho plne podporil a vzal na seba starostlivosť o deti, kým sa jeho brat bude starať o Alfonza.

Od osudovej smrti uplynulo niekoľko dní. Po príchode na indiánsky ostrov v popoludňajších hodinách, lode Andrea Elizabeth a Venus zakotvili v severnej zátok. Carlos ako prvý opustil palubu a pomocou člna sa dostal na pevninu. Súbežne s ním vyplával aj John. Na pobreží sa obaja stretli a spoločne vyrazili do indiánskej dediny, ktorá bola neďaleko.

– Takže sem chodievaš, keď práve nie si v službe? – vyzvedal cestou John.

– Áno. Moja mama pochádza z ostrova a tiež tu mám aj ženu a syna Martina.

– Viem, toho si spomínal. On je v rovnakom veku ako Domeniqo a Armando, však?

– Správne, – odvetil Carlos a pridol do kroku.

– Nie si s ním často.

– Nie toľko, koľko by som chcel, ale mojím životom sa stalo more a to vie aj moja milovaná, – vysvetľoval dôstojník Santos. Za niekoľko minút obaja dorazili do dediny. Najprv sa Carlos zvitál so svojou mamou Napochi. Potom nasledovala jeho manželka, ktorá bola zároveň náčelníkovou sestrou a nakoniec zostal jeho synček Martin. Zvítanie prebehlo rýchlo a Carlos predstavil svojho priateľa, admirála Nortona. Ten bol na ostrove tiež vítaný, ako každý hosť prichádzajúci v mieri. Carlos sa ešte zopár minút tešil z manželky a syna. Radosť mu ale prerušil náčelník tunajšieho kmeňa Grandianov, Zandanal.

– Vitaj u nás biely priateľ.

– Zdravím náčelník, – odzdravil sa Carlos a mierne sa uklonil.

– Čo ťa ku nám privádza? Ešte nenastal spln, aby sme boli poctení tvoujou návštevou.

Tým náčelník myslel to, že Carlos chodil za svojou ženou len raz za mesiac, a to krátko po splne. A keďže do splnu bolo ešte pár dní, Zandanal vyzvedal.

– Náčelník, nesiem dobré správy. Našiel som ho! – povedal tajuplne Carlos.

John síce domorodej reči nerozumel, ale tušil, že sa bavia o Alfonzovi. Zandalaovi sa na tvári objavil úsmev. Carlos mu priniesol podľa všetkého veľmi dobrú správu. Prv si však myslel, že tá vyvolená osoba je John a začal si ho premeriavať očami.

– Nie, náčelník môj. To nie je on.

– A kde ho máš?

– Je na lodi. Zronený a zdrvený zo smrti svojej ženy sedí v kajute.

– Jeho moc sa zrodí z nešťastia a smútku, – zašomral si náčelník.

– Vrávi niečo dôležité? – nechápal John.

No Carlos ho hneď zastavil, aby nevyzvedal. Všetko sa dozvie včas. Potom sa rozlúčil s náčelníkom a dohodli sa, že zajtra vyvoleného privedie do dediny. Náčelník súhlasil. Podal Carlosovi ruku na

spôsob Starého sveta a vrátil sa do svojho príbytku. John sa tiež rozlúčil a vrátil sa na Venus. No Carlos v ten večer už nikam nešiel. Bol to jeho večer s milovanou manželkou, ktorú mohol vidieť len raz za mesiac, ak práve nebol niekde na mori.

Na druhý deň ráno sa Carlos hneď vybral späť na pobrežie. Sadol do člna a dovesloval na Venus. Tam vyzdvihol admirála Nortona a spoločne sa presunuli na Andreu Elizabeth. V kapitánovej kajute sedel Alfonzo v čiernej košeli a nohaviciach a popíjal víno. Vlasy mal neupravené, tvár zarastenú a celkovo vyzeral zanedbane. Vôbec nebolo na ňom poznať, že ešte pred niekoľkými dňami bol anglický admirál. Carlos spolu s Johnom vstúpili do jeho kajuty bez klopania. Klopať bolo zbytočné, lebo Alfonzo by aj tak neodpovedal.

– Tak ako sa máš kamarát? – opýtal sa Carlos.

De Dateb stále mlčal, iba si potichu odpil zo svojho vína a ďalej sa pozeral von oknom.

– Pre Boha, chlape! Musíš sa konečne pozbierať! – ozval sa aj John, ktorý sa na jeho trápenie nemohol pozerieť.

Aj keď na druhej strane ho chápal, lebo Andrea bola jeho sestra. Obaja prežívali veľkú stratu. Len Alfonzo sa s ňou nechcel zmieriť. Akokoľvek sa páni snažili s ním komunikovať, nevedeli si poradiť. V tom to Carlos nevydržal, schmatol mu fľašu vína a vyhodil ju cez zavreté okno. Alfonzo okamžite vyskočil zo stoličky a chytil Carlosa za golier. Ten sa nenechal a slovne ho provokoval.

– Chceš sa biť? Tak pod', vypusti to zo seba!

Kapitán de Dateb ho však pustil a odvrátil sa od neho. John si vydýchol, lebo nečakal, že sa Alfonzo upokojí. Po malej chvíli ticha sa Carlos opäť ozval.

– Takto to nemôže ísť ďalej. Pod', pôjdeme na ostrov.

– Poslúchni, urobí ti to dobre, – pridala sa aj John a položila ruku na jeho plece.

Alfonzo si utrel slzy a po chvíli prehovárania prikývol. Zhodil zo seba staré šaty a za dve minúty bol prezlečený a mierne upravený. Potom všetci traja nastúpili do člna a vyrazili na pevninu. Na pobreží sa Carlos nadýchol a poznamenal, že je to nádhera, pritom

pozrel na Alfonza. Toho krása pláže a rozpínajúca sa džungľa vôbec nenadchla, ale aj tak to bol úspech, že ho vôbec dostali von z kajuty. Krátko nato Carlos vyrazil do dediny. Za ním išiel Alfonzo a nakoniec John. Señori kráčali niekoľko minút až dorazili do dediny. Všetci domorodí obyvatelia zamerali zrak na Alfonza oblečeného v čiernom. Otočili sa mu tvárou a niektorí, akoby sa mu aj mierne klaňali. John si to hneď všimol a dobehol Carlosa.

– Čo sa tu deje?

– Vydrž, ešte nie je ten čas! – odvetil tajuplne Carlos.

– Nepozdáva sa mi to!

– Upokoj sa a ver mi! Takto vrátíme Alfonza medzi živých, – dohovoril a pokračoval v ceste.

Zastavil sa až pred chalupou náčelníka. Zandanal, akoby vedel, že hostia prišli a bez vyzvania vyšiel von. Pozrel sa na Dateba a mierne sa mu uklonil. Potom ich Carlos predstavil navzájom. Alfonzo sa na počudovanie odzdravil a podal náčelníkovi ruku. To bol ďalší pokrok, čerstvý vzduch mu asi robil dobre. Po zvítaní sa Zandanal vyzval muža v čiernom slabou španielčinou, aby išiel s ním. De Dateb síce mlčky, ale súhlasil a obaja kráčali smerom von z dedinky. John chcel ísť za nimi, no Carlos ho zadržal. To, čo chcel náčelník Grandianov povedať vyvolenej osobe, patrilo len im dvom.

Prešlo poludnie a po Alfnozovi a náčelníkovi nebolo ani stopy. Admirál Norton nervózne tľpol, kým Carlos si pokojne užíval svojho syna. Jeho manželka, nazývaná Lumibe, sa teda rozhodla s Angličanom porozprávať.

– Dobrý deň, señor, – prihovorila sa mu španielsky Indiánka.

– Dobrý deň, – odzdravil John a naďalej pozoroval cestu, odkiaľ sa mali nezvestné osoby vrátiť.

– Nebojte sa o nich, nič sa im nestane. Môj brat náčelník veľmi dobre vie, čo robí. Pomôže vášmu priateľovi.

– Takže váš brat sa o môjho priateľa postará?

Lumibe prikývla a mierne sa pousmiala.

– A môžem sa vás niečo opýtať? – pokračoval v príjemnej konverzácii John.

– Nech sa páči.

– Ako to, že viete po španielsky?

– Carlosov otec nás to učil, bol to dobrý človek a veľa nám pomohol. A vy, pokiaľ viem, ste Angličan a tí nehovoria po španielsky.

– Máte pravdu, ale ja som šľachtic. Ovládam viacero jazykov a pri Alfonzovi som si svoju znalosť zlepšil.

– To je pekné, dobrí a vzdelaní ľudia sú dôležití pre tento svet, – komentovala Lumibe.

John sa komplimentu potešil a pousmial sa. Aspoň na okamih zabudol na problém, ktorý ho trápil. Obaja sa ešte poriadnu chvíľu rozprávali. Norton zisťoval, že domorodí obyvatelia sú oveľa múdrejší ako obyvatelia Starého sveta. Čas plynul a do dediny sa vracal náčelník aj s Alfonzom. Ten vyzeral byť omnoho vyrovnanejší a pokojnejší ako predtým. V očiach mal opäť plameň života. Prechádzka mu zjavne pomohla. John aj spolu s Carlosom sa hneď rozbehli ku nim.

– Alfonzo, ako sa máš? – pýtal sa zvedavý John.

– Dobre, – odvetil de Dateb a bez ďalších slov vošiel do náčelníkovej chalupy.

Potom sa ešte aj Zandal zastavil pri Carlosovi a prikývol. To znamenalo, že Carlos našiel tú pravú osobu, vyvoleného. John stále nechápal, o čo vlastne išlo. Ibaže dôstojník Santos ho aj naďalej upokojoval s tým, že to už nepotrvá dlho. Večer bude veľké tajomstvo odhalené.

Tak sa aj stalo. Len čo sa nad ostrovom zotmel, všetci Indiáni, muži, ženy aj deti sa zhromaždili okolo ohňa. Bolo ich toľko, že sa ledva zmestili. Stáli dokonca aj medzi chalupami. Oheň osvetľoval všetko naokolo a plamene šľahali až do výšky niekoľkých metrov. Zanedlho zazneli bubny. John bol ohromený tým, čo videl. Tá kultúra ho čím ďalej tým viac fascinovala. Asi po niekoľkých minútach sa od náčelníkovej chalupy vytvorila cestička a sám veľký vodca Grandianov vykročil vpred, pričom mal na sebe všetky ozdoby a dekréty svojej moci. Presunul sa k ohňu. Keď sa zastavil, bubny stíchli. Zandal pozdravil svoj ľud a prehovoril.

– Priatelia, mám pre vás dobré správy. Dnes ráno k nám prišiel jeden muž. Je to on! Vyvolený, ktorý nám prinesie vytúžený mier. Indiáni, počujúc náčelníkove slová, začali jašať a bubny sa opäť rozohrali. Vtom sa na náčelníkovej chalupe otvorili dvere. Indiáni vytvárajúci uličku urobili krok vzad a mierne sa uklonili. Alfonso de Dateb kráčaľ k ohňu. Pomaly postupoval. Čím bol bližšie, tým menej cítil smútok za milovanou. Pristúpil až úplne k náčelníkovi a bubny znovu stíchli.

– Pokľakni! – vyzval ho Zandanal.

Alfonzo poslúchol a pustil sa na jedno koleno. Vtedy náčelník vytiahol jeden starý zvitok z byvolej kože a začal čítať:

– Raz príde muž, narodený pod súmrakom. Pripláva spoza morí a jeho loď oheň bude chrliť. Jeho moc zrodí sa z nešťastia a smútku, no ľuďom prinesie len spravodlivosť a radosť. A keď sa mesiac niekoľko - krát naplní, bude na mori najmocnejší. Stane sa pánom morí a navráti im rovnováhu, keď sa ho budú báť všetci bohatí a krutí. Bude to muž zahalený v čiernom. Kráľ nikoho, v mene spravodlivosti a slobody.

Po dočítaní pergamentu pokračoval.

– Alfonso de Dateb, ty muž spoza morí, zronený obrovskou stratou a nehasnúcim smútkom vo svojom srdci pýtam sa ťa, si ochotný prijať toto proroctvo, žiť podľa neho a konať, aby vo svete už nebolo krivdy ako tvojej?

– Áno, som. Prijímam proroctvo dávneho šamana Taramtubaka.

– Tak budiš! – odvetil Zandanal.

Vtom k nemu pristúpil Carlos, držiace niekoľko vecí v rukách.

– Muž v čiernom! Hľa, tu sú dekréty tvojej moci. Meč dávnych Indiánov, ukovaný z darov našej zeme. On ťa bude viesť cestou spravodlivosti a nikdy nedovolí, aby si prehral.

Alfonzo sa poň načiahol a vzal si ho. Rukoväť mu sedela ako uliata.

– Ďalej ti odovzdávam túto čiernu šatku. Lebo spravodlivosť, nemá mať tvár. A tiež tento plášť, ktorý ťa zahľadá do večného tieňa, z ktorého vystúpiš a opäť v ňom zmizneš, keď sa tvoje poslanie skončí.

Alfonzo si veci vzal a hneď si ich dal na seba. Tvár si zahalil šatkou a plášťom svoje telo. Potom vzal meč a zodvihol ho nad hlavu. V tom momente začali Indiáni jasať a následne nato pokľakli. Dokonca aj John a Carlos.

– Nech naši bohovia sprevádzajú tvoje skutky, kráľ Hongua! Hľa, kráľ nikoho v mene slobody a spravodlivosti! – vyhlásil náčelník Zandanal a aj on sa Alfonzovi uklonil.

Po tajupľnej ceremónii domorodci pretancovali celú noc. Alfonzo však zostal pomimo zábavy a dumať nad situáciou. Dostal v živote nový zmysel, nové poslanie, ktoré mu pomôže zmierniť bolesť po strate milovanej manželky. Jeho myšlienkové pochody prerušil John.

– V poriadku?

– Je to lepšie kamarát a ďakujem, že si tu bol pre mňa.

– Nemusiš ďakovať a ako som počul, naša práca sa ešte neskončila.

– Takže vravíš, nový začiatok?

– Navždy priateľu, – nastavil ruku John.

Očividne bol odhodlaný kráčať spolu s Alfonzom, aby si tak mohol uctiť smrť svojej sestry po boku novokorunovaného kráľa nikoho.

– Ešte mi povedz jedno, čo také ti vravel náčelník, že si sa pozbieral?

– Ukázal mi, aké dôležité je moje poslanie. Čo všetko už postihlo tento svet a čo všetko treba napraviť.

– Dobre a posledná vec kamarát.

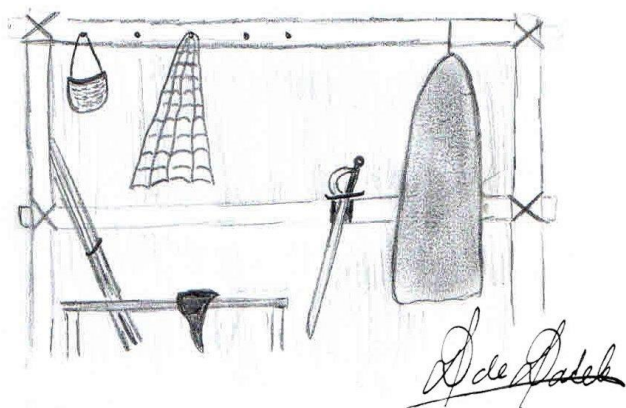
– Počúvam.

– Čo znamená to slovo Hongua?

– Je to domorodý názov ostrova Isla Fermalle. Náčelník mi kázal vybrať si miesto, kde to všetko začalo. Pre mňa to bol ten ostrov.

John prikývol a pochopil. Hoci mu Alfonzo nepovedal všetko, vedel to, čo bolo v danej chvíli potrebné. K pánom sa krátko na to pridali Carlos a vzal ich doprostred kruhu, nech sa zabavia na počesť starého a na záhadnú neznámu z budúca. Netrvalo dlho a muž v čiernom sa začal interesovať. Za niekoľko mesiacov sa roznieslo, že Trópy majú nový postrach morí. No pre chudobný jednoduchý ľud

to nebol pirát, ale hrdina. A aby sa o ňom mohli rozprávať príbehy, ľudia si ho pomenovali podľa ostrova, odkiaľ prišiel, Gradský korzár.

X. kapitola: Väzenie v Puerto Bello

d doby, ako sa na mori objavila nový neznámy muž, ubehol rok a niekoľko mesiacov. Prv sa zdalo, že ide len o ďalšieho obyčajného piráta, ale neskôr vysvitlo, že problém je oveľa väčší. Pre kráľovské flotily pirát známy ako kapitán Hongua stihol spôsobiť veľa nepríjemností. No obyčajný ľud ho oslavoval ako hrdinu Grandského korzára. Guvernéri jednotlivých kolónii to brali tak vážne, že dokonca boli ochotní zabudnúť aj na spory medzi svojimi kráľovstvami a spojili sa, len aby dostali toho nebezpečného muža, ktorý okrádal aristokraciu o majetky a rozdával ich chudobným.

Grandský korzár práve bojoval pri pobreží Dolnej zeme, kde sa s pomocou nového spoločníka z Pentos la Ferma, guvernéra de Ramonda snažil získať cenný náklad zo španielskych obchodných lodí. Tovar mal byť podľa získaných informácií úplne nechránený, ale nebolo tomu tak. Kapitán miestnej španielskej flotily de Fernendéz pripravil na korzára pascu. Lodi Venus sa podarilo uniknúť, no Andrea Elizabeth sa dostala do stretu s vojskom a len o vlas unikla potopeniu. Španieli zajali niekoľko korzárových chlapov a tiež muža v čiernom, údajného piráta Hongua, ktorý bol v skutočnosti jeho dôstojník Carlos Diego Santos. O deň neskôr bol Carlos uväznený vo väznici v meste Puerto Bello. Kapitán pevnosti Rembrosa práve začal vypočúvať zajatého muža v jeho cele.

- Vaše meno?
- Manuel.
- Odkiaľ pochádzate?
- Nepočuli ste klebety? Z mora, – odvetil opäť Carlos a pritom sa celý čas drzo usmieval.
- Priznávate sa ku všetkým zločinom, ktoré ste napáchali na mori?
- Neviem, o čom hovoríte, ja som tam v skutočnosti ani nebol.

– Ved’ teba to prejde korzár.

– To si nemyslím.

– Uvidíme! – dohovoric okamžite kapitán a nervózne vybehol z väzenia.

Na dvore pevnosti Rembrosu už čakal námorný kapitán de Fernandéz, ktorý toho muža zajal.

– Priznal sa?

– Ešte nie!

– Ani ma to neprekvapuje, bolo by to príliš jednoduché. Na mučidlá s ním!

– To nám nepomôže. Videl som mu to v očiach, je drzý a zaťatý.

– Aký bude ďalší postup teda?

– Počkáme, ak je to skutočne korzár pirátov, prídu ho zachrániť. A ak nie, tak do týždňa odvisne, – skomentoval kapitán Rembrosa.

– Dobrý plán, ja odsuniem lode z prístavu, aby sa jeho muži ľahšie dostali do mesta, – dodal de Fernandéz a odišiel z pevnosti.

Krátko na to aj kapitán Rembrosa vydal následne rozkazy na zdvojenie stráží a rozšíril tajné hliadky v meste.

Medzitým lode Andrea Elizabeth a Venus zakotvili východne od Puerto Bello, v ďalšom španielskom meste Nombre de Dios. Z každej lode vyrazil na pevninu jeden čln s kapitánmi. Keďže piráti nemohli kotviť v prístavoch jednotlivých korún bez poverovacích listín, páni zmenili vlajky na anglické. Z toho dôvodu člny na móle čakala skupina španielskych vojakov na čele s ich kapitánom Santanom.

– Vitajte na ostrove Nombre de Dios, gentlemani, – ozval sa kapitán anglicky.

To dalo príležitosť Nortonovi, aby mohol viesť diskusiu namiesto Alfonza, ktorý Španielov stále z duše nenávidel.

– Som admirál Norton a toto je môj kolega admirál Dateb, naháňali sme Grandského korzára a tu niekde sa nám stratil. Keďže nám mierne poškodil lode, museli sme zakotviť vo vašom meste.

Dohovoril a podal poverovací dokument Anglickej koruny na chytenie obávaného piráta. Santana si ho preštudoval a opäť začal hovoriť.

– Keď sa jedná o toho piráta, nech sa páči, načerpajte si zásoby, – vyhlásil kapitán a odvelil svojich vojakov z prístavu.

Potom John kývol rukou a z oboch lodí sa spustili ďalšie člny plné námorníkov. Zatiaľ sa obaja admiráli presunuli do hostinca. Cestou rozoberali ich privítanie v prístave. Johnovi nešlo z hlavy, ako kapitán vôbec nespozornel, keď počul meno de Dateb. Alfonso odvetil, že jeho meno v tejto oblasti už pomaly vymizlo z mysle, nakoľko tunajších trápilo meno piráta Hongua. John súhlasne prikývol a páni potichu pokračovali v ceste. Po príchode do hostinca sa okamžite posadili za stôl a objednali si vychýrené miestne víno. Na úvod vypil každý z nich po dva poháre a potom sa pustili do premýšľania, ako sa dostanú ku Carlosovi a hlavne, kde ho začať hľadať skor, ako mu dajú sľučku na krk. Ich premýšľanie prerušil kapitán Santana, ktorý vkročil do hostinca v sprievode štyroch vojakov.

– Tuším budeme mať problém, – naklonil sa Alfonso k priateľovi.

– Možno si na teba spomenuli.

– To by bola ale pocta.

– Jedine ak pre nich. Chytili by dvoch v jednom, – podpichoval Norton.

– Nechajme sa prekvapiť, – odvetil de Dateb.

Len čo dohovorili, vrátili sa do pôvodnej polohy a kapitán Santana k nim pristúpil.

– Páni admiráli, nesiem vám dobré správy. Moje kontakty potvrdili, že kolegovia z ostrova Puerto Bello zajali obávaného Grandského korzára.

– To je výborná správa, konečne môžeme ísť domov. Ak dovoľíte naložíme zásoby a hneď vašu kolóniu opustíme, – vyhlásil admirál Norton.

Kapitán Santana prikývol, zasalutoval a spolu s vojakmi odišiel. Na striedačku vošiel do hostinca ich nový priateľ a spoločník Santiago de Ramondo. Pohľadom vyhľadal pánov a prisadol si k nim.

– Máme už plán?

– Carlos je v Puerto Bello, takže si pôjdeme po neho, – odvetil skutočný korzár.

– A ako by si to chcel asi urobiť? Mesto bude určite dvojnásobne strážené, keď tam väznia korzára, – komentoval John.

– Santiago s polovicou posádky príde do prístavu ako obchodník. Bude sa tam motať a vyčkávať. Ty John, priplávaš o niekoľko hodín neskôr ako admirál Norton, ktorý chce vypočuť korzára v mene Anglickej koruny.

– A kde budeš ty, Alfonzo? – vyzvedal Santiago.

– Ja s druhou polovicou posádky prídem do mesta z Nobre de Dios ako admirál de Dateb, ktorý vedie niekoľko korzárových chlapov. V base sa stretnem s Johnom a s jeho chlapmi. Potom spoločne vypočujeme korzára a pri zvonoch na poludnie, keď každý oddychuje, oslobodíme Carlosa a pokojne odkráčame.

- Trúfalý plán! Za jasného dňa oslobodiť najobávanejšieho piráta Trópov, – reagoval de Ramondo.

- Ale môže to vyjsť. Takú drzosť nik čakať nebude. Hlavne, keď akciu povedie pravý korzár, – dodal John a vyprázdnil svoj pohár vína.

Señori počkali niekoľko hodín, kým boli lode pripravené na odchod. Santiago ako prvý opustil prístav a vyplával na Andrei do Puerto Bello. Medzitým Alfonzo nenápadne vykĺzol z mesta západnou bránou. S polovicou svojich mužov sa stretol na pobreží za kolóniou. John ešte čakal naďalej v hostinci a popíjal víno. Keď odbila polnoc, aj on vydal rozkaz na vyplávanie. Cesta na mori k mestu Puerto Bello trvala pár hodín, a preto ráno o ôsmej hodine Andrea Elizabeth zakotvila v prístave. Nakoľko v celej koloónii bola vyhlásená pohotovosť, kapitán lode bol okamžite kontrolovaný. Don Santiago Alvaro de Ramondo sa preukázal ako hlava ostrova Pentos la Ferma a taktiež bol aj vlastníkom obchodnej listiny, ktorá mu dovoľovala kupovať a predávať v celých Trópoch. Preto stráž nemala dôvod ho nepustiť do mesta. De Ramondo aj spolu s posádkou vstúpili do Puerto Bello a niektorí chlapi sa hneď rozpáchli, aby získali nejaké informácie. Predpoludním do prístavu priplávala aj anglická loď Venus. Na móle vítal admirála Nortona osobne kapitán Rembrosa v podobnej kontrole ako v predšlom meste.

– Dobrý deň, vítam vás v kolónii Puerto Bello, som kapitán Rembrosa, veliteľ vojsk v meste.

– Som admirál Norton a chcel by som hovoriť s vaším guvernérom.

– V akej veci señor?

– Ohľadne vypočutia korzára. Mal by mať niekoľko informácií, ktoré potrebujeme.

– Hneď to zariadim, – odvetil ústretovo kapitán.

K admirálovi privelil sprievod a ten ho zaviedol do guvernérovho úradu. Pred budovou sprievod zasalutoval a odpochodoval späť do prístavu. Admirála sa ujala guvernérova osobná garda. Tá ho zaviedla až do pracovne. Starší pán nižšieho vzhľadu vykukol spoza pracovného stola, premeral si host'a a potom sa postavil, aby ho privítal.

– Dobrý deň señor, volám sa Juan Miguel de Marco, guvernérom a hlava oblasti Honduras. Ako vám pomôžem?

– Som admirál John F. Norton. So svojím kolegom sme naháňali Grandského korzára a dopočuli sme sa, že sa vám ho podarilo chytiť.

– Áno, to je pravda.

– Radi by sme ho vypočuli, potrebujeme z neho dostať informácie.

– Povoliť vám to môžem, ale ten muž mlčí. Nič vám nepovie.

– My s kolegom už budeme vedieť, ako na to.

– S kolegom? – divil sa guvernérom, keďže admirál bol sám.

– Áno, admirál de Dateb vedie do mesta korzárových mužov z východnej strany pobrežia. Tých, čo sa cheli ukryť na pevnine.

– To je výborné! Exceletné! V poriadku, napíšem list pre kapitána Rembrosu, s ním pôjdete do väzenia za korzárom.

– Ďakujem, pane, – odvetil Norton a počkal na dokument.

Potom sa s úctou odzdravil a opustil guvernérov úrad. Keď sa vracal do prístavu, jeden z de Ramondových špehov ho zastavil. Nezdržal sa dlho, len podal Johnovi list od Santiaga, ktorý už mal prehľad o pohybe vojakov a tiež o únikových cestách. John kráčajúc preštudoval Santiagov odkaz. Hliadky po desať vojakov prechádzajú ulicami každých päť minút. Je ich dokopy osemnásť. V pevnosti,

kde je väzenie, tam je ďalšia stovka mužov a v prístave je záloha okolo päťdesiat vojakov. Únikové cesty sú vyznačené červenou čmuhou na stenách domov a posádka je rozmiestnená podľa potreby. Po prečítaní odkazu John roztrhal papier a odložil si ho za košeľu.

Krátko nato dorazil do prístavu a vyhľadal kapitána Rembrosu. Zatiaľ sa k nemu pridružila aj jeho osobná garda v podobe päťdesiatich anglických vojakov. Kapitán si prečítal rozkaz od guvernéra a zaviedol admirála do pevnosti. V tom istom čase cez východnú bránu mesta prešiel muž v admirálskej uniforme, ktorý viedol plno zajatcov. Cestou do pevnosti sa i k nemu nenápadne niekto pridružil. V tomto prípade to bol samotný Santiago.

– Aká je situácia? – vyzvedal Alfonzo počas chôdze.

– John je už v pevnosti a dostal inštrukcie, máme mužov po celom meste a prehľad o hliadkach.

– Výborne, chod' do prístavu a priprav lode na odchod, budem sa ponáhľať.

– Rozkaz! Nech žije pirát Hongua, – vyhlásil potichu a stratil sa v bočnej uličke.

V momente, keď sa de Ramondo stratil v tieni uličky, objavila sa hliadka španielskych vojakov. Ich veliteľ okamžite začal preverovať admirála de Dateba. Ten mu vysvetlil, že priviedol korzárových mužov a že ho už čakajú v pevnosti. Veliteľ hliadky si to prv dal overiť a potom s ním poslal dvoch vojakov, aby mu ukázali cestu. Hliadka následne pokračovala vo svojej obchôdzke. O niekoľko minút neskôr sa brány pevnosti otvorili. Uprostred dvora stál admirál Norton so sprievodom a kapitán Rembrosa, čakajúci na prichádzajúceho Alfonza.

– Vitajte v pevnosti Puerto Bello, pán admirál, – pozdravil s úsmevom kapitán.

– Ďakujem, priviedol som okolo päťdesiat korzárových chlapov. Chceli sa ukryť v neďalekej džungli. Našťastie sme ich dostali.

– Vojaci obkľúčiť a strážiť! – zavelil admirál Norton svojim mužom, aby tak predišli tomu, že ich budú strážiť Španieli.

Kapitán Rembrosa nenamietal, veď aj tak chytili korzára a bolo úplne jedno, kto postráži tých ostatných. Keď Angličania obkolesili pirátov, kapitán a dvaja admiráli sa vydali dolu do pivnice pevnosti, kde bolo väzenie. Schádzajúc po schodoch Rembrosa ešte dával pánom posledné inštrukcie ohľadom predpisov, ktoré boli v posledných dňoch viac sprísnené. Schody sa minuli a seňori v uniformách sa objavili v okrúhlejšej miestnosti, kde cez polovicu boli mreže. Za nimi sedel na zemi Carlos Diego Santos, údajný pirát Hongua, inak nazývaný Grandský korzár.

– Hej, korzár! Títo tu chcú s tebou hovoriť, – ozval sa kapitán Rembrosa a kopol do mreží.

Carlos sa postavil z miesta a pristúpil bližšie. Až vtedy si všimol, kto stojí oproti nemu. Páni ešte chvíľu mlčky čakali. Nič sa nedialo a atmosféra bola napätá. Vtom zazneli poludňajšie zvony kostola a admirál Norton sa pozrel na kapitána.

– To nie je Grandský korzár!

– Ako to? – zhrozil sa kapitán.

– Lebo korzár som ja! – ozval sa Alfonzo a vpálil guľku do kapitána.

Ten okamžite padol na zem mŕtvy. Zvuk zvonov síce prekryl výstrel, ale pre posádku boli zvony signálom. Piráti a aj anglickí vojaci tasili pištoly a začali strieľať Španielov v pevnosti.

– Rýchlo, nemáme veľa času! – vykrikol Alfonzo odomkňajúc mreže.

Keď boli otvorené, Carlos objatím poďakoval priateľom. Potom si vzal Rembrosov meč a všetci traja sa rozbehli von na dvor. Tam už prebiehal neľútostný boj na život a na smrť. Korzárovi muži mali výhodu do chvíle, až zvony neprestali zvoniť. Vtedy aj hliadky v meste začuli zvuk mečov a pištoly a rozbehli sa do pevnosti. Vo dvore bolo čoraz viac vojakov a pirátov stále menej. Napokon do piatich minút boli obkľúčení. Brána sa zatvorila. Na múroch stáli vojaci s mušketaми a zjavili sa obrnení vojaci s trojmetrovými kópiami.

– Vzdajte sa korzár, nemáte žiadnu šancu! – zahlásil kapitán de Fernandéz, veliteľ námorných síl, z múrov pevnosti.

– Sme v pasci! – ozval sa John.

– Omyl, to oni. Nech žije sloboda, páni! – vykrikol korzár a počkal pár sekúnd.

Vtom zaznel zvuk diel a vojakov z brány rozmetalo na prach. Všetci si okamžite kryli hlavy, pretože kusy brnenia lietali navôkol. Dvor zachvátil obrovský dym. Hneď, ako sa spamätal aj kapitán de Fernandéz prikázal, aby strieľali, lenže bolo už neskoro. Korzár a jeho muži boli pohotovejší. Využili dym a to, že všetci vojaci boli v pevnosti. Rýchlym behom sa dostali do prístavu, kde ich čakal Santiago de Ramondo.

– Vidím, že moje kanóny dorazili včas, – vyhlásil s úsmevom na tvári.

– To si píš, – odvetil korzár.

Medzitým členovia posádky už sadali do člnov. Ako poslední opúšťali mesto Alfonzo a Carlos. Náborníci na oboch lodiach boli pripravení a kapitáni lodí zavelili:

– Spustiť plachty! Vyrážame vpred!

Andrea Elizabeth a Venus sa pohli, lenže z pravej aj ľavej strany sa blížili lode.

– Korzár, máme spoločnosť, – ozval sa Carlos už zo svojho obvyklého miesta na mostíku.

– Vidím. Pripraviť delá!

– Rozkaz! – odvetila jednotne posádka.

Venus si zobral na starosť dve lode z pravoboku a Andrea z ľavoboku. Kým sa španielske fregaty približovali, korzárove lode spustili paľbu. Prvé série oboch lodí zaznamenali plný zásah. To spomalilo fregaty plaviace sa vpredu. Tie zadné ich teda museli oboplávať. To využili Alfonzo aj John a urobili manéver X. Tým pádom Andrea Elizabeth išla vpravo a Venus vľavo. Fregaty už boli tiež na dostrel. Lenže ich série neboli až také presné. Obe korzárove lode z toho vyviazli bez väčšieho poškodenia a boli schopné následne opätovať paľbu. Korzár zaznamenal ďalší dobrý zásah. Poškodené plavidlá donútili Španielov usúdiť, že bude lepšie sa stiahnuť. Fregaty sa otočili a vzdialili od korzára. Celú situáciu so smútkom na tvári sledoval kapitán de Fernandéz z pevnosti. Z nepochopiteľných dôvodov tá nevystrelila ani raz. Cesta bola

voľná a korzárovi nestálo nič v ceste, aby vyrazil na otvorené more a znovu sa stratil tak, ako sa nedávno objavil.

Po bravúrnom úteku Carlosa z Puerto Bello, korzár usúdil, že bude musieť byť opatrnejší a pri výbere svojich cieľov obozretnejší. Tentoraz sa to však skončilo dobre a pirátovo meno opäť vzrástlo. Španielsky kapitán de Fernandéz ešte niekoľko dní korzára naháňal, ale bezvýsledne. Keďže ho nechal ujsť z väzenia, bol od guvernéra pokarhaný a prevelený. Korzár si tak získal nového nepriateľa, ďalšieho na zozname. Lode Andrea Elizabeth a Venus sa vrátili na Grandské ostrovy. Santiago opäť zasadol za svoj stôl na Pentos la Ferma, John navštívil svoju manželku a dcéru, no a Alfonzo s Carlosom išli na Isla Fermalle, kde Carlosov brat Esteban vychovával korzárových synov. Na mori teda nastal momentálne pokoj, no len kým si pirát nenaplánuje nové ciele, aby mohlo byť zadostučené proroctvu v mene slobody a spravodlivosti.

XI. kapitola: Stratený muž

Korzář po rizikovej akcii v blízkosti Puerto Bello prehodnotil svoje pôsobenie. Nestačilo len ľahkovážne útočiť na lode kráľovských flotíl a rozdeľovať ukradnutú korisť chudobným. So svojimi spoločníkmi si museli vytvoriť prepracovanú informačnú sieť. Santiago ako guvernér a obchodník vedel o pohybe tovaru v Trópoch. John ako admirál mal možnosť zisťovať pohyb miestnych flotíl. Esteban, Carlosov brat a generál síce zostával v úzadí, no dodával korzárovi informácie o počte a pohybe vojsk. Takto s vybudovaným zázemím meno Grandského korzára rapidne vzrastalo a už len málokto si trúfol na jeho zastavenie. Dokonca aj tí najodvážnejší otáčali svoje lode, keď sa zjavil na obzore. Medzitým Alfonzove deti vyrastali na Isla Fermalle pod dohľadom prísneho, ale dobrého Estebana Santosa. Na tomto ostrove deti aj študovali. Dvaja najstarší chodili do námorníckej školy a tí traja menší sa zatiaľ vzdelávali všeobecne.

Od smrti Andrey uplynuli pomaly tri roky. Vládu na Tropických ostrovoch úplne prebral Grandský korzář za pomoci svojich spoločníkov. Dokonca pod kontrolu dostávali aj pobrežia Hornej zeme a Dolnej zeme. V ten deň sa loď Andrea Elizabeth práve plavila z boja, kde potopila štyri obchodné karavely pod španielskou vlajkou.

– Dôstojník Santos, smer Pentos la Ferma, – určoval krátko po bitke kapitán Hongua, ako nazývali po novom Alfonza.

– Rozkaz, pane!

Ku korzárovi pristúpil John, ktorý sa tiež zdržiaval na jeho lodi.

– Nemali by sme ešte počkať? Podľa Santiaga by sa touto trasou mal preplaviť ešte jeden obchodný galeon a jedna pirátska loď.

– Galeon bude plný ovocia a s pirátmi nás obídu, lebo sú to zbabelci, – odvetil korzář a znovu zopakoval svoj rozkaz.

De Dateb bol v tej dobe celkom zmenený. Zo starého Alfonza v ňom nezostalo už takmer nič. Stal sa z neho úplný kapitán

Hongua, človek s kamenným srdcom a namiesto radosti v jeho očiach bol len oheň. A práve na mori to s ním bolo ešte horšie. Jednal nekompromisne, tvrdo a miestami tak kruto, ako šľachta zaobchádza so svojimi poddanými. Po dni a pol plavby loď zakotvila v prístave ostrova Pentos. Tam sa seňori preobliekli a razom sa z nich stali obchodníci.

– Vitajte, seňori! Podarilo sa? – zdravil ich Santiago na pevnine.

– Podarilo, iba dve posledné lode sme vynechali, – odvetil John.

– Santiago, aké sú naše najbližšie ciele? – pristúpil bližšie už odmaskovaný, no stále chladný Alfonzo.

– Podľa mojich posledných informácií najbližšie dva týždne sa obchodnými trasami budú plaviť len samé lode bez cenného tovaru, nič pre korzára.

– V poriadku, tak si urobíme voľno, – odvetil stroho de Dateb a vybral sa späť na loď.

Tam obvykle trávil najviac času, pretože kajuta mu pripomínala jeho zosnulú manželku. Santiago, John a Carlos ešte chvíľu zotrvali v prístave, kým sa tovar nevydložil a potom sa presunuli do guvernérovho úradu. Tam Santiago opäť skontroloval papiere s pohybom lodí na obchodných trasách. John a Carlos medzitým popíjali jeho víno.

– Nemýlil som sa, nič tadiaľto nepopláva.

– Vyzerá to tak, že sa uvidíme o niekoľko dní, – pousmial sa John. Seňori sa rozlúčili a vrátili sa späť do prístavu. John hneď išiel za Alfonzom do jeho kajuty. Ten tam len ticho posedával a pochutnával si na víne sám.

– Alfonzo, keďže budeme mať dva týždne voľna, chcel by som t'a požiadať...

– Bež! Určite im veľmi chýbaš, – odvetil Alfonzo, pričom sa postavil z kresla a prešiel k oknu.

– Ale veď ani nevieš, čo som sa chcel opýtať.

– Viem, chceš ísť za Nicole a dcérou. Poznám ten pocit, keď túžiš byť s niekym, kto je ďaleko.

John súhlasne prikývol.

– Vezmi si Venus a o dva týždne sa stretneme tu.

– Ďakujem, Alfonzo, – odvetil John a rozbehol sa na svoju loď, ktorá sa po novom plavila už pod korzárovou vlajkou. Po jeho odchode sa de Dateb vybral do prístavu za Carlosom. Počkali, kým na lode naložia nové zásoby a tiež vyplávali preč. Andrea Elizabeth nabrala kurz Isla Fermalle, prechodný domov Alfonza a jeho synov.

Za necelé tri dni korzárova loď dorazila do prístavu mesta, kde sa Alfonzo prvýkrát usadil po príchode do nového sveta. S týmto miestom sa mu spájalo mnoho pekných spomienok. Loď zakotvila a kapitán si dal pripraviť čln.

– Pane, máme ísť s vami? – opýtal sa jeden z členov posádky.

– Nie, zakotvite v opačnej zátokke ako vždy. Ak odhalia mňa či loď, postup poznáte. Guvernér de Ramondo už bude vedieť, čo má robiť, – odvetil Alfonzo a spolu s Carlosom palubu opustili.

Hoci generál potajomky slúžil korzárovi, stále bol hlavou ostrova guvernér a ten mal hlavné slovo. Alfonzo z opatrnosti neupúšťal ani keď bol doma, preto poslal svoju loď preč. Cez malé uličky sa dvojica presunula pred dom Estebana Santosa. Bolo nutné si dávať pozor, lebo gróf de Dateb bol ešte stále prenasledovaný za vraždu kráľa, podobne ako aj korzár za pirátstvo.

– Stáť! – zastavila ich hliadka v podobe dvoch vojakov.

– Nesiem odkaz pre generála Santosa, – odvetil Carlos.

– Aký odkaz?

– To je tajné.

– Jasné. Vysypte to alebo pôjdete s nami! – tváril sa dôležite muž v uniforme.

– V poriadku, ale ak na mesto zaútočí Grandský korzár, tak to bude vaša vina, – ozval sa Alfonzo a otočil sa, že ide preč.

– Počkajte! – zastavili ho vojaci.

Alfonzo mrkol ponad plece s malým zlomyseľným úsmevom.

– Generálov dom je na konci ulice, len nedovoľte, aby sa korzárovi podarilo sem dostať, – prosili preľaknutí vojaci.

Aspoň bolo vidieť, akú moc malo jedno meno. Veď kto by sa ho nebál? Každý mu bol nepriateľom a hlavne tí v uniformách. Alfonzo a Carlos vyrazili smerom k domu Santosovcov. Keď bola hliadka už

dosť ďaleko, obaja sa zasmiali. Hoci na Alfnozovej tvári to bol len malý náznak úsmevu, ale aj to bol u neho pokrok.

– Akí amatéri, – skonštatoval Carlos.

– Vidieť, že sú v meste noví, – dodal de Dateb.

Krátko nato obaja vkročili do domu. Esteban vběhol do haly s rukou na meči. Aj on musel byť neustále v strehu. Ukrýval predsa synov vraha a zároveň korzára.

– Kto je?

– Postrach morí osobne! – zahlásil Carlos a rozťahal ruky, aby objal súrodenca, ktorého už dobrý mesiac nevidel.

– Ahoj, braček! – pozdravil Esteban.

– Zdravím, – zašomral aj Alfonzo.

– Ach, chlapci. Už som sa o vás začal báť.

– Boli by sme prišli aj skôr, ale tie tvoje nové hliadky sú neodbytné.

– A čo, zase ste použili starú fintu?

– To si píš, – odvetil Carlos a bratia sa zasmiali.

No Alfonzo už nie. Hneď vyzvedal, ako sa majú jeho deti. Tie boli práve v jedálni a večerali. Keď vkročil medzi ne, nastala obrovská radosť. Chlapci okamžite opustili stôl a hodili sa otcovi okolo krku. Bolo to dojímavé zvítanie ako každé po dlhej dobe, keď sa Alfonzo vrátil zdravý zo svojich ciest. Až vtedy sa na jeho tvári objavil skutočný úsmev, lebo deti boli jeho jedinou radosťou. Príjemnú chvíľku však prerušil Esteban, ktorý zahnal deti späť ku stolu, aby pekne dojedli. Chlapcov totiž učili slušnému správaniu a základom etikety. Predsa len boli deťmi grófa a ktovie, kde sa raz v živote dostanú.

– A dokedy zostanete? – vyzvedal Esteban.

– Neviem, asi niekoľko dní, – odvetil Alfonzo.

– Máme voľno. A aj John išiel za svojou rodinou, – dodal Carlos.

– Ty si nechcel ísť za tou svojou, – pozrel sa na brata Esteban.

– Ešte nenastal čas. Ale naša matka ťa pozdravuje, chýbaš jej.

– Odkáž, že čoskoro prídem, – zahlásil generál.

Následne sa všetci usadili za stôl a najedli sa. Potom Alfonzo vzal svojich synov na poschodie domu a uložil ich spať. A pri uspávaní im rozprávaj príbehy. Nebola to náhoda, že chlapcom hovoril práve o

jednom pirátovi. Bolo očividné, ako veľmi ich má rád, no napriek tomu pamätal na prísahu. Keď deti zaspali, vrátil sa späť k priateľom. V ten večer bol o niečo zhovorčivejší ako obvykle. Nasledujúci deň bol akoby ani nie z ich života. Pokoj, rodinná pohoda a smiech, prosté to vyzeralo tak, ako by to malo byť stále. Chýbala len jedna osoba. Milovaná manželka a matka. No v duchu bola stále s nimi a dávala na rodinu pozor. Táto pohoda trvala tri dni, keď ju narušil Esteban v uniforme prichádzajúci rovno z pevnosti.

– Alfonso! Tvoja loď práve preplávala okolo mesta s červenou vlajkou.

To znamenalo, že posádka potrebuje svojho kapitána.

– Spoznali ju vojaci? – opýtal sa de Dateb.

– Nie. Ten, kto to celé videl, je môj človek. A ostatní nemajú ani tušenia.

– Esteban, postráž chlapcov, ja sa pôjdem pozrieť, čo je za problém.

– Ako vždy, kamarát! Ako vždy.

– Pôjdem s tebou, – pridala sa Carlos.

– Loď plávala smerom k severnej zátoky, – oznamoval Esteban, aby seňori vedeli, kam majú ísť.

Alfonza pri jeho pripravách vyrušil syn Armando.

– Ocko a teraz na nás zaútočí Grandský korzár?

– Ako ťa to napadlo drobec?

– No lebo strýko Esteban prišiel a ty zas odchádzaš.

– Neboj sa! Korzár útočí len na zlých ľudí, – odvetil pokojným hlasom Alfonso.

Krátko nato sa Alfonso rozlúčil s deťmi a spolu s Carlosom sa vydali klusom do severnej zátoky. Za pol hodinu naprieč džungľou dorazili na miesto.

– Pozri, tam kotví Andrea Elizabeth a aj Venus, – ukazoval Carlos. Keď vyšli z húštiny, na pláži ich už čakali John, Santiago a niekoľko chlapcov.

– Čo sa stalo, niekto nám vyhlásil vojnu? – opýtal sa vážnym hlasom Alfonso.

– Bola by tu práca pre korzára, ak budeš mať záujem. Akcia neskutočných rozmerov, – odvetil John.

– Tu nie. Poďte za mnou, – vyhlásil Alfonso.

John poslal vojakov späť na loď a spolu so Santiagom nasledovali kapitána de Dateba smerom do mesta. Páni dorazili do domu Santosovcov a všetci si posadali okolo stola. Deti zatiaľ poslali hrať sa na poschodie.

– Tak, o čo ide? – vyzvedal Alfonso.

– Práve som bol doma na Royal Pearl, keď som začul chýr, že Španieli sa chystajú na prepravu niečoho veľkého z kolónie St. Augustine, – začal John.

– Indiánske zlato v rukách Španielov. Dost' na vojnu proti kráľovstvám v Starom svete, – dodal Santiago.

– Pomocou neho by ovládli skoro všetky moria západného pobrežia Starého sveta, – zašomral si Alfonso.

– Je to však náročná cesta a veľké riziko, taká prepravka bude mať adekvátnu eskortu, – upozorňoval Carlos.

– Musíme to dostať. Viete si predstaviť ten chaos v Starom svete? Zomrú tisíce vojakov, ktorí budú vraždiť pre moc a rozmary iných, – komentoval Alfonso.

– Ja idem do toho, – vyhlásil John, ktorý pre podobné rozmary stratil rodičov a aj sestru a dobre to chápal.

Hneď nato sa pridali aj Carlos a Esteban. V očiach Santiaga bolo vidieť ešte malé váhanie. Bol síce pašerák a nie vždy hral podľa zákona, ale toto vyzeralo byť pre neho už veľmi veľké sústo. No po čase rozmýšľania skonštatoval:

– Budeme potrebovať čertovsky dobrý plán.

Zvyšní čakajúci sa pousmiali. Priateľove rozhodnutie a svoju novú úlohu hneď zapili vínom, ktoré korzár ukradol prednedávnom Portugalčanom.

Na druhý deň sa každý pustil do práce, ktorou tak prispel k plánu. Guvernér Santiago de Ramondo išiel za svojím kolegom na ostrov Isla Fermalles, aby zistil trasu lode prevážajúcej nemalý poklad. Samozrejme s výhovorkou, aby odklonil z tej trasy svoje obchody. Generál Esteban Santos sa vybral na ostrov Santa Quinere, odkiaľ mala vyplávať eskorta, ktorá by náklad prevzala a sprevádzala až do Starého sveta. Admirál Norton zase dostal za úlohu zabezpečiť

dostatočnú zásobu munície. Samozrejme, ako zámienku použil argument korzár. Alfonzo a Carlos zatiaľ zostali doma a venovali sa deťom. Po návrate Johna a Santiaga sa Carlos tiež vydal splniť si úlohu. Alfonzo ho poveril pripravením posádky Andrey Elizabeth. Keď odišiel, de Ramondo si zavolať korzára bokom.

– Nechcem byť podozrievavý, ale môžeme každému plne dôverovať?

– Milý Santiago, za tieto tri roky mal každý mnoho príležitostí zradiť ma, ale ani jeden z vás tak neurobil. Zatiaľ vám verím, – odvetil Alfonzo bez obáv.

Guvernér sa nad jeho slovami zamyslel. Stále mal pocit, že príliš riskuje, no zatiaľ nevycúval. Pokým sa čakalo na bratov Santosovcov, páni si užívali posledné dni dovolenky. O dva dni neskôr chýbal už len Esteban. V ten večer v prístave Isla Fermalles zakotvila loď zvaná Santissima Madre. Vlajková loď španielskej kráľovskej flotily v oblasti Tropických ostrovov. Bola podobná Andrey Elizabeth, no mala o dvadsať kanónov menej. Dozor v prístave, John okamžite utekal do hostinca informovať ostatných, ktorí tam čakali na posledné informácie, lebo doma to už nemohli vydržať.

– Dorazil Esteban a viedol so sebou aj admirála Santissimy Madre. Páni vedeli, že sa jedná o veľmi schopného muža. Hoci ho nikto osobne nepoznal, šírili sa o ňom chýry, že potopil viac pirátskych lodí ako ktorýkoľvek iný veliteľ. Doteraz sa však jeho zbrane s korzárovými ešte neskrižili.

– Carlos, dúfam, že tvoj brat... – pozrel sa nedôverčivo Santiago.

– Neboj sa, máme v žilách indiánsku krv. To znamená, že by radšej umrel, ako by mal zradiť!

– To sa hneď uvidí, – dodal Alfonzo.

Následne sa seňori rozdelili. John a Carlos zostali čakať za stolom a medzitým sa Alfonzo so Santiagom presunuli na poschodie hostinca, kde mali prenajatú izbu pre každý prípad. Do hostinca vošiel Esteban a s ním už spomínaný admirál. Poobzerali sa, až si napokon prisadli ku Carlosovcom.

– Čo to má znamenať? – opýtal sa Carlos, narážajúc na cudzinca v uniforme.

– Toto je môj blízky priateľ, admirál španielskej kráľovskej flotily a veliteľ eskorty, ktorá by mala našu loď sprevádzať do Starého sveta.

– A aký je dôvod jeho zdržiavania sa na tomto mieste? – vyzvedal nedôverčivo John.

– Môžete mi dôverovať, páni. Esteban zostal ako môj jediný priateľ na tomto mieste. Okrem toho mám jeden nevybavený účet so Španielmi.

– Ved' nosíte ich uniformu señor.

– To áno, ale nezabudol som na krivdu, len som čakal na ten správny moment. A na druhej strane, nie je mi proti srsti ani podiel, ktorý dostanem, – vysvetľoval admirál.

– Esteban, ty si mu to povedal? – zhrozili sa páni.

– Carlos, je to férový chlap. Už niekoľkokrát mohol dostať korzára a aj nás, ale neurobil to. Je na našej strane, – obhajoval admirála Esteban.

– Verte mi páni, nie som nepriateľ.

– Tak teda nech o vás rozhodne sám korzár, – vyhlásil Carlos.

Ľiši teda na poschodie. Admirál vkročil do miestnosti v sprievode troch pánov, ktorí boli pripravení okamžite zasiahnuť. V tieni v rohu izby sedel obávaný kapitán Hongua, Grandský korzár celý odetý v čiernom. Vedľa neho stál guvernér de Ramondo. Posledný Carlos zavrel dvere na izbe a postavil sa k nim, aby ich istil.

– Korzár, Esteban ti nesie dobré správy, – zahlásil John.

– Nielen dobré správy, ale aj nového spoločníka, – dodal Esteban.

– Ako sa voláš, Španiel? – položil otázku korzár a vstal sa z kresla, pričom od polpása hore bol stále zahalený v tieni.

– Som admirál de Elias. Igor Jorge de Elias, k vašim službám.

Korzár vystúpil z tieňa.

– Igor? Si to skutočne ty?

– Alfonzo? Alfonzo de Dateb? Vedel som že mi je ten hlas známy – potešil sa Igor.

– Vitaj, kamarát, – usmial sa Alfonzo a objal strateného muža.

– Vedel som, že to dotiahneš ďaleko. Ale že až takto... – odvetil Igor.

Stretnutie dvoch dávnych priateľov, ktorých cesty sa rozdelili pred mnohými rokmi. Dojímavý moment. Osud však opäť preťal ich cesty.

– Alfonso, ty ho poznáš? – čudovali sa ostatní.
– Áno. Tomuto mužovi vďačím za život. A to hneď niekoľkokrát.
Po príchode na ostrovy sme sa usadili práve v tomto hostinci. Po čase sme sa museli rozdeliť. A teraz je tu, aby nám pomohol.
Po korzárovom vyhlásení dôvera pánov voči admirálovi okamžite vzrástla. Keď mu dôveruje korzár, určite mu bude možno veriť.

Po nečakanom stretnutí a zvitání sa prišla na rad opäť práca. Páni v izbe zvažovali a de Dateb sa pozrel na generála.

– Esteban, čo si sa dozvedel?
– Zlato už vyrazilo zo St. Augustine.
– Prepravuje ho rádová loď menom Soleyl, – dodal Igor.
– A zabezpečenie?
– Štyri ďalšie rádové lode, ktoré má vystriedať moja flotila zo Santa Quinere.
Tento spomínaný typ lodí sa síce používal skôr vo vojenských operáciach, ale v prípade zásielky ako je toto zlato, sa to dalo čakať. Toto trojstážňové plavidlo malo okolo osemdesiat diel a bolo v celku rýchlejšie ako ostatné plavidlá.

– Kedy má dôjsť k prestriedaniu? – žiadal ďalšie informácie korzár.

– Od zajtra päť dní. Na prípravu máme ešte dva dni a k miestu stretnutia tie zvyšné tri. Eskortu máme stretnúť severne od Royal Pearl, – vysvetľoval admirál de Elias.

Korzár si vypočul plán Španielov. Potreboval čas na premyslenie toho svojho. V ten večer dal teda rozchod. Esteban a Carlos sa pobrali domov k deťom. John a Santiago tiež opustili izbu, ale zostali v hostinci popíjať miestne víno. Igor zatiaľ zostal u korzára. Mali si toho dosť čo povedať, veď sa skoro desať rokov nevideli.

– Som rád, že sa ti darilo Alfonso. Hoci mi bolo trochu ľúto nechať ťa samého, ale vedel som, že sa o seba vieš postarať.

– Máš pravdu, postaral som sa.

– Ako si sa vlastne stal korzárom?

– Pôvodne som ako kapitán Nevisu prepravoval náklad po okolitých ostrovoch. Po útoku pirátov som si s nimi vymenil loď.

Bola to čerstvo vyrobená vojnová loď. Španieli ju volajú vraj Imperátor.

– Takže ty máš najlepšiu loď v novom svete? No to je neskutočné, – zasmial sa schuti Igor.

– Áno. Pomenoval som ju po svojej milovanej manželke Andrea Elizabeth. Postupne som sa pod anglickou vlajkou prepracoval na admirála. Ich nezaujímal môj pôvod ani minulosť. Zas som bol normálnym človekom a nie štvancom. V deň menovania mi zabili manželku. Alfonzo de Dateb zomrel spolu s ňou a zo mňa sa stal kapitán Hongua, ľudmi nazývaný Grandský korzár.

– Alfonzo, je mi vážne ľúto tvojej straty!

– Ďakujem priateľu, ale to asi nie je dôvod, prečo sme sa doteraz nestretli, keďže si nazývaný postrachom pirátov.

– Jedného dňa som sa o tom zmienil Estebanovi, že pôjdem po korzárovi. On ma varoval, aby som to nerobil. Napriek tomu, že mi je dobrým priateľom, prisahal vernosť tebe. Vďaka mu za veľa, a tak som sa rozhodol s korzárom bojovať.

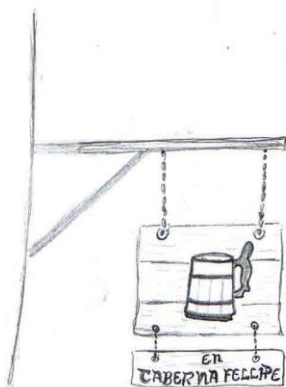
– Esteban Santos je správny chlap, vždy som mal jeho plnú podporu.

– Teraz už môžeš počítať aj s tou mojou. Vieš to veľmi dobre.

– Viem, priateľu, len neviem, prečo mi stále pomáhaš.

– Raz ti o tom určite poviem viac.

Pousmial sa de Elias popod fúzy a páni sa napili na znovuzrodenie ich priateľstva. Hoci to sa nikdy neskončilo, aj keď boli od seba ďaleko. Títo dvaja nikdy na seba nezabudli. A takto má vyzerat' skutočné priateľstvo, za moria, za hory, skrz všetok čas.

De Deutch

XII. kapitola: Igorov príbeh

iekdajší gróf de Dateb a jeho dobrý priateľ Igor de Elias sa museli rozísť, keďže ich minulosť zo Starého sveta ich dostihla. Alfonzo nastúpil na obchodnú loď Nevis a nadobro zmizol z Igorovho života. Bolo to niečo ako ďakovné gesto za všetku predošlú pomoc, aby priateľ už viac nemusel utekať. Po jeho odchode však Igor stratil chuť do práce a všetko mu pripomínalo Alfonza. Nemohol už dlhšie zostať ani on a nakoniec sa rozhodol ostrov Isla Fermalle bez slova opustiť a začať nový život sám. Jeho cesta viedla do susedstva, na Santa Quinere, ktorý patril tiež pod Španielsku korunu. Tam sa postupne usadil a našiel si nového priateľa, Estebana Santosa, generála španielskych vojsk na Grandských ostrovoch. Po dlhých rokoch ho osud doviedol späť k Alfonzovi. Teraz obaja sedia v hostinci, kde začínali a toto je Igorov príbeh.

Od príchodu na ostrov Santa Quinere uplynulo vyše desať mesiacov. De Elias sa s pomocou priateľa začlenil do armády. Napokon, mal s tým skúsenosti, keďže aj v Španieslku nosil uniformu. Tentoraz dostal miesto stráže v prístave. Nebolo ľahké začínať nanovo, ale tak ako aj Alfonzovi, Igorovi sa to podarilo tiež. V jeden septembrový deň slúžil vojak de Elias pri móle a kontroloval kapitánov prichádzajúcich lodí. Pri jeho práci ho vyrušil jeho dobrý priateľ Esteban, miestny veliteľ.

– Generál Santos! – zasalutoval mu s úctou.

– Pohov! – odvetil kapitán a hneď nato pokračoval, – Tak ako sa máš, Igor?

– Znudene, ako vždy. V hostinci bývala väčšia stranda, – odvetil s úsmevom na tvári.

– Máš pravdu, je tu skutočne veľká nuda.

Señori sa rozprávali vyše dvadsať minút, keď Igorovi prišiel nový „zákazník“. Bola to obchodná loď. Lenže niečo s ňou nebolo v poriadku. Namiesto bielych plachiet mala roztrhané kusy handier

a aj jej trup bol mierne poškodený. Z lode sa spustil čln a vyrazil k mólu veľkou rýchlosťou.

– Pozri sa priateľ, to bude zaujímavé, – poznamenal Esteban.

Keď čln dorazil, kapitán lode vyskočil na mólo a utekal rovno k mužom v uniformách.

– Človeče, upokojte sa! Vyzeráte, akoby ste išli priamo z vojny, – upokojoval ho Igor.

– Nie ste ďaleko od pravdy. Na susednom ostrove sa rozpútalo peklo.

– Ako to myslíte? – vyzvedal generál Santos.

– Na ostrov Isla Fermalles začali nepretržite útočiť piráti a vraj sú už aj na La Felice a Pentos la Ferma, – vysvetľoval zadychčaný kapitán lode.

– To neznie veľmi dobre. Mali by sme sa na to pozrieť, – skonštatoval Igor.

– Miguel! – zavolať si jedného vojaka kapitán Santos.

– Áno pane?

– Postarajte sa o tú loď a jej posádku.

Vojak zasalutoval a vrátil sa s kapitánom na poškodené plavidlo, aby zistil stav. Medzitým sa Esteban a Igor rozbehli do kasární. Po príchode sa ihneď spojili s miestnym admirálom, Enriqom Sandovalom. Jedného vojaka zatiaľ poslali pre guvernéra ostrova. Za niekoľko minút sa dostavila aj hlava oboch miestnych ostrovov de Camacho a porada sa mohla začať. Situácia vyzerala veľmi vážne. Zdalo sa, že piráti z Queb le Mana porušili pakt a začali nekontrolovane útočiť na okolité ostrovy. Podľa slov kapitána vraku ostrov Isla Fermalles už mali po kontrolovaní. To ani nebolo ťažké, pretože ten ostrov bol založený na ekonomiku, pričom Santa Quinere bol vojenský ostrov. Čiže Isla Fermalles existoval bez väčšej vojenskej podpory a teraz už aj bez kontroly. Guvernér, generál a admirál okamžite začali pripravovať plán na znovudobytie ostrova. Prvotným návrhom bolo priame vylodenie v prístave a druhá vlna sa mala vylodiť v severnej zátoke.

– Prepáčte señori, nechcem sa vám fušovať do remesla, ale kým posily zo severu dorazia do mesta, budú vojaci v prístave dávno mŕtvi. Je to hotová samovražda!

– A toto je kto? – opýtal sa prekvapený guvernér, ktorý si vojaka prv ani nevšimol.

– Som Igor de Elias a na ostrove Isla Fermalle som žil určitú dobu. Poznám to tam veľmi dobre.

– Ďakujeme za radu, ale tento plán sme pripravovali ešte pred vašim príchodom, kedy sme si to aj vyskúšali, – odvetil admirál.

– To je možné, ale vtedy bola cesta zo severu priechodná. Dnes však pekne zarástla. Prestali sa o ňu starať. Už možno aj zanikla.

– Vieš nám odporučiť niečo iné? – opýtal sa Esteban.

– Prístav bude určite chránený. A pirátske lode budú krúžiť okolo ostrova. No bojovať s nimi by bolo zbytočné, keďže majú strategickú výhodu pobreží a plytčín.

– A máme im teda nechať ostrov? – poznamenal admirál Sandoval.

– Nie. Poznám jednu malú zátoku, ktorú piráti určite strážiť nebudú. Je blízko prístavu. Ak počkáme, kým sa lode vzdialia, my sa vyloďíme a našu loď pošleme preč. Odtiaľ sa vkradneme do mesta a s pomocou mešťanov pirátov vyženieme.

– To je trúfalý plán, vojak. Hlavne, ak sa jedná len o jedninú posádku, – ozval sa guvernér.

– Ale má pravdu. Asi by sme zbytočne poslali stovku vojakov na smrť, – odvetil generál Santos.

Po opätovnom zvážení všetkých argumentov vedenie kolónie dospelo k záveru, že vojak de Elias má pravdu, a preto pristúpili na jeho plán. Konalo sa urgentne. Generál Santos si vzal z kasárni okolo stopäťdesiat vojakov a admirál Sandoval dal pripraviť svoju vlajkovú loď Santissimu Madre, na ktorú vybral tých najlepších námorníkov zo všetkých.

Za niekoľko hodín sa tri stovky mužov vydali na pomoc ostrovu Isla Fermalle na čele s vojakom de Eliasom, ktorý veľmi dobre poznal ten ostrov. Za necelý deň s pomocou priaznivého vetra sa Santissima Madre priblížila k okupovanej kolónii. Admirál Sandoval pozoroval ostrov a čakal, až sa pirátske lode krúžiace okolo vzdialia.

– Posádka, do strehu! Smer zátoka najrýchlejšie, ako sa dá! –
rozkázal admirál vediac, že nemajú veľa času.

Bolo to len niekoľko desiatok minút, kým popri zátokke prepláva
ďalšia loď. I keď sa to na prvý pohľad nezdalo, piráti boli v obrane
doma. Častokrát sa medzi nimi našli degradovaní námorníci, ale aj
velitelia, čo zlyhali. Svojimi skúsenosťami tak vedeli pekne
znepríjemniť život protivníkom. Santissima Madre sa približovala
veľmi rýchlo a všetko vyzeralo nádejne. Ale čo čert nechcel, vietor
pri ostrove sa postupne otáčal a Santissima spomaľovala.

– Pán admirál, strácame vietor! – vykrikol jeden z námorníkov.

– Enriqo, to môže byť pre nás problém, – komentoval situáciu
Esteban.

– Je mi ľúto, ale proti prírode ani ja nič nezmôžem, – obhajoval
sa admirál, pričom mal pravdu.

Keď nie je vietor, loď s plachtami sa nepohne. Vtom do debaty
vstúpil Igor. V hlave sa mu zrodil ďalší plán, ktorý tiež patril do
kategórie nepresvečivé. Ale momentálne nič iné nemali. Igor
argumentoval tým, že loď bližšie nemôže ísť, lebo by sa nestihla
otočiť. Ale na druhej strane bol príliv a k pobrežiu to bolo len
niekoľko stoviek metrov. Jediným riešením bolo teda na ostrov
doplávať.

– Ten sa zbláznil! – vykrikol admirál, keď počul Igorov návrh.

– Máte lepší plán admirál? – opýtal sa ho.

– Počkáme! Vietor sa zas otočí a potom to skúsime.

– To je blbosť! Vietor sa nemusí točiť hodiny, ba dni. A dovtedy
tu budú ďalšie lode a viac pirátov. Ak treba, pôjdem sám.

– Samého ťa v tom nenechám, – zastavil ho Esteban.

– Navrhujem, aby ten, kto vie plávať, šiel s nami a admirál nám
dodá podporu z mora, keď bude treba, – ponúkal naďalej svoj plán
Igor.

Času na rozmyslenie nebolo veľa. Hoci útok nehrozil, lebo piráti by
sa neohrozili vzdialením od pevniny, ale určite by loď sledovali a už
by bolo nemožné sa na pevninu dostať neskôr.

– Ideme! – rozhodol generál Santos.

Admirál dal nastúpiť posádku na jednu stranu lode a vojakov na
druhú. Potom pred nich predstúpil generál s novým plánom. Vojaci,

ktorí vedeli plávať, hneď urobili krok vpred, ale bolo ich dokopy len päťdesiat. Zvyšok musel zostať na lodi. Vtom vyzval aj admirál svojich mužov, aby sa k vojakom pridala ďalšia päťdesiatka. Stalo sa a sto mužov spolu s generálom a de Eliasom skočili do vody a pustili sa do plávania. Keď sa od lode vzdialili, admirál dal príkaz na jej otočenie a v duchu im poprial veľa šťastia. Santissima Madre však ďaleko nešla. Bola v dostatočnej blízkosti na to, aby sa mohla v prípade núdze vrátiť pre svojich, aj keby to malo znamenať odhalenie plánu a tým aj stratu šance na opätovné získanie kolónie.

O pol hodiny neskôr vďaka vlnám a prílivu prví vojaci vyplávali na pevninu. Bol medzi nimi aj Igor de Elias. Poverený velením chlapov okamžite posielal do neďalekej džungle, kde sa mali zhromažďovať. Generál Esteban Santos doplával medzi poslednými.

– Už som si myslel, že neprídeš, – zavtipkoval Igor.

– Takú radosť ti neurobím. Niektí ti musí pripomínať absurdnosť tvojho plánu, – odvetil s úsmevom Esteban a obaja sa rozbehli za ostatnými do džungle.

Vojaci a námorníci si tam našli malé miesto, kde si mohli posadať a trochu sa osušiť. Esteban s Igorom sa rozhládli a začali uvažovať, ako ďalej. Mali stovku mužov bez brnení a väčších zbraní, ktoré si pri plávaní so sebou zobrať nemohli.

– Je čas na ďalší nápad priateľa, – podpichol generál.

– Pracuje sa na tom, – odvetil Igor.

Po niekoľkých minútach intenzívneho premýšľania, zdvihol zrak a pozrel sa na svojho priateľa.

– Mám to!

Esteban spozornel. Igor vysvetľoval, že neďaleko mesta smerom na sever sa nachádza vinica, ktorá patrí vinárovi Reyesovi. Esteban v tom ale nevidel súvislosť. No vojak de Elias pokračoval. Mesto patrí pirátom. Sú to ožrani, a preto potrebujú svoj každodenný prídel. Keďže na ostrov nechodia momentálne obchodné lode, jediné miesto, odkiaľ môžu dostať alkohol, je Reyesova vinica. Otázkou zostávalo iba to, či tam už piráti boli, alebo nie. Generál zámer pochopil. Okamžite vyzval desať dobrovoľníkov, ktorí pôjdu s nimi.

Zvyšok vojakov sa zatiaľ utáboril v džungli. Señori sa prebrodili húštinou až k viniču. S obchádzkou to trvalo len hodinku. Boli to rozsiahle a dlhé sady plné toho najlepšieho hrozna. Vojaci postupovali opatrne pomedzi ne. Ubehlo ešte niekoľko minút a boli tesne pri dome. Esteban zdvihol ruku čím signalizoval, aby sa vojaci zastavili. Hneď na to on a Igor vnikli do domu cez zadné okno.

– Čo vlastne hľadáme? – opýtal sa Esteban.

– Chcem sa presvedčiť, či don Gabriello a jeho dcéra sú v poriadku. Boli to blízki ľudia.

Po prehliadke domu, ktorý bol prázdny, obaja vyšli von, ale tentoraz už použili dvere. Generál zavolať ku sebe svojich vojakov. Tí vybehli spomedzi viniča a nastúpili si do radu. Dom bol čistý, a tak nasledovala vína pivnica, kde mal Reyes svoje zásoby vína. Keď prišli ku dverám pivnice, všimli si, že sú mierne pootvorené.

– Buďte opatrní, – upozorňoval Igor a on sám išiel napred.

Pri vchode si zobral fakľu a pomalým krokom schádzal po schodoch. Prichádzajúcimi fakľami sa pivnica postupne osvetľovala. Na potešenie señorov sudy s vínom boli stále na mieste.

– Je to tu všetko. Ešte tu neboli, – pošepol Igor priateľovi, keď vzápätí schytil ranu do hlavy.

Mierne ho to vyviedlo z rovnováhy, až ho zachytil jeden zo sudov. Šlo o fľašu, ktorou sa ho niekto pokúsil omráčiť. Vojaci v momente tasili meče a dýky, aby útočníka zneškodnili.

– Zadržte! – vykrikol generál.

Ten totiž spozoroval, že útočníkom nie je žiadny pirát, ale žena. Prikázal vojakom, aby ju okamžite pustili. Tí poslúchli a odložili zbrane. Medzitým sa spamätal aj Igor. Tiež sa pozrel na señoritu.

– Jimena?

– Igor Elias? – zhrozila sa.

– Ty ju poznáš? – opýtal sa Esteban.

– Áno poznám, je to vinárova dcéra.

– Správne, som jeho dcéra a dedička týchto viníc. Tak čo tu robíte? – pozrela sa Jimena na generála, pričom odvrátila hlavu od Igora.

Takto mu dala najavo, že je nahnevaná, lebo aj keď oficiálne spolu nechodili, ona ho mala rada a on ju bez slova opustil, keď odišiel na ostrov Santa Quinere.

– Sme záchranná jednotka zo susedného ostrova.

– Dvanásť vojakov na stovky pirátov? Došli vám muži? – poznamenala Jimena.

– Sto vojakov máme v džungli a dvesto na mori, – odvetil generál.

– Tí na mori sú vám zbytoční, kým budú piráti v prístave.

– Viem, sme si toho vedomí, ale máme plán, – pridala sa do debaty Igor, no Jimena ho naďalej ignorovala.

Do situácie razom vstúpil jeden z vojakov, ktorý zostal pred pivnicou sledovať okolie. Piráti sa blížili a určite boli veľmi smädní. Esteban rozostavil svojich mužov medzi sudmi a Igor vzal Jimenu dozadu, aby ju držal čo najďalej od boja. Keď ju chytil za ruku, chlad, ktorý cítila, akoby na moment pominul. No rýchlo sa vrátil. Pokým čakali na príchod pirátov, Igor sa snažil rozvinúť nejaký ten dialóg.

– Ako sa vlastne máš?

– Daj mi pokoj. Pred mesiacmi ťa to vôbec nezaujímalo, tak prečo teraz?

– Zaujímalo, ale musel som odísť, mal som na to vážny dôvod.

– Skutočne? Neverím ti!

– Ako myslíš. A kde je vlastne tvoj otec?

– Naposledy bol v meste u dona Fellipeco.

– Dúfam, že sa mu nič nestalo, – poznamenal Igor a na viac slov už čas nezostal.

Dvadsiatka pirátov vrazila do pivnice. Ich vodca ukázal na niekoľko sudov a poslal po ne svojich mužov. V tom momente jediný vojak, ktorý sa vrátil von, zavrel dvere pivnice a podoprel ich kolom.

– Útok! – vykrikol Esteban a Španieli sa vrhli do boja.

Aj napriek presile pirátov mali vojaci výhodu prekvapenia. Nepriateľ zostal zaskočený. Až po niekoľkých sekundách sa aj piráti spamätali a začali sa brániť. Boj bol náročný. V pivnici bolo málo svetla a ani miesta nebolo najviac. Sudy s vínom zaberali veľký priestor až do doby, kým sa niektoré nerozbili. To boj ešte viac

sťažilo. Vojaci mali väčšiu výdrž, a to im dopomohlo k víťazstvu. Poslední piráti padli do mláky roztečeného vína. Esteban odkladal svoj meč a pristúpil k Igorovi.

– Tak to by sme mali!

– Správne. Nebolo to najhoršie, – odvetil Igor.

Hneď na to generál spočítal svojich vojakov. Z desiatich zostalo šesť. Muži aj spolu s Jimenou vyšli von z pivnice. Vinicu ovládli a to bol čas pre privolanie posíl z džungle. Generál poslal jedného z vojakov pre ostatných. Zvyšok sa vrátil do pivnice a vynosili mŕtve telá pirátov. Zobliekli z nich použiteľné oblečenie a hodili ho na seba. Keď boli prezlečení, vrátili sa po niekoľko sudov vína. Museli ho totiž odviezť do mesta, aby to nebolo podozrivé. Do pol hodiny bolo všetko pripravené a naložené.

– Aký je tvoj ďalší plán? – vyzvedal Esteban od už prezlečeného Igora.

– Prídeme do mesta, zložíme víno a oznámim útok vo vinici.

– Zbláznil si sa?

– Kapitán sem pošle skupinu ďalších pirátov a vy ich spolu s posilami zneškodníte.

– To by mohlo fungovať, – komentovala seňorita Jimena, aj keď mala na Igora ťažké srdce.

Generál Santos napokon prikývol a Igor spolu s piatimi vojakmi vyrazili do mesta. Esteban a Jimena sa vrátili späť do domu, kde mali čakať na zvyšok vojakov oddychujúcich v džungli.

Bolo niekoľko hodín popoludní, keď Igor a vojaci prezlečení za pirátov vstúpili do mesta. To bolo zmenené na nepoznanie. Okenice domov boli zavreté, mešťania sa ukrývali a po uliciach behali na mol opití piráti, ktorí všetko rozbíjali a strieľali do vzduchu.

– Kde je šéf? – zastavil si Igor jedného z nich.

– Asi v hostinci, – odvrkol pirát a tackal sa ďalej.

Vojaci sa pohli a postupovali až k hostincu. Tesne pred ním ich zastavili. Piráti totiž boli smädní a chceli víno z voza. Keby im ho boli pustili len tak, odhalili by sa, lebo piráti si nerozkazujú. Vojaci aj s Igorom boli teda nútení postaviť sa na obranu. Obe strany sa ku

sebe približovali, no napokon k bitke nedošlo. Šéf pirátov ich zastavil a prikázal vziať víno do hostinca. Vojaci okamžite začali skladať sudy z voza. Počas toho šéf podišiel k Igorovi.

– Kde sú ostatní?

– Mali sme problémy, pane!

– Čo?! – zvýšil hlas šéf pirátov.

– Keď sme tam prišli čakali nás Španieli, prekvapili nás. Bitku sme síce vyhrali, ale myslím si, že ich tam niekoľko zostalo ukrytých.

– Preveríme si to, – odvetil šéf a zavolať si ku sebe chlapa, ktorý vyzeral byť jeho pravou rukou.

Rozkázal mu vziať si päťdesiatku chlapov a ísť preveriť okolie viníc. Ten prikývol a okamžite vyrazil preč. Igorov plán vychádzal. Aspoň zatiaľ. Keď sa šéf vrátil do hostinca, kde mal svoj dočasný úrad, Igor zjednotil svoju malú skupinku. Spoločne sa presunuli k zadnému vchodu hostinca.

– Počkajte ma tu! – rozkázal Igor a vošiel dnu.

Netrvalo dlho a našiel osobu, ktorú hľadal. V zadnej miestnosti sedel na stoličke zarmútený krčmár don Fellipe a vedľa neho aj vinár Reyes.

– Don Fellipe, – pribehol k nemu.

– Igor? – zdvihol zrak starý krčmár. – Už aj ty k nim patríš?

– Vedel som! Je to grázels! – ozval sa Reyes.

– Nie, don Fellipe. Ja k nim nepatrím. Som teraz vojakom na ostrove Santa Quinere a prišli sme vám pomôcť.

– Ako si sa sem dostal?

– Vyplávali sme na ostrov a potom sme si počkali pirátov vo vinici.

– A bola tam aj moja dcéra? Je v poriadku? – vyzvedal Reyes.

– Áno, don Gabriello, vaša dcéra je v poriadku, práve teraz tam čaká spolu s naším generálom na ďalšie posily.

– To je dobré, – upokojil sa Gabriello Reyes a ako by bol omdlel. Igor spozornel a chcel mu ísť pomôcť, ale don Fellipe ho zadržal. Reyes bol údajne ranený a bolo len otázkou času, kedy vydýchne. Jeho čas sa naplnil. Keď si obaja uctili pamiatku mŕtveho, Igor pokračoval v rozhovore.

- Aká je tu vlastne situácia don Fellipec?
- V meste je množstvo pirátov a tri lode krúžia okolo ostrova. Obyvatelia sa ukryli a pozamykali do svojich domov.
- Vedeli by sme im nejako dať vedieť, že vojaci sú na ostrove? Nie je nás totiž veľa a budeme potrebovať každú pomoc.
- V minulosti sme mali signál... Bola to červená látka, ktorá mobilizovala obyvateľov na obranu.
- A máme nejakú?
- Mám ju odloženú, ale je to zbytočné, nemáme odkaz ako rozoslať.

Na to Igor oponoval, že má pripravených päť vojakov v prevlečení a sú ochotní informovať obyvateľov. Don Felipe teda prezradil, kde je odložená signalizačná látka. Igor sa rozlúčil a rozbehol sa po ňu. Keď vyšiel von, vojaci zvedavo čakali na ďalší postup. Jedného z nich poslal do vinice, aby zistil, aká je tam situácia. Zvyšní štyria piráti a Igor si rozdelili budovy v meste a všade rozniesli odkaz v podobe červenej látky. Tú podsunuli popod dvere a bez slova šli ďalej.

Medzitým sa vo vinici už pripravovali vojaci na ďalšiu bitku. Generál Santos rozdeľoval chlapov na skupiny a posielal ich na vopred určené miesta. Na pirátov sa samozrejme nemuselo dlho čakať. Len čo vojaci zaujali svoje pozície, na obzore sa objavil nepriateľ. Esteban videl, že má presilu mužov, ale situáciu nemienil podceňovať. Keď piráti dobehli pred dom, generál zavelil na útok. Okolo nich sa vytvoril kruh zo španielskych vojakov, ktorí ich neúprosne začali zabíjať. Kruh sa stále zmenšoval, až napokon nezostal nažive ani jeden pirát. Všetci zostali ležať na kope.

– Gratulujem seňori, zvládli ste to výborne! Máte pohov! – zavelil svojim mužom generál a vrátil sa do domu za Jimenou. Ubehli ďalšie desiatky minút a vojak z mesta dorazil k vinici. Esteban okamžite vyšiel von a vyzvedal. Vojak vysvetľoval, že Igor už údajne zhromažďuje ľudí z mesta a čaká vojakov vo večerných hodinách. Esteban veril Igorovmu úsudku. Veď doteraz tomu aj tak velil. Následne dal vojakom povinné voľno na dve hodiny, aby boli na večerný boj čerství. A kým generál Santos rozdával rozkazy, Igor

a zvyšní vojaci končili s prácou a vracali sa do hostinca, kde de Elias kedysi pracoval.

– Čo myslíš Igor, podarilo sa nám presvedčiť dost ľudí? – opýtal sa jeden z vojakov.

– Neviem, verím tomu. Keď prídu posily s generálom a aj mešťania pomôžu, budeme mať šancu. I keď nie veľkú, ale budeme.

– Zišli by sa nám aj chlapi z lode.

– Verme tomu, že nás admirál z mora uvidí a pripláva na pomoc, – dodal ďalší z vojakov.

– Dobrý nápad! – vykrikol Igor.

Vzal so sebou vojaka, ktorý ho na ten nápad naviedol a spoločne utekali do prístavu. Ostatní pokračovali do hostinca. Prístav strážilo len niekoľko mužov a na vode kotvili dve lode. Vojak stále nechápal, čo má Igor v pláne. Lenže on teraz nechcel urobiť nič. Len sondoval situáciu. Na móle stráž, na lodiach piráti a naokolo niekoľko podnapitých. De Elias tam ešte chvíľu pobudol a potom sa opatrne vkradol do skladu surovín, v ktorom boli zásoby čakajúce na odvoz, alebo rozvoz do mesta.

– Hľadáme niečo konkrétne, kolega?

– Áno, pušný prach, – odvetil Igor a pohľadom sledil po sklade. Po niekoľkých minútach hľadania našli sudy s pušným prachom. Igor ich odložil bokom, ale zároveň aj blízko dverí. Po tom ako skončil, sa obaja vracali do hostinca. Cestou vysvetľoval vojakovi:

– Keď sa do mesta vráti od generála Santosa Manuel, informuje nás o čase útoku. Tesne pred tým pôjdeš späť do skladu a zapáliš ten prach. Výbuch spôsobí ďalšie explózie a to by mal byť dostačujúci signál pre admirála Sandovala. Verím, že ho uvidí.

Vojak prikývol a hneď na to bol v hostinci.

Nad Isla Fermalle sa zotmelo a vojak v pirátskom prevleku dorazil do hostinca. Oznámil, že útok sa uskutoční za hodinu. V tom momente poeverený muž, ktorý bol s Igorom, vyrazil späť do skladu. Ubehlo päť minút a v prístave nastal obrovský výbuch. Ten bolo určite vidieť aj z väčšej vzdialenosti. A de Elias sa nemýlil.

– Pán admirál, v prístave niečo vybuchlo, – oznamoval námorník z hliadkového koša na Santissima Madre.

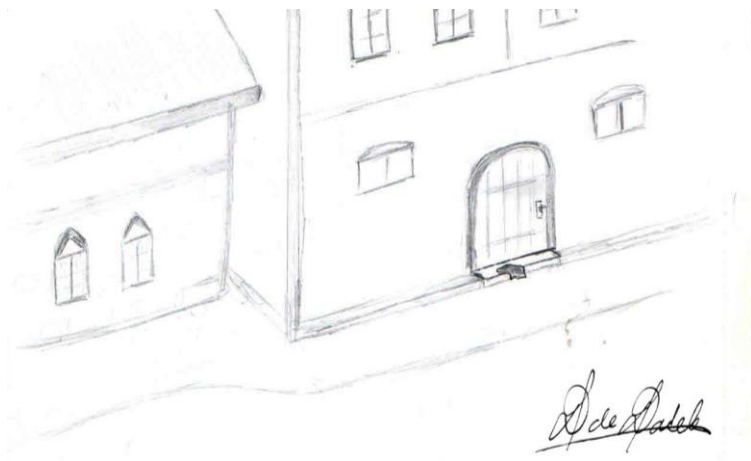
– Sú v meste! Musíme im pomôcť, – zašomral si Sandoval a v momente rozkázal. – Spustiť plachty a plnú pohotovosť!

– Rozkaz pane! – prikývla posádka.

Santissima Madre vyplávala. Medzitým sa do prístavu nahrnuli všetci piráti. Keďže nevideli žiadne uniformy ani votrelcov, upokojili sa a brali to ako nehodu. Veď opitých ich tam bolo veľa a možno jednému takému padla fajka do pušného prachu. Ale všetko bolo úplne inak. Necelá stovka vojakov pochodovala do mesta a aj z mora sa blížili ďalšie posily. Hodina čakania uplynula veľmi rýchlo. Vojaci pod vedením generála Estebana Santosa sa vkradli do mesta východnou bránou. Ako postupovali, pridávali sa ku nim aj mešťania a skupina sa čoraz zväčšovala. Cestou už padlo niekoľko pirátov, ktorí si nepriateľa všimli. Ale k finálnemu boju došlo až na námestí mesta Isla Fermalles, neďaleko hostinca. Igor a ostatní prezlečení vojaci počujúc hluk boja vyšli z hostinca a tiež sa pridali do boja. De Elias sa zval s Estebanom. Krátko nato si vzal hŕstku mešťanov a vybral sa s nimi do prístavu, aby otvorili cestu admirálovi Sandovalovi. Jeho loď bola na dohľad a na dostrel pirátskych lodí. Aj v prístave sa rozpútalo peklo, ale mešťania bojovali ako o život. Bránili svoj domov a slobodu. Santissima Madre potopila prvú pirátsku loď a plavila sa smerom k druhej. Medzitým na námestí boj vychádzal v prospech Španielov. Piráti v meste boli až príliš opití na to, aby sa im vyrovnali a čo bolo hlavné, nečakali útok z vnútrozemia. Santissima sa priblížila k pirátskej lodi a námorníci sa v momente prilodili. Na pomoc sa im vybrali aj tí najodvážnejší mešťania, ktorí naskákali do vody a plávali k lodiam. Boj o znovu získanie vlády na ostrove sa pomaly blížil ku koncu. Esteban Santos prebodol posledného piráta na námestí. Hneď nato rozposlal po meste svojich vojakov, aby všetko prehľadali a nikoho neušetrili. Zvyšok sa rozbehol do prístavu, no pomoc už nebola potrebná. Mešťania sa o pirátov postarali a Igor s úsmevom na tvári oznámil víťazstvo. Igor aj Esteban si podali ruky a navzájom si pogrätulovali. Boj sa napokon skončil v momente, keď sa na pirátskej lodi objavila španielska zástava. Mesto bolo opäť pod kontrolou koruny. Následne zvyšné pirátske lode krúžiacie okolo

ostrova usúdili, že bude lepšie, ak sa od Isla Fermalle vzdialia. Veď bez svojho šéfa, ktorý by ich držal pokope, nemohli zvíťaziť.

Po boji sa všetci hneď pustili do práce. Bolo treba mesto očistiť od mŕtvol a špiny, ktorú po sebe zanechali piráti. Straty boli síce veľké, ale nebolo to až také zlé. Najväčšou stratou však bola smrť admirála Sandovala, ktorý pri boji o slobodu prišiel o život. Vládu na ostrove okamžite prebral generál Santos a armáda, až do doby, kým miestokráľ tropickej oblasti nepošle nového guvernéra. Po tejto udalosti Španieli usúdili, že bude lepšie, ak na ostrovoch rozdelia vojenskú silu. Preto sa hneď v nasledujúcich dňoch začalo na ostrove Isla Fermalle s výstavbou pevnosti. Esteban Santos bol menovaný ako protektor kolónie a hlavný veliteľ. Igor de Elias po víťazstve vyhľadal Jimenu a povedal jej celú pravdu o Alfonzovi a ich spoločnom úteku zo Španielska a o svojom odchode spreď mesiacov. Jimena mu odpustila a po smrti otca s ním odišla na Santa Quinere. Po návrate na ostrov sa guvernér de Camacho rozhodol Igorovi udeliť povýšenie za preukázané služby, odvahu a bojovnosť. A bol to práve on, kto zaujal miesto admirála Sandovala. V Trópoch bolo treba mužov, ktorí vedeli konať a nabáli sa bojovať, či už proti pirátom, alebo inému nepriateľovi. De Elias takým mužom bol.

XIII. kapitola: Navždy z bohom

Igor skončil svoje rozprávanie o tom, ako si zariadil svoj život po priateľovom odchode. Teraz je uznávaný admirál, milujúci manžel a hrdý otec dcéry Sofie. Señori si ešte vymenili niekoľko otázok. Krátko na to sa zodvihli, vyšli z izby a pridali sa k Johnovi a Santiagovi na prízemí. Všetci sa zabávali až do skorého rána, len Alfonzo premýšľal, ako sa dostať k tomu zlatu, kde ho ukryť a podobne.

Na druhý deň sa musela porada odložiť. Niektorí totiž triezveli a Esteban bol odvolaný do pevnosti. Stretnutie sa uskutočnilo až v neskorých večerných hodinách. Aby nerušili už spiace deti, stretli sa v prenajatej izbe hostinca opäť pri dobrom, tentoraz španielskom červenom víne. Zároveň by mohlo niekomu udrieť do oka, že sa v dome u generála deje niečo nekalé, keď sa tam schádzajú rôzni ľudia. Alfonzo na stôl rozostrel mapu a pripevnil ju dýkou.

– Páni, plán som podrobne premyslel a viackrát prepočítal. Ostatní sa pritiahli bližšie, aby lepšie počuli.

– Takže Soley sa preplaví ponad Royal Pearl o štyri dni. Po prestriedaní sprievodu bude medzi loďami aj Igor so Santissimou Madre.

– Mám aj nejakú špeciálnu úlohu? – vyzvedal Igor.

– Áno. Budeš brzdiť eskortu. My s Johnom sa poplavíme za vami a neďaleko ostrova Pentos la Ferma zaútočíme.

– A čo spravíme s prídavnou eskortou? – opýtal sa Esteban.

– S čím?

– Po admirálovej štvorčlennej flotile sa ku karavane majú pridať ďalšie tri fregaty, kvôli korzárovi. Je to čerstvá informácia, – vysvetľoval generál.

– Hmm... A vedel by si ich zdržať?

– Dalo by sa to. Možno by som vedel získať aspoň hodinu až dve, potom by to začalo byť nápadné.

– V poriadku. Postačí to. Tak a plán je skoro hotový, – skomentoval Alfonzo.

– Ako to skoro? – opýtal sa Santiago.

– Chýba nám ešte jedna loď, aby boli sily vyrovnané.

– To snáď nie. Celý plán na tom stroskotá? Na jednej lodi? – rozčuľoval sa nahlas John.

Ostatní ho však upokojili. Veď prenajať si žoldnierskeho kapitána by nemal byť problém. Povedia mu len toľko, čo potrebuje vedieť a po akcii dostane svoj podiel, ak to prežije. Norton prikývol a páni sa okamžite presunuli na prízemie, kde zahrali menšie divadlo.

– Tak ako, je akcia pripravená? – spustil to celé Carlos.

– V podstate áno. Ale stále nám chýba jedna loď, – odvetil John dostatočne nahlas.

– To je ale smola, toľko bohatstva nám ujde, a to všetko len kvôli jednej lodi, – vstúpil do debaty aj Santiago.

– Nechajme to teda tak! Okrem toho, kde nájdeme schopného kapitána, čo by bol ochotný riskovať za čiastku z nášho pokladu, – prehovoril aj Esteban, pričom sa obzeral naokolo.

– Nezabudnite seňori, že nejde o malú čiastku, je to obrovské bohatstvo, – uzavrel to Alfonzo odpijajúc si zo svojho pohára.

Vtom sa od susedného stola ozval jeden chlapík.

– Seňori potrebujú loď?

Carlos sa nedôverčivo otočil s otázkou, koľko toho počul. Chlapík odvetil, že počul, čo počul, ale ak potrebujú loď, za prislúchajúci honorár by poskytol tú svoju. Seňori si ho premerali a dali hlavy dokopy.

– Nevyzerá ako skúsený moreplavec, – skomentoval Carlos.

– To som nebol ani ja, – vyhlásil Alfonzo.

– Ale má loď a je ochotný pomôcť, – dodal Igor.

– Napokon, ak uspejeme, dostane svoj podiel, ak nie, tak o problém menej, – odvetil John.

– Popripade si to s ním korzár vybaví, – pousmial sa Santiago.

Seňori ešte trochu lamentovali, no nebolo nad čím. Žoldnier sa hlásil do služby. Prizvali si ho teda a prisadol k stolu. Ako kázala slušnosť, predstavil sa. Volal sa Jean-Paul Jerome de la Fern a bol francúzskym obchodníkom a kapitánom lode La Coneira. Seňori sa tiež predstavili,

ale len krstnými menami a zoznámenie zapili vínom. Jediný bez mena zostal Alfonzo, ktorý prezradil, že je kapitán Hongua. Aj tak mohol byť Francúz rád, že mu videl tvár. Po pripitku Jean-Paul dostal úlohu. Mal sa so svojou loďou pripojiť ku korzárovi v deň odchodu. Termín bol o jeden deň pri malom ostrove New Redmond, južne od Royal Pearl. Ten súhlasil a odišiel z hostinca, aby mohol pripraviť svoje plavidlo. Carlos sa bez slova postavil od stola a prenasledoval ho, aby si bol istý jeho lojalitou. Krátko nato odišli aj Igor a Esteban, ktorí sa už premiestnili na svoje miesta. Jeden do pevnosti a druhý na Santa Quinere.

O deň neskôr sa to všetko začalo. John a Santiago na Venuse opustili mesto a vyplávali smerom na Pentos la Ferma. Alfonso a Carlos sa rozlúčili s deťmi a zverili všetko do rúk Enriqa, najstaršieho z de Datebovcov. Potom sa cez džungľu presunuli k Andrei Elizabeth. Podľa plánu deň po vyplávaní sa za Andreu zavesila la Coneira, loď de la Fenra. O ďalšie dni bol každý na svojej pozícii. Nadišiel deň zúčtovania. Loď Soleyl aj spolu so svojím sprievodom vplávali do vôd Grandských ostrovov. Admirál de Elias prestriedal sprievod zhruba nad ostrovom Royal Pearl. Rádové lode Soleyl opustili a nabrali kurz Santa Quinere. Nová eskorta sa plavila ďalej smerom na východ. De Eliasova loď bola ako prvá, za ním sa plavil galeon. V strede bol Soleyl a za nimi ešte dve ďalšie fregaty. Keď sa kolóna preplavila aj nad ostrovom Pentos la Ferma, lode korzára vyrazili. V poobedňajších hodinách sa jeho flotila dostala už na dostrel. Španieli ho zbadali a vypukla panika. Lode Venus a la Coneira sa premiestnili na krídla a postupovali vpred.

– Otočte lode sedemdesiatpäť stupňov napravo a pripravte kanóny!
– zavelil korzár.

– Otočiť loď! – zavelil aj admirál de Elias na čele eskorty.

Galeon a dve fregaty sa pokúsili Soleyl ochrániť a vziať ho do kruhu, no nestihli to. Zaznela pravá séria výstrelov. Venus a la Coneira sa ujali dvoch fregát skôr, ako by stihli hocičo podstúpiť. Santissima Madre začala páliť do galeona, ktorý bol za ním a korzár tak mal voľnú cestu k zlatu.

– Útok na Soleyl! Páľte len na sťažne! – velil korzár.

Kanónové gule lietali ako šípy. Nasledoval zásah za zásahom. Po štvrtej sérii výstrelov už bolo všetko jasné. Rádová loď Soleyl nemala šancu.

– Nalodíme sa! – zavelil korzár.

Háky preleteli na španielsku palubu. Medzitým sa eskortné fregaty postupne potápali po dobrej práci Nortona a de la Ferna.

– Smer Soleyl! – zaznelo skoro súčasne z oboch lodí.

Posádka Andrey Elizabeth už bola na mieste. Ako posledný sa na lodi plnej zlata objavil aj samotný Hongua, Grandský korzár a krutý boj sa začal.

– Neberieme zajatcov! – zahlásil a prepichol prvých Španielov.

Vojakov na Soleyli bolo viac, ale sily sa postupne vyrovnávali. Zakrátko sa objavila aj posádka Nortona a tiež de la Ferna. Medzitým de Elias naháňal galeon plný svedkov.

– Nešetrite ich! – kričal korzár.

Jean-Paul a John boli tiež na palube. Poobzerali sa naokolo a vydali rozkazy.

– Do boja!

Uniformovaných pomaly ubúdalo, ale ich barikády nedovoľovali korzárovým mužom sa dostať bližšie k pokladu, nachádzajúcemu sa v podpalubí. Bola to malá, ale nepriepustná stena.

– Ustúpte! – zakričal korzár vidiac blížiacu sa Santissimu.

Jeho muži sa rozostúpili a urobili niekoľko krokov vzad.

– Muškety pripraviť a páľ! – zavelil Igor zo svojho mostíka.

Zo Santissimi Madre zaznel výstrel mušket a kopa vojakov, brániaca vstup do podpalubia, padla.

– Útok! – zavelil opätovne korzár.

Jeho muži sa bez milosti vrhli na pozostalú hŕstku vojakov a do piatich minút patrila loď korzárovi.

– Páni, víťazstvo je naše!

– Hurá! – jasala posádka.

Alfonzo a jeho priatelia si podali ruky. S úsmevom na tvári vítali aj Igora de Elias, ktorý im výrazne dopomohol. Pomaly sa začalo prekladať. No nemali veľa času. Barikády ich zdržali a pomocné fregaty mohli doraziť každú chvíľu. Na lodi bolo dvesto truhlíc plných zlata. Tie sa nakladali na Andreu Elizabeth. Korzár ale dal na

každú loď preložiť päť truhlíc ako výplatu posádky, keby sa korzárovej vlajkovej lodi niečo stalo. Keď sa dokončovalo prekladanie, korzár rozdeľoval ďalšie úlohy.

– Santiago, vezmi si Soleyl a ukry ho na Pentos la Ferma. Igor, ty sa plav naproti fregatám a ohlás prepadnutie a zmiznutie zlata. John a Jean-Paul na svoje lode a o týždeň na Isla Fermalle u Estebana. Carlos, ty chod' s Johnom a postaraj sa o deti.

Páni prikývli a každý išiel po svojom. No tesne pred odchodom Igor zastavil korzára.

– A čo bude s tebou?

– Ja ukryjem poklad a potom prídem za vami na Isla Fermalle, – odvetil korzár a bolo vidieť už len jeho čierny plášť.

Korzár so zlatom odplával. a tak uskutočnil najtrúfalejšiu a najväčšiu krádež na mori a pripravil španielsku korunu a šľachtu o veľký majetok. Až po tejto akcii sa z neho stal najhľadanejší pirát.

Od veľkej krádeže zlata uplynulo šesť dní. V daždivých večerných hodinách sa na ostrove Isla Fermalle v dome Santosovcov nachádzali ešte len John, Carlos, Esteban a Jean-Paul.

– Čo sa mohlo stať? – túpli nervózne seňori.

Ale neprítomní mali ešte jeden deň k dobru. Vyžadovalo to len trpezlivosť. Napríklad Igor okamžite vyrazil so Španielmi po stopách korzára. Dalo sa teda čakať, že nebude v dome tak skoro. Už aj tak nervóznou atmosféru narušilo klopanie. Páni okamžite siahli po mečoch. Bolo vidieť, že atmosféra je veľmi napätá.

– Ukryte sa. Ja sa pozriem, kto to je, – vyhlásil Esteban.

Pomaly sa presunul ku dverám.

– Čo chcete?

– To som ja, Igor, pustite ma dnu! Nech tu nemoknem, – ozvalo sa spoza dverí.

Esteban nazrel von a vydýchol si.

– Pod' ďalej!

Ostatní vyliezli zo svojich úkrytov. Igor si vyzliekal mokrý plášť a položil ho na stolík vedľa dverí.

– Trvalo ti to dlho, – skomentoval nedôverčivo Jean-Paul.

– Cestou sem som sa ešte zastavil pre Santiaga.

– A kde je?

– Neviem! Vo svojom úrade nebol a ani Soleylu nekotvil v prístave.

Páni po sebe zazreli s obrovskou nedôverou. Teraz buď klame Igor a je to pasca, alebo dohodu porušil Santiago. Dá sa tu každému veriť? Páni sa posadili späť ku stolu a držiac pohár vína v ruke po sebe naďalej zazerali, ale nikto nikomu nič nepovedal. Atmosféru dotvárali hromy a blesky, ktoré na krátke okamihy osvetľovali všetko naokolo. Dokonca ani v noci niektorí nespali. Nadišiel siedmy rozhodujúci deň a dvaja zo skupiny stále chýbali. Chvalabohu, deti celú situáciu natoľko nevnímali. Bolo okolo šiestej ráno, keď malý Domeniqo budil strýka Johna.

– Strýko, niekto sa chce dostať do domu.

John prikývol z polospánku a ešte sa otočil na druhý bok. Až keď mu došlo, čo Domeniqo povedal, ho strhlo. Za chvíľu už budil ostatných a opatrne sa išiel pozrieť na prízemie. Malý chlapec sa nemýlil. Niekto sa skutočne pokúšal otvoriť zamknuté dvere. Carlos vzal Domeniqua a bežal s ním do izby chlapcov. Ostatní si pripravili nabité zbrane a zaujali pozície. Esteban sa pomaly prikradol ku dverám. Opatrne otočil kľúčom v nich a zostal ukrytý za dverami. Tie sa otvorili. Niekoľko krokov zaznelo halou. Asi šesť mužov zahalených v čiernom plášti sa opatrne vkrádalo dnu. Esteban zabuchol dvere a namieril zbraň na votrelcov. Ďalšie zbrane sa objavili z poschodia a z dvoch vedľajších izieb.

– Stojte! – vykrikol Esteban.

– Zadržte chlapi, – zašepol jeden hlas zo stredu skupinky, – to som ja, Santiago.

– Ukáž! – nedôveroval Esteban.

Santiago si dal dolu kapucňu aj plášť. Páni si vydýchli a hneď sa do Santiaga pustili.

– Ty somár. To si nás musel tak vystrašiť???

– Ospravedlňujem sa, ale nevedel som, či vás tu ešte nájdem. Mohli tu pokojne byť aj španielski vojaci. Opatrnosti nikdy nie je dosť.

– A kto sú tí páni? – naďalej vyzvedal nedôverčivo Esteban.

– To je moja osobná garda z lode, pre každý prípad, – odvetil Santiago.

Následne dal svojim mužom pohov a poslal ich nenápadne strážiť pred dom. Po ich odchode sa Santiago spolu s ostatnými posadili za stôl. Ešte sa poriadne ani neusadili a Igor sa začal vyčítavo pýtať, kde zmizol a prečo nebol na Pentos la Ferma. Vysvitlo, že Santiago mal problém. Nečakane ho naháňali Španieli a len o vlas sa mu podarilo uniknúť. Pravdepodobne spoznali Soley.

– Kde je loď teraz? – pokračoval v otázkach de Elias.

– V jednej zo zátok Pentosu.

– A ako si prišiel sem? – vyzvedal John.

– S priateľom na obchodnej lodi.

Všetko zatiaľ vychádzalo, ale po vzniknutých komplikáciách obavy rástli. Páni usúdili, že bude lepšie, ak Santiagova garda bude radšej v dome, než mimo neho. Santiago a Carlos išli von pre nich. Jean-Paul sa k nim pridal tiež. Bolo už poobedie, keď sa Carlos a Santiago vrátili domov. John akoby na ihlách vybehol z jedálne.

– Vy nie ste normálni, takto vtrhnúť! Skoro som dostal infarkt.

Carlos sa schuti zasmial, aj keď to vtipné nebolo. V tej chvíli určite nie.

– Kde ste boli tak dlho? – pokračoval John.

– Boli sme na výzvedách. Španieli už vedia, že korzárovi muži sa po krádeži zlata ukrývajú tu. Odniekaľ majú aj popis našich tvárí.

– To snáď nie, – povzdychol si John.

– Ale hľadajú len teba, Santiaga a Jean-Paula, – dodal Carlos.

– A ako sa to mohlo stať?

– Neviem, niekto nás musel zradiť.

– Niekto z posádky? – položil otázku Igor.

– Sú verní korzárovi. Bojovníci za slobodu a spravodlivosť, – obhajoval ich Carlos.

– Tak kto potom? – krútil hlavou John.

Polemizovanie prerušil de la Fern, ktorý celý zadychčaný vbehol do domu.

– A ty si bol kde, prosím ťa? – pýtali sa ho ostatní.

– No kde asi? Utekal som pred tými sviňami. Skoro ma dostali.

Esteban vyšiel z kuchyne a všetkých upokojoval, poslal ich oddýchnuť si s tým, že v generálovom dome sú zatiaľ v bezpečí a o hodinu budú mať večeru. Medzitým sa Santiagova garda rozostavila po dome a každý išiel po svojom.

Vo večerných hodinách sa opäť rozpršalo. Bola to taká typická tropická búrka. V dome Santosovcov stále rástlo napätie. Do konca termínu už zostávalo len niekoľko hodín a korzára nebolo. Pričom časovo to už mal mať dávno zvládnuté. Niektorí sa venovali vínu, iní si zase čítali. A niektorí len tak sedeli pred krbom a pozorovali plamene. Zrazu vypadol Johnovi pohár z ruky. Páni spozorneli a siahli po pištoliach.

– Prepáčte, som len trochu nervózny.

– Kvôli Alfonzovi?

– Áno, už tu mal dávno byť. Čo ak sa mu niečo stalo?

– Neboj sa, John, – ozval sa z poschodia hlas, – som v úplnom poriadku.

Všetci zmeraveli a spozorneli. Bol to on. Na schodoch sa objavil sám veľký Grandský korzár. Pomaly kráčal dole schodmi do haly. Carlos sa k nemu rozbehol a od radosti ho objal.

– Alfonso, ako si sa dostal dnu? Vonku sledia vojaci, – pýtal sa ho Esteban.

– Vyliezol som po zadnej fasáde cez okno a ešte som skontroloval deti. Mal som pre nich malý darček.

Po zvítaní si Alfonso zhodil svoj plášť aj klobúk a posadil sa pred kozub, aby sa trochu zohrial. Všetci sa posadili naokolo a vyzvedali, čo bude ďalej. Korzár zahlásil, že zlato dobre ukryl a mapu pokladu rozdelil, ale zatiaľ nepovedal, kde sú jej kusy. Nakoľko Španieli vedia, že sa korzár ukrýva na ostrovoch, navrhol, aby sa na istý čas znovu rozdelili. Každý sa mal vrátiť k svojmu remeslu, kým by on a Carlos pokračovali ďalej v poslaní. Páni prv nesúhlasili, no Alfonso ich presvedčil, že tak budú v bezpečí. Okrem iného, korzár plánoval vybudovať úkryt pre seba a posádku. Potom by sa skupina opäť spojila a pustila do nových akcií. Takto sa nápad už každému pozdával, iba niečo nesedelo.

– Kde je de la Fern? – začudoval sa Alfonso.

– Prečo tu nie je? – opýtal sa John.

Nikto z pánov si totiž nevšimol, kedy a kde sa vyparil.

– Mysleli sme si, že je na poschodí s deťmi, – odvetil Esteban.

– Nie, hore nikto nie je! – skonštatoval Alfonzo a na chvíľku sa zamyslel.

Vtom zaznel výstrel do dverí domu.

– Do riti, majú nás!

Všetci boli okamžite v strehu. Santiagova garda sa rozbehla ku dverám a bránila vchod, kým seňori nejako neuniknú.

– Rýchlo berte deti a padajte do prístavu! – rozkázal korzár.

Po zaznení výstrelu sa do domu nahrnuli aj korzárovi muži, ktorí boli v zálohe.

– Nerozumeli ste? Berte deti a vypadnite, lode sú už pripravené! – opakoval sa Alfonzo.

– Ako to? – divili sa ostatní.

– Čakal som túto situáciu. Nie náhodou vedia, kto ukradol zlato a kde je. Chod'te! – kričal korzár, ktorý sa sám dostával do boja.

John síce zaťal zuby, ale poslúchol a ako prvý vybehol na poschodie. Ostatní sa ešte raz pozreli na korzára, ktorý vlastným životom bránil svoje deti aj priateľov a vybrali sa za Johnom. Bolo to v poslednej chvíli, lebo Španieli práve prerazili cez Santiagovu gardu a korzárových mužov zatlačili až ku schodom. Korzár nerád, ale musel uznať ústup. Vlastní muži ho bránili životom. No keď cúval a bol na schodoch, jeden člen posádky zakričal na kapitána, za ktorým sa objavil muž, ktorého meč prenikol Alfonzovou hrud'ou. Bol to meč muža, ktorý spôsobil celé jeho trápenie. Ktorý ho vyšťval zo Španielska, zabil mu ženu a teraz ho dostihol zas. No tesne pred smrťou mu Alfonzo stihol strhnúť masku z tváre.

– De la Fern! Ale prečo?

– Lebo si to zaslúžiš, de Dateb! Zdochni aj so svojimi deckami! – odvetil de la Fern a vytrhol z neho svoj meč.

– Ty hajzel! – vybehol naňho Carlos zo schodov, ktorý celú situáciu ešte videl.

De la Frenovi sa však podarilo utiecť. Kým korzárovi muži prikryli schody, Carlos vzal Alfonzove telo a unikal. No zároveň bol posledný, kto dom opustil. Posádka Grandského korzára zostala

v dome a obetovala životy za záchranu jeho detí a priateľov, ibaže svojho kapitána zachrániť už nevedeli. Padli do posledného.

Carlos utekal spolu s mŕtvym telom Alfonza. V prístave ich čakali ostatní, no keď videli Carlosa, zostali zhrození. Esteban odviezol deti bokom, aby nevideli ďalšieho mŕtveho rodiča.

– Čo sa stalo? – pýtal sa vystrašený John.

– De la Fern nás zradil! Od začiatku išiel po Alfonzovi.

Igor okamžite vyštartoval s mečom v ruke, aby priateľa pomstil.

– Stoj! Je to zbytočné, utiekol. A celá španielska armáda je nám v päťách, – zadržal ho Carlos.

– Tak čo máme robiť?

– Alfonso zachránil život nám, my zachráňime jeho deti. De la Fern chce ísť aj po nich. Toľko mu dlhujeme, – pridala sa Santiago.

– Máš pravdu, ja sa postarám o Enriqa, – vyhlásil Igor.

– Ja si vezmem Tobiasa, – ozval sa John.

Santiago sa ujal Bernarda a Carlos zase Domeniqa. Estebanovi zostal malý Armando. Krátko nato sa páni rozlúčili, presne ako to plánoval ich korzár a prisahali, že keď sa im naskytne príležitosť, pomstia sa de la Fernovi. A až potom, keď bude bezpečne, sa opätovne spoja. No teraz spoločná cesta týchto pánov končí. Lode vyplávali z prístavu. Keď tam vojaci dorazili, našli generála Santosa so zbraňou v ruke. Vojakom povedal, že on dorazil Grandského korzára, no jeho telo piráti vzali so sebou. Generál bol vyznamenaný a považovaný za hrdinu. Esteban na ostrove zostal spolu so synom Armandom. Admirál de Elias na tom nebol o nič horšie. Jeho loď Santissima Madre údajne potopila korzárovu loď so zvyškom posádky, ktorá ušla z ostrova Isla Fermalle. Ako najuznávanejší admirál na okolí sa aj naďalej venoval svojej práci na Santa Quinere. Po zakotvení Venusu na ostrove Royal Pearl Norton vyhlásil porážku korzára a zotrval doma. Telo Alfonza pochoval vedľa Andrey, a tak bol zamilovaný pár opäť spolu. Tobias tam vyrastal ako synovec admirála Nortona. Ďalší člen tímu, guvernér de Ramondo, sa vrátil do svojho úradu a do rodiny priviedol nový prírastok. A tak jeho syn Zoltiago mal zrazu brata. A na záver zostal Carlos. Ten si vzal korzárovu loď Andreu Elizabeth a odplovil sa na ostrov Tanzanea, kde sa Grandský korzár

zrodil. Spolu s posádkou ukryli loď na neďalekom súostroví Zarbandy a muži sa o ňu starali. Carlos sa za pomoci Indiánov vrátil na Tanzaneu, svojej žene a synovi Martinovi. De la Fernovi sa síce podarilo ujsť z ostrova, ale keďže Španielom nevedel vrátiť zlato, stal sa nedôveryhodným v ich očiach. Ešte v osudovú noc sa stratil z ostrova, ale kam, to sa zatiaľ nevedelo.

Kapitán Hongua, Grandský korzár a aj jeho loď zmizli. Niektí hovoria, že zomrel, iní zase, že našiel pokoj a usadil sa. Jedno je však isté, jeho poslanie sa stále neskončilo a aj keď teraz možno neexistuje, raz sa vráti, aby sa pomstil de la Fernovi a pokračoval v prorocktví, ktoré kázalo pomáhať chudobným a slabým.

III

*Po dlhých rokoch
(1609 - 1611)*

XIV. kapitola: Domenigo de Dateb

ísal sa rok 1609. Na ostrove Tanzanea v tomto období vyrastal jeden zo synov Grandského korzára, Domenigo de Dateb. Jeho vychovávateľom sa stal Alfonzov najlepší priateľ Carlos Santos, po novom Indiánmi prezývaný Kalty. Ten ho od mlada učil civilizovanej kultúre rovnako ako svojho syna. Domenigo sa naučil čítať, písať, dostal základy etiky a tiež námorníctva. Vedel po španielsky, po anglicky a od Indiánov sa naučil ich bojové umenie a najlepšie zvyky. Aj keď to bol šikovný chlapec, od smrti otca toho veľa nenahovoril. bol uzavretý do seba a venoval sa len štúdiu, až do doby, kedy sa mu začala venovať náčelníková dcéra Luna. To v Domenigovi opäť prebudilo život. Od tej doby trávili spolu veľa času a stali sa z nich veľmi dobrí priatelia. Spoločné chvíle však nemali len sami pre seba. Tiež s nimi chodievali aj Martin a náčelníkov syn Šachba. Z týchto štyroch detí sa stal zanedlho postrach ostrova. Kde bol nejaký problém, oni zaručene nemohli byť ďaleko.

Bola jar a všetko na ostrove Tanzanea začalo kvitnúť. Život plynul v nudnom zabehnutom kole. Carlos, už nazývaný Kalty, bol práve na ceste na Dolnú zem aj spolu s náčelníkom Zandalom, kde ako vždy pomáhali domorodým kneňom. Medzitým na ostrove sa deti venovali svojim každodenným povinnostiam. Šachba trénoval bojové umenie hodné následníka, Luna sa venovala ženským prácam a dvaja bieli chlapci študovali za dohľadu Martinovej mamy Lumibe. Keď mládež ukončila svoje dopoludňajšie aktivity, nasledoval oddych. Princ Šachba si ľahol do svojej chatrče. Mladá princezná sa vybrala do prírody zbierať kvety a bylinky a Domenigo s Martinom išli na prechádzku po pláži. Obaja milovali more a okolo Tanzanei bolo obzvlášť krásne. Chlapci si počas prechádzky na pláži cvičili svoju angličtinu, a tak komunikovali.

– Domenigo, ešte ťa nenudí tento život?

– Zatiaľ nie, som rád, že žijem a ako žijem. Aj keď priznám sa, rád by som bol so svojou pravou rodinou.

– Je ti za nimi smutno?

– Po pravde, na matku si nepamätám, otca len matne. No bratia mi chýbajú. Škoda, že v tú noc všetci umreli.

To boli Kaltyho slová, ktoré mali udržať Domeniqa v bezpečí, aj keď to pravda nebola. Hoc ani on sám nevedel, či ich už de la Fern nedolapil.

– A tebe sa vlastne čo nepáči? – pokračoval otázkou Domeniqo.

– Je tu nuda. Túžim po dobrodružstve. Aspoň raz keby ma otec vzal sebou na Hornú či Dolnú zem.

– Si ešte mladý. Musíme obaja čakať, náš čas ešte len príde.

– To určite. Ale ja viem, prečo máš ty toľko trpezlivosti.

– No prečo?

– Drží ťa tu princezná.

– Nebuď hlúpy. Sme len kamaráti, pomohla mi vrátiť sa späť medzi živých.

– Ale ona to tak nevníma. Daj jej šancu Domeniqo.

– Rád by som, ale ani sám neviem, kto vlastne som a čo so mnou bude. Čo ak sa zanedlho vrátíme do civilizácie? Nechcem jej ublížiť.

– Tak jej dovoľ, aby o tom rozhodla sama. Je to už veľké dievča.

A ak raz odídeš, počká ťa tak, ako moja mama čakala na otca.

Domeniqo sa na Martinovej odpovedi pousmial. Obaja vedeli, že skôr či neskôr mladý de Dateb povolí a dá tomu niečomu s princeznou šancu. Chlapci pokračovali v konverzácii a popri tom si užívali horúci piesok pláže na boso, ktorý raz za čas ochladzovali vlny mora. Ako sa tak prechádzali, dobehol ku nim Šachba. Hľadal totiž svoju sestru, ktorá ešte stále nebola doma. Domeniqo ani Martin nevedeli o nej nič, veď oni sa už hodnú chvíľu len tak túlili pozdĺž pobrežia. Lenže to potom znamenalo, že Luna sa stratila. Mladí ani chvíľu neváhali. Princezná bola členkou ich partie, a preto ju museli nájsť a čo bolo hlavnejšie, brat niesol za ňu zodpovednosť a keby sa jej niečo stalo, náčelník by ho vážne potrestal. Trojica sa vrátila do dedinky, kde si vzali osobné veci a pripravili sa na cestu. Šachba si vzal tomahavky a Martin s Domeniqom meče. Od mamy Lumibe Domeniqo vytiahol

informácie o tom, kam presne išla Luna, aby mali aspoň aký-taký začiatočný bod. Lumibe oznámila, že mladá princezná sa šla prejsť a nazbierať bylinky na západné pobrežie.

Chlapci doma povedali, že idú za princeznou a razom sa pustili do behu. Lenže aj Lumibe bola múdra žena. Videla na nich, že sa niečo deje, keďže odchádzali poklusom a so zbraňami. V momente sa vybrala za šamanom, ktorý bol v neprítomnosti náčelníka najvyššia autorita na ostrove.

– Šaman Shizhe, – zaklopala na dvere šamanovej chalupy.

– Ďalej!

Lumibe vstúpila dovnútra a poklonila sa mu. Ten nemal rád úctivé a okolkujúce reči, a preto žiadal náčelníkovu sestru, aby rovno prešla k veci. Tá vyslovila svoje obavy ohľadom detí. Šaman sa zamyslel. Následne sa opýtal, kedy Luna opustila dedinu. Lumibe odpovedala, že to bolo už pred troma hodinami a tým bolo riešenie záhady na svete. Chlapci sa vybrali hľadať princeznú bez toho, aby si vypýtali pomoc. Boli proste nepoučiteľní a všetko chceli riešiť po svojom. Shizhe okamžite vyložil z ruky predmety, s ktorými pracoval a vyrazil za bojovníkmi sediacimi v kruhu. Dávali si do poriadku svoje zbrane na ďalší lov. Asi desiatku mužov si vzal so sebou a vyrazil za mladými tvrdohlavcami. Medzitým sa už spomínaná trojka predierala džungľou. Keďže Šachba a aj Martin vedeli čítať stopy, nebol problém nasledovať Lunine kroky. Oni šli po jej stopách až k miestu, kde bola takzvaná križovatka, kde jedna cesta viedla k západnej zátok a tá druhá priamo do srdca džungle. Bohužiaľ, stopy viedli do oboch strán a boli čerstvé. To znamenalo, že Luna musela tadiaľ prejsť aj niekoľkokrát. Mladí čítetelia neboli ešte tak vyspelí, aby vedeli určiť tie posledné.

– Mali by sme sa rozdeliť, – zahlásil Domenigo s mečom v ruke.

– Nie som nadšený, ale súhlasím, – pridala sa Šachba.

– Tak ako? – vyzvedal Martin.

– Vy dvaja čítate stopy, čiže jeden musí ísť so mnou a druhý sám, – komentoval Domenigo.

Páni súhlasili a napokon rozhodli, že Martin pôjde do západnej zátoky a oni dvaja do džungle. Bolo to jasné rozhodnutie, keďže

v húštine bolo viac nebezpečenstva ako na pobreží. Tesne pred rozchodom sa dohodli, že keď slnko bude nad morom, stretnú sa na tomto istom mieste. Napokon sa rozlúčili a vyrazili každý svoju cestou. Zhruba o polhodinu neskôr dorazil na to miesto aj šaman spolu s bojovníkmi. Tí sa ale nedelili. Shizhe sa rozhodol prv preskúmať zátoku. Bolo totiž málo pravdepodobné, že princezná by bola natoľko odvážna, aby sa pustila sama do nebezpečnej džungle. Chlapci boli ale o pár krokov napred. Martin dorazil na pobrežie, no princeznej nikde nebolo. Našiel len jednu poškodenú pascu a Lunin vak z kože, do ktorého zvykla zbierať kvety a bylinky.

– Dúfam že ju niečo neschmatlo, – šomral si nahlas mladý Santos, – musela nájsť niečo v pasci a aká je dobrá duša, určite to stvorenie zanesla späť do džungle.

Vstával od pasce a dvíhal aj jej vak s bylinkami, napokon si povzdychol.

– Je v peknom probléme!

Prvý hľadájúci princeznú teda nenašiel, čo znamenalo, že nádej bola vložená do Domeniqa a Šachbu. Tí sa pomocou tomahavku a meča predierali hustou džungľou. Stopy stratili už asi pred desiatimi minútami, a preto pátrali len naslepo. Keď sa zastavili, aby sa vydýchali, Domeniqo sa oprel o strom. Pohľadom prečesával okolie, až sa jeho zrak zasekol na halúzke presne oproti nemu.

– Čo si zbadal? – vyzvedal Šachba vidiac výraz svojho priateľa. Domeniqo ale neodpovedal, len mlčky vyrazil vpred. Keď prišiel k halúzke odkvačil z nej kus spracovanej zvieracej kože, ktorá slúžila Indiánom ako oblečenie. Ten kus určite patril Lune. Domeniqo ho ukázal priateľovi a ten okamžite hľadal stopu. Netrvalo dlho a našiel ju. Princezná pokračovala vo svojej ceste smerom na juh. Chlapci zrušili prestávku. Okamžite utekali po jej stopách. A zatiaľ len o niečo ďalej, na pobreží ostrova, dorazil k Martinovi šaman Shizhe. Ten bol dokonca rád, že šamana vidí.

– Našiel si ju? – opýtal sa vážnym hlasom Shizhe.

Mladý neodpovedal, len nemo pokrútil hlavou. V tom šaman spustil neuveriteľne prísny monológ o tom, ako sa majú všetci v takomto

pripade chovať a že mali na Lunu dávať pozor a podobne. Keď skončil, vyzvedal o danej situácii.

– Tak a teraz mi povedz, čo si zistil.

– Bola tu pasca. Podľa stôp v nej musela byť šelma, mláďa. Luna ho našla a pravdepodobne zanesla späť do džungle. Dokonca si tu nechala aj vak s bylinkami, – hlásil Martin.

Šaman sa obrátil smerom k bojovníkom.

– Počuli ste! Princezná je v nebezpečenstve. Smer vnútrozemie! – zavelil Shizhe a všetci sa rozbehli do džungle.

A kým sa oni práve púšťali do hľadania, Domeniqo a Šachba boli už blízko. Napokon dorazili na malú náhornú plošinu, ktorá bola zároveň najvyšším bodom ostrova. Tu sa Lunine stopy menili. Šachba z nich vyčítal, že tu niekde musela svoj malý náklad, ktorý niesla, pustiť.

– Luna! – vykriekli spoločne chlapi.

Keď neprichádzala odpoveď, vykriekli znovu a znovu, až si všimli niečo sa hýbať na zemi. Bola to hrubá liana, ktorá mierila do rokliny. Domeniqo a Šachba k nej dobehli. Opatrne a s nádejou sa pozreli dole, ale ich obavy sa potvrdili. Tá liana sa hýbala, lebo na nej visela samotná princezná Luna.

– Sestra, si v poriadku? – naklonil sa ku nej Šachba.

– Opatrne, princ. Pôda sa prepadáva.

Ani nestihla dopovedať a spod Šachbu vypadlo niekoľko kúskov zeminy. Ledva sa stihol stiahnuť, aby aj on nespadol dolu.

– Skvelé! Naša princezná objavila jaskyňu. Mali by sme ju niekedy preskúmať, – komentoval Domeniqo, ktorý sa obzeral po ďalších lianách.

– To nie je vtipné. Musíme ju odtiaľ vytiahnuť, skôr než spadne!

– Už sa na tom pracuje, – odvetil de Dateb.

Hneď na to zviazal niekoľko lián dokopy. Na jej koniec upevnil svoj opasok, na ktorom mu visel meč. Ten mu bol teraz nanič, a preto ho odhodil bokom. Chlapci liany nevedeli o nič pripevniť, a preto ich koniec držal silák Šachba. Domeniqo sa opatrne spustil k Lune. Bolo to náročné, lebo pôda sa aj naďalej prepadávala. Čo bolo ešte horšie, liana princeznej sa pomaly trhala. Veď na nej mohla visieť už pekných pár minút. Bol zázrak, že sa ešte vládala držať.

Domeniqo mal veľmi málo času. Aby bol rýchlejší a odľahčil zatiaľ Šachbu, k svojmu zostupu použil aj korene vystávajúce zo zeme. Za necelých päť opatrných minút sa dostal k mladej princeznej. Vzal opasok z meča a opatrne ho prevliekol cez Lunu zospodu, aby keď sa aj jej liana pretrhne, ona zostala zaistená.

– Môžeš ťahať Šachba!

Šachba začal ťahať, ale len Lunu. Domeniqo vedel, že dvaja by boli ťažkí, a to by nezvládol ani silný princ. Luna najprv nechcela ísť. Nechcela nechať svojho Domeniqua visieť nad roklinou, lenže nemala na výber. Za dve minúty bola hore a Šachba opäť spustil zviazné liany do rokliny. Keď sa Domeniqo chytil opasku, pôda sa zase posunula o hodný kus. De Dateba stiahla nižšie a zosun poškodil aj priestor na držanie sa. Mladý Španiel na svoju záchranu nedočiahol. Bol už príliš nízko. Šachba sa rozbehol k roklíne, aby si premeral situáciu.

– Počkaj Domeniqo, priviažem ďalšie!

– To už nestihneš, celé to tu padá!

– Aký máš plán?

– Spusti to čo najnižšie, ako vieš, a ja skúsím poliezt' trochu vyššie.

– Nie Domeniqo, je to nebezpečné! – bála sa princezná.

No mladý Dateb ju neposlúchal. Veď prečo by aj. Bol to odvážny chlap. Šachba sa naklonil až dole, riskujúc tým vlastné zdravie, aby liany boli čo najbližšie. Domeniqo sa pomocou koreňov posunul o malý kúsok hore, ale stále mu chýbalo pár stôp.

– Kamarát rýchlo! Prepadáva sa to! – upozorňoval zhora Šachba, spod ktorého sa taktiež mýňala pôda.

Mladík nemal na výber. Liezť už nemohol, a preto všetko vsadil na jednu kartu. Chytil sa najhrubšieho koreňa. Pokrčil kolená, zaprel sa o nestabilnú pôdu a najväčším odrazom, aký vedel urobiť, sa vrhol za opaskom, ktorý visel len o niečo nad ním. Jeho trúfalosť vyšla. Pevne sa chytil opasku, lenže v momente, keď sa liana napla, sa Šachba pohol smerom dole. Nedokázal to udržať. Bol to zlomok sekundy, keď padajúci Domeniqo a klesajúci Šachba zastali. De Dateb zdvihol zrak z rokliny. Nad ňou stáli bojovníci z dediny a ťahali oboch mladíkov nahor.

Za päť minút bolo po všetkom. Princezná bola zachránená a mladíci boli doslova hrdinovia, až do chvíle, kým aj ich šaman nevydelil svojou kázňou. Ale nech si hovorí, čo len chce. Ak by nebolo Domeniqa a jeho trúfalosti, Luna by už bola mŕtva. A možno to ani nebola trúfalosť ako strach o niekoho veľmi blízkeho. Na dôkaz svojej vďačnosti sa vrhla princezná svojmu záchrancovi okolo krku a dala mu bozk na ústa. V tej chvíli sa aj v Domeniqovi zlomili zábrany a tiež konečne prejavil svoje city k Lune, ktoré sa už dlhšiu dobu snažil potlačiť. Následne ešte Luna vysvetlila situáciu, do ktorej sa dostala. Martin dedukoval správne. Luna našla leopardie mláďa. Zaniesla ho späť na toto miesto a keď sa chcela vrátiť na pobrežie, rokľina sa otvorila a ona spadla do nej. Ale už netreba myslieť na tú nepríjemnosť. Všetko sa dobre skončilo a tento príbeh pokračoval ďalej šťastne. Luna a Domeniqo začali spolu tvoriť pár a zasľúbili sa jeden druhému. Bola to veľká radosť a hlavne pre Carlosa, jeho vychovávateľa, ktorý po tej tragickej noci neveril, že Domeniqo ešte niekedy bude šťastný. Ibaže tento mladík sa nevzdal a bojoval ďalej, aj keď mu život všetko vzal. Niet divu, veď to bol syn Alfonza, Grandského korzára a pravdepodobne aj jeho nástupca.

XV. kapitola: Bahamy

flonzov druhorodený syn Tobias, ktorý vyrastal v opatrovníctve svojho strýka Johna F. Nortona, sa v roku 1609 doplavil domov z Aglického kráľovského mesta Londýna, kde doštudoval námornú akadémiu a bol menovaný za kapitána. Po návrate na Royal Pearl Tobias dostal svoju prvú loď menom Victory. Bola to vojnová loď s deväťdesiatimi delami a spevneným trupom. Admirál Norton si vyžiadal mladíka do svojich služieb a bolo mu vyhovené. Tobias nezaháľal ani chvíľu a okamžite sa pustil do lovu pirátov. Za polroka potopil až dvanásť lodí, ale ani jedna nebola tá, ktorú hľadal. Jeho cieľom totiž bolo nájsť loď vraha svojho otca. John mu síce nikdy nepovedal, o koho sa jedná, ale Tobias ho hľadal aj tak. Po úspešnom období boja proti pirátom sa Tobiasovi dostalo obrovskej pocty. Na Royal Pearl sa objavil miestokráľ, ktorý mladému kapitánovi de Dateb predal otcove dekréty. Je pravda, že chlapec mal ešte len devätnásť rokov, ale admirálov bolo v tej dobe nedostatok a nepriateľov koruny veľa. Tobias bol skutočne schopný vodca a mal to správne meno, aby mohol byť admirálom.

Na jeseň toho roku dostali admiráli na ostrov Royal Pearl list so žiadosťou. Na Bahamách opäť raz úradovali piráti. Žiadosť guvernéra z ostrova Nassau nemohla zostať nevypočutá. Obaja páni sa okamžite pobalili a vydali na cestu. Lode Venus a Victory sa plavili severne až na vybraný ostrov. Keď dorazili, v prístave ich vítal tamojší veliteľ námorných síl, kapitán Steward.

- Dobrý deň gentlemeni, vitajte na Nassaue, som kapitán Michael Steward.

- Dobrý deň, som admirál Norton a toto je môj synovec admirál de Dateb, – predstavoval John.

- Je mi cťou. Obaja ste v týchto končinách legendy.

Páni si podali ruku a bez ďalších okolkov ich kapitán zaviedol do guvernérovho paláca. Tam ich už čakal guvernér Westside, ktorý

admirálov oboznamoval so súčasnou situáciou. Jednalo sa o piráta Jacka Longa. Ten pred dvoma mesiacmi obsadil ostrovy Terra Ocean a Long Island. Z týchto bodov terorizuje všetky lode na okolí až po Havanu. Lenže Španieli sa tomuto problému odmietajú venovať a vo francúzskej kolónii Florida Keys na to prostriedky nemajú. Admirál Norton sa hneď chopil papierov a preštudoval si hlásenia o pirátovi Longovi. Medzitým Tobias vyzvedal od kapitána Stewarda o jeho sile.

– Aké lode používa ten pirát?

– Naposledy mal fregatu, ale stretli sme sa s ním aj na galleone alebo na carrake.

– Carraka? Tie lode sú v tejto oblasti veľmi neobvyklé, majú nižší ponor a používajú sa väčšinou na prepravu ľahšieho tovaru. Fregata bude asi jeho hlavná loď, – uvažoval admirál de Dateb.

– Môže byť, pane.

– A plaví sa sám? – vstúpil do debaty aj admirál Norton, vykúkajúc spoza papierov.

– Už nie. Asi týždeň dozadu začal používať dve lode, – odvetil kapitán.

Tobias sa na moment zamyslel a John študoval papiere a súčasne mapu. Neunikol mu fakt, že pirátsky kapitán sa plaví po obchodných trasách a točí sa v smere hodinových ručičiek. Číže najbližšie udrie v blízkosti Florida Keys. Admiráli pozreli na seba, prikývli a okamžite vyrazili na cestu. Rozlúčili sa s guvernérom a kapitán ich odprevadil do prístavu. Tesne pred odchodom admirál Norton vyzval kapitána, aby pripravil všetky lode na naháňačku. Steward zasalutoval a admiráli opustili ostrov. Ich lode vyplávali západne smerom na ostrov Florida Keys. Plavili sa anglicko-francúzskou obchodnou trasou a verili, že piráta stretnú. Dlhو čakať nemuseli. Kapitán Long sa zjavil na obzore v plnej zbroji. Vlajkovú loď mu robila jeho spomínaná fregata. Za ňou sa plavili ešte dva galleony. Aby ich páni prilákali bližšie, mali na sťažni vyťahnutú vlajku miestnych obchodníkov. Longovi to nemohlo uniknúť. Všimol si dve anglické plavidlá. John posunul vlajkovými signálmi rozkazy. Tie zneli, aby sa nestrieľalo do doby, keď lode už nebudú mať šancu uniknúť. Tobias prikývol. Admiráli si pustili piráta až na niekoľko

desiatok metrov, lenže ten nebol hlúpy. Vidiac kované trupy si uvedomil, že sa nejedná o obchodné lode a okamžite otočil svoju fregatu. Galleonom točenie trvalo dlhšie.

- Odhalili nás! – vykrikol John a dal rozkaz na útok.

Victory vyšla spoza chrbta Venusu a zaradila sa na jeho pravobok. Vlakovú loď už nemali šancu chytiť, ale galleony boli na dostrel.

- Pál! – zaznelo z Victory a následne z Venusu.

Obe lode zaznamenali plný zásah, na ktorý piráti odpovedali. Aj oni zasiahli nepriateľa. Venusu poškodili predný sťažeň, čo ju výrazne spomalilo. Tobiasova loď bola viac-menej v poriadku, a preto sa plavila ďalej. Opustila Venus a šla priamo na nepriateľa. Tobias bol mladý, horkokrvný a nerozvážny, ak sa jednalo o pirátov. Neuvedomoval si, že ak opustí Venus, zostane nekrytý. No takéto situácie už mal za sebou, a preto si veril. Galleony sa razom dostali do výhody a kým Tobias stihol vystreliť, dostal do trupu lode ďalšie zásahy. No potom už bol na rade on.

- Strieľajte z oboch strán! – zavelil admirál de Dateb.

Venus sa tiež pomaly približoval, a preto bolo nutné jednu z nepriateľských plavidiel nejako zdržať. Jediné, čo Tobiasovi napadlo bolo, že s polovicou armády sa nalodí na pirátsku palubu a druhá polovica bude zatiaľ bojovať s druhým galleonom. Za niekoľkých minút sa plán začal realizovať. Admirál de Dateb si vyhlíadal viac poškodenú a dal príkaz na boj z blízka. Do minúty bola polovica posádky na nepriateľovej palube. Hneď potom sa Victory plavila za druhou pirátskou loďou. Tobiasova posádka sa dala do boja. Hoci bol nepriateľ v presile, museli vydržať len krátku dobu, kým príde admirál Norton, ktorý už nebol ďaleko, ale kvôli poškodenému sťaženiu sa nemohol plaviť rýchlejšie. Anglickí námorníci si viedli výborne. Boj vo formácii im zaručoval rovnosť boja. Práve preto si admirál de Dateb dovolil oddrúžiť sa od skupiny a vyhľadal si kapitána galleonu. Ten celú situáciu sledoval z mostíka. Až keď sa k nemu Tobias predral, pirát tasil meč a boj dvoch veliteľov sa mohol začať. Obaja šermovali veľmi dobre a útoky sa striedali na oboch stranách. Páni čakali na chybu toho druhého, ale tá neprichádzala. Zvrat nastal keď Tobias zatlačil súpera až k pravému okraju mostíka a tam ho doslova pricvikol.

Kapitán blokoval admirálov meč tým svojim, pričom sa pretláčali. V tom momente sa pri galleone objavil aj Venus. No keď sa loď prilodila, nastal menší otras na palubách a admirál de Dateb spolu s kapitánom padli do mora. Ibaže nikto si to nevšimol, lebo každý sa venoval boju. Nortonova posádka dopomohla k ovládnutiu fregaty, ktorá sa aj tak po náraze začala potápať. Po boji sa námorníci presunuli na Venus a ten pokračoval v plavbe za Victory. Obe lode naháňali unikajúci galleon, a tak sa od potápajúceho vraku rýchlo vzdŕaľovali.

Tobias a kapitán pirátov ale zostali vo vode. Celá situácia sa zbehla za niekoľko minút a ani jeden z nich nestihol registrovať, čo sa vlastne stalo. Až keď sa spamätali, začali vo vode opäť bojovať. Po minúte zápasenia sa kapitán upokojil a odstrčil od seba Tobiasa.

– Admirálko, je pekné, že ešte aj vo vode bez lodi chceš vyhrať, ale mal by si prehodnotiť situáciu.

Vtom sa aj de Dateb upokojil. Kapitán mal pravdu. Ak chceli prežiť, museli svoje sily pre tento raz spojiť. Plávať za loďami by bolo zbytočné, ale niekoľko desiatok kilometrov na sever už bola pevnina. Páni teda odložili svoj spor bokom, chopili sa jednej väčšej dosky, ktorá pochádzala z vraku a pomocou práce nôh sa vydali na sever. Keď sa jeden z nich unavil, druhý zabral viac, aby nestrácali z tempa a naopak. Bol to holý boj o život a zrazu sa z nepriateľov stali spolovníci. Nie priatelia, ale dvaja muži, ktorí si vzájomne pomôžu, aby prežili. Od doby, čo začali spolupracovať uplynulo šesť hodín a obaja z posledných síl zaberali. Keď to už vzdávali, zachytila ich vlna, ktorá smerovala na pobrežie. Potom ďalšia a ďalšia. Admirál de Dateb a kapitán dosiahli pevninu. More ich vyvrhlo do piesku a oni od únavy odpadli. Keď sa prebrali, na pobreží sa už stmievalo. Ako prvý sa spamätal kapitán a začal sa rozhliadať po pláži. Hneď nato sa prebral aj Tobias. Len čo zbadal pirátskeho kapitána, chcel sa chopiť svojho meča a pokračovať v boji, no pošva bola prázdna.

– Hej, čo to má znamenať!? – vykrikol.

– Tak si sa prebral, admirálko. Myslel som, že to nedáš.

- Kde je môj meč? – rozčuľoval sa Tobias.
 - Pokoj, je u mňa. Kým si spal, trochu som to tu preskúmal, sme pravdepodobne na pevnine Hornej zeme, východne od Florida Keys,
 - pokojne komentoval pirát.
 - Vráť mi môj meč!
 - Myslíš, že som hlúpy? Vrátim ti ho a ty ma prebodneš, nie ďakujem.
- Vtom sa Tobias rozzúrila a rozběhol sa na kapitána, ale ten ho zastavil, keď mu priložil meč na krk.
- Pokojne, dostaneš ho späť, keď sa odtiaľto dostaneme. Zatiaľ nám však poslúži na zháňanie potravy a nie na zabíjanie.
 - Ako sa chceš odtiaľto dostať?
 - Ty môžeš vyraziť na sever. Prejdeš územím Floridy, Ďalšími kolóniami a ak ťa neoskalpujú Indiáni, dorazíš na anglickú pôdu. Ja zostávam tu. Niektí ma už len nájde, – odvetil kapitán a pozrel sa na otvorené more.
 - Zostávam aj ja. Mňa budú určite hľadať a ma aj nájdu a ty potom odvisneš, – neupúšťal z povýšeneckého tónu Tobias.
 - Možno, – odvrkol kapitán a aj napriek tomu, čo pred chvíľou povedal, otočil sa a hodil jediný meč na pobreží pred Tobiasa.
- Potom sa bez slova zvrhol a odkráčal. De Dateb prv nechápal, ale došlo mu, že kapitánovi to bolo asi jedno. Admirál mal pravdu, že jeho nájdu, ale kto by už len hľadal obyčajného piráta, odpadlíka, muža bez rodiny? Tobias zdvihol svoj meč, aby dokončil svoju úlohu, lenže vtedy začal premýšľať. Kapitán sa oficiálne vzdal hodením meča, Tobias ho napokon nechal v pokoji odkráčať.

Na ostrove sa zotmelo a po pláži sa prehánal chladný vánok vetra. Mladému de Datebovi sa podarilo založiť oheň. Sadol si blízko k nemu, aby sa zohrial a aj poriadne dosušil. Ako sa pozeral do plameňov, premýšľal o svojej situácii a živote. Napádali mu otázky, ktoré doteraz nikdy. Jedinou chybou prišiel o svoju loď a zostal sám na opustenom mieste. Áno, mohol ísť do svojej kolónie, no v duchu akoby rezignoval. Vtom zazneli na blízku kroky. Tobias sa chopil meča, ale veľa toho nevidel, lebo bol oslepený žiarou ohňa.

- Kto je tam!?
- Pokoj admirálko, to som len ja, – odvetil pirát, ktorý sa priblížil k ohňu.
- Tobias sa upokojil, sadol si späť na svoje miesto a meč položil vedľa seba.
- Večeru? – ponúkal niekoľko surových rýb admirálovi.
- Tobias síce neodpovedal, no kývol rukou, čím naznačil pirátovi, aby sa posadil. Keď si sadol, admirál mu podal bez slova meč, ktorý v tomto prípade poslužil ako ražeň. Pirát naň napichol ryby a hodil ich na oheň. Do pol hodiny bola výborná večera pripravená. Páni vyhladnutí z niekoľko hodinového plávania sa do rýb pustili, akoby v živote nejedli. Popri jedle sa rozpútala aj menšia debata.
- Prepáč, že sa pýtam, ale nie si na admirála trochu primladý?
- Po návrate z Anglicka som potopil dvanásť pirátskych lodí a keďže je v Trópech nedostatok veliacich osôb, dostal som otcove admirálske dekréty. No kým nenaberiem dosť skúseností, musím sa plaviť pod svojím strýkom, admirálom Nortonom.
- Zaujímavé. To by si asi nemal strácať loď, – odvetil pirát, pričom si práve odhryzol veľký kus ryby.
- A čo ty? Tiež nevyzeráš byť najstarší na to, aby si velil pirátskej lodi.
- Ja som len obyčajný sedliak, ktorý sa vzbúril proti útlaku šľachty a túžil som po slobode.
- Lenže to nie je dôvod na pirátstvo.
- To nie, ale bránil som česť mojej sestry. Po bitke skončil syn nášho pána s kolom v chrbte, nemal som veľmi na výber. Musel som ujsť do Nového sveta, kde jediná cesta za slobodou je pirátstvo. Nikdy som nechcel zabíjať ani okrádať, ale keď to urobíš raz, už sa toho nezbavíš.
- Ty nie si zlý človek, prečo toho nenecháš? Aj môj otec bol utečenec, a predsa si slušnou prácou dokázal vybudovať život odznova. Stal sa admirálom.
- Lenže mne nemá kto pomôcť. Ja som na to sám.
- Tak odtiaľ nie! Som Tobias de Dateb, – odvetil a nastavil pirátovi ruku na znak pomoci a možno nového priateľstva.

– Lesslie, Lesslie George Bursak, anglický sedliak, – tiež sa predstavil pirát a s úsmevom podal Tobiasovi ruku. Nové priateľstvo bolo na svete. Aj keď bol Tobias zaniatený bojovník proti pirátom, v Lesslii videl život svojho otca, a to ho viedlo k tomu, aby namiesto spravodlivosti ponúkol pomoc. V ten večer páni hneď po dobrej večeri zaľahli spať. Mali za sebou namáhavé popoludnie a na druhý deň museli byť fit, lebo ich čakal ťažký deň. Museli vymyslieť ako ďalej.

Nasledujúce ráno sa páni zobudili na menší počet výstrelů. Obaja sa strhli, lebo nevedeli, o koho môže ísť. Rýchlo zahádzali ohnisko pieskom a utekali sa schovať za prvú palmu, ktorú našli. Keď sa upokojili, Lesslie vykukol spoza nej, aby si obhliadol situáciu na pláži. Tobias v duchu dúfal, že je to jeho strýko, lenže britskí vojaci nemali povolenie bez rozkazu strieľať. Vtom Lesslie strčil späť hlavu za kmeň palmy.

– Je to kapitán Long a jeho posádka.

– To je pre teba dobré, – odvetil smutne Tobias.

Lenže Bursak mu oponoval. Long nebol z takého dobrého cesta ako on. Lesslie nedokázal ubrániť jeho Galleon a spriatelil sa s admirálom namiesto toho, aby ho zabil. Nebolo by mu odpustené. Pirátsky kapitán by mu vpálil guľku priamo do hlavy ako výstrahu ostatným. Páni boli teda v pasci. A čo bolo najhoršie, Tobias si všimol, že jeho meč zostal pri ohni. Keď to oznámil, Lesslie sa zhrozil.

– Robíš si žarty?

– Ty si predsa piekol na ňom ryby.

– Ale od toho sa ešte stále dá použiť ako zbraň.

Hádku pánov prerušili piráti, ktorí sa vláčili po pláži a priblížili sa aj k ohnisku. Piráti boli očividne opití a asi oslavovali ďalšie víťazstvo. Všetko vyzeralo sľubne, lebo piráti nikoho nehľadali, len sa tackali a váľali po pláži. Problém nastal až keď sa jeden z nich o niečo potkol a padol do ešte teplej pahreby.

– Do pekla, to páli! Páli! – vykrikoval.

– Čo je Carlos, už ani nepostojíš na nohách? – podpichoval ho druhý pirát.

– O niečo som sa potkol!

Druhý pirát sa zohol a vyhrabal z piesku anglický admirálsky meč, ktorý bolo poznať podľa rukoväte. Okrem toho tam bola čerstvo zasypaná pahreba. Okamžite upozornili kapitána Longa. Ten cítiac peniaze z výkupného za admirála, zavelil svojim mužom, aby prehľadali pláž a okolie. Posádka, aj keď v napitom stave, rozkaz splnila. Väčšinou sa združili do dvojíc a rozprchli sa po okolí.

– To je koniec, Tobias, – komentoval Lesslie, poznajúc silu pirátov.

– Nie, toto je naša šanca. Sú opití. Máme výhodu, – odvetil Tobias a rozbehol sa k ďalšej palme.

Lesslie nechápajúc, čo robí, bežal za ním. Potom Tobias niekoľkými kameňmi, ktoré hádzal o kmene paliem, prilákal dvoch z pirátskej posádky. Keď boli nablízku, admirál de Dateb naznačil svojmu novému priateľovi, aby si bral toho naľavo, pričom on si berie toho druhého. Tobias hodil ešte jeden kameň, aby sa piráti priblížili viac. Krátko nato admirál s Bursakom skočili na nepriateľa, ktorí sa pod vplyvom alkoholu nedokázali brániť. Oboch potichu zneškodnili a de Dateb si vzal šaty jedného z nich, aby vyzeral tiež ako pirát. Keď bol vzduch čistý, páni vyliezli spoza palmy a tackajúc sa túlili ďalej. Nenápadne sa pridružili k ďalšej dvojici. Obaja súčasne vrazili svoje meče odzadu do nich a potom telá ukryli za kmene paliem. Opakovalo sa to ešte niekoľkokrát, až sa Lesslie ozval:

– Toto nikam nevedie, ešte ich je tu ešte vyše sto. A aj na lodi!

– Ešte ich pár odstránime a nenápadne sa dostaneme k húštine, potom smer vnútrozemie.

Vtom sa ozval jeden z pirátov, ktorý vykrikol na kapitána Longa. Piráti sa nahrnuli na kopu. Na miesto, kde Tobias a Lesslie zneškodnili prvú dvojicu. A ak páni nechceli byť podozriví, museli tam ísť tiež. Boli v pasci. Kapitán Long sa pozrel na mŕtvolky a skomentoval, že vrah musí byť medzi nimi. Celá posádka začala po sebe podozrievavo zazeráť. Long si následne dal svojich mužov nastúpiť do troch radov a on sám ich začal kontrolovať. Hoci stáli aj Tobias aj Lesslie v treťom rade, kapitán si Lesslieho vypichol pohľadom.

– Ty pod' sem!

Lesslie Bursak sklonil hlavu a vykráčal až pred kapitána.

– Ty si velil jednej z mojich galleonov?

– Áno, pane, – priznal sa, aby na seba upútal pozornosť, a tak by mohol Tobias zdrhnúť.

– A kde je moja loď?

– Angličania ju potopili.

– Potom prečo si tu ty? Mal si tam zostať až do konca! – odvetil Long a vytiahol zbraň, presne tak, ako to Lesslie predpovedal. Lenže Tobias neušiel, neopustil nového priateľa. Vyletel z radu a priložil svoj meč na krk kapitána Longa. Ale to bol nepremyslený ťah. Celá posádka totiž namierila okamžite zbraň na Tobiasa. Long odstrčil meč zo svojho krku a urobil pár krokov vzad.

– Ty si ten admirál?

– Správne, to som.

– Pokiaľ viem, taký ako ty nás zabijajú a nie zachraňujú, – poznamenal Long.

– Lesslie neprišiel o tvoju loď náročky, nemôžeš ho len tak zastreliť.

– Je členom mojej posádky, robím si s ním, čo len chcem. A teba do toho nič. Ale ak chceš zachrániť jeho život, dám ti šancu, – dodal Long a rozkázal svojim mužom, aby vytvorili okolo nich kruh. Keď bol kruh hotový, Long hodil na zem dve dýky. Lesslie a Tobias mali proti sebe bojovať a ktorý z nich vyhrá, prežije. Potom aj kapitán vycúval z kruhu a nechal tam pánov napospas osudu.

Lesslie, túžiac stále po slobode a ešte pod vplyvom pirátskeho života, sa chopil dýky a zaútočil na Tobiasa. Ten sa šikovne uhol a kotrmelcom sa hodil pre druhú dýku ležiacu v piesku. Hneď ako sa postavil, musel blokovať ďalší útok. Odsotil ho od seba, ale neútočil. Nechcel zmäteného Lesslieho napádať. No pirátsky chlapec bol čoraz neodbytnjší. Stále útočil viac a viac, až sa páni začali dýkami pretláčať.

– Maj rozum kamarát, – pokúšal sa ho prebrať Tobias.

– Musím vyhrať, ja chcem zostať slobodný!

– To nie je sloboda! Aj tak ťa tu nechajú. Premýšľaj, ešte stále sú opití. Môžeme im utiecť! Obaja!

Lesslie Tobiasa odsotil od seba a znovu zaútočil, pričom na ňom už bolo vidieť, že premýšľa nad návrhom. Bol to rozumný mladík, hoci vo svete ešte neskúsený. Po chvíli sa znova začali pretláčať, ale teraz to bolo len naoko.

– Ako to chceš spraviť? – vyzvedal Bursak.

– Zatlač ma na západ, potom ma hod' medzi pirátov, oni nám urobia koridor. Ja vstanem a spolu utečieme!

Lesslie prikývol. Páni od seba odskočili. Vtedy Tobias prvýkrát zaútočil. Lesslie ho sotil a on padol medzi pirátov. Tí pod vplyvom alkoholu a v zápale boja otvorili kruh. Tobias sa postavil a cúval, pričom sa Lesslie približoval. Pirátom sa boj natoľko páčil, že len skandovali a vôbec si neuvedomovali, že páni spolupracujú a snažia sa o útek. Keď mali obaja dostatočný odstup od skupiny, de Dateb vykrikol – teraz! Páni odhodili dýky a rozbehli sa smerom na západ od nich. Keď to pirátom došlo, vytiahli zbrane a začali po nich strieľať.

– Super a čo teraz? – vyzvedal Lesslie.

– Bež a vyhýbaj sa guľkám!

– To je tvoj plán?

– Sú opití, šanca, že nás trafia, je minimálna, – komentoval v behu Tobias.

– Ak to prežijeme, ja ťa fakt zabijem, – dodal Lesslie a utekal ďalej.

Páni bežali po pláži už niekoľko desiatok metrov a za nimi sa rútila zhruba stovka rozzúrených pirátov. Časom ale piráti začali sami od seba padať. Tobias aj Lesslie sa obzerali za svoj chrbát, no zastaviť nemienili.

– Čo sa to deje? – nechápavo sa pýtal Lesslie.

– To bude strýko John, – odvetil sebedovome a s úsmevom Tobias.

A jeho tušenie ho neklamalo. Asi kilometer od pláže sa plavila Nortonova loď Venus a z nej vychádzali malé záblesky patriace muškétam, ktoré posielali pirátov na zem. Všetko bolo perfektné. Longovi muži naháňali dvoch chlapov a pritom ich vojaci strieľali z lode. Jediný háčik bol v tom, že sa pláž končila a začínala džungľa. Pirátov však bolo stále viac než polovica.

– A ďalej? – opýtal sa Lesslie stále v behu.

– Keď ti poviem, urob oblúk doprava a bež ďalej.

Lesslie videl, že jeho priateľovi nápady vychádzajú, a preto mu aj tentoraz veril. Keď Tobias vykrikol, obaja páni urobili obrat od seba a v behu sa otočili. Obišli skupinu pirátov a utekali tentoraz na východ, na druhú stranu pláže. Opití piráti boli opäť oklamaní a zastavili sa tesne pred džungľou. Otočili sa aj oni a znovu začali chlapov naháňať. Pritom ich Nortonovi ľudia naďalej riedili z mora.

– Gratulujem. A dokedy sa chceme takto hrať?

– Pokoj Lesslie, už ich veľa nezostalo, – odvetil s úsmevom na tvári Tobias a utekal ďalej.

Zhruba v polovici pláže sa im do cesty pokúšal postaviť kapitán Long s mečom v ruke, ktorý bol doteraz len divák. Ibaže páni nemali v úmysle zastaviť. Tesne pred ním sa hodili na zem, urobili kotrmelec, pričom sa Tobiasovi podarilo Longa podraziť a ten spadol na zem. Jeho posádka si to bohužiaľ nevšimla. Rovno ako piráti bežali, prešli cez kapitána Longa, potkýnali sa a padali jeden na druhého. Páni, počujúc ten veľký hrmot, sa konečne zastavili a pozreli za seba. Bol to smiešny okamih, kedy sa skupina chlapov váľala po sebe a nedokázali sa postaviť.

Vtom ale končili žarty. Na pevninu doplávala časť Nortonovej posádky, ktorá sa s mečmi v rukách hneď pustila do rozoberania tej kopy pirátov. Aj loď Venus si to namierila na pevninu. Za desať minút boli piráti spútaní a admirál Norton vystúpil na pobrežie.

– Dobrá práca chlapi, – chváli svojich mužov.

Tobias a Lesslie podišli k nemu.

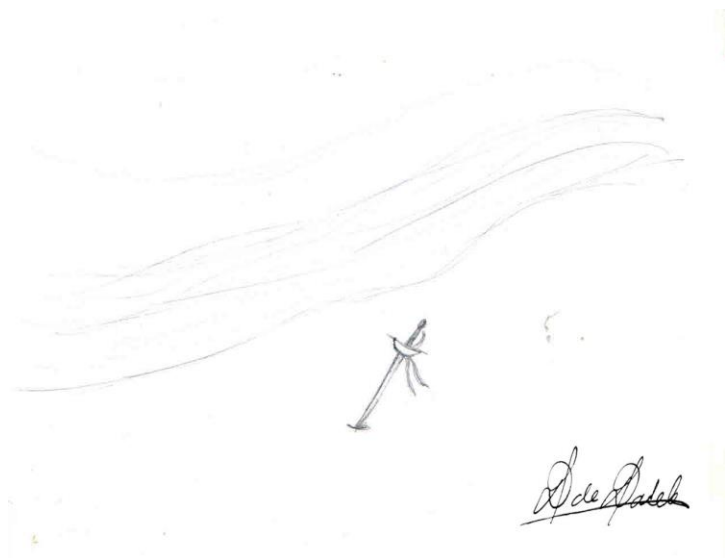
– Chlapče som rád, že žiješ!

– To vďaka môjmu priateľovi, Lessliemu.

– Pirát? – opýtal sa vážnym hlasom John.

Lesslie George Bursak prikývol, lenže Tobias ho opravil. Nie pirát, ale námorník a dobrý chlap. John dôveroval Tobiasovmu úsudku a nad Lessliem bol ochotný prižmúriť oči. Po malom zvítaní sa začal admirál Norton hľadať kapitána pirátov. Ten ale nešťastnou náhodou pod tou kopou neprežil. Udušili ho jeho vlastní muži.

Obávaný pirát ukončil svoje pôsobenie za komických udalostí. Hoci boli piráti na mori nebezpeční, očividne na pevnine neboli viac ako kopa opilcov. Admirál Norton a admirál de Dateb svoju úlohu splnili a pomohli opäť zaviesť v Bahamách rovnováhu. Ibaže ich práca sa nekončila, lebo pirátov bolo na mori stále dosť a čo je ešte dôležitejšie, niekde medzi nimi bol aj vrah Tobiasovho otca, ktorý musel za svoj čin zaplatiť. Odteraz však na to nebol sám, lebo na mostík jeho lode Victory sa postavil aj Lesslie ako Tobiasova pravá ruka.

XVI. kapitola: Obrana mesta Isla Fermalle

tú noc, keď zomrel Grandský korzár, sa Esteban Santos stal hrdinom. Údajne to bol on, kto sa dostal do jeho blízkosti a potom ho zastrelil. Prv bol síce podozrievaný určitými osobami, ale nakoniec sa ukázalo, že zostal verný korune. Za svoj čin dostal vyznamenanie a stal sa jedným z najslávnejších generálov v Trópoch. Aj vďaka tomu mohol naďalej zotrvať na ostrove Isla Fermalle spolu so svojim synom Armandom. Vychovával ho najlepšie, ako vedel, až časom z malého chlapca vyrástol schopný vojak a s pomocou otca sa stal kapitánom pevnosti vo veku osemnástich rokov. Armando Santos, ako každý správny vojak, zasvätil svoj život boju proti pirátom a nepriateľom koruny. Ale nemal ani len tušenie, že v skutočnosti aj on bol synom jedného, dokonca toho najslávnejšieho piráta. Kapitán Santos si viedol veľmi dobre a bol adekvátnou náhradou na ostrove, keď jeho otec, generál Esteban Santos, musel odcestovať za povinnosťami španielskej koruny. Teraz je tomu už trinásť rokov od tej osudovej noci. A počas tohto pokojného života, len o niečo ďalej na susednom ostrove číhal samotný diabol. Keď korzár umrel, zradca de la Fern sa vyparil. Netrvalo dlho a jeho meno sa opäť dostalo do povedomia. Jean-Paul Jerome de la Fern ako guvernér ostrova La Felice. Tento muž sa nevzdával a svoju osobnú pomstu chcel dokončiť úplným vyhladením rodu de Dateb. Len niekoľko dní po údajnej smrti korzára, de la Fern zaútočil na Royal Pearl, kde sa mohli chlapci zdržiavať. Lenže ten útok mu nevyšiel a uvedomil si, že Alfonzových synov tak ľahko nenájde, dokonca jeho priatelia mu pôjdu krku. Ešte v roku 1597 sa vrátil aj s rodinou na Starú zem, na rodinné sídlo, grófstvo v Montageneu, ktoré získal späť po úteku de Dateba. No po trinástich rokoch nastal čas. Myslel si, že jeho nepriatelia už zabudli a on môže svoju úlohu dokončiť. Prišiel ako guvernér a začal zhromažďovať informácie o bývalých spoločníkoch

Alfonza a o jeho synoch. Ibaže o mladých nič nenašiel a o spoločníkoch vedel len toľko, že boli nesmierne úspešní a ich náhla smrť by určite vyvolala podozrenie. De la Fern bol v slepej uličke. Jeho jediným riešením bolo hľadať stopy. Preto sa rozhodol začať tam, kde to vtedy pred rokmi skončilo, na ostrove Isla Fermalle.

V ten deň kapitán Armando Santos spolu s ďalšími štyrmi vojakmi na koňoch obchádzali ostrov. Takáto obchôdzka sa vykonávala raz za týždeň, aby sa vojaci uistili, že či sa v niektorej zo zátok neusídlili piráti alebo iný nepriateľ. Jazdci dorazili do najvýchodnejšej zátoky Isla Fermalle. Keďže to bola presne polovica obchádzkovej trasy, vojaci tam mali postavený menší zrub. Mali v ňom zásoby jedla a tiež aj seno pre kone. Armando Santos zastavil svojho koňa pri zrube a so zdvihnutou rukou dal signál aj ostatným. Vojaci zosadli a poobzerali sa naokolo.

– Miguel, zanes dovnútra zásoby! Carlos, daj koňom nažrať! Juan a Gabriello, preskúmajte pláž! – velil kapitán Santos.

– Rozkaz pane! – odvetili vojaci a každý sa pustil do plnenia svojej úlohy.

Armando sa medzitým uprene zahľadel na more a užíval si vánok vetra, ktorý ho hladil po tvári. Ten čas mu zároveň dával priestor aj na malé zamyslenie sa. Zavrel oči a premýšľal o svojom živote, práci a taktiež sa aj trochu zasníval a predstavil si svoju vyvolenú, ktorú bohužiaľ doteraz ešte nestretol. Ale všetko má svoj čas a to dobre vedel aj mladý Armand, a preto sa s tým nikam neponáhľal. Teraz bola dôležitá jeho práca. Príjemné rozjímanie prerušili dvaja vojaci vracajúci sa z pláže.

– Pán kapitán, v piesku sú stopy čižiem!

Armando okamžite otvoril oči a spozornel. Vojak ešte raz zopakoval svoje hlásenie a potom zaviedol kapitána na miesto, kde stopy našiel.

– Tu pán kapitán. Je ich niekoľko desiatok, – vysvetľoval vojak.

Armando si pokľakol, aby stopy podrobne preskúmal. Boli to vojenské čižmy. Odtlačky boli čerstvé. Votrelec musel byť v zátoke

ešte v ten deň, inak by boli zmyté vodou prílivu. Keď sa kapitán Santos postavil, kolega hneď vyzvedal.

– Ako ďalej, pán kapitán?

– Išli sme južnou cestou, lode sme nevideli. Takže, ak máme do činenia s votrelcom, dotční sa museli plaviť na sever. Juan, Gabriello, vezmite si kone a prebehnite sa severnou cestou!

– Rozkaz pane!

– Chceme, aby ste mi zistili, koľko je to lodí, pod akou vlajkou sa plavia, či je to obchodná alebo vojenská loď!

Vojaci prikývli, sadli do sedla a okamžite vyrazili vpred. Potom sa Armando vrátil k zrubu. Prikázal zvyšným dvom vojakom, aby hneď pripravili kone. Do dvoch minút boli zvieratá osedlané a páni vyrazili späť do mesta. Lenže kapitán Santos mal naponáhlo. Preto jazdci nešli južnou cestou, ako prišli, ale priamo cez džungľu. Mohli tak ušetriť niekoľko desiatok minút, ale taktiež mohli aj zablúdiť alebo utpieť nejakú nehodu. V prípade možného útoku na mesto však na lamentovanie nebol čas. Kapitán sa musel rýchlo dostať domov. Cestou cez džungľu v plnej rýchlosti zrazu zaznelo obrovské erdzanie koňa. Bol to vojak Miguel, ktorého zviera trasu nezvládlo a zlomilo si nohu na koreni vyčnievajúcim zo zeme. Armando a Carlos v momente zabrzдили a otočili svoje zvieratá. Videli, ako Miguel leží na zemi a mierne sa zvíja. Vedľa neho ležal jeho kôň. Armando sa zahľadel. Nemal totiž v úmysle opustiť jedného zo svojich vojakov, ale zároveň musel ísť ďalej.

– Bežte, pán kapitán! – vyriešil dilemu muž v sedle vedľa neho.

– Dobré Carlos, postaraj sa o Miguela a potom prídte za mnou.

– Rozkaz, pane! – odvetil a popohňal svojho koňa ku kolegov.

Potom Armando otočil svojho koňa späť a vyrazil znovu plnou rýchlosťou smerom k mestu. Bolo nerozvážne, že pokračoval v ceste sám. Ak by sa mu totiž stalo niečo podobné ako Miguelovi, možno by ho nikto ani nenašiel, len divé zvery. Ale mladý Armando mal guráž na takýto čin.

Asi po dvoch hodinách rýchleho cváľania sa kapitán Santos dostal cez džungľu, našťastie bez zranení. Vtrhol do mesta východnou bránou a uhaňal cez ulice až k pevnosti, ktorá bola na

pobreží. Na nádvorí pevnosti konečne zabrzdil svojho koňa. Zoskočil z neho ako blesk. Dokonca vojaci ani len nestihli jeho zviaza chytiť.

– Zadrž synak, vypukla vojna? – pýtal sa zostarnutý generál Esteban Santos vychádzajúci na dvor, keď počul rozruch, ktorý urobil jeho syn.

– Možno otec, možno.

– Len pokoj, najprv sa vydýchaj a potom spusti!

Armando otca poslúchol. Asi dve minúty predychával a potom vysvetlil otcovi dôvod jeho náhleho príchodu. Na prvý pohľad stopy v piesku nevyzerali nebezpečne, no po udalostiach, kedy bolo mesto pred viac než dvadsiatimi rokmi obsadené pirátmi, sa nič nepodceňovalo. Následne sa Esteban zaujímal o štyroch vojakov sprevádzajúcich jeho syna. Armando podal hlásenie aj o nich. Keď dohodovoril, Esteban sa pohladil po fúzoch a zamyslel sa. Mesto by mohlo mať vážny problém. Čerstvé odtlačky nôh sú toho dôkazom. Obchodné lode by si takúto prestávku nerobili pred zakotvením v prístave. Ale niekto, kto by útočil a premýšľal, určite by dal mužom voľno na pevnine, aby si oddýchli. Následne generál rozkázal svojmu synovi zvolať všetkých vojakov z mesta do pevnosti a on medzitým okamžite vyrazil za guvernérom, aby ho informoval. No ešte tesne pred odchodom vyzval Armanda, keď dorazí hliadka z pobrežia, má okamžite ísť do guvernérovej vily informovať o stave situácie. Armando zasalutoval otcovi a pustil sa do práce.

– Vojak, ku mne!

– Áno pán kapitán?

– Vezmite si mužov a zvolajte všetky hliadky z mesta!

– Rozkaz, pane!

Hneď nato ešte mladý Santos zavolať aj druhého vojaka a poslal ho s malou skupinou, aby prestriedali stabilne rozmiestnené stráže s najvyšším stupňom pohotovosti až do odvolania. Do piatich minút vojaci vyrazili do mesta. Medzitým sa starý Santos dostavil do guvernérovej vily.

– Pán generál, prajete si? – opýtala sa ho stráž stojaca pri vchode.

– Za guvernérom!

– Je vo svojej pracovni, pane.

– Ďakujem! – odvetil Santos a vošiel dnu, pričom mu vojak ešte zasalutoval.

Esteban vybehol po schodoch, kde mal guvernéra pracovňu. Zaklopal, ale na odpoveď nečakal. Vošiel rovno dnu.

– Vitaj Esteban.

– Gillberto, môžem ťa rušiť?

– Nech sa páči, posad' sa.

Generál prikývol, odložil svoj meč a posadil sa do kresla naproti guvernérovi, ktorý práve sedel za svojím pracovným stolom a vytváral nejakú listinu. Ešte malú chvíľu Gillberto písal, potom odložil brko a pozrel sa na host'a. Kývnutím ruky mu odovzdal slovo. Esteban okamžite spustil. Neobchádzal tému, iba zabil rovno do stredy. Guvernéra, počujúc hrozivú správu, asi minútu zo seba nedostal ani slovo. A kým seňori po sebe nemo pozerali, Armando už v plnom prúde organizoval chod pevnosti. Časť vojakov pripravovala kanóny, ďalšia časť vynášala pušný prach zo skladov a ďalšia skupina pripravovala muškety, kopije a iné zbrane potrebné k boju zblízka i na diaľku. Armando stál uprostred dvora, keď do pevnosti dorazili na jednom koni Carlos a Miguel.

– Tak ako Miguel, si v poriadku?

– Áno pane!

– Dobre, daj si ošetriť ranu a potom si oddýchni.

– To v žiadnom prípade, pán kapitán, ak je mesto v ohrození, je mojou povinnosťou ho brániť.

– Si správny vojak, – potľapkal ho po pleci Armando.

A vtom do pevnosti vleteli aj druhí dvaja jazdci. Vojaci urobili poriadnu trasu za neuveriteľne krátku dobu. Prišli len hodinu po Armandovi, čo značilo, že našli to, čo hľadali a potom si to vzali skratkou. Vojak Juan zosadol ako prvý a prešiel ku kapitánovi. Zasalutoval a podal hlásenie.

– Pane, nesiem zlé správy. Severnou obchodnou trasou sa plavia tri francúzske lode v plnej zbroji.

– Ste si istý, že chcú útočiť?

– Pravdepodobne! Strieľali po nás z kanónov, – dodal vojak Gabriello.

– Do riti, – zašomral si Armando a následne sklonil hlavu.
Potom ešte vydal niekoľko rozkazov a vyrazil do guvernérovej vily oznámiť neprijemnú správu.

Po svojom príchode do vily sa tiež presunul do pracovne, kde sedel jeho otec a guvernér, ktorý ešte stále nechcel veriť tomu, čo malo mesto postihnúť. Keď Armando vošiel do pracovne, Esteban sa naňho pozrel a čakal finálny verdikt. Mladý kapitán nič nepovedal, len mlčky prikývol.

– Tak pod'me! – zahlásil Esteban a razom sa chopil svojho meča, ktorý bol položený vedľa neho.

– Máš pravdu, ideme, – ozval sa aj guvernér, vstávajúc spoza stola.

– Gillberto? – nechápal generál Santos guvernérove rozhodnutie.

– Esteban, som bývalý vojak. A keď tu bude tiecť krv, každý meč sa zide, – vysvetľoval rozhorčene.

Santosovci prikývli a následne sa všetci traja señori presunuli do pevnosti ostrova Isla Fermalles, kde ich už čakali nastúpení vojaci pod španielskou zástavou. Generál Santos sa postavil pred vojakov a oboznámil ich s nastávajúcou situáciou. Vojaci vedeli, že ich čaká ťažký boj. Od smrti korzára tu bol totiž celkom pokoj. Následne generál rozdelil vojakov. Dve tretiny pod vedením Estebana a guvernéra opustili pevnosť. Po ich odchode sa zvyšných vojakov ujal kapitán Armando Santos.

– Señori, čaká nás náročná úloha. Budeme musieť zastaviť čo najviac Francúzov. Tak sa pripravte! Všetci na svoje miesta!

– Rozkaz pane! – odvetili zborovo vojaci a rozbehli sa ku kanónom a munícii.

Medzitým sa v meste na námestí radili generál a guvernér o ďalšom postupe. Esteban navrhoval rozdeliť sa. On sám sa ujal móla v prístave a zatiaľ mal guvernér Gillberto de Miguelos za úlohu rozmiestniť malé skupinky vojakov k južnej, východnej a severnej bráne. Páni si podali ruky a miernym poklusom vyrazili na svoje miesta. Generál dorazil do prístavu. Okamžite rozkázal vojakom stavať barikády pre prípad, že by sa posádka niektorej z lodí dokázala dostať až na pevninu. Mestom sa rozľahlo hrobové ticho

a každý čakal. Čas plynul a slnko sa pomaly presúvalo na oblohe. Zhruba o dve hodiny neskôr jeden z vojakov spozoroval z pevnosti tri francúzske lode.

– Pán kapitán, už idú!

Armando sa nadýchol a kývnutím ruky dal signál vojakovi Carlosovi. Ten výstrelom z muškety varoval kolegov v prístave aj v meste. Všetci sa pripravili. Lode sa približovali zo severu pri pobreží, čo znamenalo pre pevnosť menší problém. Útočník očividne mesto poznal dobre. Kanóny boli totiž rozmiestnené tak, aby mali čo najväčší záber na otvorené more. Keď mladý Santos videl, že Francúzi majú tento kurz, v momente reagoval.

– Miguel!

– Áno pane?

– Vezmite čo najviac kanónov z južnej strany na severnú! Ale nech to žije, nemáme veľa času!

– Rozkaz pane! – zasalutoval vojak a okamžite sa pustil do práce. A zatiaľ Armando len mlčky postával pri severnom múre a pozoroval nepriateľa. Prenesenie kanónov trvalo zhruba pätnásť minút. Bolo to náročné niesť ich po tenkých múroch pevnosti, hoci boli na podnosoch na kolieskach, no vojaci si dali záležať. Lode sa medzitým dost priblížili, až napokon vojak zahlásil, že všetko je pripravené. Až vtedy si kapitán Santos vydýchol a vydal rozkaz na paľbu. Prvá séria síce minula Francúzov, ale to bola skôr len taká kalibrácia, aby mohli presnejšie zamerať lode. Armando vydal rozkaz na druhý pokus, ktorý už ale zaznamenal plný zásah. Prvá fregata rapídne spomalila. Poškodil sa jej trup a aj prvé dva sťažne. Zvyšné dve plavidlá museli tú poškodenú oboplávať. Viac k pobrežiu to nešlo, pretože tam už bola veľká plytčina a lode by uviazli. Jedinou cestou bolo oboplávať ju smerom na otvorené more. Vtedy sa už do paľby zapojili aj ďalšie kanóny. Na mori sa rozpútalo peklo, vojaci z pevnosti pálili bez rozkazu. Ibaže Francúzi sa plavili ďalej. Na počudovanie mali radovú formáciu, pričom obvykle pri takýchto útokoch sa lode plavili vedľa seba, aby jedna kryla tú druhú. Ale tento národ bol vždy iný. Fregata a rádová loď sa až do poslednej chvíle plavili rýchlo, a tak sa vyhýbali množstvu delových guľ. Armando používal tú istú taktiku a chcel prv poškodiť

loď plaviacu sa vpredu, aby tá druhá musela zase oboplávať, čím stratí veľa času. Až niekoľko desiatok metrov pred prístavom sa fregata zastavila. Vtedy vlajková loď spustila aj spodné plachty naplno a vyrazila vpred. Tesne pred mólom vysunula kanóny a jednou sériou výstrelov si otvorila priestor medzi barikádami. Ďalej nasledovala krycia strelba, kým vojaci v člnoch nedôjdu na pevninu. Pevnosť sa nemohla venovať všetkým trom plavidlám, a tak vojakom v prístave nezostávalo nič iné, ako si vziať na starosť rádovú loď nepriateľa. Armando bol síce šikovný veliteľ, no skúsenosti z ostrého boja nemal, čo nepriateľ značne využil. Generál Esteban Santos zostal aj spolu s vojakmi zaseknutý v barikádach, pričom Francúzi boli postupne na pevnine. No zatiaľ sa len hromoždili a neútočili. Čakali na svojho veliteľa. Ten sa dostavil na mól ako posledný v podobe guvernéra ostrova La Felice. Poobzeral sa po okolí a potom zavelil do útoku. Krycia paľba prestala a generál mohol konečne zaveliť na útok. Medzitým Armando stále likvidoval fregaty, ktoré sa do prístavu nedostali, no paľbu opätovali. Kým sa neúprosne strieľalo z kanónov, mladý Santos sa pozrel z múrov do prístavu a videl, že francúzske jednotky majú navrch.

– Juan, vezmi si koňa a upovedom guvernéra, že južná a východná brána nebudú napadnuté a presuňte všetky jednotky do prístavu!

Juan zasalutoval a okamžite vyrazil. Hneď na to sa Armando obrátil a velil ďalej potápaniu lodí.

V tom čase bolo na móle v prístave poriadne dusno. Útočiaci nepriateľ skutočne preberal vládu nad situáciou a Španielov čoraz viac zatláčali do mesta. Generálových mužov zachraňovali jedine barikády. Pomedzi úzke priechody sa naraz nedostalo veľa Francúzov, a to napomáhalo ostrovanom v boji. Netrvalo to však dlho a nepriateľ prerazil barikády. Desiatky Francúzov sa naraz nahrnuli na brániacich sa vojakov. Rovnováhu do boja vniesol guvernére de Miguelos. Ten s posilami dorazil v hodine dvanástej. Keď sa situácia upokojila a sily už boli vyrovnané, generál Santos sa rozhodol vyhľadať osobu, ktorá nepriateľom velí. Ako inak, guvernére z La Felice, de la Fern, bol zastrčený v úzadí a mečom sa

vo veľkom vyhybal. Esteban nemohol veriť vlastným očiam. Vrah a zradca, ktorý pred trinástimi rokmi zabil korzára a utiekol, sa teraz vrátil.

– Takže si to ty, de la Fern!

– Áno, Esteban.

– Čo tu chceš?

– Hľadáť jeho synov, s tebou problém nemám, povedz mi, kde sú a ja hneď odídem.

– Nikdy! – odvetil Esteban a s mečom v ruke sa rozbehol na de la Ferna.

Ten sa bránil veľmi slabo. Bolo známe, že je to podliak, ktorý dokáže útočiť len zozadu. To mu pripomenul aj Santos, čím narážal na vraždu Alfonza. De la Fern sa stále viac znervózňoval a strácal rytmus v boji. Generál sa dostával do výhody. Keď už bol de la Fern unavený, odstrčil od seba svojho súpera a aby získal čas na vydychanie sa, začal opäť vyjednávať.

– Esteban, maj rozum! Chcem len tých sopliakov, vás sa to netýka!

– Ale týka, Alfonzo bol náš priateľ a ty si len obyčajný zradca!

– Mal som poslanie a kým budú na svete de Datebovia, neskočí sa to. Tak buď mi povie, kde sú alebo si ich nájdem sám.

– Len cez moju mŕtvolu! – odvetil Esteban a znovu sa rozbehol na de la Ferna, ale to bola chyba.

Francúz sa opäť ukázal ako potkan a aby predišiel férovému boju strelil Estebana Santosa do brucha. Tomu vypadol meč z ruky, pomaly klesol na kolená a chytil si ranu.

– Toto nebolo nutné, – komentoval de la Fern držiak dymiacu pištoľ.

Esteban sa pozrel na Francúza a ešte z posledných síl prehovoril.

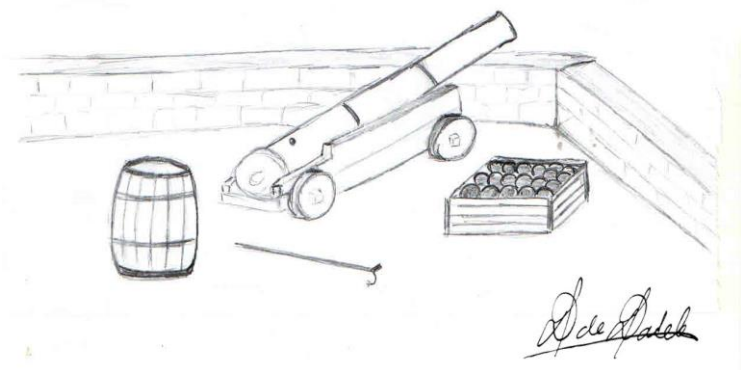
– Nikdy ich nenájdeš de la Fern, ale niečo ti poviem, oni si nájdu teba. Nech žije Grandský korzár! – dohovoric a umrel.

– To sa ešte uvidí, – zašomral si de la Fern.

Ale Esteban mal v niečom pravdu. Ak chlapcov čím skôr nenájde, môže prehrať. No na ostrove očividne neboli. Alfozovi chlapci by sa len tak neprizerali, ako jeden z otcových priateľov umiera. Dokonca sa približovali aj vojaci z pevnosti, a to bol čas na ústup. Francúzi sa

stiahli a Jean-Paul nebol o nič bližšie k mladým de Datebom. Dôkaz o ich existencii na ostrove nenašiel a prvýkrát si uvedomil, že už nemá výhodu prekvapenia. Všade, kde príde, ho budú čakať, a to jeho boj značne sťažovalo.

Nepriateľ odplával a na ostrove Isla Fermalle zanechal obrovskú spúšť. Šťastie v nešťastí bolo len to, že sa nedostali ďalej od prístavu. Vyše polovica vojakov bola mŕtva a medzi nimi aj generál a dlhoročný ochranca mesta Esteban Santos. Guvernér de Miguelos okamžite rozkázal upratať mesto, aby sa tak predišlo chorobám a infekciám z mŕtvol. Keď bolo po všetkom a Armando pochoval svojho otca, guvernér si ho zavolať do svojej pracovne. Ako sme už spomínali skôr, v tých rokoch bolo v Trópoch skutočne rušno a vojaci padali ako muchy. Preto si ani guvernér de Miguelos nemohol dovoliť čakať na nového generála, hlavne ak naokolo stále číhal nejaký zloduch. Za generála teda vymenoval mladého Armanda Santosa, ktorý poznal mesto, pevnosť aj okolie najlepšie. A čo bolo hlavné, vojaci ho poslúchali a rešpektovali. Čo sa týka statočného a verného Estebana Santosa, on je teraz už vo výslužbe vedľa svojho priateľa Alfonza a spoločne dávajú pozor na svojho syna Armanda, z ktorého vyrástol skutočný muž.

XVII. kapitola: Caracas

 o smrti Grandského korzára sa z Trópov vytratila rovnováha a jednotlivé mocnosti začali opäť preberať nadvládu a utláčať slabších. To prinútilo aj guvernéra z ostrova Pentos la Ferma, aby sa vrátil späť k svojmu predošlému životu, ak chcel, aby jeho mesto nezaniklo alebo padlo pod vládu niekoho iného. De Ramondo sa vrátil k pašeráctvu a obchodu s čiernym tovarom. K tomuto spôsobu života sa časom pridali aj Santiagovi synovia Zoltiago a Bernardo, ktorý bol v skutočnosti synom Alfonza. Chlapci však o časti s pašovaním nevedeli, len o obchodovaní. Aj vďaka takémuto životu mohli chlapci precestovať celé Trópy a zažiť veľa dobrodružstiev. Toto bol spôsob výchovy životom, aký de Ramondo doprial synom. Tentoraz cesta guvernéra a dvoch mladíkov viedla na sever Dolnej zeme, do veľkej kolónie Španielov Nueva Aragon, konkrétne do mesta Caracas.

Aj keď mali páni namierené do Caracasu, ich prvá zastávka bola na ostrove Margarita. Malé mestečko na ostrove patrilo do regiónu Andalusie, tiež v kolónii Nueva Aragon. Populácia sa práve len rozrastala, a preto tam neboli ani guvernéra a ani žiadni vojenská hodnostári. Iba zopár mužov v uniformách, remeselníci a sedliaci. Santiagova loď zakotvila neďaleko malého móla, kde mal raz v budúcnosti vyrásť veľký prístav. Páni sa pomocou člna dostali na pevninu. Pri pláži ležalo zopár drevených chatiek a ďalšie budovy boli práve vo výstavbe.

– Chlapci, počkajte ma tu, musím si niečo vybaviť, – zahlásil Santiago de Ramondo a vybral sa k domom.

Bratia sa medzitým pozreli na seba a následne sa začali rozhliadať po nejakej zábave.

– Tu skutočne nič nie je, – zašomral si Zoltiago.

– A čo by si chcel? Osadníci sú tu ledva jeden rok.

– Ale aj tak, človek sem príde a unudí sa na smrť? Čo je to za cestu? – pokračoval Zoltiago.

Bernardo sa na to zasmial a vybral sa na prechádzku po pobreží. Medzitým Santiago de Ramondo obchodoval s osadníkmi, ktorí si chceli na začiatok trochu prílepiť. Len čo sa seňori dohodli, de Ramondo kývol rukou a jeho posádka doniesla dve truhlice plné striebra. Na oplátku mohli naložiť polovicu ebenového dreva, ktoré bolo veľmi vzácné a zároveň sa z neho mali stavať koloniálne budovy na ostrove. Odchod prebehol do pol hodiny a drevo bolo za ďalšiu polhodinu naložené. A zatiaľ, čo starý de Ramondo obchodoval, jeho synovia sa zatúlali trochu hlbšie do stredu ostrova. Čo čert nechcel, neboli tu len osadníci. Kým to bolo opustené miesto, robili si tam skrýšu piráti aj pašeráci. Na jednu takúto skrýšu náhodou natrafil Zoltiago, ktorý sa zrútil do diery vykopanej pirátmi.

– Do šľaka, to snád' nie je možné! – zazneli nadávky z úst staršieho de Ramonda.

– A vidíš, ty si sa sťažoval, že tu nič nie je, – začal sa smiať Bernardo namiesto toho, aby bratovi pomohol.

Zoltiago mal našťastie len zopár škrabancov a zašpinené oblečenie. Preto sa aj on pousmial. Po minúte sa pozbieral a začal si prezerat' miesto vykopané do zeme. Okamžite k nemu zliezol pomocou koreňov aj Bernardo. Keď bol dole, Zoltiago mu už podával horiacu facku. Vďaka ohňu v tej diere videli oveľa viac. Nachádzali sa tam debny plné rôznych vecí. Väčšina z nich bola potovorená, len dve boli zavreté na zámok. Zoltiago začal okamžite páčiť jednu z nich.

– Čo to stváraš? Máš tu desiatky debien plných všeličoho a ty lezieš do tých dvoch zavretých?

– Pokoj braček! Aj ty vidíš, čo je v tých otvorených, ale mňa zaujímajú tieto, – odvetil Zoltiago, pričom sa mu debnu podarilo otvoriť.

Obaja s veľkou zvedavosťou nazreli dnu. V prvej boli holandské zlaté mince. Zoltiago sa bez váhania pustil aj do otvárania druhej. Bernardo zatiaľ s nemým úžasom hľadel na bohatstvo a voľnou rukou sa s nimi hral, kým v tej druhej mu horela facka. Asi po minúte Bernardove rozjímanie prerušil jeho brat.

– Pozri! – ukazoval do druhej otvorenej debny.

Bernardo priložil svetlo, aby tak bolo lepšie vidieť. Aj v tejto boli holandské mince, ale na nich boli položené nejaké listiny. Zoltiago položil svoju facku na zem a hneď rozvážoval listinu previazanú stuhou.

– Ty si nedáš pokoj? V kuse sa musíš v niečom šprtat? – šomral Bernardo vediac, že z toho, čo našli, mohli mať nepríjemnosti.

Lenže starší z bratov de Ramondo bol neodbytný a aj napriek upozorneniam, nazrel do dokumentov. Hoci boli písané holandsky, on nemal problém s ich prečítaním. V listinách sa písalo o tajnej dohode medzi Holanďanmi a pirátom Skullom, ktorý mal útočiť na okolité mestá, aby tak odplašil osadníkov a potom by si pôdu mohli prevziať práve Holanďania, ktorí tu nemali skoro žiadne kolónie. Na oplátku kapitán Skull dostal od nich lode, muníciu a peniaze. V dohode bola tiež priznaná kapitánovi každá korisť, ktorú získa, čo vysvetľovalo ostatné debny. Bratia odhalili obrovské sprisahanie a táto pravda ich mohla stáť pokojne aj život. Bernardo opäť upozornil brata, že nie je vhodné sa zdržiavať v takejto skrýši. Zoltiago už tentoraz súhlasil. Odložil si listiny a bratia pomocou koreňov v zemi vyľiezli von.

– Švihajme preč, nemám z toho dobrý pocit, – obzeral sa naokolo nepokojný mladší Bernardo.

– Súhlasím s tebou. Pod'me, – odvetil Zoltiago a obaja sa rozbehli späť na pláž, kde kotvila ich loď.

Za niekoľko minút sa chlapci objavili na mieste, kde zanedlho mal byť vybudovaný prístav nového mesta.

– Je pekné, že ste sa konečne ukázali, – poznamenal šomravým hlasom Santiago de Ramondo.

Bratia nič nepovedali, len prikývli otcovi a nastúpili do člna. Guvernér de Ramondo sa ešte raz pozdravil osadníkov a potom aj on nastúpil. Čln vyrazil smerom k plavidlu. Do hodiny loď vyplávala a konečne zamierila do mesta Caracas, ktoré bolo jej hlavným cieľom. Počas plavby starý de Ramondo nenápadne vyzvedal od synov, kde sa túlali. Keďže nebol včerajší, tušil, že chlapci na prechádzke niečo objavili. No mladí nič nepreznadili. Santiago sa zatiaľ ďalej nevyzvedal. Veď jeho synovia mali dosť

voľnosti a aj rozumu. Zvyšok plavby už prebiehal v poriadku a za pár dní Santiagova loď priplávala k mestu Caracas. Keďže tam bol známy ako obchodník, lode strážiace prístav problémy nerobili. Ani sa nepohli, iba pozdravili výstrelom z dela. De Ramondo odzdravil a do niekoľkých minút zakotvil. Z lode sa spustili člny a vyrazili k mólu. Keď došli, Santiago ihneď vydával rozkazy. Bernarda poslal do skladov surovín, aby doplnil zásoby. Zoltiaga poveril, aby dozrel na vyloženie tovaru a on sám sa vybral za jedným seňorom, s ktorým v Caracase zvyčajne obchodoval. Bernardo v sprievode štyroch chlapov z posádky prechádzal mestom až ku skladu zásob. Keďže tu bol prvý raz, bol fascinovaný okolím. Mesto totiž patrilo medzi tie, kde bola skrížená španielska kultúra spolu s indiánskou, a to nechalo vplyv aj na budovách. Ako sa obzeral, nevšimol si, že je na konci ulice a zahľadený vrazil do jednej señority. Tá sa razom ocitla na zemi a oprávnené spustila krik.

– Ste slepý seňor? To už nie je na tejto zemi normálny chlap?

Bernardo sa hneď spamätal a pomohol señorite postaviť sa.

– Ospravedlňujem sa vám. Nechcel som, ale toto mesto ma natoľko fascinovalo, že...

– Aha! Takže ste cudzinec? – ubrala zo svojho tónu dáma.

– Správne, som až z Grandských ostrovov, Bernardo de Ramondo, – predstavil sa mladík.

– Isabell Delgado, dcéra generála.

Bernardo ako veľký záletník, okamžite zacítil šancu a výzva bola o to väčšia, že je to dcéra miestneho generála. Konverzácia sa rozbiehala. Señorita sa usmievala a Bernardo stále flirtoval. Aj napriek príjemnej chvíli to však musel mladý de Ramondo ukončiť, lebo ho tlačil čas.

– A ešte vás niekedy uvidím? – opýtala sa Isabell smutným hlasom, lebo sa očividne s Bernardom dobre bavila.

– Dnes večer na tomto mieste, – odvetil stroho de Ramondo a hneď sa stratil v ďalšej uličke.

Isabell Delgado ešte hodnú chvíľu pozerala za ním, až potom sa uspokojila a vyrazila domov.

Medzitým sa v prístave ukončilo vykladanie tovaru. Zoltiago dal urobiť dve kopy. Jedna bola z debien s tovarom z Grandských ostrovov a druhá kopa bola ebenového dreva, ktoré Santiago de Ramondo kúpil prednedávnom na ostrove Margarita. Posádka čakala asi päť minút, až sa v prístave objavil Santiago spolu s nejakým seňorom a jeho chlapmi.

– Všetko je vyložené? – opýtal sa de Ramondo syna.

– Áno otec, tu máš debny a tam je drevo, – vysvetľoval Zoltiago.

– Tvoj syn? – opýtal sa seňor ochodník.

– Ten starší, Zoltiago, – predstavoval ho otec.

– Teší ma! Som don Marco, veľkoobchodník, – odvetil seňor, pričom titul veľkoobchodník v jeho prevedení znamenalo pašerák. Ale to bolo v týchto končinách úplne jedno. Páni si podali ruky a ľudia dona Marca sa chopili tovaru, aby ho odniesli do veľkého skladu, ktorý bol mimo mesta Caracas. Potom prebehla aj druhá časť obchodu. Guvernér de Ramondo dostal štyri truhlice. Tri plné zlata a jednu so striebrom, ktoré boli bezodkladne presunuté na palubu. Keď bolo po obchode, don Marco pozval Santiaga a jeho staršieho syna ku sebe domov na večeru. Obaja súhlasili. No prv starý de Ramondo zanechal adresu pre Bernarda u dôstojníka lode. Keď sa mladý vrátil na loď, bolo už neskoré popoludnie. Vyjednávanie v sklade totiž trvalo dlhšie, ako predpokladal. Zanedlho sa malo stmievať a on sa musel rozhodnúť. Buď sa pridá k otcovi a bratovi, alebo pôjde na dohodnuté stretnutie s krásnou seňoritou. Výber však vôbec netrval dlho. Veď kto by túžil sedieť niekde na nudnej večeri s otcom a úplne neznámym chlapom a počúvať ich kecy o obchode. Bernardo si hodil na seba čistú košeľu, pekne sa učesal a vyrazil do mesta. Ešte predtým však nechal odkaz pre otca, keby sa tu objavil. V meste Caracas bola už tma a svetlo dávali jedine fakle, ktoré horeli na každom rohu ulice. Bernardo postával na mieste, kde sa poobede zrazil so seňoritou Isabell. Čakal už hodnú chvíľu, ale nikto neprichádzal.

– No nič, aspoň sa pôjdem navečerať, – uvažoval nahlas nad pozvánkou dona Marca.

– Nebodaj ste hladný, don Bernardo? – ozval sa hlas prichádzajúcej seňority.

Bernardo sa pousmial a Isabellu pobožkal na ruku, tak ako slušnosť a etiketa káže. Potom ju za ňu chytil a obaja sa pustili ulicou na prechádzku.

V tom istom čase sa v dome u dona Marca vo veľkom večeralo, pilo a vrelo diskutovalo. Páni Santiago a Marco rozoberali ďalšie obchody a ceny čierneho tovaru v TróPOCH. Zoltiago sa zatiaľ napchával chutným pečeným pávom a pozorne načúval. Chcel sa čo najviac priučiť otcovmu remeslu, aby raz mohol prevziať rodinný obchod.

– Naposledy bola najlepšia cena hodvábu na Havane, – komentoval Santiago.

– Sem hodváb nevozia. Indiáni ho vyrábajú kvalitnejší a ľudia ho chcú viac než ten náš zo Starého sveta.

– To máš pravdu.

– A ako je na tom ostrov Margarita? Darí sa osadníkom?

– Postupujú celkom dobre. Veď si aj sám videl, predali mi polovicu zásielky ebenu.

– Boh im žehnaj za ten príspevok! Vyzerá to, že guvernérov úrad bude mať strechu z nekvalitného materiálu, – zasmial sa don Marco a zdvihol svoj pohár na zdravie.

Páni si pripili a potom pokračovali v debatach, až napokon si hostiteľ spomenul aj na Santiagovho druhého syna, ktorý ešte stále nebol v dome. Vtedy do debaty vstúpil aj Zoltiago. Ten komentoval, že jeho brat zostal určite na lodi alebo natrafil na nejakú peknú slečnu, ktorej nevedel odolať.

– Nech sa zabáva, kým je mladý. Pripime si aj na jeho zdravie, – opäť podvihol pohár domáci.

Ako bolo vidieť, Zoltiago svojho brata poznal dobre a nemýlil sa. Bernardo bol skutočne v spoločnosti nádhernej señority. Ich prechádzka časom naberala na vážnosti, až jeden druhému neodolali. Aj keď to podľa etikety nebolo uznávané, Bernardo pobožkal Isabellu a ona jeho božk opätovala. Netrvalo dlho a tento mladý párik skočil v senníku jedného z okolitých domov. V tej dobe to bolo ideálne miesto na páchanie hriechu.

Vášnivé milovanie záletníka Bernarda a očarujúcej Isabell ubehlo veľmi rýchlo a obaja už len tak ležali v kope sena pritúlení tesne ku sebe. Sem-tam padol aj nejaký letný bozk, či pohladenie. Novovzniknutý párik si plánoval ďalšie stretnutie, keď romatickú chvíľu prerušili výstrely z diel. Bernardo sa v momente strhol. Vyskočil zo sena a pribehol k oknu senníka, z ktorého bolo vidieť do prístavu. Tri pirátske lode útočili na mesto. Dve fregaty, ako nočná stráž obraňujúce prístav, nemali šancu útoku zabrániť. Len ho pribrzdiť. Nič také nikto nečakal, keďže Caracas bola silná španielska bašta. A útočiť by bola blbosť. Bernardo sa začal obliekať.

– Kam chceš ísť? – opýtala sa nahá Isabell.

– Musím ísť do prístavu, máme tam loď! – odvetil Bernardo, pričom si už navliekal čižmy a prehadzoval si cez seba pás s mečom.

– Vrátiš sa ešte? – vyzvedala smutná seňorita, lebo jej nádherný večer sa práve končil.

– Pokúsim sa, krásavica moja, – pousmial sa Bernardo, pobozkal ju a cez okno senníka sa rozbehol do prístavu.

Za sebou zanechal krásnu Isabell, ležiacu v sene a nič netušiac, že po spoločnom milovaní zostalo viac než len krásne spomienky. Bernardo dobehol do prístavu v momente, keď sa tam objavili aj Santiago so Zoltiagom a donom Marcom.

– Čo sa tu deje? – vyzvedal starší z bratov.

– Ak som dobre videl, piráti útočia na mesto, – odvetil Bernardo.

– Nie hocijakí piráti. To je kapitán Skull, menší postrach okolia. Len nechápem, prečo si trúfol práve na Cracas, – komentoval don Marco.

Bratia počujúc meno tušili, že útok pirátov nie je náhoda. Pravdepodobne hľadali dokumenty, ktoré si prisvojil Zoltiago. Preto Bernardo dlhšie neváhal a otcovi prezradil pravdu, pričom Zoltiago dokladal listiny. Starý de Ramondo neveril vlastným očiam. Jeho synovia odhalili sprisahanie a dôkaz si vzali so sebou. Aká to hlúposť. Ohrozili nielen mesto, ale aj životy nevinných ľudí. Ale na hnev teraz nebolo miesta. Situácia sa musela neodkladne riešiť. Za niekoľko minút boli v prístave nastúpení aj vojaci z kasární pod velením miestneho generála Delgada.

– Señori, pridáte sa? – opýtal sa generál Santiago vediac, že proti pirátom bude potrebovať každú pomoc.

De Ramondo prikývol a don Marco tiež. Aby bol užitočný, vybral sa do mesta pre svojich mužov. Medzitým Bernardo skočil do vody a začal plávať k lodi svojho otca. Využil to, že Skull sa ešte stále zabával s fregatami. Kým ich úplne potopil, Bernardo už stál na mostíku lode.

– Dôstojník, pripravte delá!

– Rozkaz, pane!

Mladý de Ramondo zužitkoval to, že lode už bojovali a sú mierne oslabené. Počkal, až prídu bližšie. Piráti preplávali okolo a vtom spustil útok. Vystrelil dve série a zavesil sa na najviac poškodenú loď. Zvyšné dve pirátske plavidlá medzitým mierili priamo k mólu. Keď bol Skull dosť blízko, do boja sa zapojila aj pevnosť. Tá začala likvidovať ďalšiu z dvoch blížiacich sa lodí. K mólu sa dostala jedine vlajková loď. Piráti pomocou lán zavesených na sťažne preskakovali na pevninu a okamžite sa pustili do boja. Ich posádka sa v súbojoch dokázala vyrovnáť španielskym vojakom, takže výhra nebola jednoznačná ani z jednej strany. Zatiaľ, čo Španieli bránili mólo, sa de Ramondova loď dostávala stále bližšie k tej pirátskej.

– Nalodíme, pane? – opýtal sa dôstojník.

– Nemyslím si, že to bude nutné. Ešte dve série na prednú časť trupu a loď pôjde ku dnu.

– Rozkaz, pane!

Bernardov úsudok bol správny. Jeho muži zaznamenali obe stopercentné série výstrelov a koryto pirátskej lode bolo natoľko deravé, že loď začala klesať. Piráti z nej skákali von a plávali k mólu. Ale to bolo jedno. Buď sa utopia vo vode, alebo ich o niekoľko dní neskôr obesia na námestí, ak pehrajú. Keď Bernardo dokončil svoju prácu, dal obrátiť loď k pevnine. Počas plavby ešte vypomohol aj pevnosti a z druhej strany vpálil jednu sériu do pirátskej lode, čo bol zároveň posledný výstrel, keďže obchodné lode nemali so sebou veľa munície. A zatiaľ na móle Španieli aj za pomoci posíl v podobe chlapov dona Marca postupne preberali vládu nad situáciou.

Posledným klincom do rakvy pre pirátov bolo, keď sa de Ramondova posádka prelodila na Skullovu loď a odtiaľ postupne na pevnú zem, kde boli piráti nakoniec obklúčení a totálne zneškodnení. Smrťou posledného z nich v prístave zaznelo obrovské hurá. Marcovi ľudia sa okamžite a nenápadne stiahli. Hoci tentoraz pomohli, stále to boli pašeráci a nechceli byť veľmi na očiach. Vojaci sa zoraďovali a de Ramondova posádka sa vracala na svoju loď, pričom Santiago prikázal prisvojiť si aj loď kapitána Skulla ako bojovú korisť. Keď boli Španieli nastúpení, ich generál podišiel k Santiagovi de Ramondovi.

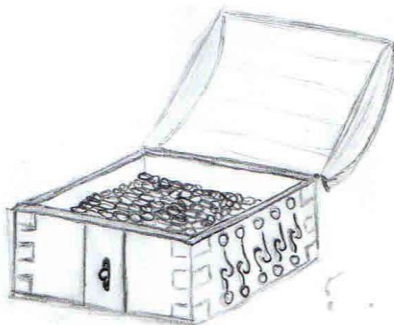
– Ďakujeme za pomoc, señor. Tento pirát nám už mesiace znepriemňuje život.

– A my vieme prečo, – vystúpil spoza otca mladý Bernardo.

Generál Delgado spozornel. Zoltiago pristúpil tiež a podával mu holandské listiny, potvrdzujúce spojenectvo medzi Holandskou korunou a pirátskym kapitánom Skullom. Generál Delgado mal v rukách dôkaz a tiež dôvod, aby Španieli začali vojenské ťaženie voči Holandským kolóniám v celých TróPOCH, a tak si upevnili nadvládu a Holandsko vymazali z tejto oblasti. Krátko po nočnom útoku sa vojaci pustili do odpratávania mŕtvol a špiny, ktorú po sebe zanechali piráti. Don Marco a aj Santiago usúdili, že bude lepšie, ak sa tentoraz rozlúčia skôr, predsa len, ani jeden z nich nechcel, aby sa generál vypytoval na ich obchodovanie. Santiago spolu so starším synom nastúpili na svoju loď a mladý Bernardo sa ujal velenia lode mŕtveho kapitána Skulla. A aj keď nerád, ale musel Caracas urýchlene opustiť.

Hoci bol Bernardo veľký záletník a rád obháňal ženy, táto, ktorú stretol v meste, mu počarovala. Túžil sa s ňou stretnúť zas a zas. Po smrti kapitána Skulla sa však pozdĺž pobrežia Dolnej zeme rozpútala vojna proti Holanďanom a ich spojencom Francúzom. Do bojov sa musel zapojiť aj generál Delgado a tam, kde bol on, musela za ním ísť aj jeho dcéra Isabell. Bernardo sa ju ešte v tom istom roku pokúšal nájsť, ale márne. Napokon to vzdal. Ibaže Isabell naňho nikdy nezabudla. V tú noc totiž otehotnela a porodila krásneho syna menom Francisco. Starý Delgado nedopustil hanbu rodiny. Zakázal

Isabell vyhľadať otca dieťaťa. Oficiálne tvrdil, že dcérin manžel umrel v tú noc pri obrane mesta a nijaké iné tvrdenie nemohlo existovať, kým bol nažive. Napokon sa on sám ujal výchovy vnuka. Lenže pravda skôr či neskôr vyjde najavo. Podarí sa teda stratenému synovi niekedy vrátiť späť k rodine de Dateb?

De Dateb

XVIII. kapitola: Admirál de Elias mladší

ed' sa Igor de Elias ujal najstaršieho z Alfonzových synov, spolu sa vrátili na ostrov Santa Quinere, kde bol Igor uznávaným admirálom a bol považovaný za človeka, ktorý dokázal potopiť korzárovu loď. Mladý Enriqo veľmi dobre poznal svoj pôvod, ale Igora bral ako svojho otca. Dokončil námornú akadémiu a zanedlho sa stal prvým dôstojníkom na Igorovej lodi Santissima Madre. Spoločnými silami bojovali proti pirátom v Trópoch, na pobrežiach Hornej a Dolnej zeme. Admirál de Elias vzbudzoval rešpekt nielen u pirátov, ale aj u lodí plaviacich sa pod vlajkou iného kráľovstva. Igor spolu s Enriqom sa práve vracali domov na ostrov Santa Quinere zo služobnej cesty, kde potápali pirátske lode. Po návrate seňorov vítali Igorova dcéra Sofia a Enriqova snúbenica Camilla. Život teda plynul deň po dni vo vyjazdených koľajach. Enriqo si už ani nespomenul na tú hroznú noc, kedy mu zabili otca a súrodencov, alebo na čokoľvek súvisiace s jeho minulosťou.

V ten večer návratu obaja sedeli pokojne v salóne svojho honosného domu a pokojne popíjali víno. Užívali si konečne oddych po dlhých týždňoch plavby na mori. Príjemnú atmosféru dotváral plameň kozuba, ktorý mierne osvetľoval miestnosť. Vtom do salónu vstúpila Camilla.

– Drahý, môžem?

– Pod' ďalej, moja milovaná, – odvetil Enriqo, pričom vystrel ruku smerom k nej.

Camilla sa pomalým krokom presunula k Enriqovi a posadila sa mu do lona. Obaja boli spokojní, že sú opäť spolu. Krátko po nej vošla aj Sofia. Tá sa posadila k otcovi a rodinka bola zas spolu. Chýbala len Igorova manželka Jimena, ktorá pred rokmi umrela. Ako tak páni popíjali víno, Enriqo nahlas premýšľal.

– Počuj Igor, čo budeme robiť zajtra?

– Neviem, budeme si užívať voľno? Ale predtým treba ešte odniesť hlásenia guvernérovi.

– Pôjdem s tebou, – odvetil Enriquo a odpil si z vína.
– Radšej by si mal dať do poriadku Santissimu a postarať sa o posádku.

– Aj to bude, času je teraz viac než dost’.

Na to sa páni pousmiali a nadýchli sa vzduchu voľna. Večer sa posunul a nasledovala noc. Enriquo a Camilla sa vzdialili do svojej izby. Sofia tiež išla spať a v salóne zostal len Igor, premýšľajúc nad všeličím. Napadli mu posledné dni v Španielsku, dni, kedy slúžil korzárovi a tiež aj dni jeho príchodu do Trópov. Spomienok bolo mnoho a pocity z nich veľmi zmiešané, až dojemné. Admirál de Elias sa spamätal až pri vychádzajúcom slnku. Hodiny na stene odbili šiestu ráno. Igor odložil prázdny pohár s vínom, rozhrabal pahrebu v kozube a potom sa presunul do kuchyne, aby pripravil raňajky. Bol to nezvyk, aby sa admirál vedel obracať za pecou, lenže toto dedičstvo mu zostalo ešte z čias, keď pracoval na ostrove Isla Fermalle v hostinci u dona Felliého. Vóna teplého a príjemného jedla zobudila ako prvého Enriqua, ktorý už týždne neraňajkoval nič poriadne.

– Vitaj synak, dobre si sa vyspal? – pýtal sa Igor, ktorý mal na sebe zásteru.

– Konečne Igor, už bolo na čase, že si začal variť. Zásteru ti pristane viac než uniforma, – odvetil Enriquo a sadal si k raňajkám.

– Vtipný ako vždy.

Po tomto komentári sa seňori potichu najedli a keď odbilo sedem hodín, obaja spoločne vyrazili do mesta. Chvíľu sa túlili po uličkách, aby videli, čo sa za tie týždne zmenilo a následne si to namierili do guvernérovej vily. Pred ňou stála osobná stráž. Lenže vidiac admirála a dôstojníka, len zasalutovala a bez slova pánov vpustila dnu. De Eliasovci vpochodovali do guvernérovej kancelárie. Ten po príchode svojich obľúbencov okamžite vstal spoza stola, aby ich privítal.

– Vitajte doma, chlapi, – podal im ruky.

Keď sa emócie upokojili, všetci traja si sadli za guvernérov stôl. Igor vytiahol zvitok papierov a podal ich de Camachovi. Ten zvitok rozbalil a začal listovať v papieroch.

– Kapitán Rob, kapitán Denver, pirát Jenaro... – šomral si nahlas.

Kým de Camacho listoval v hláseniach o potopených pirátoch, Igor s Enriqom sa len s úsmevom pozerali na seba. Boli hrdí na prácu, ktorá sa im podarila. Po niekoľkých minútach guvernér položil papiere na stôl.

– Výborne Igor, urobili ste poriadny kus práce.

– Ďakujem, Ilario, – odvetil s hrdosťou v hlase admirál de Elias.

– Aké máte ďalšie plány?

– Radi by sme dlhší čas zotrvali na ostrove a užili si rodinu.

– To, bohužiaľ, ešte nebude možné, – odvetil vážnym hlasom guvernér a zo zásuvky svojho stola podal Igorovi jeden dokument.

Igor sa ho chopil a začal čítať. Enriqovi tiež zmizol úsmev z tváre a čakal, čo povie Igor. Keď admirál dočítal, len hodil papier na stôl s otázkou:

– Kto je ten kapitán Cráneo?

– Nový pirát, ktorého si zvolili za vodcu na ostrove Queb le Mana, – odvetil Ilário.

– A nás sa to ako týka? Útočil na španielske lode?

– Zatiaľ nie. Úraduje len niekoľko desiatok dní. No musíme ho zastaviť!

– Nech sa o to postarajú ostatné koruny, – pridali sa do debaty aj Enriqo, ktorého nahnevalo, že im nedoprajú ani chvíľu oddychu.

– Ostatné koruny Cráneo nezaujímajú. Holanďania a Francúzi sú vo vojne s nami, s Portugalčanmi vrelo obchoduje a Angličania s ním podľa posledných správ uzavreli pakt o neútočení. Takže ten potkan bude likvidovať nás a ostatní sa budú s radosťou prizerať, ako je v Trópoch narušená naša suverenita.

– Nieкто iný by to nemohol vziať? – skúšal vyjednávať Igor de Elias.

– Páni, to nejde, kým by dorazil admirál Marqéz z Havany, prišli by sme o mnoho lodí a možno aj o naše kolónie. Jednoducho musíte zakročiť prv, než Cráneo začne oficiálne úradovať a verbovať ďalšie pirátske lode. Musíme ho zničiť už v zárodku.

Igor aj Enriqo na seba pozreli a povzdychli si. Byť najlepši malo svoju daň. Páni nemajú na výber, úlohu teda prijali. Koruna bola prednejšia ako oddych, hlavne, keď na sebe nosili jej uniformu.

Señori sa rozlúčili s guvernérom a opustili vilu. Vychádzajúc von bolo poznať na tvárach oboch veľké sklamanie. Nebolo spravodlivé, že niekto musí stále pracovať a iní sa len vyvalujú a nič nerobia.

– Je to neférové, – šomral Enriqo.

– Pokoj, zlikvidujeme ešte jedného a potom končíme s naháňaním pirátov na dlhú dobu a de Camacho to musí pochopiť!

Enriqo prikývol a upustil od svojho hnevu. Postavil sa k tomu ako profesionál. Len čo vyšli na ulicu, on sa rozbehol do prístavu, aby dal do poriadku Santissimu Madre a medzitým Igor išiel domov pre nejaké veci a tiež sa rozlúčil so señoritami. Kým admirál de Elias dorazil domov, jeho syn už vydával rozkazy v prístave. Chlapi z posádky doplňali zásoby na loď, no tentoraz toho nebolo veľa. Enriqo si veril, a preto sa na loď nakladal len pušný prach, jedlo a pitnú vodu na týždeň. Za hodinu bolo všetko pripravené a práve v tom momente do prístavu dorazil aj Igor s dvoma señoritami po bokoch. Enriqo, vidiac výraz svojej nevesty, nebol najradšej, že ju Igor priviedol. Camilla totiž neuznávala Enriqove výlety na more a hlavne nie teraz pred svadbou.

– Prečo si prišla? – pýtal sa jej dôstojník.

– Lebo som ťa chcela vidieť! Netešíš sa ?

– Som rád, ale rozlúčky nie sú moje obľúbené.

– Enriqo, len mi sľúb, že si dáš pozor. Do svadby máme už len niekoľko týždňov. Nechcem ťa stratiť.

– Je to naša posledná akcia pred svadbou. Sľubujem! – poznamenal odhodlane Enriqo a následne pobožkal svoju snúbenicu na rozlúčku.

Aj Igor sa rozlúčil s dcérou a obaja nastúpili ako poslední do člna. Za polhodinu sa Santissima Madre pohla smerom na východ k ostrovu Queb le Mana. Páni chceli mať problém čo najrýchlejšie z krku, a preto ani nebrali so sebou žiadnu výpomoc, Plavili sa priamo k nepriateľovi. Admirál nemal žiadny plán, iba zabiť osobu, ktorá im znepriemňuje oddych. Plavba mala trvať zhruba tri dni. Ako prvý stál na mostiku Enriqo a Igor medzitým oddychoval vo svojej kajute. Keď sa zotmelo, na palube zostalo len niekoľko mužov dohliadajúcich na plachty a laná, ktoré ich spevňovali. Okolo

polnoci stál dôstojník Enriqo de Elias opretý o zábradlie mostíka a pozoroval okolie. Netrvalo dlho a pridala sa k nemu aj Igor.

– Tak čo, aká je tu situácia?

– More je pokojné a ani na palube sa nič nedeje. Ty si si oddýchol?

– Celkom aj áno. Teraz je rad na tebe. Bež!

– Nie som unavený, chcem to mať čo najrýchlejšie z krku.

– Chápem ťa, aj ja by som už bol rád doma. Ale tým, že sa nevyspiš, nebudeme tam skôr, – povzdychol si Igor a ďalej už aj on len mlčky pozoroval more.

V takomto nudnom duchu ubehli aj nasledujúce dni, až noc tesne pred príchodom na Queb le Mana bol každý člen posádky v plnej pohotovosti. Kanóny boli nabité a muškety pripravené. Okolo ostrova sa totiž plavilo neuveriteľne veľa pirátskych lodí. A hlavne teraz, keď mali svojho vodcu, už nebojoval každý sám za seba, ale boli súdržní. A keďže bolo ťažké zjednotiť pirátov, svedčilo to o Cráneových schopnostiach. Santissima Madre sa približovala čoraz viac. Až napokon ráno pri svitaní zahliadli prvú pirátsku loď.

– Igor, nepriateľ na obzore! – hlásil Enriqo v jeho kajute.

Igor sa postavil spoza stola, prehodil si pás s mečom cez seba a vybehol na mostík.

– Kde je?

– Severovýchodne, jeden galleon, – odvetil Enriqo, podávajúc ďalekohľad admirálovi.

Admirál de Elias si loď dôkladne prezrel. Bol to obyčajný galleon s tridsiatimi delami, ktorý sa Santissime nemohol rovnať. To dobre vedel aj oponent, a preto jeho kapitán loď radšej obrátil. Ako bolo vidieť, piráti z Queb le Mana predsa len neboli takí súdržní. Každý z nich si cenil viac život a loď, ako sa obetovať pre druhého. Postupne Santissima stretávala ďalšie lode, ktoré sa jej podobne ako galleon vyhýbali. Keď nebol na mori Cráneo, nespolupracovali. Jeden člen posádky ale pre istotu stále kontroloval zadnú časť, či sa ich náhodou nesnažia obkľúčiť. Lenže nikoho nebolo vidieť. Vzduch bol čistý. Loď admirála de Eliasa sa dostala až úplne k zátok. Tu už bola situácia trochu iná. Lode kotviace navôkol hneď vystrčili kanóny a v prípade, že by Santissima zaútočila, mohli

sa brániť a zlikvidovať ju. No španielska vojnová loď nedala ani len náznak útoku, a preto bola vpustená až k miestu zakotvenia. Piráti hoci žili po svojom, dodržiavali svoj kódex. Kto im dal pokoj, tomu ani oni neublížili. Zo Santissimi Madre sa spustil čln a jej admirál spolu s dôstojníkom vyrazili na pobrežie.

Keď dosiahli pevninu, prestali byť admirálom, dôstojníkom, Španielom alebo hocikým iným. Kto vstúpi na ostrov Queb le Mana, či iný pirátsky ostrov, stane sa obyčajným človekom. Señori vošli priamo do dedinky pirátov uprostred ostrova. V strede sa Igor zastavil a nahlas vykrikol.

– Hľadáť kapitána Cránea!

Lenže nikto sa neozýval. Keď neprichádzala odpoveď, Igor svoju vetu zopakoval znovu a znovu, až kým k nemu nepristúpil jeden z pirátov.

– Ty si Cráneo?

– Nie, vodca je na mori. Prečo ho hľadáte?

– Chceme ho vyzvať na súboj!

Tým by bolo všetko vyriešené, lebo pirátom by trvalo dlho zvoliť si nového vodcu, čo ich zjednotí.

– Ak je to neodkladné, môžem ti poslužiť aj ja, – ozval sa ďalší zo zloduchov, ktorý by bol veľmi rád prepichol admirála v súboji.

– Možno inokedy. – odvetil Igor a spolu s Enriqom sa zvrtili a dedinu opustili.

Za niekoľko minút sa Santissima Madre znovu pohla a vyplávala zo zátoky Queb le Mana. Lenže ďaleko nešla. Admirál prikázal vytiahnuť plachty a čakať. Ani Igor, ani Enriqo nemali chuť naháňať toho potkana po celých Trópoch, keď vedeli, že sa vráti na ostrov. Señori mali dobré tušenie. Za necelých desať hodín sa fregata kapitána Cránea objavila na obzore.

– Počkáme, až príde bližšie alebo mu pôjdeme naproti? – opýtal sa s úsmevom Enriqo.

– Pôjdeme mu naproti. Ešte by sa nás možno zľakol a ušiel by, – odvetil Igor a prikázal spustiť plachty.

Santissima Madre sa pohla vred. Ostrov sa postupne vzdŕaľoval a Cráneo približoval.

- Ide to pomaly Igor, nepozveme ho bližšie?
- Prečo nie? – zasmial sa admirál a kývol rukou.

Posádka pripravila do čela lode jeden kanón a namiesto guli ho naplnila kľincami. Keď to bolo pripravené, dôstojník dal príkaz na výstrel. Z kanóna vyleteli kľince priamo do Cráneovej lode. Strela síce neurobila veľké škody, ale ako provokácia to zabralo. Fregata okamžite zvýšila rýchlosť a chcela Španielov prepadnúť. Kým sa piráti približovali, Santissima Madre ešte niekoľkokrát zopakovala svoj kusok. Na Cráneovej lodi bolo stále viac pirátov s kľincami v sebe a aj plachty začali byť dieravé. A čo bolo najdôležitejšie, protivník bol od zúrivosti už červený a myslel len na to, ako Španielov zabiť. Zrazu boli lode na slušný dostrel.

- Ľavobok, páľ! – zahlásil admirál.

Santissima zaznamenala plný zásah, kým Cráneova loď ani nestihla reagovať, lebo jej posádka sa už nesústredila. Toto sa zopakovalo ešte dvakrát, až napokon nastal čas na nalodenie. Španieli preskakovali na pirátsku fregatu.

- Enriqo, paluba a podpalubie sú tvoje!
- Rozkaz, admirál! – odvetil a vrhol sa do boja.

Igor sa medzitým s hŕstkou chlapov pokúšal dobyť kapitánsky mostík, kde sa nachádzal aj sám Cráneo. Ubehlo niekoľko minút a admirál prerazil barikády. Medzitým už Enriqo bojoval v podpalubí a nemal ďaleko od výhry. Igor de Elias sa dostavil na mostík. Keď padli aj poslední kapitánovi ochrancovia, aj sám Cráneo sa musel zapojiť do boja. Ujal sa ho osobne admirál de Elias. Keďže aj pirátsky kapitán bol bývalý vojak, vedel narábať s mečom. Igor nemal vôbec ľahkú úlohu. Zanedlho ho pirát dostal do úzkych. Nasledovala otočka, dva útoky na telo, jeden na hlavu a admirál de Elias sa neubránil a padol. Cráneo sa práve chystal admirála doraziť keď sa na mostíku objavil aj Enriqo.

- Zadrž! Teraz idem ja!

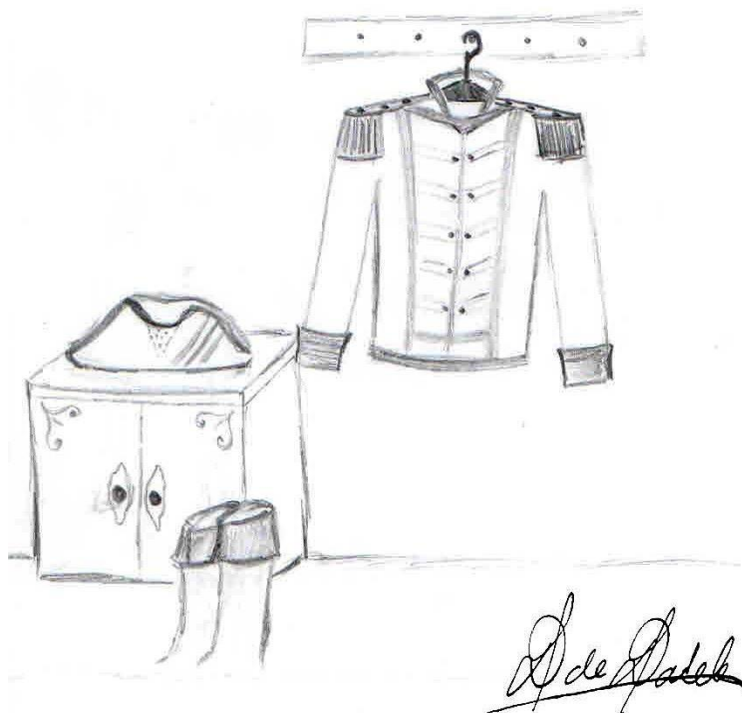
Cráneo pozrel na mladého dôstojníka a pomyslel si, že najprv zabije jeho a potom dokončí aj admirála. Hoci by bolo jednoduchšie pustiť na piráta celú prítomnú španielsku posádku, no česť bola česť a keby kapitán vyhral, mal by nárok na útek. Cráneo však nepočítal s tým, že sa jedná o korzárovho syna. Enriqo bojoval ako lev,

dokonca niekedy aj nad svoje možnosti a schopnosti. Pirát sa len nestihal diviť, ako ho jeden mladý dôstojník môže pripraviť o všetko. Útok na telo, výpad, útok zľava, sprava, otočka a kop priamo do hrude piráta. Cráneo spadol na zem a vtedy Enriquo ustúpil. Nasledovala Igorova odveta. Kapitán sa postavil a pustil sa do Igora. Ten si už tentoraz dal pozor a nepustil ho do výhody. O minútu kapitán Cráneo padol opäť na zem, no teraz už mŕtvy. Igor odložil svoj meč, poďakoval Enriqovi a ako prvý opustil palubu. Potom mladý dôstojník vydal následne rozkazy. Tie zneli potopiť fregatu aj spolu s nákladom. Santissima Madre opäť zvíťazila a obrátila sa domov. A kým Cráneoova loď mierila ku dnu, ostatní piráti sa len prizerali. Možno nestihli alebo nechceli zakročiť. Lenže to sa už nikdy nedozvieme.

O tri dni neskôr v prístave ostrova Santa Quinere zakotvila Santissima Madre. Na móle seňorov vítal osobne guvernér de Camacho. Lenže na pevninu vystúpil len dôstojník Enriquo de Elias. Bez slova prišiel ku guvernérovi a podal mu papier s hlásením. De Camacho ho preštudoval, pousmial sa a prehovoril:

– Dobrá práca. Oddnes máte oficiálne voľno.

Hneď ako guvernér odišiel, Enriqua víтали seňority Camilla a Sofia. Camilla sa mu okamžite vrhla okolo krku, ale Sofia taká šťastná nebola. Bála sa totiž o svojho otca, ktorý ešte stále nebol na pevnine. Enriquo ju však upokojil, že sa ešte zdržal v kajute a niečo píše do lodného denníka. To, čo písal Igor, bola jeho oficiálna rezignácia. Prehra s Cráneom mu otvorila oči, že už nie je najmladší a je načasť sa stiahnuť. Svoje dekréty prenechal svojmu synovi Enriqovi, ktorý sa tak stal novým španielskym admirálom na Grandských ostrovoch. Po tejto udalosti nasledovala svadba snúbencov a život sa celkovo upokojil. Enriquo ako mladý ženatý admirál už nechodil na dlhé výpravy, a preto sa plavil len po okolí a mohol si užívať novomanželský život. Ale ako to už videli aj v minulosti, pokojný život nie je večný, a to hlavne nie, ak je niekto de Dateb a de la Fern nablízku.

IV

*Návrat Grandškého
korzára
(1613)*

XIX. kapitola: Obnovenie prísahy

ísal sa rok 1613. Od smrti Grandského korzára uplynulo šesťnásť rokov a veľa sa toho za tú dobu zmenilo. Vláda v TróPOCH sa vrátila kráľovstvám, šľachte a kolonizátorom. Jednoduchý ľud bol opäť utláčaný a zostal bez svojho hrdinu. Synovia korzára stále vyrastali v domnienke, že v ten večer nikto viac neprežil. Okrem toho im ich vychovávatelia dali pekný nový život, aby tak zabudli na zlé spomienky zo straty rodičov. Chlapci boli teraz už dospelí a každý sa venoval svojej profesii v službách koruny alebo i mimo nej. Najstarší zo synov Enriqo José de Elias, vychovávaný na Santa Quinere, pracoval a stal sa admirálom. Život zasvätil boju proti pirátom, ako to robil aj jeho predchodca. Len o niečo ďalej, na susednom ostrove Isla Fermalle, vyrastal mladík Armando Dante Santos. Mladý vojak a syn tamojšieho generála Estebana Santosa, tiež lojálny španielskej korune. Po smrti otca a vďaka nedostatku kompetentných dostal miesto generála na ostrove. Na portugalskom Pentos la Ferma žil ďalší z bratov, menovite don Bernardo Felipe de Ramondo, ktorého vychoval guvernér ako pravého šľachtica. Tento mladík vyrastal spolu s guvernérovým pravým synom Zoltiagom. Západne od ostrova, v anglickej kolónii Royal Pearl, vyrastal Tobias Lorenzo de Dateb. Bol vychovávaný strýkom Nortonom, značnú časť detstva prežil v Anglicku a dospelosť trávil na vodách v TróPOCH. Prevzal otcove admirálske dekréty a velil lodi menom Victory. Hoci títo chlapci žili blízko seba, navzájom sa nespoznali a ak aj mali tú česť sa stretnúť, nik v tom druhom nehľadal brata. Na záver sa presunieme na indiánsku Tanzaneu, kde žil posledný z bratov Domeniqo a jeho vychovávateľ Carlos Diego Santos. Pred šesťnástimi rokmi sa v blízkosti ostrove usadila aj hŕstka námorníkov, ktorí v mieri nažívali s domácimi. To miesto sa volalo Zarbany. Súostrovie, kde stále kotvila ukrytá a najhľadanejšia loď v TróPOCH. Mladý Domeniqo, hoc ťažko, no našiel tu svoj pokoj a dokonca sa zamiloval do krásky menom Luna. Ich životy boli spojené a láska obdarovaná plodom. Dcérou menom Luna Andrea de Dateb. Lenže krásny život sa razom

zmenil opäť na peklo, keď pred nedávnym Tanzaneu zasiahla epidémia. Milovaná manželka Luna ochorela a zomrela. Strata sprevádzaná tou obrovskou bolesťou a beznádejou ho vrátila do zatrpknutia, s ktorým prišiel na ostrov. Bolesť mu pripomenula všetko zlé z detstva, na čo sa mu čiastočne podarilo zabudnúť.

Bolo jedno letné ráno roku 1613. Carlos Santos, domácimi nazvaný Kalty a miestny šaman Shizhe sa práve vracali z týždňovej cesty, na akú chodievali raz do mesiaca. Domeniqo v čiernom šate stál na pobreží a čakal na blížiacu sa kanoe. Roky z neho urobili poriadneho chlapa. Nosil nakrátko ostrihané vlasy a tvár mal od smrti manželky zarastenú.

– Prečo nie si so svojou dcérou? – pristúpili k nemu priatelia Martin a Šachba.

– Čakám na tvojho otca. Musím sa ho niečo dôležité opýtať, – odvetil rázne de Dateb.

– Môžeme tu počkať s tebou? – spýtal sa Martin, ktorý mal v hlase rovnaký smútok.

I jeho postihla strata počas hrozivej epidémie. Mama Lumibe to neprežila. Domeniqo prikývol a naďalej sa uprene pozeral na more. Kanoe sa o niekoľko minút objavili na obzore a dostali sa na pevninu.

– Aké milé prevkapanie, – pousmial sa vystupujúci Kalty.

– Musíme sa porozprávať, – odvetil stroho Domeniqo a okamžite si ho vzal bokom od Indiánov.

Kalty videl, že to bude niečo vážne a zotrel si úsmev z tváre. Síce de Dateb po strate milovanej nebol vo svojej koži, toto vyzeralo horšie.

– Počúvam ťa.

– Nikdy si o tom nehovoril, a tak sa pýtam teraz. Ako? Ako prekonal môj otec tú bolesť. Ako dokázal žiť ďalej, keď stratil zmysel života.

– Mal predsa vás, tak ako ty máš svoju dcéru.

– To mám, ale spomínam si, že raz ten výraz z jeho pohľadu vymizol. Nahradilo ho niečo iné.

Kalty na chvíľu akoby zaváhal. Žeby nastal čas na pravdu? Bude toto chvíľa znovuzrodenia? Následne poslal Indiánov do dediny a pozrel

sa opäť na Domeniqua, ale Martina a Šachbu nepustil. Chcel, aby to počuli aj oni. Od malička boli jeden tím. Partia, ktorá si verila a držala spolu. Naposledy sa teda nadýchol a spustil.

– Povieť ti to, ale ty mi prv povedz, kto si.

– To je aká otázka? Som predsa Domeniqo.

– Celým menom?

– Domeniqo Dateb.

– Si don Domeniqo Pablo de Dateb, si synom Andrey Elizabeth Norton a Alfonza Sancheza Blanca de Dateb, španielskeho grófa a anglického admirála.

– Áno, to som.

– Jeden muž sa pred rokmi rozhodol zničiť tvojho otca, ten ušiel sem do Trópov, oženil sa s tvojou matkou a mali spolu päť synov.

– Áno, moji bratia, ktorí tiež umreli.

– To bola pravda len do dnešného dňa, – odvetil Kalty.

– Ako to myslíš?!

– Zomreli ako de Datebovia, aby sa mohli narodiť znovu a žiť iný život. Bola to cena, ktorá vás udržala pri živote. Rod de Dateb je stále prenasledovaný Španielmi, tak ako synovia kapitána Hongua jeho vrahom.

– Zadrž, ty mi chceš povedať, že tie príbehy, ktoré sme počúvali o tom hrdinovi, o Grandskom korzárovi, sú pravdivé? – pridala sa Martin.

– Áno kapitán Hongua, známy ako Grandský korzár existoval a ja som bol jeho prvý dôstojník.

– A čo sa stalo s mojimi bratmi? Pokračuj! – nervózne túpol Domeniqo.

– Hneď po najväčšej akcii korzára sa v našom tíme objavil zradca. Bol to muž, ktorý zničil Alfonzovi celý život. Na vlastné oči som videl, ako ho zabil, ale pomstiť som ho nestihol. Prisahal smrť všetkým Datebom, a tak sme vás rozdelili a ukryli. Prisahali sme, že kým je vrah nažive, vás nikdy neohrozí. Od tej doby sme sa nevideli a každý žije nový život.

– Je ten muž nažive?

– Pravdepodobne áno. Časťou prisahy bolo, že ak jeden z nás tvojho otca pomstí, opäť sa zjednotíme. Dodnes ma však nik nevyhľadal, takže smrť korzára na svoju pomstu ešte len čaká.

– Prečo si mi o tom nepovedal skôr?

– Popravde som to chcel urobiť, no ty si svoj život spojil s Lunou a nebolo by správne brať ti tvoje šťastie. Tak sa korzár nerodí.

– Rozumiem. A čo teraz, po strate Luny? Nadišiel ten čas? – pýtal sa Domeniqo.

– To mi povedz ty. Si pripravený povstať z nešťastia a smútku, aby si navrátil hrdinu, ktorého ľud pred šesťástimi rokmi stratil? – položil zásadnú otázku.

– Počkaj Domeniqo, čo chceš urobiť?

– Presne to, čo povedal Kalty! Ak je to dedičstvo po otcovi, je to moja povinnosť! A ak to uhasí tú bolesť v srdci ako aj jemu, prijímam to.

Kalty, vidiac zaniehanie v Domeniqových očiach, prikývol. Chlapec bol pripravený, presne tak, ako vtedy Alfonzo.

– Takže tvoja cesta sa začína, Domeniqo! No sám na ňu nevkráš. Slúžil som prvému korzárovi a budem slúžiť aj tebe, – pousmial sa Kalty.

– A ty Martin?

– Už som myslel, že si na mňa zabudol. Takéto dobrodružstvo by som si nemohol nechať ujsť, – odvetil Martin.

– Zíde sa vám jeden muž navyše? – pridala sa náčelníkov syn Šachba, ktorý bol tiež dobrým priateľom chlapcov.

Páni si podali ruky a nová skupina bola na svete.

Domeniqo, ktorého na ostrove držali len bolestivé spomienky, sa okamžite chcel vydať na cestu. Mal toho na pláne veľa. Pomstiť rodičov, nájsť bratov a pokračovať v otcovom poslanstve. No Kalty ho zdržal.

– Dnes ešte nie. Večer ťa čaká niečo dôležité, prvá úloha.

Dopovedal a odišiel do dediny za náčelníkom Zandalom, hlavou celého kmeňa. Domeniqo s Martinom a Šachbom sa ponáhľali za ním. Všetci traja po návrate do dediny začali baliť svoje veci. Keď sa zotmelo, domáci sa zhromaždili okolo ohňa, akoby čakali na nejakú

veľkú udalosť. To mladí ešte nevideli a pritom tu strávili mnoho rokov. Do Domeniqovej chalupy vošiel Kalty. V rukách niesol nejaké oblečenie.

– Tieto šaty patrili tvojmu otcovi, obleč si ich a príď za nami von. Boli to Alfonzove čierne nohavice, košeľa a čižmy. Po niekoľkých minútach sa všetky oči upriamili na Domeniqovu chalupu. Vychádzal z nej úplne nový človek. Muž zahalený v čiernom, presne ako pred šesnástimi rokmi. Domeniq vyzeral presne ako jeho otec. Indiáni mu vytvorili cestičku, pomocou ktorej sa dostal až k ohňu a pokľakol. Náčelník Zandanal rozťahal tú samú starú kožu a začal čítať:

- Raz príde muž, narodený pod súmrakom. Pripláva spoza morí a jeho loď oheň bude chlúť. Jeho moc zrodí sa z nešťastia a smútku, no ľuďom prinesie len spravodlivosť a radosť. A keď sa mesiac niekoľkokrát naplní, bude na mori najmocnejší. Stane sa pánom morí a navráti im rovnováhu, keď sa ho budú báť všetci bohátí a krutí. Bude to muž zahalený v čiernom. Kráľ nikoho, v mene spravodlivosti a slobody.

Po dočítaní zložil pergamen a pokračoval:

– Na základe proroctva vysloveného Taramtubakom, tvoj predchodca Hongua zasvätil svoj život slobode a spravodlivosti. Ty si sa teraz rozhodol pokračovať v ceste. Pamätaj, poslanie, ktoré ponesieš na svojich pleciach, bude vyžadovať veľké obety, ale zanechá po sebe ešte väčšie skutky. Preto sa ťa pýtam, Domeniqo, si ochotný prijať cestu proroctva šamana Taramtubaka?

– Áno, som, – odvetil bez váhania Domeniqo.

– Tak budiš! – odvetil Zandanal.

Náčelník Zandanal sklonil hlavu a Kalty vystúpil z jeho tieňa.

– Muž v čiernom! Hľa, tu sú dekréty tvojej moci. Meč kráľa Honguu ukovaný našimi predkami. Povedie ťa tvojou cestou a nikdy nedovolí, aby si prehral.

Domeniqo sa ho chopil. Bol to pocit, aký ešte nezažil. Akoby držal neskutočnú moc v rukách a zároveň v ňom cítil prítomnosť otca.

– Odovzdávam ti šatku, ktorou si zakryješ tvár. Lebo spravodlivosť ju tiež nemá. A napokon plášť, ktorý ťa zahalí do

večného tieňa. Z neho vystúpiš a v ňom sa stratiš, keď bude spravodlivosť vykonaná.

Domeniqo si svoje dekréty nasadil, no ešte zostávalo jedno. V smútku a bolesti musel umrieť Domeniqo de Dateb, aby sa mohol narodiť niekto nový. Hrdina ľudu.

– Nech bohovia sprevádzajú tvoju cestu, náš kráľ Damtaqua! – vykrikol náčelník a ostatní naokolo začali jasť.

Napokon sa mu všetci uklonili. A aký je pôvod mena Damtaqua? Je to domorodý názov pre Royal Pearl. Tu sa to všetko pre tohto muža začalo. Tu prišiel o matku, o domov a o možnosť na normálny život. Takto sa zrodil druhý Grandský korzár.

Na druhý deň ráno sa páni stretli pri ešte rozpálenom ohnisku. Celé okolie odpočívalo kvôli nočnej oslave. Na Domeniqa čakali Kalty, Martin a aj náčelníkov syn Šachba, ktorý dostal od otca nielen povolenie, ale aj úlohu pomáhať novému korzárovi. V priebehu minúty sa dostavil očakávaný muž zahalený už v čiernom. Nebral si so sebou skoro žiadne veci, len na rukách držal svoju dcérku Lunu.

– Neblázni, kam ju berieš? – pýtal sa Martin.

– Odchádzam a začínam nový život, ale ona doňho bude rozhodne patriť stále.

– A myslíš si, že to je dobrý nápad? Ohrozovať ju, kým ty sám budeš riskovať život? – oponoval mu Kalty.

– Ani môj otec ma nenechal len tak osamote a ja to tiež neurobím. Beriem si ju, či sa vám to páči, alebo nie, – odvetil Domeniqo.

Bolo očividné, že ho od toho rozhodnutia neodhovoria, a tak sa bez ďalších okolkov vydali na pláž, kde ich čakali pripravené kanoe.

– Kde ideme teraz? – vyzvedal Martin.

– Vyčkaj si a vesluj. Trpezlivosť je výsada, ktorou dokážeš ohromné veci, – poučoval už počas veslovania Kalty.

Páni zabrali. Veslovali celý deň aj noc. Až za svitania Martin zazrel ostrovy, o ktorých doteraz len počul. Páni naposledy pridali do tempa. Doplavili sa medzi súostrovia Zarbandy. Keď vystúpili na jeden zo

skalnatých ostrovčekov, Domeniqo spozornel a všimol si obrovskú loď uprostred.

– To je...?

– Áno, je to ona. Andrea Elizabeth, najsilnejšia loď v Trópoch a korzárova pýcha. Celé tie roky sme sa o ňu starali a vylepšovali ju, ak by sa mal raz korzár vrátiť.

– Starali? – opýtal sa Domeniqo, počujúc množné číslo.

Kalty prikývol a zahvízdal. Na ostatných ostrovčekoch sa začali objavovať ľudia. Bola to posádka starého korzára a niekoľko mladých chlapcov, narodených už tu. Štvorica seňorov sa následne presunula na loď. V momente, keď na palubu vstúpil nový kapitán Damaqua, prítomná posádka sa pustila na kolená a sklonila hlavu.

– Čo to robia? – opýtal sa nechápavo Martin.

– Boli to verní služobníci prvého korzára, bojovníci za spravodlivosť. Muži, čo obetovali všetko. Teraz sa ich kapitán vrátil a oni sú ochotní mu slúžiť aj naďalej a obetovať za neho život, – vysvetlil mu otec.

Domeniqo medzitým prešiel cez palubu až ku kapitánovej kajute a vošiel dovnútra. Námorníci z ostatných ostrovov sa pomaly začali zhromažďovať na lodi. Kalty sa poobzeral a zhlboka nadýchol. Cítil vo vzduchu novú krv a očakávaný návrat na more. Posádka sa zoradila pred bývalého dôstojníka Santosa. Vtom Domeniqo vyšiel z kajuty. Posádka mala na moment pocit, že vidia kapitána Honguu, tá podoba bola neskutočná.

– Kalty, je všetko pripravené na vyplávanie?

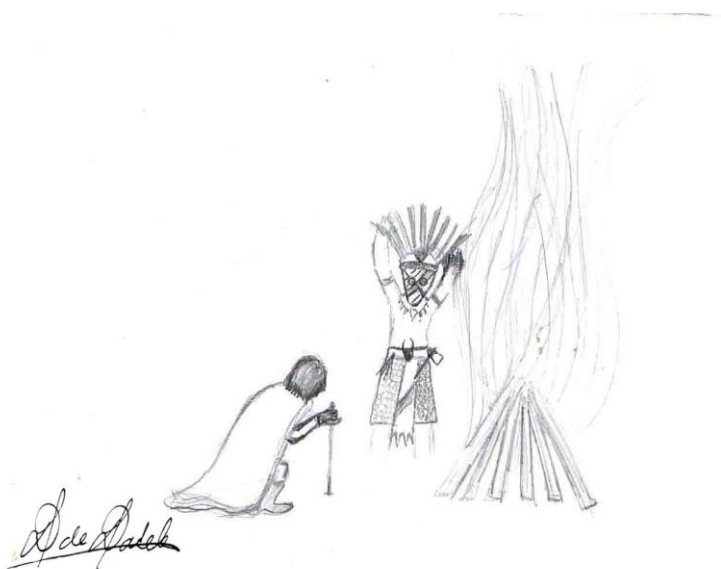
– Hneď, pane! – odvetil s úsmevom na tvári a začal vydávať rozkazy posádke.

Tá sa s radosťou dala do práce a Andrea Elizabeth sa rozhybala zo svojho odpočinku.

– Aké sú rozkazy, pán kapitán?

– Pomstiť otca, nájsť bratov a pokračovať tam, kde sa pred rokmi prestalo, – odvetil nový korzár už z mostíka.

Plachty sa postupne naplňali vzduchom a loď naberala na rýchlosti. Grandský korzár sa teda vydal na cestu späť, aby priniesol ľudom radosť a spravodlivosť. De la Fern tras sa!

XX. kapitola: Nová posádka

Andrea Elizabeth je späť. Loď Grandského korzára znovu brázdila moria Trópov. Ibaže na mostíku už nestál Hongua, ale jeho následník Damaqua. Jeho prvým cieľom bol pirátsky ostrov Quebe le Mana. Bolo to najlepšie miesto pre získanie informácií na naverbovanie nových námorníkov a hlavne to bolo miesto, odkiaľ sa najrýchlejšie rozkrikuje, že korzár je späť.

Po dvojdnovej plavbe korzárova loď preplávala južne okolo ostrova Santa Quinere. Domeniqo sedel v kajute a hral sa so svojou dcérkou. Pokojnú chvíľu narušil Martin, ktorý vtrhol bez klopania. Tento dobrý zvyk mal asi po otcovi, ktorý to robieval podobne.

– Loď na obzore!

Domeniqo položil Lunu späť do kolísky, vzal si klobúk, šatku, plášť a ponáhlal sa na mostík.

– Čo sa deje, Kalty?

– Loď na obzore, španielsky galleon.

– Zaútočime? – opýtal sa Domeniqo.

– Je to len na tebe, ty si kapitán, – odvetil pokojným hlasom Kalty.

– Zaútočil by môj otec?

– Je to vojenský galleon pod kráľovskou vlajkou. V týchto miestach a bez eskorty nemá čo robiť. Určite je za tým niečo nekalé. Čiže áno, Alfonzo by zaútočil. Ale teraz si korzárom ty, rozhodnutie je na tebe.

Domeniqo si pohladil briadku cez šatku a po krátkom uvažovaní zavelil.

– Ideme! Oprášime delá!

Námorníci sa hneď do toho pustili. Martin medzitým dostal za úlohu pripraviť loď na paľbu a Šachba zostal aj naďalej pri kormidle. Kalty vytiahol z vrečka starú roztrhanú šatku a previazal si ju cez tvár. Podobnú vec spravili aj ostatní námorníci, pretože na mori boli piráti obávaného korzára, ale na pevnine obyčajní námorníci a nikto z nich nemal chuť odvisnúť. Všetko bolo razom pripravené a Andrea

Elizabeth sa nebezpečne približovala ku galleonu. Mladý korzár Damtaqua nervózne postával na mostíku a čakal na svoj prvý boj na mori. Teraz mohol otestovať v praxi všetko to, čo ho dlhé roky učil jeho mentor.

– Sme na dostrel, pán kapitán, – zahlásil už spomenutý Kalty.

– Tak páľ!!! – vykrikol korzár.

No galleon vystrelil prvý, posádka bola predsa už len dlhšiu dobu mimo cviku. Našťastie Kalty zareagoval pohotovo, odstrčil Šachbu a strhol kormidlo. Zásah bol minimálny a kovaný trup odolal.

– Domeniko, ešte raz! – povzbudzoval ho Kalty.

Ten rozkaz zopakoval. Po ťažkom začiatku sa posádka Andrey Elizabeth prebrala. Kalty dopomohol svojím kormidlovaním a loď viedol priamo na galleon. Medzitým ešte zaznelo niekoľko výstrellov. Šachba dal zatiaľ pripraviť háky.

– Kalty? Podľa teba, už môžeme? – uistoval sa v rozhodnutiach mladý korzár.

Dôstojník sebaisto prikývol a Damtaqua dal rozkaz na nalodenie. Posádka popreskakovala na protivníkovu palubu. Starí námorníci mali tentoraz navrch. Boli to skúsení morskí vlci, ktorí toho mali už odbojovaného dost. Španieli sa snažili brániť. Až neskôr sa na lodi objavil on, sám nový, ľudom nazvaný Grandský korzár s mečom v ruke. Tí starší si ho ešte pamätali naživo a tí mladší len z príbehov, ale každý ho mohol hneď spoznať osobne. Muži v uniformách sa začali postupne vzdávať. Nikto si s ním nechcel skrížiť zbrane. Aj po rokoch mal totiž rešpekt. Boj zbízka netrval dlho. Krátko po ňom korzár kývol rukou a jeho muži mu hneď priviedli kapitána a dvoch dôstojníkov.

– Panebože, je to skutočne on! – zaznelo zdesene z úst Španiela.

– Pán kapitán, – pozdravil ho.

– To nie je možné, veď vy ste už šesťnásť rokov mŕtvy!

– Bol som, ale vrátil som sa priamo z pekla dokončiť to, čo som kedysi začal, – dohovoricel a otočil sa im chrbtom.

Tu sa velenia ujal Kalty. Kapitán sa bránil, že to tak nenechá, až ich všetkých dá obesiť. Dôstojník však ani chvíľu neváhal, vrazil kapitánovi a ten odpadol. Potom posádka spravila všetko tak ako obvykle. Náklad bol preložený na Andreu Elizabeth. Posádka dostala

ako vždy na výber. Mohli zahodiť uniformu a meno a stať sa ďalšími tieňmi na palube korzára, ktorí konajú v mene slobody a spravodlivosti. Samozrejme, takých sa našlo dosť. Tí ostatní boli posadení do člnov. Lenže tentoraz korzár urobil výnimku, nedal do neho navítať diery, lebo chcel, aby každý vedel, že je späť. Po vykonaných aktivitách Kalty podmínoval galleon a poslal ho ku dnu. Damtaqua mal za sebou svoju premiéru a korzár bol oficiálne späť.

Po ďalších dňoch plavby sa Andrea Elizabeth doplavila ku brehom ostrova Queb le Mana. Domeniqo si tu síce dal dole šatku z tváre, ale čierne oblečenie si nechal. Mnohí tunajší by asi reagovali podráždene, keďže ich lode v minulosti korzár potopil. Vo večerných hodinách Martin prezval službu na palube a Domeniqo spolu s Kaltym a Šachbom vyšli na pevninu.

– Veľa sa tu toho nezmenilo, – skomentoval Kalty vidiac prístav. Mladí páni sa pousmiali, poobzerali sa a jednou rukou sa držali svojich mečov, pretože tu mohol byť nepriateľom každý. Trojica sa rýchlym krokom pustila do dediny. O pár minút už stáli pred hostincom, čo bola najväčšia budova v širšom okolí. Páni vkročili dovnútra. Hudba vyhrávala, opilci sa váľali po zemi a sem-tam sa strhla aj nejaká šarvátko.

– Dobrý večer, seňori, čím poslužim? – pozdravil spoza pultu krčmár.

– Trikrát červené, – odvetil Domeniqo a ďalej pozoroval zabávajúcu sa spoločnosť. Nestíhal sa diviť, lebo civilizáciu nevidel už dlhé roky, aj keď okolo neho nebolo práve najcivilizovanejšie chovanie.

– Nech sa páči, – ozval sa milý a nežný hlas slečny, ktorá priniesla víno.

– Počkajte, seňorita, – zastavil ju Kalty.

– Sarah, poprosím.

– Sarah, môžem sa niečo opýtať?

– Možno, ale ja vám neporadím, skúste tuto u pána Josého, – odvetila slečna a odkázala pánov na starého krčmára.

Krčmár sa oprel o pult a jednu ruku už vopred nastavil. Kalty mu strčil do ruky tri zlatky a vyslovil jedno meno:

– De la Fern.

Sarah, počujúc to meno, ušla dozadu, do vedľajšej miestnosti. Aj krčmár sa v momente preľakol a vrátil zlatky späť.

– Nie, o tom seňorovi nič nevieme, – dopovedal a išiel radšej obsluhovať mimo pultu, akoby ani nepočul a nevidel.

– Sa mi zdá, že ten hajzel si tu spravil celkom dobré meno, – zavšomrál si Kalty.

Následne si páni štrngli čašami a ochutnávali víno. Zrazu zaznel obrovský tresk. Nieкто vykopol dvere hostinca. Hudba prestala hrať a každý sa pozeral do dverí.

– Našiel som ťa, Hongua! – vykrikol dotýčný chlap.

Nikto sa mu však neozýval.

– Spoznal som tvoju loď v prístave! Tak kde si, ty zbabelec?

– Myslím, že hovorí k tebe, – podpichol Kalty.

Domeniqo vyložil pohár z ruky, vytiahol spoza košeľe šatku, uviazal si ju a postavil sa. Kalty, ďalej sediac na svojom mieste, ho chytil za plece a zastavil.

– Keby niečo, tak som tu, – pošepol a pokračoval v pití.

Domeniqo vystúpil zoči-voči chlapovi, ktorý ho hľadal.

– Tu som.

– Takže nie si mŕtvy?

– Ako vidíš, nie.

– Výborne, aspoň mi za všetko zaplatíš. Zničil si mi loď a moju povest'. Bol som najlepši a teraz je zo mňa žobrák, – rozkrikoval sa chlapík.

Vtom sa Kalty naklonil k Domeniqovi a pošepol mu, že to je obyčajná nula. Ten chlap sa porazil sám. Mladý korzár sa mierne rozosmial.

– Ty sa mi ešte budeš smiať? – rozzúrila sa.

Vytiahol meč a rozbehol sa na Domeniqa. No ten sa brániť vedel, veď mal výborný výcvik. Útok blokoval, uhol sa a chlapík padol na zem. V hostinci nastal veľký smiech. Po niekoľkých ďalších pokusoch zabiť korzára chlapík zavolať na pomoc hŕstku mužov, čakajúcu na neho. Tí chceli okamžite vbehnúť dnu, ale zastavil ich nejaký seňor.

– Len férovo páni, to sa nepatrí, toľki na jedného!

Vidiac situáciu, sa od pultu postavili aj Kalty a Šachba. Dorazili k vykopnutým dverám.

– Ďakujeme, pane, odtiaľto to už preberieme, – prihovárал sa Kalty neznámemu.

Lenže seňorovi bolo cťou bojovať po boku korzára, a tak zostal. Všetci traja teda tasili. Ani sa poriadne nestihli zahriať a korzárov protivník prebehol okolo nich. Ostatní tiež nemali chuť zostať, a tak pomaly cúvli, až utiekli. Domeniqo si zasunul meč a pristúpil k priateľom.

– Nechcel si počkať, až ma prebodnú, však? – ironicky poznamenal korzár.

– Prečo, veď si vyhrával, nechcel som ti kaziť hru, – oponoval Kalty.

– Veľmi vtipné, – pousmial sa aj on.

– Inak za to, že ich nebolo viac, môžeš poďakovať aj tomuto seňorovi, vcelku nám pomohol.

– Ďakujem vám, – podával korzár ruku.

Muž mu ňou potriasol a Domeniqo sa pozrel na svojho mentora. Chcel poznať jeho názor ohľadom nového pomocníka. Kalty mierne váhal, lebo mal zlú skúsenosť s neznámymi, ale muž naviac sa hodí. Hlavne, ak vie zaobchádzať s mečom. Po krátkom očnom kontakte sa obaja pozreli na pomocníka.

– Tak akože vám hovoria? – pýtal sa korzár.

– Volám sa Miguel Hawk.

– Národník? – pridala sa aj Kalty.

– Dá sa to tak povedať, ale skôr pirát.

– Vravíš si, že ti bola česť bojovať po mojom boku?

– Otec bol členom vašej posádky a neviem si predstaviť nič iné, ako byť vo vašich službách.

Kalty si v momente spomenul na muža menom Fernando Hawk. Jeden z verných Alfonzových námorníkov. Zmiol v tú noc, keď starý korzár umrel. Domeniqo mu teda ponúkol miesto. Miguel bez váhania súhlasil. Ako prvú úlohu dostal naverbovať minimálne päťdesiat mužov lojálnych ako je on na doplnenie posádky. To nebolo ľahké, keďže legendu Grandského korzára stále veľa mužov uctievalo. Po návrate na loď sa páni posadili do kapitánovej kajuty. Keďže sa od

krčmára nič nedozvedeli a okrem prívržencov tu bolo zjavne aj veľa protivníkov, zotrvanie neprichádzalo do úvahy. Kalty sa teda rozhodol porušiť dohodu z tej osudovej noci a navštíviť neďaleký ostrov Pentos la Ferma, kde bol guvernérom ešte stále Santiago de Ramondo. Od neho možno dostanú patričné informácie o mužovi, ktorého hľadajú.

Andrea Elizabeth počkala na novú posádku a okamžite zdvihla kotvy. Korzár počkal do večerných hodín. Potom odovzdal Kaltymu velenie na mostíku a pobral sa do svojej kajuty. Tesne pred jej dverami ho ale zastavil Martin.

– Domeniko, koľko mužov sme prijali na loď?

– S Miguelom Hawkom päťdesiatjeden. Prečo?

– V tom prípade máme čierneho pasažiera! – odvetil tichým hlasom Martin.

Ten, ako druhý dôstojník, mal za úlohu dosledovať nové tváre na palube, a preto mu neušlo, že je niekto naviac.

– Nájdí ho a potom mi ho prived' do mojej kajuty. Ale diskrétno, – dodal kapitán a vošiel dnu.

Hneď, ako vošiel do kajuty, sa vyzliekol zo svojich šiat a nechal si na sebe len nohavice a čižmy. Nalial si pohár vína a posadil sa do kresla. Vzal si lodný denník a študoval otcove poznámky. Chcel vidieť Alfonzove začiatky, a tak sa naučiť viac o svojej lodi. Predtým však ešte skontroloval svoju Lunu. Ubehlo asi dvadsať minút a na dverách zaznelo klopanie.

– Vstúpte!

– Hotovo, – strčil cez dvere hlavu Martin.

– Prived' mi ho!

Martin spolu s dvoma chlapmi priviedli pasažiera.

– Pustite ma, vy zvieratá, – ozval na nežný hlas votrelca, ktorý bol vlastne žena.

– Môžete ísť! – kývol rukou Domeniko.

Keď Martin aj s chlapmi vyšli von, kapitán sa znovu pozrel na vystrašenú ženu a začal vyzvedať.

– Čomu vďačíme za vašu spoločnosť?

– Iba som vás prišla navštíviť, – odvetila.

– Jasné, a ja som Indián a zo zadku mi trčí perie. No, teraz vážne, čo tu robíte?

– V poriadku, som to ja, Sarah, – odvetila a odhrnula si vlasy z tváre, – stretli sme sa v hostinci.

– Spomínam si, ale ešte stále neviem, prečo si tu.

– Keď ste sa pýtali na de la Ferna, krčmár vám odmietol pomôcť a ja som sa bála tiež, ale keď som sa dozvedela, že vy ste ten slávny Grandský korzár, pomyslela som si, že vy ho nájdete, a tak sa k nemu dostanem aj ja.

– Dostať sa k nemu? A načo by tebe bol de la Fern?

– Po vašej údajnej smrti, v ktorej mal prsty aj on, sa stratil. Prednedávnom sa vrátil a rozťahuje sa po celých Trópoch. Stal sa miestnym postrachom. Zabíja mojich rodičov a mňa predal pirátom. Chcem sa mu za to pomstiť.

– To sa nedalo povedať hneď v krčme?

– Rozhodne nie. De la Fern môže mať mužov všade. No vaša totožnosť celú situáciu mení. Ste jediný, kto ho môže poraziť.

Domeniqo sa pomaly prešiel po kajute, až napokon zastal pri svojom stole. Uvažoval, čo spraviť so Sarah. Ak je pravda to, čo slečna hovorí, je v nebezpečenstve. Vysadiť ju späť na Queb le Mana by sa rovnalo smrti, ale zase ani na palube si ju nechcel nechať.

– Vieš sa postarať o dieťa? – ozval sa Kalty, vstupujúc do kajuty.

– Áno, dávno, kým mi ešte žili rodičia, som sa zvykla starať o deti v našom okolí, – odvetila Sarah.

– Výborne. Damtaqua? – pozrel sa dôstojník na svojho kapitána, pričom neprezradil jeho pravú totožnosť.

Ten súhlasne prikývol a presunul sa ku kolíske.

– Toto je moja dcérka Luna. Ak sa o ňu budeš starať, môžeš zostať. A budeš poslúchať.

– Ďakujem, – potešila sa Sarah.

Domeniqo si na seba následne hodil košeľu a vyšiel z kajuty. Kalty mladšej slečne vysvetlil, čo potrebovala vedieť a aké otázky sa nemá pýtať kapitána. Potom aj on miestnosť opustil. Domeniqo stál opretý na postíku a pozeral sa do mora, ktoré osvecoval mesiac.

– Si v poriadku, chlapče? – pristúpil k nemu Kalty a tiež sa oprel.

– Som, len vieš, všetko ide tak rýchlo. Zrazu sú tu bratia, de la Fern a v mojej kajute dieťa, sirota, ktorá dáva pozor na mojdu dcéru. Čo príde ako ďalšie?

– Rozumiem ti! Alfonzo si tým tiež prešiel. Ale vypušť to z hlavy. Venuj sa svojmu poslaniu a zvyšok nechaj na nás, na svojich pirateľov.

Domeniqo prikývol, pousmial sa a zas sa zahľadel na more. Kalty ho potľapkal po pleci a zišiel z mostíka, aby si preveril stav lode.

Po dni aj niekoľkých hodinách mala Andrea Elizabeth na dohľad Pentos la Ferma z juhu.

– Prístav je na západnej strane ostrova, – oznamoval Kalty.

– V poriadku. Urobíme to ako za starých čias. Nahod' te vľajku obchodníkov. Aspoň naberieme zásoby, – odvetil Domeniqo, ktorý už mal čo to naštudované z lodného denníka.

Andrea Elizabeth za niekoľko ďalších hodín preplávala popri portugalskej pevnosti a aj popri fregatách strážiacich prístav. Zatiaľ všetko išlo hladko a loď pomaly zakotvila. Obchodníci boli v tejto kolónii stále vítaní. Člny s časťou posádky vyrazili na pevninu a tam sa seňori zhromaždili poblíž móla.

– Šachba, Miguel, vy s chlapmi sa postaráte o zásoby. Pitná voda, sušené mäso, ovocie a hlavne muníciu.

– Rozkaz, kapitán! – odvetil Indián a s novým kolegom išli na to. Potom sa Domeniqo pozrel na Kaltyho:

– A kam pôjdeme my?

– Ty velíš, – odvetil.

– Ale ty sa tu vyznáš lepšie ako ja.

– Celkom áno. Pamätám si smer krčma a späť, – zasmial sa Kalty.

– Tak v tom prípade neodbočujme z trasy, – dodal mladý de Dateb s úsmevom, lebo kde inde sa dalo lepšie premýšľať ako pri dobrom moku.

Nadišla večerná hodina a páni ešte stále pokojne posedávali v krčme. Po pár krčahoch vína Domeniqo skonštatoval, že by už naozaj mohli niečo podniknúť. Lenže Kalty mu vysvetľoval, že trezrivosť je základom všetkého. O niekoľko minút sa v krčme objavil Šachba, aby podal hlásenie.

- Loď je naložená a posádka pripravená.
 - No a teraz si poďme vyrobiť problémy! – buchol Kalty o stôl svoj pohár.
 - Tak sa choď opýtať, kde ho nájdeme, – odvetil Domeniqo.
- Kalty sa postavil od stola a prešiel k pultu. Šachba si zatiaľ prisadol ku stolu a sledoval. Dôstojník sa nenápadne priklonil ku krčmárovi a ukázal mu dve zlatky. Krčmár, vidiac peniaze, sa hneď k nemu sklonil.
- Som zvedavý, či je ešte guvernér de Ramondo pri moci.
- Krčmár vzal zlatky a odvetil.
- Mladý pán Zoltiago de Ramondo?
 - Nie, mal som na mysli Santiaga, starého guvernéra.
 - Toho už sotva niekde nájdete. Pred mesiacmi prebral vládu jeho syn a on sa niekde vyparil ako smrad.
 - A guvernérov druhý syn? Bernardo? – opýtal sa zvedavo Kalty, ponúkajúc ďalšie peniažky.
 - Ten je tiež na ostrove. Kým Zoltiago vládne, tento sa venuje obchodom, po otcovi – odvetil krčmár.
- Kalty sa pekne poďakoval za informácie a zdvihol sa od pultu. No krčmár ho zastavil a pýtal sa na jeho meno. Kalty hodil na pult posledné zlatky, čo mal v ruke a bez slova odišiel. Tým naznačil, že nechce byť menovaný ani spomínaný. Ani sa nezastavil pri svojom stole, len rovno vyšiel von. Krátko nato aj Domeniqo so Šachbom odišli z hostinca. Ich priateľ stál na rohu opretý o stenu budovy.
- No, ako? Čo si zistil? – vyzvedal Domeniqo.
 - Santiago, už nie je guvernérom, ale tvoj brat Bernardo je tu.
 - Výborne, tak ma k nemu zaved', – potešil sa de Dateb.
- Kalty prikývol a páni sa vybrali do guvernérovho sídla. Keďže sa už nemohli spoľahnúť na Santiagovu podporu, pomaly sa zakrádali malými uličkami, v ktorých vojaci nikdy nesledili. Ibaže teraz bolo počuť pochod vojakov a hlas ich veliteľa, ktorý vydal rozkaz zatknúť každého podozrivého. Portugalčania vedeli, že niekto je v meste, a to s nekalým úmyslom.
- Musíme zmiznúť, – zahlásil Kalty.
 - Bez brata nikde nejdem! Nie teraz, keď viem, že je tak blízko, – odvetil rázne Domeniqo.

– Pozor! – skočil do debaty Šachba, upozorňujúc na hliadku na hlavnej ulici.

Páni sa pritisli tesne ku stene, kde ich prikrýval tieň susedného domu. Vojaci prešli hlavnou ulicou a našťastie si ich nevšimli. V momente, keď sa chceli pohnúť, sa z okna nad nimi začal ozývať krik, a to ich nútilo zostať tam, kde sú.

– Ty hajzel! Ty...

– Len pokoj seňor, – ozýval sa hlas mladého chlapa.

– Hneď budeš mať pokoj, keď ťa zabijem! Ty nehanebník!

– Nechaj ho, otec! – bolo počuť aj hlas nejakej seňority.

– Počúvnite svoju dcéru. Má pravdu, – odvetil mladík a nečakane vyskočil z okna.

Výška to nebola veľká, ale aj tak to bolo riziko. Keď však dopadol, ocitol sa na mäkkom povrchu. Všimol si, že pristál na veľkom Indiánovi. Pousmial sa, poďakoval a pustil sa do behu. Domeniqo ho ale zastavil.

– Vidím, že potrebujete lekciu zo slušného správania, seňor.

Mladík ako správny šľachtic neváhal a nastavil svoj meč. A aj keď to nebolo najrozumnnejšie rozhodnutie od Domeniqa, ak chcel zostať v utajení, česť mu kázala zastať sa priateľa. Mladík hodil svoje šaty, ktoré mal v rukách na zem a cúvol. Obaja sa chystali.

– Prestaňte! – skríkol na nich muž, ktorý sa objavil na druhom konci uličky spolu s niekoľkými chlapmi.

Señori sa naňho pozreli nechápavo. Prečo niekto ruší ich súboj, ak nie je v uniforme. Ten muž podišiel bližšie, až prešiel popri nich a volal ich so sebou s tým, že už nemajú veľa času. Kalty v ňom okamžite spoznal Santiaga de Ramonda a ako prvý ho bez slova nasledoval. Na otázky bude predsa čas potom. Za ním sa vybrali aj Domeniqo a Šachba spoločne s mladým mužom, ktorý vyskočil z okna.

Spletitými uličkami sa im podarilo vykľučkovať z dosahu portugalských hliadok. Tajnou chodbou sa dostali až za mesto, kde sa zastavili.

– Carlos Diego Santos, neveril som, že ťa ešte niekedy uvidím, – pozdravil Santiago.

– Bolo to už dávno, priateľ môj, – odvetil Kalty, – čo sa tu dopekla deje? Prečo už nie si guvernér?

– Pred mesiacmi sa tu zjavil de la Fern. Usvedčili ma zo spolupráce s Grandským korzárom. Tesne pred zatknutím som utiekol, ale zostal som na ostrove.

– Vidím, že ten potkan sa činí.

– De la Fern to tu ovládol a z môjho syna si urobil poslušného panáka. Ale povedz, čo tu robíš ty, Carlos?

– Vraciam do hry korzára, – ukázal Kalty na muža v čiernom vedľa seba.

De Ramondo v ňom hneď spoznal Alfonzovho syna, ich podoba bola veľmi veľká. Mierne sa mu uklonil a podal mu ruku. Bola to pre neho česť vidieť korzárovho následníka. V tom istom čase sa mladík, ktorý šiel s nimi, doobliekal a vstúpil do debaty.

– Otec, ty poznáš týchto seňorov?

– Áno, poznám Bernardo, – odvetil de Ramondo a pozrel sa na Kaltyho.

Ten si mladíka premeral. Aj napriek tomu, že bol hotový donchuan, mal niečo v sebe z otca i z matky. Nastal čas na pravdu. Kalty a Santiago spoločne povedali Bernardovi pravdu o jeho pôvode, o osudnej noci a o mužovi v čiernom stojacom vedľa neho. Domeniqo sa celý ten čas pozeral na brata. A aj keď to bolo pre rozum ťažké pochopiť, ich srdcia im napovedali pravdu. Bratia si na seba pamätali z tej noci matne, no spomienky boli razom na povrchu. Nasledovalo objatie dvoch súrodencov de Dateb. Prijemnú chvíľku ale narušili Portugalčania. Tichým nočným mestom bolo počuť ich pochodovanie smerujúce k nim.

– Šachba, bež späť do prístavu a vezmi Andreu Elizabeth na Queble Mana. Stretieme sa tam, – zahlásil korzár, ktorý si už uväzoval šatku na tvári.

– A ty? – oponoval Indián.

– Ja ich odtiaľto dostanem! Poslúchni ho, – vyhlásil de Ramondo. Ledva stihol Šachba zmiznúť a brány mesta sa otvorili.

– Myslím, že sa blíži zábava, – komentoval Kalty siahajúc na svoj meč.

– Ale len pre mňa, priateľu. Toto je môj ostrov a moje bojisko.

– Nenecháme ťa tu, – oponoval korzár spolu s bratom.

– Kalty, Soleyl kotví v južnej zátoky a je pripravený, choďte!

Carlos tomu nechcel veriť, po tom, čo stretol svojho starého priateľa, ho musí zas opustiť. No ak boli vojaci pod velením de la Ferna, nemal na výber. Najdôležitejšie bolo ochrániť predsa Alfonzových synov. Podali si teda so Santiagom ruku a vzal chlapcov so sebou. Medzitým sa dostavilo portugalské vojsko pod vedením mladého guvernéra de Ramonda. Ale to bol už korzár v bezpečí. Zoltiago sa zastavil tesne pred svojím otcom a jeho skupinou.

– Opäť zrádzaš svojho kráľa?

– Nie, syn môj, nezrádzam, lebo mojím kráľom je Grandský korzár a tomu som slúžil vždy verne, – odvetil de Ramondo už s mečom v ruke.

– Ako myslíš. Vojaci, útok!

– Za korzára! Nech žije náš kráľ nikoho v mene slobody a spravodlivosti! – vykrikol Santiago a s chlapmi sa rozbehli na Portugalčanov.

Onedlho bolo počuť už len niekoľko výstrelův a potom ticho. Bernardo sa zastavil a chcel sa vrátiť, ved' išlo o muža, ktorý mu bol otcom. Kalty ho ale zadržal.

– Obetoval sa, aby ste vy mohli žiť a pomstiť jeho pamiatku.

Bernardo so slzami v očiach prikývol a utekal ďalej. V priebehu niekoľkých minút sa trojica ocitla na pláži. Tam ich čakal pripravený čln, ktorý ich previezol na loď Soleyl. Posádka nového korzára okamžite prijala s poklonou a veľkou úctou. Boli to ďalší lojálni služobníci tohto muža.

– Vaše rozkazy, pán kapitán?

– Máme na dostrel pevninu?

– Áno, pane.

– Tak nabite delá, – potom sa korzár obrátil na Bernarda, – vieš viesť loď?

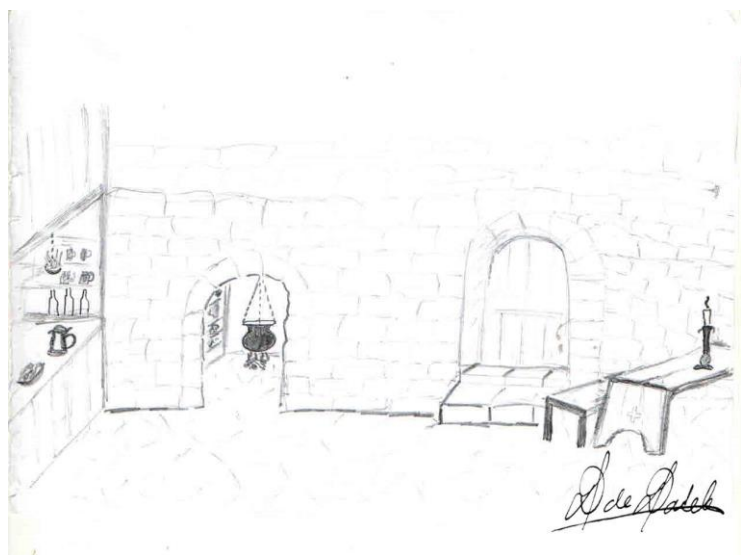
– Samozrejme, otec, teda Santiago ma to naučil, – odvetil Bernardo.

– V tom prípade je velenie tvoje.

– To beriem, bratček!

Domeniqo okamžite ustúpil a vystrel ruku, čím odovzdal velenie Bernardovi. Ten, vidiac Portugalčanov s fakľami, ktorí dobehli na pláž, vydal rozkaz na paľbu. Z lode vyletelo len zopár zábleskov a krátko nato Soleyl vyplávala smerom na juh, aby sa na ostrove Queb le Mana stretol s korzárovou vlajkovou loďou Andreou Elizabeth.

Kapitán Damtaqua má za sebou prvý stret s nepriateľom. Hoci vedel, že to nebude ľahké, až teraz si uvedomil silu protivníka. Napriek všetkej snahe de la Fern neuspel, a tak sa prví dvaja zo súrodencov de Dateb spojili. Korzár má nateraz dve lode a jeho moc ešte určite porastie. Bude to však stačiť na to, aby pomstil svojich rodičov a aj Santiaga de Ramonda?

XXI. kapitola: Korzár útočí

oleyl sa nočnými hodinami plavila južne od ostrova Pentos la Ferma pod velením nového kapitána Bernarda de Dateb, ktorý len nedávno zistil pravdu o svojom pôvode. Napriek tomu, že doteraz vyrastal ako de Ramondo, nové skutočnosti prijal ako chlap. Počas plavby bratov oboznamoval Kalty s detailami ich útleho detstva a ochotne odpovedal na všetky otázky. Neskôr rozprával Bernardo o svojom doterajšom živote, Domeniqo o svojom a Kalty zase o ich otcovi, Grandskom korzárovi.

– Takže kvôli de la Fernovi sme nemohli žiť spolu ako rodina, – zašomral si Bernardo.

– Ale teraz ste dostali príležitosť získať svoj pôvodný život späť a keď vyhráte, môžete si prevziať vaše dedičstvo.

– Aké dedičstvo, Kalty? O tom si nikdy nehovoril, – divil sa Domeniqo.

– Pred smrťou vášho otca korzár uskutočnil najväčšiu krádež. Vzal Španielom bohatstvo, ktoré im mohlo dať neslýchanú moc v Starom svete. Po tej akcii sa od nás Alfonzo oddružil, aby to zlato ukryl, no nestihol nám povedať, kde je, – odvetil Kalty.

– Ako ho potom máme nájsť my? – divili sa chlapci.

– Alfonzo povedal, že vy už budete vedieť, – pousmial sa starý dôstojník.

De Datebovia sa nad tým zamysleli, no nič im nenapadalo. Rozjímanie za ranného šera prerušil jeden z námorníkov, ktorý vtrhol do kajuty.

– Máme problém, kapitán Damtaqua.

Señori okamžite vybehli na mostík. Kalty si vzal d'alekohľad a pozrel sa na situáciu, ktorá sa nepozdávala námorníkovi.

– Čo sa deje, Kalty? – vyzvedal Bernardo.

– Pred nami sa plaví Andrea Elizabeth a za ňou dve portugalské fregaty.

– Musíme im pomôcť! – vyhlásil rázne korzár.

Bernardo ani chvíľu nečakal a dal povel na zmenu kurzu. Soleyl sa približovala k bojisku. Medzitým fregaty obkľúčili korzárovu loď. Martin a Šachba zažívali určite rušné chvíle. Andrei sa podarilo jednu z lodí poškodiť. Tá sa začala potápať a namiesto boja sa venovala radšej záchrane posádky. Lenže druhá fregata už mala nepriateľa na dostrel.

– Pripravte delá ! Pál! – zavelil Bernardo v poslednej chvíli.

Portugalská loď dostala priamy zásah, a to tesne predtým, než stihla vypáliť. Otrás zabrzdil Portugalčanov a Andrea Elizabeth sa stihla zatiaľ spamätať. Vpálila to do fregaty aj z druhej strany. O niekoľko minút aj druhá loď klesla ku dnu.

– Nalodíme sa na Andreu Elizabeth, – zavelil po boji Domeniqo. Kapitánom bol síce Bernardo, ale korzár bol hlavným veliteľom, a tak stál nad každým zo svojich kapitánov. Námorníci na oboch stranách pripravili háky. Následne ich hodili a ťahali lode k sebe.

– Raz, dva... Raz, dva...

Andrea a Soleyl sa spojili a korzár prestúpil ako prvý.

– Ste všetci v poriadku? – vyzvedal Domeniqo.

– Sme, len neviem, čo to bolo. Veď sme mali vľajku obchodníkov, – odvetil Martin.

– Čo sa vlastne stalo? – pýtal sa aj prichádzajúci Kalty.

– Prístav sa začal podozrivo plniť vojakmi a zátoku chceli uzavrieť loďmi. Vyplávali sme včas, ale fregaty nás prenasledovali, – pokračoval Martin.

– Pasca, presne ako v meste, – skomentoval situáciu Bernardo.

– A toto je kto? – pozrel sa na neho nedôverčivo Šachba.

– Je to môj brat Bernardo a kapitán našej novej lode Soleyl, – odpovedal s úsmevom Domeniqo.

Páni sa zoznámili a podali si ruky. Nakoniec sa skladačka vyskladala a všetkým došlo, že ich v meste už očakávali. Nemohol to byť nik iný ako de la Fern. Očividne mal ten potkan menší náskok.

– Mali by sme ho ísť navštíviť. Nech je chytrý, ako chce, toto čakať nebude, – dodal Bernardo.

– To by sme ale najprv museli zistiť, kde má domov.

– De la Fern je guvernérom ostrova La Felice, – oznamoval s prehľadom Bernardo.

Bratia sa v momente pozreli na Kaltyho. Ten prikývol a korzár začal rozdeľovať úlohy. Miguel medzitým protestoval, že to je šialené a nebezpečné. Ak je len z polovice pravda o tom Francúzovi, bude mať pripravený celý regiment. A práve v tom bola pointa. Ten chlap sa cítil tak mocný, že útok nebude očakávať. Ved' kedy sa lovec bál koristi? Korzárove rozkazy boli splnené a obe lode pripravené na cestu.

– Bernardo, – pozrel sa na neho brat.

– Áno, bratček?

– Tuto Martin pôjde s tebou. Bude tvojou pravou rukou a vo všetkom ti bude pomáhať.

Mladý Santos prikývol a hneď prestúpil na Soley. Námorníci zaujali svoje pozície a lode sa oddelili od seba. Plavba za novým kurzom sa mohla začať.

Cesta k francúzskemu ostrovu aj spolu s obchádzkou okolo Queb le Mana trvala päť dní. V obedňajších hodinách obe lode zastavili niekoľko sto metrov zo severnej strany ostrova. Zo Soleylu sa spustil čln. O pár minút boli Bernardo aj Martin na palube. Domeniqo ich vzal na mostík, kde prerokovali ďalší postup.

– Bratček, ty tvrdíš, že ostrov poznáš, – vyzvedal Domeniqo.

– Poznať je silný výraz, ale bol som tu už.

– Aké má mesto zabezpečenie?

– Na útese nad zátokou je pevnosť, ale momentálne je v prestavbe. Rozširuje sa, čiže nebude v stave úplnej pohotovosti. Zátoku ďalej chránia štyri fregaty, ktoré mu obvykle robia eskortu. Ale tie by v tomto čase mali byť na lúpežnej plavbe.

– Ale predsa len, keby pevnosť fungovala? – pýtal sa na všetky detaily Kalty.

– Pevnosť má päťdesiatšesť kanónov s dlhším dostrelom a na prístav mieri rovných tridsať.

– A čo iné zabezpečenie zátoky? – pokračoval Kalty.

– Ešte maximálne dva galleony, ktoré kotvia v neďalekej susednej zátoke.

– Vyzerá to ľahko, až veľmi jednoducho, – zašomral si na záver Kalty.

Následne sa začal preberať postup útoku. Bratia de Dateb volili priamu cestu, ako to robievali piráti. Prvá sa mala vylodiť posádka Andrey Elizabeth, pričom ju Soley l mala kryť z mora. Krátko nato sa aj jej posádka vylodí a pridá sa k ostatným. V meste sa rozdelia a obsadia strategické body. Nikto z prítomných nenamietal proti korzárovmu plánu, a tak bol schválený. Útok sa mal uskutočniť vo večerných hodinách a dovtedy mali všetci povinný oddych. Bernardo a Martin sa vrátili na Soley l. Po ich odchode Domeniqo vošiel do svojej kajuty, sadol si do kresla a začal sa hrať so svojou pištoľou. Sarah, ktorá kolísala malú Lunu, vyzvedala:

– Dnes útočíme?

– Čo myslíš tým, že útočíme? – pousmial sa korzár.

– Sľúbil si mi to.

– Nie! Povedal som, že sa pomstím de la Fernovi. Za seba aj za ostatných, ktorým spôsobil krivdu. O tom, že tam budeš aj ty, reč nebola.

– Zober ma so sebou, nebudem prekážať.

Domeniqo sa postavil z kresla a prešiel ku kolíske. Vybral z nej Lunu a vzal ju na ruky. Sarah ale naďalej dobiedzala.

– A keby sa mi niečo stalo? Kto sa postará o moju dcérku?

– Nič sa ti nestane a ani mne, – odvetila Sarah.

Korzár pobožkal svoju dcérku a položil ju späť do kolísky.

– Asi nemám právo ti brániť v pomste rodičov, ale budeš sa držať tesne za mnou, – privolil korzár.

Sarah poskočila od radosti a vrhla sa mu okolo krku. Domeniqo počkal, až ju to prejde a potom kajutu opustil.

– Miguel!

– Áno, pán kapitán?

– Zožňte mi jedno mužské oblečenie, meč a pištoľ.

– Rozkaz, pane! – odvetil Miguel a zmizol.

– Pre koho to bude? – priplietol sa Kalty.

– Pre Sarah, pôjde večer s nami. A nemienim o tom diskutovať, – razom zatrhol debatu.

Kalty sa nad vecou mierne pousmial a vzdialil. Čím dlhšie bol Domeniqo na mori, tým viac sa z neho stával pravý vodca s rozhodnutiami a sebavedomím. Ponad ostrov sa pomaly tiahlo šero,

až sa postupne zotmelو. Andrea a Soley sa pohli vpred. Vtom z kapitánovej kajuty vyšla aj Sarah, aby sa pridala k posádke. Ubehla asi hodina a pol a lode boli v blízkosti zátoky aj prístavu.

– Šachba, priprav mužov na útok! Miguel, budem potrebovať dve rýchle série výstrelو.

– Rozkaz, pane! Vybavím!

Andrea začala páliť do pevnosti. I tak rozobratá pevnosť schytala množstvo zásahو a pochopiteľne nebola schopná sa brániť.

– Spustiť člny! Soley to na vode dokončí za nás, – zavelil Dantaqua.

Všetko šlo hladko. Posádka smerovala na pevninu. Na lodi zostal len Miguel s niekoľkými mužmi ako záložná palebná sila. Bernardova loď sa medzitým venovala pevnosti. V prístave sa medzitým nahromadili vojaci s mušketaми a čakali nevítaných hostí.

– Pozor, budú strieľať! – varoval Kalty vidiac mnoho malých zapálených knôtoв na môle.

Bum! Zazneli kanóny Andrey Elizabeth. Cesta bola razom uvoľnená a korzár mohol vystúpiť na pevninu. Do cesty sa im postavila druhá vlna miestnych vojakov a ozajstný cirkus sa mohol začať. Tentoraz už Andrea do boja nezasahovala, keďže tam mala svojich mužov.

– Udržte prístav, kým nepríde posila! – velil korzár do obrannej formácie.

Posádka Soleylu bola za niekoľko minút na pevnine. No ich miesto vyloďenia bola pevnosť. Dostali sa tam pomocou hákov a lán. Vojaci po tom, čo prišli o pevnosť, sa začali sťahova do mesta, aby mohli chrániť dôležitejšie budovy. Korzárovi muži ich samozrejme nasledovali, ibaže pod velením Kaltyho. Samotný korzár si zatiaľ vzal Šachbu a niekoľko mužov a vybrali sa do guvernérovho sídla. Po ďalších minútach boja sa ku Kaltymu pridali aj posily z pevnosti. A domáci boli skutočne v úzkych.

Korzár sa ocitol pred palácom. Guvernérova stráž sa ho pokúsila ubrániť. Zabarikádovaи sa vo vnútri. Šachba však nasypal pušný prach pred dvere a zapálil ho. Dvere vyleteli do vzduchu a cesta bola voľná. Korzárova posádka sa vrútila do vstupnej haly. Ako posledný vkročil muž v čiernom, Damtaqua.

– De la Fern, máš návštevu, – zahlásil a pustil sa do boja.
Polovica chlapov vyletela na poschodie, kým tá druhá zápasila z miestnou strážou. Po tom, čo padol aj posledný uniformovaný, korzár vyrazil tiež na poschodie, lenže zastavil sa na schodoch. Smerom dole totiž jeho muži vliekli jednu seňoritu.

– Pozrite, pán kapitán, čo sme našli, – smiala sa posádka.

– Okamžite ju pustite, k dámam sa treba správať slušne!

Chlapi ju pustili a vrátili sa späť na poschodie po ďalšie suveníry. Korzár sa uprene pozrel na vyplašenú, ale pôvabnú dámu.

– Prepáčte mojim mužom, ale v etikete sa veľmi nevyznajú.

– A teraz by som vám mala byť akože vďačná, pirát, – odvrkla drzo.

– Ako myslíte, seňorita.

– Viete vy vôbec, kto som?

– Ešte som nemal to potešenie vás spoznať, – odvetil korzár.

– Som Kristine Alessandra de la Fern, guvernérova dcéra.

– Teší ma, ja som kapitán Damtaqua alebo viac známy ako Grandský korzár.

– To nie je možné, veď môj otec korzára pred rokmi zabil!

– Práve preto som tu, pomstiť sa.

– No môj otec konal podľa zákona, jeho zabitím nespravil nič zlé!
– obraňovala de la Ferna dcéra.

– Mýlite sa, váš otec prv zabil moju matku, zničil môjmu otcovi život a potom sa k nemu pridal, aby ho mohol bodnúť podlo do chrbta, – odvetil korzár.

Kristine nechcela veriť tomu, čo počuje. Veď prečo by aj verila mužovi, ktorý útočí na jej domov a je hľadaným zločincom. Korzár chcel svoju pravdu dokázať, no na dokazovanie čas nezostal. Debatu prerušili Kalty s Bernardom.

– Sme v pasci, štyri fregaty uzatvorili zátoku.

– Preboha, Luna! – vykrikol Domenico.

Bernardo najprv nechápal, ale Kalty mu rýchlo vysvetlil, že ide o jeho malú neter. Bolo treba rýchle konať a to korzár urobil. Vyslal Kaltyho a brata do prístavu. Mali vziať Andreu Elizabeth a vyvieť ju zo zátoky, kým on ich bude kryť z mesta. Bernardo prv nechcel opustiť brata, ale Kalty ho ťahal so sebou. Potom sa ešte pozrel na korzára.

– O tri dni na Isla Fermalle!

– Budem tam, – odvetil statočný Damtaqua, ktorý sa bol v momente ochotný obetovať za bezpečie ostatných.

Následne si zvolal všetkých mužov, ktorých mal v guvernérovom úrade. Ešte raz sa pozrel na dcéru de la Ferna.

– Señorita, ospravedlňujem sa, ale čas nás tlačí. Musím ísť. Veľmi ma tešilo.

Dohovoril, stiahol si šatku z tváre a vzápätí ju pobozkal. Takto si aj on vzal suvenír a možno povedať, že ten najkrajší. Mladú Kristine to tak veľmi zaskočilo, že sa ani nestihla poriadne pozrieť na pirátovu tvár. Posádka aj s korzárom a darčekom palác opustila a de la Fernova dcéra tam zostala stáť sama, ohromená zážitkom a očarená nádherným bozkom. Už na ulici sa Domeniqo a Šachba radili, že najlepšiu šancu pre krytie Andrey budú mať z pevnosti. V tom čase bolo v meste už množstvo vojakov, ktorí sem prichádzali z vnútrozemia. Vráta pevnosti sa ledva stihli zavrieť.

– Zabarikádujte to! – velil korzár.

– Útok na pevnosť! – znelo zas z úst francúzskeho generála.

Nepriaznivý stav doplnili aj posádky dvoch de la Fernových fregát už na pevnine.

– A sme v pasci, – skomentoval tiež prítomný Martin.

Medzitým sa už Andrea Elizabeth pohla a plavila smerom von zo zátoky. Lenže zvyšné dve fregaty sa pokúsili uzavrieť jej cestu.

– Rozkazy, korzár? – pozrel sa na priateľa Šachba.

– Martin a Sarah, s polovicou mužov skompletizujte všetky funkčné delá! Šachba, vy s druhou polkou zabezpečte bránu!

Všetci sa pustili do práce. Na múroch sa premiestňovali delá, vynášal sa pušný prach a pripravovali sa delové gule. Kapitán Damtaqua sa zatiaľ postavil na okraj pevnosti a hľadel do zátoky. Dve fregaty uzatvárali Andreu, dve boli zakotvené pri móle a Soleyl pod pevnosťou. Práve ten bol jeho únikovou stratégiou, no prednosť mala Andrea Elizabeth s jeho dcérkou na palube. Martin postupne pripravil palebnú silu a delá mohli začať koncertovať. Nocou lemovanú zátoku osvetľovali záblesky z pevnosti. Netrvalo dlho a korzár vystrielal cestu svojej lodi. V tom čase na palube už vrcholila nervozita. Bernardo de Dateb nervózne poskakoval na mostíku.

– Pokoj. Vyzerá to tak, že sa z toho dostaneme, – zahlásil Kalty, držiac kormidlo pevne v ruke.

– A čo s Domeniqom?

– Ak som ho vychoval správne, už má pripravenú cestu von z toho pekla.

Vtom pán Miguel zahlásil, že Andrea je plne nabitá.

– Tak páľte! – zavelil dočasný kapitán Bernardo.

Padol plný zásah. Loď po ľavoboku prišla o hlavný sťažeň a vážne sa jej poškodil trup. No ani Andrea neobišla bez ujmy.

– Zasiahli nás! – hlásil jeden z námorníkov.

– Je to vážne, Miguel?

– Trup to ustál, ale ešte jeden takýto zásah zblízka a máme problém.

Ľavobok bol čistý, protivník mal čo robiť, aby sa zachránil. Loď z pravoboku však mala pripravenú dobrú palebnú pozíciu.

– Tomu sa nevyhneme! – zhrozil sa Bernardo, keď zbadal vysunuté kanóny Francúzov.

– Ale ja tu nezdochnem, – zašomral si Kalty a zavelil, – kašlite na nabíjanie! Spustite plachty a priamo von zo zátoky!

– Čo to robíš? – nechápavo sa pýtal de Dateb.

– Len mi ver! – odvetil Kalty, pričom točil kormidlom.

Andrea sa plavila priamo na francúzsku fregatu. Tá sa nikam nenáhlila. Mala svojho protivníka ako na podnose, a preto čakala na tú najvhodnejšiu pozíciu.

– Pošlite tú loď ku dnu! – zavelil korzár a zaznela nová séria výstrelů z pevnosti.

Nepriateľ sa začal potápať a Andrea Elizabeth mala voľnú cestu zo zátoky. Kaltyho inštinkt bol správny. Vedel, že Domeniqo to dokáže. Na palube zaznelo jedno obrovské hurá a celá posádka začala jasať.

– Dávaj si pozor, braček, – lúčil sa v duchu Bernardo a kým mohol, sledoval vzdiaľujúce sa mesto.

Medzitým to v pevnosti už poriadne vrelo. Francúzi sa hromadili pred bránou a pokúšali sa ju vyraziť narychlo zhotoveným baranidlom.

– Domeniqo, priatelia sú v bezpečí, teraz je rad na nás, – pristúpil k nemu Martin.

Korzár sa na chvíľu zamyslel, aby bola evakuácia úspešná. Musel to načasovať tak, aby stihli ujsť aj tí, čo držali bránu neprerazenú.

– Martin, zober mužov a prineste kanóny čo sú najbližšie! – zavelil korzár.

– Chceš ich vpustiť dnu? – dobehla k nemu Sarah.

– Tak či tak prerazia bránu, prečo by sme ich neprivítali, – pousmial sa korzár.

V priebehu niekoľkých minút bol Martin pripravený. Posádka, čo predtým strieľala, už teraz robotu nemala, a tak pod vedením Martina Santosa opúšťala pevnosť, aby dali Soleyl do prevozu.

– Čo ďalej? Brána melie z posledného, – pibiehal Šachba.

– Odpálime to tu!

Indián to hneď pochopil. Korzár nechcel dať Francúzom šancu, aby ich mohli z pevnosti ostreľovať, keď oni už budú unikať na Soleyle. Chlapi, ktorí mohli, opustili barikády pri bráne a postavili sa k delám. Na nádvorí pevnosti bolo osem kanónov mieriacich na najstrategickejšie miesta. Šesť z nich vystrelilo okamžite. OTRAS múrov oslabil poslednú barikádu a vojaci v tú chvíľu prelomili bránu. Korzárovi muži od nej odskočili a utekali rovno na Soleyl.

– Páľte! – vykrikol Damtaqua posledným kanónom.

Tie to vpálil priamo do priestorov brány. Celou pevnosťou sa šíril obrovský dym a prach. Poslední z korzárovej posádky preskakovali na loď. Na múroch zostávalo len posledných päť chlapov a naši traja hrdinovia, korzár, Sarah a Šachba. Tí ešte chystali posledné prekvapenie pre Francúzov. Posádka nabíjala kanón, ktorý mieril do skladu s muníciou. Zároveň Šachba podmínoval aj schody vedúce na múry. Všetko sa to zapálilo.

– Zostáva nám dvadsať sekúnd, – oznamoval Indián.

– Tak poďme, – odvetil korzár.

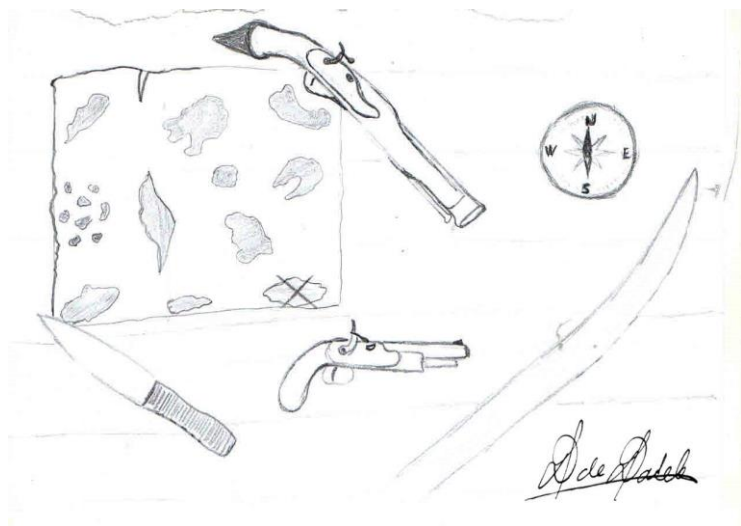
Chlapi a aj Šachba skočili na Soleyl. Potom mala ísť Sarah a na záver korzár. No ona sa ešte raz pozrela za seba. Zrazu vykrikla:

– To je de la Fern!

Vytiahla svoj meč a rozbehla sa späť. Korzár ju už nedokázal zachytiť. Dvadsať sekúnd uplynulo a kanón to vpálil do muničáku.

Nasledovala explózia a pár sekúnd na to vybuchla aj nálož na múroch. Šachba s poslednými piatimi mužmi stáli na strednom šťažni lode, kam preskočili a pokúšali sa zaostriť zrak cez veľký kúdol prachu. Nebolo nič vidieť a Soleyl bol nútený vyplávať, aby ho nezasiahli trosky a úlomky pevnosti. V poslednej chvíli však na sťažeň lode doletel hák a na jeho konci letel korzár spolu so Sarah. Lano bolo dosť dlhé na to, aby Domeniqo pristál presne na palube. I Šachba sa skrz plachtu spustil k nemu. Vzal od priateľa zranenú Sarah a odniesol ju do kajuty.

– Martin, smer Isla Fermalles, – zavelil rázne korzár po bravúrnom úniku z pasce samotného diabla de la Ferna.

XXII. kapitola: Isla Fermalle

U tok na La Felice a de la Ferna sa nevydaril presne podľa plánu. Ten chlap bol oveľa prefikanejší, ako sa zdalo. Už druhýkrát počas uplynulých dní dokázal nastaviť mladému korzárovi pascu. Ale teraz bolo dôležitejšie, aby sa bratia de Dateb z neúspechu otriasli a opäť zjednotili. Miestom, kde sa tak malo stať, bolo mesto Isla Fermalle, ich niekdajší spoločný domov. Keď Soleyl opustila pobrežie ostrova La Felice, boli už skoré ranné hodiny a postupne svitalo. Na palube bolo v celku pokojne. Niektorí muži si ošetrovali rany, iní zase obsluhovali loď a tí ostatní odpadli od únavy. Celonočná akcia ich úplne vyštavila. Dôstojník Martin Santos stál pri kormidle a všetko riadil. Šachba sa medzitým pokúšal využiť svoje indiánske umenie a zachrániť Sarah, ktorá utrpela vážne zranenia. No a korzár stál na mostiku a nehybne sa pozeral na more.

– Nad niečím uvažuješ? – opýtal sa Martin.

– Rozmýšľam, či sú naši v poriadku, či sa má kto postarať o moju Lunu a podobne.

– Neboj sa, môj otec sa postará o všetko, – odvetil Martin, – ale vidím, že ťa trápi ešte aj niečo iné.

– Áno, de la Fern. Čo to môže byť za človeka? V noci sme mu vykrádali palác, on na nás zatiaľ čakal. Nechal tam dokonca aj svoju dcéru napospas pirátom.

– Budme radi, že sme sa odtiaľ dostali.

– Som rád, len ma mrzí tá jeho dcéra.

– A teba to už prečo trápi?

– Ani neviem... Ja len, že také pekné a milé dievča si nezaslúži sklamanie, aké ju postihne, keď sa dozvie pravdu o otcovi. De la Fern zničil a aj naďalej ničí životy všetkým vo svojom okolí.

– Tebe sa to dievča páči, však? – vyzvedal Martin.

Lenže odpovede sa už nedočkal, pretože Šachba vyšiel z kajuty, kde ošetroval. Domeniqo okamžite išiel za ním. Indián nemal dobré správy. Zranenie bolo vážne a Sarah sa pravdepodobne nedožije ani rána.

– Chce ťa vidieť, – zahlásil Šachba.
Domeniqo sa vybral do kajuty, no Šachba ho ešte zastavil rukou na pleci.
– Viem, nepoviem jej to, – odvetil korzár a vošiel dnu.
Na palube následne zavládlo ticho, veľké ticho, tentoraz po búrke.

Dvere kajuty sa otvorili. Kapitán Damtaqua opatrne nakukol dovnútra. Sarah ležala na posteli, obviazaná a miestami zakrvavená. Vošiel a posadil sa k nej.

– Čo ťa to napadlo vracat' sa?
– Videla som ho, bol tam! De la Fern bol na ostrove.
– Len pokoj, – utišoval ju Domeniqo, – teraz musíš oddychovať a načerpať sily, aby si sa mu zas mohla postaviť.
– A je to vážne?

Domeniqo na moment odvrátil hlavu, nadýchol sa a s menším úsmevom sa pozrel zas na Sarah.

– Šachba vraví, že sa z toho dostaneš.
– Damtaqua, môj otec hovorieval, že len dobrí ľudia nevedia klamať.

– Čo tým chceš povedať?
– Veď ty dobre vieš, – odvetila Sarah a odvrátila od neho hlavu.
Korzár sa postavil a vyšiel von z kajuty. Keď sa objavil na palube, Martin začal vyzvedat'. Korzár sklonil hlavu a pokrútil ňou. Mladej slečne plynuli posledné hodiny. Následne sa postavil späť na svoje miesto na mostíku a opäť sa nemo pozeral na more. Soley sa plavila za priaznivého vetra. Skoré ranné hodiny prestriedalo doobedie. To ubehlo rýchlo a zrazu už bolo slnko uprostred oblohy. No korzár stál stále nehybne na tom istom mieste.

– Všetko v poriadku, kamarát? – vyzvedal zas Martin.
– Áno, len mi toho veľa behá hlavou.
– Nechceš si ísť oddýchnuť?
– Nie, neviem oddychovať, – odvetil korzár a dokonca sám prebral kormidlo, aby si odpočinul jeho priateľ.
Čas plynul a nálada na lodi sa nemenila. Hoci sa z La Felice odišlo aj s korisťou, nikto to neoslavoval. Plavba mala trvať ešte niekoľko hodín, čiže predpokladaný príchod na Isla Fermalles mal byť

v raňajších hodinách okolo desiatej. Smutnú náladu zaklincoval Šachba, ktorý vyšiel z kajuty a utieral si ruky od krvi.

– Už? – opýtal sa korzár.

– Bojovala statočne, ale bolo to nad jej sily, – prikývol Indián a vrátil sa k telu. Korzár s ním poslal dvoch chlapov. Tí zabalili Sarah do plachty a ešte v ten večer sa konal pohreb na mori. To znamenalo hodenie tela do vody aj s obvyklým rituálom. A hoci sa straty pri tomto remesle očakávali, táto konkrétne zaboľela viac než tie ostatné. De la Fern mal na rukách ďalšiu krv.

Po chmúrnej noci sa Soleyl blížila k ostrovu Isla Fermalle z juhu. Po dvojhodinovom meškaní, zhruba okolo dvanástej, sa loď plavila k pevnine. Domeniqo už z diaľky pozoroval okolité pobrežie. Tak našiel aj svoju Andreu Elizabeth. Tá kotvila pri východnom pobreží. Korzár vydal rozkaz na zmenu kurzu, aby sa spojil so svojou vlajkovou loďou.

– Domeniqo, máme spoločnosť! – vykrikol Martin.

K Soleylu sa blížili tri španielske fregaty od mesta, ktoré ležalo na západe.

– Ruším, zmenu kurzu! Pokračujeme smer mesto.

Keďže Andrea bola v zátok, fregaty ju nemali šancu vidieť. Preto, ak mali prísť po ňu, tak ich mala len Soleyl. Kalty z diaľky videl náľhu zmenu kurzu korzára a tušil, že sa niečo deje. Preto zburchoval posádku a vyrazil smerom na sever. Fregaty doplávali k Soleyl a vyzvali ju, aby ich nasledovala. Korzár nemal veľmi na výber. Útok by sa bol rovnal samovražde a ani na útek nemali veľkú šancu, keďže dve lode boli po bokoch a jedna za nimi. Lode spoločne dorazili do prístavu a zakotvili. Soleylu sa priplavil čln z vlajkovej fregaty. Kapitán a dvaja dôstojníci boli vyzvaní, aby ráčili ísť na pevninu. Aby sa predišlo väčším problémom, Domeniqo, Šachba a Martin nastúpili do člna. Na móle ich už čakal miestny veliteľ španielskej armády.

– Dobrý deň, som generál Armando Santos.

– Dobrý deň, – odzdravil Domeniqo, ktorý bol oblečený stále v čiernom.

– A vaše ctené meno, seňor?

– Hovorte mi len Damtaqua.

– Ste pirát?

– To záleží len od uhlu pohľadu, – odpovedal s úsmevom Domeniqo.

Generál ďalej pokračoval v kladení otázok. Vysvitlo, že jeho obvyklé obchôdzky okolo ostrova zazreli loď kotviacu v západnej zátoke. Pravdepodobne šlo o Andreu, lenže trojica fregát odchytila skôr Soley. Korzár na všetko odpovedal s úsmevom a z generála si uťahoval. Nič neprezradil, a preto kým nepreverí pôvod lode, bude jej kapitán a dôstojníci uväznení. To nebol najlepší nápad, keďže Soley pred rokmi uniesol korzár.

– A máte vo väzení aspoň dobrú stravu? – uťahoval si aj Martin, aby vyviedli generála z miery.

– Veď vás ten humor prejde, budete tam hniť, až budete zelení!

– Výborne, zelenú mám rád, – dodal Domeniqo.

– Vypadnite! – vykrikol generál a odišiel z prístavu.

Kým boli korzár Damtaqua a jeho priatelia uväznení, v dome u Santosovcov sa zjavil Kalty, Bernardo a niekoľko mužov. De Dateb celý čas polemizoval o tom, čo môže byť s jeho bratom. Kalty ho upokojoval a poslal ho radšej skontrolovať neter, ktorá pekne spinkala na poschodí, na mieste, kde v minulosti spávali bratia. Kalty aj naďalej zostával sedieť v jedálni, popíjal víno a spomínal, ako tu sedával s priateľmi a Alfonzom. Z kostola sa ozvali zvony a na dome sa otvárali dvere.

– Do strehu, chlapi! – zavelil Kalty a sám sa k nim pridali.

Niektor vošiel do domu. Po piatich krokoch mal prilepené na krku štyri pirátske meče.

– Čo to má znamenať? – ozval sa neznámy.

Kalty vyšiel spoza steny.

– Vitaj doma chlapče.

– Prečo ste v mojom dome? – zvyšoval hlas neznámy.

– Prestaň vyskakovať, lebo ani tá hlava nebude tvoja, – reagoval pohotovo Kalty.

Bernardo, počujúc hlasy, zišiel dole z poschodia. Vidiac novú tvár obkolesenú mečmi hneď vyzvedal.

- Kto to je, Kalty?
- Kalty? To je čo za meno? – zasmial sa neznámy.
- Indiánske. Ale ak s ním máš problém, tak moje pravé meno je Carlos Diego Santos.
- Carlos? Ako otcov brat? Môj strýko? – potešil sa neznámy, ktorým bol Armando Santos.
- Lenže Kalty hneď jeho radosť zrušil. Ba dokonca mu pridal menší bolehlav.
- Chlapče, nie si môj synovec a ani Estebanov syn.
- Nerozumiem tomu? Čo sa tu do pekla deje?
- Tvoje pravé meno je Armando Dante de Dateb.
- Bernardo spozornel a poriadne si chlapa v uniforme premeral. Domeniqove mladšie dvojča stálo priamo pred ním. Armando tým slovám nechcel veriť a Esteban tu nebol, aby prikývol alebo to zamietol. Kalty mu však povedal niekoľko usvedčujúcich dôkazov a mladý generál už pochyboval o celom svojom doterajšom živote.
- Tvoj otec bol obávaným Grandským korzárom, po únose lode Soleyl plnej zlata ho zabili práve v tomto dome. Možno sa ti niečo mari! Ty, tvoji súrodenci?
- Pekná rozprávka, ale Soleyl som dnes zadržal v prístave a jeho kapitána som uväznil.
- On to úplne posral! Kalty, je to skutočne môj brat? – krútil hlavou Bernardo.
- Armandovi Santosovi bolo vysvetlené, že muža ktorého zadržal, je Honguov syn Damtaqua, nový korzár a jeho dvojča Domeniqo.
- Teraz hovorí vážne? – Armando už vôbec ničomu nerozumel.
- Posledným dôkazom pravdy bol medailón na generálovom krku, kde sa nachádzal erb rodu de Dateb. Podobný mal aj Bernardo a podľa Kaltyho slov i Domeniqo. Tie dostali od svojho otca niekedy ku koncu jeho života. Tu už pochybnosti pominuli a novopečený de Dateb sa musel posadiť.
- Tak a teraz by sme mohli vymyslieť, ako čo najskôr dostať korzára z väzenia a vypadnúť z ostrova, inak bude rušno, – venoval sa zas práci Kalty.
- Zajtra mi guvernér podpíše prepúšťací list a je to hotovo, – odvetil Armando.

– To je síce pekné, ale problém je, že si zatkol správneho človeka a Soleyl je už odhalený. Okrem toho máme v päťách otcovho vraha, – vysvetľoval Bernardo.

Lenže na viac vysvetľovania čas nebol. Bolo treba konať a to skôr, než pôjde korzár pod šibenicu, či sa tu objaví de la Fern.

Kým sa v dome riešilo oslobodenie, Domeniqo, Martin a Šachba sa potili v miestnej väznici. Martin od nervozity kopal do mreží a nadával, prečo práve oni tam musia trčať. Domeniqo ho upokojoval, že tých pár hodín to vydrží.

– Señor si je nejaký istý, – ozvalo sa z vedľajšej cely.

– Hostinec bol plný, tak nás ubytovali dočasne sem, – robil si srandu zo svojej situácie korzár.

– Rozumiem, ale tu si veľmi neoddychnete. Mimochodom som Claudio Lavaró Willson, – podišiel k mrežiam spoluväzeň.

– Damtaqua alebo ak chcete Grandský korzár.

Claudio sa pousmial a hneď pochopil postoj kolegov vo vedľajšej cele na zotrvanie. Následne sa predstavili aj korzárovi dôstojníci a seňori sa dali do debaty. Damtaqua vyzvedal o Claudiovej situácii. Ten mu prezradil, že je chovancom guvernéra Willsona. Okrem toho velí lodi, ktorá pašuje tovar od Hornej zeme až po Dolnú, a tak pomáha chudobným privandrovalcom začať s novým životom. Aj to je dôvod jeho momentálnej dovolenky.

– Ticho tu bude, lebo vás všetkých dorazím! – zahriakol ich vojak na stráž.

Seňori sa odvrátili od seba a posadili sa na svoje miesta. Pomaly sa nad ostrovom zotmelo a dom Santosovcov sa opäť vyprázdnil. Deväť mužov sa vybralo tmavými uličkami mesta až k mestskej väznici. Aby bol pohyb ľahší, Armando zaobstaral uniformy španielskej koruny. Keď dorazili pred hostinec, ktorý bol presne oproti väznici, páni zastali.

– Bernardo, Miguel, bežte do prístavu a vezmite Soleyl na pobrezie, kde kotví Andrea Elizabeth, – vyhlásil Kalty.

– Tu sú vaše prepúšťacie papiere, – dodal Armando, podávajúc bratovi priepustku, pomocou ktorej loď pustia z prístavu.

Dvojka sa rozbehla tmou k mólu. Potom sa Kalty pozrel na Armanda a odovzdal mu velenie. Armando sa narovnal a zavelil zvyšnej posádke.

– Pozor! Pochodom vchod, smer väznica!

A aby bolo všetko dokonalé, Kalty uniformu nemal, lebo bol nový väzeň. Jeden z vojakov zabúchal na bránu väznice.

– Čo chceš? – ozvala sa stráž.

– Sme tu s generálom Santosom. Vedíme nového väžňa.

Brána sa pomaly otvorila.

– Nezabudnite, dvaja sú pri bráne a jeden pri vchode do podzemia. Viac ich na nádvorí nebude, – upozorňoval ešte raz Armando tichým hlasom.

Keď už boli vo vnútri, stráž zatvorila bránu. Armando zastavil svojich ľudí. Dvaja z posádky, ktorí stáli vzadu, sa pohotovo otočili a hodili dýky do stráže pri bráne. A kým ten tretí spozornel, už mal v hrudi Kaltyho meč. Úvod sa pánom podaril. Posádka odstránila mŕtvolu a postavila sa na ich miesto. V podzemí boli len dvaja Španieli. Armando, Kalty a dvaja chlapi z posádky vtrhli dole a hneď namierili zbrane na vojakov.

– Dobrý večer, prišli sme si po korzára, – zahlásil Armando.

Hlavný strážnik zostal v nemom úžase. Postavil sa a nesmelo ukazoval celu, v ktorej je korzár. Kalty a Armando tam bežali. Zatiaľ chlapi z posádky odzbrojovali vojakov.

– Toto ti neprejde, generál. Odvisneš spolu s korzárom! – rozkrikoval sa strážca.

– Mne sa zdá, že mi to ide celkom ľahko, – odvetil Armando, prichádzajúc ku korzárovej cele.

Domeniqo sa postavil z miesta a spustil:

– Ale vám to trvalo!

– Nebuď drzý, nebuť Armando, ešte stále tu nie sme, – odvetil Kalty, pričom už odomkynal celu.

– A čo tu ten blbec robí?

– Buď k nemu slušný, je to tvoj brat, – vysvetľoval Kalty.

– Aj sa mi zdalo, že som tvoj ksicht už niekde videl.

Armando sa pousmial a následne sa ospravedlnil, že ho uväznil. Bratia si podali ruky a všetko bolo fajn. Atmosféru zmierenia narušal

Martin, ktorý už chcel vypadnúť. Keď boli mimo cely, korzár ešte chcel dať otvoriť aj tú susednú.

– Na to nie je čas, – oponoval mu Kalty.

– Otvor a nediskutuj, je to rozkaz! – neustupoval Damtaqua.

Kým Kalty otváral aj druhú zámku, trojica bývalých väzňov sa zbrojila. Kalty bol hotový a Claudio pribehol ku korzárovi.

– To si nemusel.

– Ty pomáhaš tým, čo to potrebujú a ja rád pomôžem tebe!

– Som tvojím dlžníkom, korzár! – odvetil Willson.

– Ja viem, – usmial sa korzár.

Následne sa páni rozhýbali smerom von, no tesne pred odchodom sa Domeniqo chopil zbrane a vpálil guľku do hlavného dozorca, ktorý ich celý ten čas buzeroval.

– Teraz budeš ticho ty!

– Bolo to nutné? – opýtal sa ho nervózne Kalty.

– Ani nie, ale aspoň sa mi uľavilo, – usmial sa korzár.

Vtom Armando pripomenul, že výstrel musela počuť celá kasáreň, ktorá je nad väznicou. Keď boli seňori von z väznice, celá kasáreň bola v pohotovosti.

– Ako ďalej? – odovzdával velenie Armando.

– Kde máme lode? – informoval sa korzár.

– Andrea aj Soleyl sú na severnom pobreží.

Domeniqo si pohladil briadku a zamyslel sa, pričom ho ostatní súrili. Ako prvé sa opýtal Willsona, či idú s nimi. Ten bez váhania prikývol.

– Výborne. Armando, choď s Claudiom a vyzdvihnite jeho loď, potom sa ku nám pripojíte.

Armando ako generál bol totiž stále najvyššou autoritou medzi vojakmi. Páni okamžite vyštartovali. Potom korzár vzal svojich mužov a pod vedením Kaltyho sa vybrali poklusom k Andrey Elizabeth. Všetko sa zbehlo skôr, než sa vojaci stihli zmobilizovať. Grandský korzár opäť zmizol, a to teraz priamo z väznice Španielov, čím im znovu vypálil rybník.

Seňori sa skoro celú noc predierali bujným pralesom ostrova, aby sa dostali až na sever. Počas cesty sa korzár ihneď informoval, čo je s jeho dcérou a ako plynuli hodiny po úniku z La Felice. Kalty ho

ubezpečil, že všetko je v najväčšom poriadku. Kým prišli na určené miesto, mal korzár prehľad o celej situácii. O pár minút už stál aj so svojimi spoločníkmi pevne na palube Andrey Elizabeth. A Soleyl bola už len niekoľko sto metrov od nich. Všetko klapalo podľa plánu. Kým sa Soleyl prilodil k Andrey, Domeniqo sa išiel prezliecť, lebo jeho oblečenie sa dosť nakazilo pachom väzenia. Už upravený korzár na seba nenechal dlho čakať. Vrátil sa a opäť nervózne poskakoval na palube. Nemohol sa dočkať, kedy uvidí svoju dcérku. Do desiatich minút sa Bernardo aj Miguel nalodili na Andreu Elizabeth.

– Vitajte u nás! – pozdravil ich Kalty.

Korzár sa okamžite rozbehol k bratovi. Ten mu podal malú Lunu do rúk a korzár sa konečne upokojil. Po krátkom zvití sa, Bernardo hľadal tretieho de Dateba. Domeniqo mu oznámil, že Armando príde na ďalšej lodi s novým priateľom. Pánom nezostávalo nič iné, len čakať. Dôstojníci si krátili čas kartami a posádka dokončovala posledné opravy na lodiach po útoku na La Felice. No a kapitáni sa presunuli do kajuty a svoje čakanie zapíjali vínom. Zhruba dve hodiny po príchode Bernarda sa objavila aj Willsonova loď, nazývaná Twister.

– Už prichádzajú, pán kapitán, – nakukol Martin do kajuty.

Bernardo sa zdvihol z kresla, aby ich privítal. Domeniqo ho ale zadržal.

– Zostaň, Kalty sa o to postará.

– A prečo nie my?

– Ukážeme bračkov, ako si žijú praví páni, – zasmial sa Domeniqo.

Bernardo sa usmial tiež a pokračoval pokojne v pití. O niekoľko minút zaznelo klopanie.

– Ďalej, – pozval dnu korzár.

Do kajuty vkročili Kalty, Armando a dvaja noví priatelia z väzenia.

– Vitajte na korzárovej pýche.

Kalty priniesol ďalšie fľaše vína, aby sa mohlo zapíť nové stretnutie a spečatiť priateľstvo.

– To je neuveriteľné, stojím na lodi legendárneho korzára, – rozjímaj Claudio.

Nastala otázka ako ďalej. Hlavný cieľ sa nemení. Násť zvyšných bratov, otcovo dedičstvo a zabiť de la Ferna. Ale dovtedy ich čakalo ešte stále veľa roboty. No výhodou im bolo, že mali po svojom boku ďalšieho verného muža aj spolu s loďou. A nie hociakou. Twister bola rádová loď so sto delami a taktiež pevným kovaným trupom.

– De la Fern nám naposledy unikol, čiže ho musíme opäť hľadať. Skôr, než si nájde on nás, – zahlásil korzár.

– Nezabudnime však na fakt, že ten chlap je stále o krok pred nami, – dodával Bernardo.

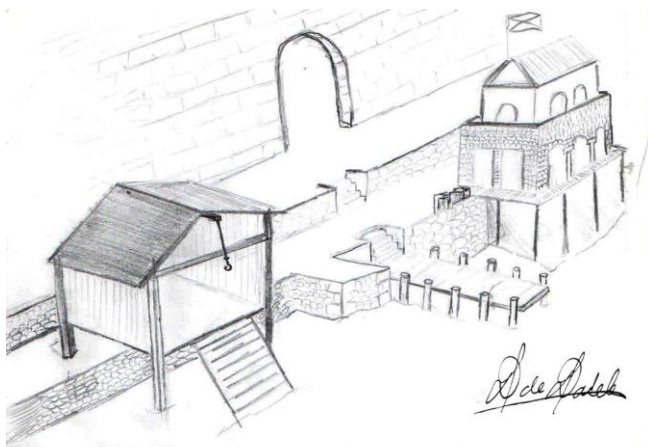
– My sa na vec nevieme asi pozrieť jasne. Sme zaujatí. Čo by však navrhol náš nový kolega Claudio Willson? – pozrel sa korzár svojho muža v službách.

– Willson, to meno mi je známe! Nie si ty z ostrova Royal Pearl?

– Áno, som! Môj otec je guvernér Willson, poznáte ho? – odvetil Claudio.

– Samozrejme! A čo admirál Norton? Generál Peters?

Mladý Willson sa rozhovoril. Síce generál Peters bol mŕtvy, admirál Norton stále slúžil aj spolu so svojím synovcom admirálom de Dateb. Domeniq, Bernardo a Armando počujúc to meno, mali v ďalšom smere plavby jasno. Kurz bol Royal Pearl, miesto ich rodiska a pobrežisko rodičov. Čo prinesie tento ostrov bratom de Dateb?

XXIII. kapitola: Vitajte doma

Grandský korzár a jeho dvaja bratia úspešne napálili Španielov, ktorí sa zaručene postarajú o to, aby všetci vedeli, že je späť. Teraz sa plavili vodami Grandie severne k malému anglickému ostrovu New Redmond. Bola to malá zastávka pred veľkým návratom na Royal Pearl.

V tretí deň plavby vo večerných hodinách už bolo vidieť z korzárovej lode pevninu. Kapitán i dôstojník postávali na mostíku a pozorovali stmievajúce sa zore.

– Výborne, ráno budeme v prístave! – zahlásil kapitán Damtaqua. Kalty na jeho výpočet prikývol a prebral kormidlo od syna. Poslal ho aj s korzárom, aby si išli oddýchnuť. Postupne sa ukladala na spánok aj posádka. Na palube zostalo len niekoľko chlapov, ktorí sa starali o laná a plachty. Na lodi Soleyl držal stráž dôstojník Miguel Hawk a novú posilu Twister kormidloval sám kapitán Willson, kým Armando postával vedľa neho. Lode sa vplavili do pokojnej, ničím nerušenej noci. Tento čas ocenil najmä Domeniqo, ktorý mal toho za posledné dni skutočne veľa. V skorých ranných hodinách sa korzárova flotila priblížili k mestu New Redmond, malej anglickej kolónii. Z paluby bolo vidieť, ako sa v meste všetko pomaly prebúdzalo, ale posádka už naplno pracovala. Andrea Elizabeth, Soleyl a Twister boli už v zátok. Lode spustili kotvy.

– Vytiahnuť plachty! Spustiť člny! – zneli rozkazy kapitánov. Na každej z lodí zostala jedna veliaca osoba, menovite Šachba, povýšený dôstojník Miguel Hawk a kapitán Claudio Willson. Zvyšok velenia sa vydal na pevninu. Za malej rannej hmly člny zastavili pri drevenom móle.

– Martin, postaraj sa prosím, aby boli zásoby na lodi doplnené, potom príď za nami do hostinca, – zavelil korzár a spolu s bratmi a Kaltym sa vybral do mesta.

Cestou k hostincu začal Kalty spomínať, koľkokrát tadiaľto prechádzali s Alfonzom a Johnom ako skutoční hrdinovia. Armando

hneď vyzvedal, či to bolo pred alebo po tom, ako sa z ich otca stal Grandský korzár.

– Keď bol John ešte admirálom. Piráti sa pred nami triasli a vo veľkom obchádzali všetky anglické kolónie. No a keď bol už váš otec korzárom, nechodili sme veľmi medzi ľuďmi. Väčšinu vecí za nás vybavoval Santiago de Ramondo.

– Aká irónia, z najväčšieho postrachu pirátov sa stal ten najobávanejší, – poznamenal Domeniqo.

– Hongua, alebo Grandský korzár, nebol len pirát. Bol nádejou chudobného ľudu na lepší život bez útlaku aristokracie a vojakov, – vysvetľoval Kalty.

Bratia ho pozorne počúvali, až sa ocitli pred dverami hostinca. Vstúpili dnu a posadili sa. Krčmár v momente vyšiel z vedľajšej miestnosti a upozornil, že má zatvorené. Kalty sa postavil a podišiel k nemu. Po niekoľkých šepkaných slovách sa posadil späť. O tri minúty boli na stole raňajky a víno. Krčmár sa uklonil, poprial dobrú chuť a odišiel. Bratia de Dateb len nechápavo krútili hlavou.

– Čo si mu povedal Kalty? – vyzvedal Domeniqo.

– Tento chlap bol informátorom admirála Nortona a v neskoršej dobe slúžil korzárovi, po tom, čo mu zachránil rodinu aj hostinec. Keď som mu povedal staré heslo, okamžite ma spoznal.

– A dá sa mu veriť? – opýtal sa Bernardo.

– Je to verný služobník.

– Mne stačí Kaltyho slovo, – dodal Domeniqo a pustil sa do raňajok.

Do hodiny sa v hostinci objavil aj Martin. Zahlásil, že zásoby sú doplnené a lode sú pripravené na odchod. Domeniqo prikývol a posadil priateľa vedľa seba, keďže jedla bolo dosť. Señori dojedli a Domeniqo chcel vyraziť do prístavu. Krčmár ale dobehol ku stolu.

– Señor Carlos, nechod'te, budete mať problémy!

Kalty v momente reagoval a pozastavil odchod.

– Čo sa deje? – otočil sa kapitán Damtaqua.

– Výsost', je nebezpečné taraz vyplávať.

Bernardo a Armando sa zarazili nad tým oslovením. No Grandský korzár v podobe Alfonza za krátky čas dokázal naplniť proroctvo

a stal sa kráľom nikoho v mene slobody a spravodlivosti. Presne tak ho uctievali všetci, ktorí sa mu poklonili.

– Prečo nemáme ísť?

– Zo severu, od Hornej zeme sa vracia španielska flotila a neďaleko je aj admirála de la Fern.

– Admirál? Veď ten chlap je hádam všetkým, čím sa len dá byť, už mu chýba len titul kráľa, – zašomral si Bernardo, ale Domeniqo vyzvedal informácie ďalej.

– Je nejaká šanca, aby sme opustili ostrov a dostali sa na Royal Pearl? Potrebujeme sa s niekým spojiť.

– Z východnej strany, výsosť. Lode tadiaľ nechodia, lebo je tam pomerne veľa skál.

– Kalty, poznáš tie vody?

– Samozrejme, – odvetil dôstojník.

Domeniqo sa úctivo poďakoval za informácie a chcel nechať krčmárovi menší tringelt, no ten to odmietol so slovami, že korzárovi vďačí za všetko a je to preňho pocta mu slúžiť.

Bratia de Dateb a dvaja Santosovci vyrazili späť do prístavu. Aj keby chceli na ostrove zostať, nemohli. De la Fern krúžil na okolí a určite vyčkával ako sup. Po príchode na mólo sa bratia začali dohadovať o ceste plavby.

– Vyplávame priamo na východ a na polceste od Pentos la Ferma naberieme kurz severozápad, – vyhlásil Kalty.

– Si si istý, že to zvládneš? – poistoval si to korzár.

– Prešiel som tými vodami stokrát, mapu mám v pamäti.

– Chlapci, nechcem sa do toho starať, ale keď sa už plávime k Pentos la Ferma, potreboval by som si odskočiť domov na ostrov, – pridal sa do debaty aj Bernardo.

– Je tam niečo súrne?

– De la Fern a aj Zoltiago už vedia, že som de Dateb. O seba sa nebojím, ale nechcem, aby ublížili jednej žene blízkej môjmu srdcu. Myslel som, že keď de la Ferna odstavíme na la Felice, bude všetko v poriadku, ale ten potkan ušiel a ja...

– Rozumiem ti. Viem, aký je to pocit, keď láska volá, – odvetil Domeniqo a ani Armando nemal žiadne námietky.

Bratia sa teda dohodli, že Soleyl ich dobehne a ak nepríde do daného dňa, pôjdu za ním. Bernardo sa rozlúčil a každý nastúpil do svojho člna. Krátko nato lode vyplávali východne od ostrova, aby sa tak vyhli Redmondským skalám, miestu, cez ktoré sa plaviť by bola hotová samovražda pre niekoho, kto to nepozná. Po pár hodinách plavby, keď korzárove lode oboplávali skaly, sa Bernardov Soleyl oddelil z formácie. Na rozlúčku dali kapitáni vypáliť jednu salvu z dela. Následne Domeniqo, ktorý stál na mostíku, sa pozrel na Kaltyho.

– Tak, ako ďalej?

– To najhoršie máme za sebou. Teraz je kurz sever – severozápad, potom natočíme loď ešte tridsať stupňov doľava a plavíme sa priamo na prístav.

– Výborne Kalty, budeš tu?

– Samozrejme! Len si oddýchni, – odvetil starý morský vlk, ktorý sa za kormidlom cítil najlepšie.

Domeniqo sa vzdialil do svojej kajuty, kde stále čítal lodný denník, študoval mapy a snažil sa zdokonaľovať, presne ako to robil jeho otec na začiatku. Na Twisteri vládla podobná pokojná atmosféra. Kým Willson držal kormidlo v rukách, Armando hľadel na more a premýšľal o minulosti, ale aj o budúcnosti. Deň pomaly plynul a horizontom sa tiahla tma. Pred úplným zotmením posádka vykonala kontrolu a na palube zostala už len poverená stráž. Krátko nato sa skoro všetci uložili spať. Medzitým na lodi Soleyl bola situácia úplne obrátená. Náborníci stáli celý čas v pozore a naplno pracovali.

– Bernardo, robíme, čo môžeme, ale vietor sa bude zanedlho obracať.

– Urobte, čo sa dá, Miguel! – rozkázal nervózny Bernardo, poskakujúc na mostíku pri myšlienke, že de la Fern sledí po okolí. Náborníci sa aj naďalej snažili natočiť plachty na čo najpriaznivejší vietor. Soleyl sa plavila už aj tak maximálnou rýchlosťou k ostrovu Pentos la Ferma. Bolo však otázne, či Bernardo nejde neskoro.

Po celú noc bolo more pomerne pokojné a na druhý deň ráno z Andrey Elizabeth uzreli pevninu. Domeniqo sa pozrel na Kaltyho. Ten kývnutím hlavy potvrdil, že ostrov pred nimi je Royal Pearl,

rodisko a pravý domov bratov de Dateb. Na oboch palubách to razom ožilo. Posádka začala pobeťovať a každý zaujal svoju pozíciu. Lode oboplávali južný cíp ostrova a vplávali sa do najväčšej zátoky celých Grandských ostrovov. Twister sa doplavila na úroveň Andrey a ďalej pokračovali vedľa seba. Vojaci v pevnosti okamžite spozorneli.

– Zavolajte admirála Nortona! – zavelil anglický dôstojník na stráž.

Medzitým na mostíku Andrey Elizabeth stál Kalty a rozjímal.

– Šesťnásť rokov a vôbec nič sa tu nezmenilo. Neuveríš, ale toto miesto mi bolo asi najbližším domovom zo všetkých. A vždy, keď sme sa vracali, ste nás čakali v prístave.

– Spomínam si, – skomentoval Domeniqo, až mu vbehli slzy do očí.

V pevnosti sa objavil admirál Norton, najvyššia šarža v okolí. Veliaci dôstojník mu ukázal blížiacu sa loď. Hoci jednou z nich bola Twister, miestni si nemohli byť istí, či nebola zajatá. Pokojne to mohla byť pasca. Chopil sa ďalekohľadu a pozrel na druhé plavidlo.

– To nie je možné... – zasekol sa Norton.

Vojaci nechápali, prečo sa admirál Norton začal tak divne správať. Dal zrušiť pohotovosť a bez slova sa rozbehol do prístavu. Niekoľkí vojaci utekali za ním, keďže nevedeli, o čo sa jedná. Lode v priebehu niekoľkých minút zakotvili. Člny sa spustili na vodu a vplávali na pevninu. Keď páni vystúpili na mólo, obkolesila ich stráž v prístave.

– Toto by mal byť náš domov, – poznamenal Domeniqo.

– Neboj sa, je to len bežná kontrola, – odpovedal pokojne Kalty.

– Dobré si pamätáš, Carlos Diego Santos, – ozval sa hlas spoza vojakov, ktorý patrili admirálovi Nortonovi.

Vojaci sa rozostúpili a on prešiel až k pánom. Kalty sa pozrel na priateľa a mlčky mu podal ruku. Hneď nato však nasledovalo vrúcne objatie dvoch skutočných priateľov, ktorí sa roky nevideli. Následne sa obaja pustili a John sa rozhovoril:

– Carlos, už som ani nedúfal, že ťa ešte niekedy uvidím.

– Ja som vedel, že k tomu raz príde.

– A koho nám to vedieš?

– Tí dvaja v člene sú Zandallov syn Šachba a moja pýcha Martin. A chlapcov vedľa mňa asi poznáš. Sú Domeniqo a Armando.

Johnovi zostali otvorené ústa. Vôbec nečakal takúto chvíľu. Akoby sa stal zázrak. Synovci ho pozdravili a John ich privítal doma. Vojakov sa potom okamžite ujal mladý Willson, ktorý tiež vystúpil na pevninu. Lebo okrem iného, keď nebrázdil moria, velil v pevnosti. Po tom, ako sa Norton zvítal s chlapcami, sa ešte pozrel na Kaltyho.

– Ako to, Carlos, je mŕtvy?

– Ešte nie! Ale preto tu je kapitán Damtaqua.

John, počujúc domorodý názov ostrova Royal Pearl, potichu prikývol. Vedel veľmi dobre, čo to znamená. Mladý Domeniqo prevzal žezlo po otcovi, a to bol čas na veľký návrat k pirátskemu remeslu.

Oniečo neskôr bratia stáli pred vilou, kde sa narodili. Opatrne a s miernym strachom vkročili dnu. Domeniqo a Armando zostali po niekoľkých krokoch stáť. Uprene sa zahľadeli na dva portréty visiace v hale. John vidiac ich tváre, sa ku nim vrátil.

– Áno, sú to oni, vaši rodičia.

– Náš priateľ Alfonzo a milovaná Andrea. Vaši rodičia tvorili nádherný a dokonalý pár, – povzdychol si Kalty, ktorý prechádzal okolo.

De Datebovia, vidiac svojich rodičov, sa pousmiali a naplnil ich pocit hrdosti. Ešte raz sa pozreli na portréty a spoločne sa presunuli do salóna. Všetci si posadili a John začal vyzvedať:

– Tak hovorte chlapci, čo sa s vami dialo za tie roky? Ako ste sa našli?

Kalty sa pozrel na bratov a keďže nikto nezačal hovoriť, spustil prvý.

– V ten večer sme spolu s Domeniqom šli na Tanzaneu, na Zarbandách som ukryl Andreu Elizabeth a usadili sme sa. Neskôr som podnikol niekoľko výprav so Zandalom na Hornú zem a prijal som meno Kalty, čo v preklade znamená Biely brat.

– Bol skvelým vychovávateľom. Naučil som sa domorodým a aj civilizovaným zvykom. No a pred tromi rokmi som sa oženil, ale moja žena nedávno zomrela, a tak som zostal s dcérou sám, – pridala sa Domeniqo.

– Zrodený z nešťastia a smútku, – komentoval John vidiac istú súvislosť s Alfonzom

– Ale prv, než ľudom prinesiem radosť a spravodlivosť, zabijem de la Ferna.

– Myslím si, že jeho smrť poteší veľmi veľa ľudi.

– Mňa určite áno, – dodal Kalty.

– Máte už aj nejaký plán? – vyzvedal Norton.

– Prv sme šli na Queb le Mana, doplniť posádku a zistiť niečo o de la Fernovi. Tam však informácie neboli, a tak sme skúsili vyhľadať Santiaga a našli sme aj Bernarda, – vysvetľoval Carlos.

– Prečo neprišli s vami?

– De la Fern už vedel, že sme sa vrátili a čakal nás aj so svojím kumpánom Zoltiagom de Ramondom. Santiago preukázal svoju vernosť korzárovi a obetoval sa, aby som s Bernardom mohol ujstť. No a ten sa ešte musel sa vrátiť na Pentos la Ferma vyriešiť si osobné veci, – doplňoval informácie Domeniqo.

Ďalej pokračoval Armando, ktorý hovoril príbeh od príchodu svojich bratov na ostrov. John vyjadril sústrasť aj za zosnulého Estebana. O jeho smrti počul, aj keď zasiahnuť nijako nemohol. Keď bolo rozprávanie pri väzení, reč sa dostala aj na kapitána Willsona, ktorý ich sem priviedol a spomenul aj meno admirál de Dateb. John prikývol. Štvrtý zo súrodencov, konkrétne Tobias de Dateb žil na Royal Pearl, no aktuálne sa doma nenachádzal. Práve sa plavil domov z Eleuthery, kde bol po svoju sesternicu Jane. Domeniqo a Armando sa potešili, že ich bude zas o jedného viac. Ako plynuli hodiny, seňori sa ešte dlho dlho rozprávali a popíjali. Potom sa Domeniqo vrátil na loď po svoju dcérku a Armando zostal vo vile, aby si pozbieral nejaké spomienky z detstva. John a Kalty medzitým v salóne pokračovali v rozhovore.

Zhruba v tom istom čase doplávala aj Soleyl do svojho cieľa. Bernardo sa s ničím nepáral a loď zakotvil priamo v prístave, aj keď to bolo veľmi nebezpečné. Posádka zostala v plnej pohotovosti a na pevninu vystúpili len kapitán a Miguel Hawk. Úzkymi uličkami sa prešmykli pomedzi portugalských vojakov, až sa dostali k domu, kde sa prvýkrát stretli Bernardo a Domeniqo. De Dateb sa porozhliadal naokolo. Jednak to boli dlhoročné spomienky a jednak kontrola, či je

čistý vzduch. Keď nik neprichádzal, pustil sa do lezenia po brečtane na stene domu.

– Ty nepoznáš dvere? – poznamenal Miguel.

– V tomto dome nie. Svokor ma nemá v láske, – odvetil Bernardo už zo steny.

Miguel zostal zatiaľ dole strážiť. Časom sa Bernardo dostal až k oknu na poschodí. Keď vošiel do izby, Miguel sa upokojil a oprel o stenu, akoby odpočíval.

– Bernardo, kde si sa mi stratil? Nič sa ti nestalo? – hodila sa mu okolo krku seňorita Eugenia Rozario.

– Som v poriadku. Ale musel som ujsť. Zoltiago mi ide po krku a bál som sa, že ublíži aj tebe.

– Prečo by ti chcel ublížiť tvoj vlastný brat?

– Dozvedel som sa, že nie som de Ramondo. Som synom bývalého grófa a jeho vrah chce aj môj život. Teraz som spolu s Grandským korzárom a velím na jednej z jeho lodí, kým neporazíme toho vraha.

– Si ty normálny? Stal si sa pirátom?! – zhrozila sa Eugenia.

– Korzár je môj pravý brat a Zoltiago je spolupracovníkom toho vraha. Je to na dlho. Teraz si v nebezpečenstve aj ty. Láska, prosím ťa, nekomplikuj to a pod' so mnou.

– Ľúbim ťa, ale...

V tom z ulice zahvízdal Miguel, ktorý Bernarda súril, pretože počas dňa mohli byť kedykoľvek odhalení.

– Eugenia, prepáč, už musím ísť. Som rád, že sa ti nič nestalo, dávaj si na seba pozor, – začal cívať k oknu Bernardo.

– Počkaj! Čo si mám zobrať so sebou? – rozmyslela si to seňorita. Bernardovi sa objavil úsmev na tvári a zastavil sa. Odvetil, že nič a pobehol k nej, aby ju pobožkal. Potom ju odtiahol k oknu.

– Čo chceš urobiť?

– Dôveruj mi, láska...

De Dateb sa vyklonil z okna a zvolal na Miguela, aby chytal. Ten sa nechápavo pozrel hore. No Bernardo sa len pousmial, schmatol Eugeniu a pomohol jej von z okna. Miguelovi, vidiac letiacu seňoritu, skoro vypadli oči, ale nakoniec ju aj tak chytil. Koniec koncov, nebola to až taká výška. Krátko po nej vyskočil aj Bernardo.

– Si normálny? – vykrikla Eugenia a zliezla z Miguela.

Bernardo ju ale hneď umlčal ďalším bozkom. Následne sa otočil a pustil sa do behu, držiac ju za ruku, kým Miguel bežal za nimi. Do prístavu im zostávali ešte dve uličky, keď ich niekto zastavil.

– Počkaj, Bernardo, – ozval sa hlas z tieňa.

De Dateb ten hlas okamžite spoznal a tasil svoj meč. Svoju milú a dôstojníka Hawka poslal napred.

– Odlož ten meč, Bernardo! Nie som tu, aby som bojoval!

– Neodložím, Zoltiago, zradil si vlastnú krv a za to musíš zaplatiť.

– Nezradil som! V poslednej chvíli som ustúpil. No otec nie. Konal som len podľa zákonov. No vidiac oddanosť mladému korzárovi i keď ho ani nepoznal, mi ukázali, čo som zač.

– Si potkan podobný de la Fernovi!

– Bol som! Ale s tým je koniec. Musíš mi veriť! Uvažuj, keby som ťa chcel dostať, tak už tu mám dávno vojakov a aj loď v prístave by bola potopená. Prosím, odlož ten meč.

Bernardo uznal, že na tom niečo môže byť a spustil zbraň nižšie.

– Tak, čo chceš?

– Chcem očistiť svoje meno a odplatiť sa de la Fernovi za to, že ma tak nechutne zneužil. Keďže vás nedokázal nájsť, o niekoľko dní chce zaútočiť na Santa Quinere. Žije tam muž menom Enriquo de Elias. No v skutočnosti je to váš brat. Pomôžte mu!

– Prečo mi to hovoríš? Prečo by som tomu mal veriť?

– Moja loď mala byť v jeho flotile. Ale nebude tam. Až vtedy uvidíš, že som neklamal... Zbohom, Bernardo!

Zoltiago dohovoriť a zmizol. De Dateb zasunul svoj meč. Ešte chvíľu sa pozeral na tieň, z ktorého vystúpil Zoltiago. Možno predsa len mala Santiagova smrť svoj význam, keď dokázala zmeniť synov úsudok. Následne sa rozbehol do prístavu. Rýchlo nasadol do člna a spolu s Miguelom začali veslovať.

– Vybavil si? – vyzvedal cestou Miguel.

Bernardo prikývol a popri veslovaní sa pousmial na svoju drahú. Po príchode na Soleyl kapitán okamžite vydal rozkazy na návrat na Royal Pearl, aby varoval bratov včas. Krátko nato velenie prebral dôstojník Hawk a mladý párik sa odpratal do kajuty kapitána. Určite chceli dobehnúť stratený čas.

Doma na Royal Pearl bola situácia pokojnejšia. Vo vile Nortonovcov sa zabávali po rokoch starí priatelia John, Carlos a guvernér Willson. Stredobodom pozornosti boli historky Alfonzovej pravej ruky. Rozprával o svojich zážitkoch na kontinente, ale reč bola aj o veľkom poklade korzára. V tom čase vedel pravdu aj guvernér. Predsa len to bol Johnov pirateľ a dôveryhodný človek.

– Aký máte vlastne plán? – vyzvedal Willson.

– Pred rokmi sme sa rozhodli radšej ustúpiť a vrátiť do svojho bežného života. Poraziť de la Ferna nebolo súdené nám, ale Alfonzovým synom. Pomstia rodičov a nájdu aj dedičstvo, – komentoval Kalty.

– Štyroch bratov ste zjednotili, žije aj ten piaty? – pýtal sa Willson, ktorý chcel byť očividne nápomocný pri nastolení spravodlivosti.

– Je u starého admirála de Elias z ostrova Santa Quinere, – odvetil John.

– Číže mladý de Elias je vlastne synom Alfonza? – začudoval sa guvernér a pokračoval, – ale keď vravíte, že ten chlap, de la Fern, je stále krok pred vami...

– Vie si zrátať, kde chlapi žili a kde sú teraz! – doplnil Norton.

– Do riti! – vykrikol Kalty.

Páni v momente vybehli zo salóna a bolo po pokojnom popoludní. To bol kľúč všetkého, kým bratia neboli spolu, boli v bezpečí. Teraz sa však ukázali a dali tromfy do ruky nepriateľa. John odchytil prvú služku a vyzvedal, kde sú Armando alebo Domeniqo. Slúžka vravela, že Domeniqo odišiel a Armando je v knižnici. Páni rýchlo zbehli do knižnice.

– Armando, máme problém! – oznamoval Kalty.

– Nieкто na nás útočí?

– Tvoj brat Enriqo je asi v nebezpečenstve. Kde je Domeniqo?

– Domeniqo išiel na loď...

– Čo je s Enriqom? – objavil sa vo dverách Domeniqo aj s malou Lunou na rukách.

Kalty okamžite spustil. Vysvetľoval, že posledný de Dateb je admirálom na Santa Quinere. A ak tieto isté informácie má aj ich najväčší rival, znamená to, že Enriqo je v nebezpečenstve. Armando chcel okamžite vyraziť, no John ho zastavil. Nabehnúť bezhlavo do

boja je presne to, čo de la Fern očakáva. Pri útoku na La Felice mu to takmer vyšlo. Chcelo to tentoraz chladnú hlavu a dobrý plán.

– Enriquo je admirál. Logicky môže byť na mori aj týždne, – začal John.

– Tá španielska flotila zo severu bude on! – vykrikol Domeniqo.

– A preto sa aj de la Fern plaví okolo. Nehľadá vás. Chce si ho odchytiť, prv než sa zjednotíte, – dodal Kalty.

Strata súrodenca a výhra de la Ferna, mu mohla dať takú obrovskú výhodu, že by mohol celú vojnu proti de Datebom vyhrať. To sa však nemuselo stať. Naším hrdinom síce zostávalo niekoľko dní k dobru, až de Eliasova flotila zakotví, no Domeniqo rozkázal, aby sa lode pripravili a naložili muníciu už teraz. Pri rozdeľovaní úloh Johnovi padla sánka. Kapitán Damtaqua vyzeral úplne ako jeho otec. Na moment mal dokonca pocit, že vidí starého korzára a dobrého priateľa. No realita bola iná. Dokáže sa syn podobať a vyrovnáť otcovi aj v boji? Ukáže, že je hodný nosiť titul Grandského korzára?

XXIV. kapitola: Záchranná akcia

o odhalení de la Fernových zámerov sa začala celá korzárova flotila mobilizovať. Prípravy boli v plnom prúde a zároveň sa čakalo na Bernarda, ktorý mal doraziť každú chvíľu. Nad Royal Pearl sa zotmelo a páni sa vrátili späť do vily, aby si oddýchli. Na druhý deň dokončili zásobenie lodí. Naloženej bolo veľa munície a John Norton neváhal ani uvoľniť vojenské rezervy určené na obranu mesta. Krátko po deviatej hodine dorazila aj nová posádka, ktorá sa sčasti skladala aj z anglických vojakov, verných nie korune, ale admirálovi Nortonovi a tým aj Grandskému korzárovi. Na protivníka takej úrovne bolo treba každú schopnú ruku. Kapitán Damtaqua ešte rozdeľoval mužov, keď ich prerušil Claudio Willson, ktorý docválal na koni. Korzár pristúpil k nemu. Ten v momente zosadol z koňa a podával hlásenie.

– Dolstal som poštového holuba. Zo západného pobrežia spozorovali Soley.

– Výborne. Bernardo si zaslúži pochvalu za promptný návrat, – poznamenal Domeniqo.

Potom medzi sebou dvojica pánov prehodila ešte niekoľko viet a Claudio otočil koňa, aby sa dostal do pevnosti. Armando sa zatiaľ ujal úlohy informovať strýka Johna a Kaltyho.

– Martin, všetci na paluby!

– Rozumiem, – odvetil mladý Santos a popohнал členov posádky, ktorí boli ešte na pevnine.

Domeniqo sa následne zahľadel na more a nechal, nech mu jemný vánok vetra hladí zarastenú tvár. Ubehli minúty a Soley sa skutočne objavil.

– Vytiahnuť plachty! Spustiť kotvu! – zneli rozkazy z lode.

Bernardova loď zakotvila. Kapitán, dôstojník a seňorita sa vydali na pevninu v sprievode menšej skupiny námorníkov, ktorí veslovali.

– Vitaj doma, Bernardo, – zdravil Domeniqo z móla.

– Ďakujem, braček. Dovoľ, aby som ti predstavil svoju vyvolenú. Eugenia, toto je jeden z mojich bratov.

– Teší ma, – pousmiala sa s pôvabom seňorita.

– Potešenie na mojej strane, – odvetil Domeniqo a pobožkal ju na ruku tak, ako káže etiketa.

– A kde sú ostatní? – vyzvedal Bernardo.

– Pripravujú sa na odchod.

– Deje sa niečo?

– Máme tušenie, prečo je de la Fern nablízku. Nehľadá nás, ale môže ísť po našom najstaršom bratovi Enriqovi. Ideme mu na pomoc.

– Bohužiaľ, to nie je len tušenie, Domeniqo. Chce skutočne zaútočiť. Ale nie na mori. Bude útočiť na mesto.

Enriqo de Elias mal skutočne povest' dobrého admirála, o čom svedčila aj jeho bilancia proti pirátom. De la Fern bol potkan, a tak určite nebude voliť priamy boj. Na dlhšiu diskusiu však nebol čas.

– V akom stave máš loď? – opýtal sa Domeniqo.

Ten sa pozrel na svojho dôstojníka.

– Miguel? Ako to vyzerá so zásobami na lodi?

– Potravín máme asi na týždeň...

– Zaujíma ma stav munície, – prerušil ho Bernardo.

– Tak tej máme málo.

– Už ju máte pripravenú, naložte to čím skôr, – ukazoval Domeniqo na debny a sudy v prístave.

Miguel Hawk sa dal do práce a na pomoc im prišli aj vojaci, ktorých viedol Willson. Keď sa malo ísť do boja, nový služobník korzára tam nesmel chýbať. Bratia de Dateb sa za ten čas aj so seňoritou presunuli do vily Nortonovcov, kde ich už čakali ostatní. V pracovni ešte prebiehalo plánovanie, ako najlepšie uhrať útok na de la Fernu. Bolo treba totiž rátať so všetkým.

– Zmena plánu! Ideme až na Santa Quinere. Boj bude na pevnine, – zahlásil vo dverách Domeniqo.

– De la Fern chce zaútočiť na mesto, keď bude Enriqo na súši, – dodal na vysvetlenie Bernardo.

– A vy ste...? – pozrel sa na neho John.

– Bernardo Felliipe de Dateb, tvoj synovec.

John sa pousmial a pristúpil k nemu. Nasledovalo ďalšie milé zvítanie príbuzných. Kalty im však skočil do úsmevu. Ak sa bitka mala konať na Santa Quinere, bol pravý čas na odchod.

Kapitáni Grandského korzára vyrazili bezodkladne do prístavu. Bernardove prvé kroky viedli priamo k Miguelovi.

– Je Soley pripravený?

– Áno, pán kapitán.

Na lodiach to okamžite ožilo. Všetky posádky boli v pohotovosti.

– Vytiahnuť kotvy, spustiť plachty, – velili kapitáni lodí, – nech to fičí!

Andrea Elizabeth, Soley, Twister a aj Nortonov Venus vyplávali zo zátoky ostrova Royal Pearl a zaradili sa do radovej formácie, pričom viedla Domenigova loď. Flotila nabrala kurz juh, juhozápad. Dĺžku plavby odhadovali na trištvrte dňa až celý deň. Všetko záležalo od smeru vetra. Keď už boli na otvorenom mori, posádky dostali na čas pohov. Na palube zostali len dôstojníci a dvadsať mužov na stráž ako vždy. Plavba prebiehala rýchlo aj vďaka priaznivému vetru, ktorý korzára v poslednom čase dost' podporoval. Deň prestriedala noc a naopak. V skorých ranných hodinách sa korzárova flotila priblížila k severnému mysu ostrova Santa Quinere.

– Vytiahnite spodné plachty, – zavelil Domenico prichádzajúc na mostík.

Bolo to rozumné riešenie, keďže plavba pozdĺž pobrežia vyžadovala len horné plachty. Vietor by sa do spodných nechytal, a tak by len zavádzali a zbytočne spomaľovali.

– Výborne, mladý sa učí rýchlo, – komentoval rozkaz John zo svojej lode.

– Veď sa učil odo mňa, – pousmial sa Kalty a ako dočasný dôstojník na Venuse vydal podobné rozkazy.

Lode si udržali svoju rýchlosť, a tak sa drahocenné minúty nestrácali. Kým sa ranné šero úplne pominulo, lode zazreli prvé budovy. Santa Quinere bol jediný ostrov, ktorý nemal vysunutý prístav a mesto ležalo priamo v zátoke, no bolo chránené dvoma pevnosťami, zo severu a z juhu. Korzárova flotila zakotvila pri južnej pevnosti. Naokolo neboli žiadne strážne lode, iba tá admirálova a niekoľko obchodných. Zvyšok španielskej flotily musel kotviť južne od dolnej pevnosti v miestnych lodeniciach. De la Fern to mal očividne dobre vyrátané. Domenico nestrácal čas žiadnym maskovaním, typu „sme obchodné lode“. Zo všetkých štyroch palúb sa skoro súčasne spustili

člny s kapitánmi a vyrazili na pevninu. Dôstojníci zostali pre každý prípad v pohotovosti. Jedinou výnimkou bol Twister, kde Willson zostal a na pevninu šiel Armando. Člny dorazili ku kamennému mólu. Páni vystúpili priamo na tržnicu.

– A teraz kam? – opýtal sa John.

– Neviem, ja som tu už pekne dávno nebol, – odvetil Kalty.

– Blíži sa stráž, opýtajme sa jej, – poznamenal Bernardo.

Španielska stráž okamžite pristúpila k hosťom na ostrove.

– Čo tu hľadáte, seňori?

– Priešli sme navštíviť admirála de Eliasa, – odvetil Domeniqo.

– Staršieho alebo mladšieho?

– Obidvoch, – pridal sa Armando.

Vojakom sa seňori nezdali a začali vyzvedať ich mená, pôvod, cieľ ich plavby a ďalšie informácie. Horkokrvní bratia de Dateb sa chytali svojich mečov. Kalty ich ale zastavil a prehovoril teraz on.

– Povedzte admirálovi de Eliasovi staršiemu, že ho hľadajú seňori Santos a Norton. Ide o Grandského korzára.

Vojaci, počujúc slovo korzár, ktoré sa za posledné dni z legendy stalo skutočnosťou, začali cúvať.

– Povedzte mu to sám, je tamto na admirálite, – ukázal vojak napravo na úrad admirála. Starý trik s korzárom zabral aj po rokoch. Kalty sa zasmial a skomentoval na účet mladých, že to ide aj bez boja. Páni sa presunuli do budovy, ktorá im bola ukázaná. Dostali sa až do veľkej miestnosti s množstvom dokumentov, máp a námorných inštrumentov.

– Dobrý deň, hľadáme admirála de Eliasa, – začal opäť Domeniqo. Jeden seňor vyložil nejaké dokumenty z ruky a podišiel k hosťom.

– Enriqo? – opýtal sa Domeniqo, vidiac mladého admirála v španielskej uniforme.

Nedalo sa zmýliť si ho. Enriqo bol totiž najvernejšou kópiou svojho otca.

– Aj tak ma volajú, ale len priatelia. Čo chcete?

– Takže si to ty, Enriqo José de Dateb? – opýtal sa Kalty.

Mladý admirál okamžite zvažnel a položil ruku na svoj meč.

– Kto ste? Odkiaľ máte toto meno?

– Len pokoj, sme tvoja rodina, bratia, – upokojoval ho Domeniqo.

– To je blbosť! Nik z mojej rodiny nežije! – odvrkol, otočil sa a chcel odísť s tým, že tieto výmysly nemieni počúvať.

– Si si istý, Enriqo? Nespoznávaš môj hlas? – ozval sa admirál Norton.

– Strýko John?

– Takže si ma pamätáš? To je dobré!

– Áno, ale ako je možné? V tú noc nemal nik iný prežiť, – nechápal situáciu mladý admirál.

Ako na zavolanie sa objavil aj starý admirál de Elias. Všimol si v prístave hostí, a tak sa dostavil, aby bola pravda odhalená. Igor Jorge de Elias sa rozhovoril a povedal svojmu synovi všetko o tej noci, o korzárovi a aj to, prečo bolo toto klamstvo nutné. Bratia už ten pocit dobre poznali. Bolo to, ako keby sa všetko naokolo rúcalo a on to nemohol zastaviť. Najstarší Dateb však dlho netápal. Súrodenci mu boli oporou. Kým sa oni zvítavali, Igor pristúpil k Johnovi a Kaltymu.

– Som rád, že vás vidím. Už som nedúfal, že tento deň nastane.

– Tiež sme radi! Hlavne tomu, že si nažive.

– Prečo by som nemal byť?

– Santiaga zabili de la Fernovi ľudia len pred niekoľkými dňami a Esteban zomrel tiež jeho rukou, – odpovedal Kalty.

– O Estebanovi som počul, ale pre istotu som to neskúmal, aby som nebol odhalený i ja. Ale prečo sú bratia len štyria?

– Neboj sa, aj piaty syn žije. Tobias sa práve vracia sa z Eleuthery s mojou dcérou, – oznamoval John.

Igor spracovával informácie, ktoré mu jeho priatelia hovorili. Ale Domeniqo to všetko prerušil.

– Na rozhovory bude času dosť. Teraz späť k povinnostiam. De la Fern o nás vie. Myslí si však, že sme mimo, a tak ide po tebe, Enriqo. Práve sa sem plaví aj so svojou flotilou, aby ťa zabil. Musíme ostrov čím skôr opustiť,

– To rozhodne nie! Nikdy som necúvol a svoj domov ochránim! – reagoval najstarší de Dateb.

– Dnes musíš urobiť výnimku. Ak sem dorazí, bude mať výhodu a presilu. Nás už dvakrát takmer dostal. Porazíme ho, až keď budeme všetci držať spolu.

Domeniqo mal pravdu. Mladý admirál musel súhlasiť. Okrem toho, nechcel ohroziť nevinné životy mešťanov. Igor ho poslal do ich domu, pre slečny Sofiu a Camillu a niekoľko osobných vecí. Keď sa Enriqo rozbehol, Igor pristúpil k Domeniqovi.

– Prepáč, že sa pýtam, ale nie sú to náhodou šaty tvojho otca?

– Ale áno. Otcove šaty, otcova loď, otcovo poslanie, – odvetil s úsmevom Domeniqo.

De Eliasovi v momente došlo, že korzár je späť. To znamenalo, že aj jeho odpočinok sa končí. Kalty s Johnom privítali priateľa späť v službe. O niekoľko minút už všetci stáli v prístave. Domeniqo poslal Bernarda a Armanda na lode, aby vyrazili. Po ďalších desiatich minútach Enriqa stále nebolo. John, Kalty a Igor sa tiež pobrali na Johnovu loď, aby sa Venus postavil zatiaľ do velenia. Ten sa rozhybal a v zápätí sa objavil na obzore Enriqo s dvoma seňoritami po boku.

– Konečne! – poznamenal Domeniqo.

– Viem, ale potreboval som pobaliť to najnutnejšie. Inak toto je moja žena. Camilla a Igorova dcéra Sofia.

– Teší ma dámy, – uklonil sa Domeniqo a obe pobozkal na ruky. Na viac formalít čas nezostal. Enriqovi bolo vysvetlené rozloženie lodí. Ukázal mu Soleyl s kapitánom Bernardom a tiež Twister, na ktorom bol Armando. Tretia loď patrila admirálovi Nortonovi. A tá najväčšia je Andrea Elizabeth, vlajková loď flotily. Enriqo predstavil zas svoju pýchu Santissimu Madre. Všetko bolo jasné a každý išiel na palubu. Obe lode sa pohli súčasne a zaradili sa do formácie. Andrea Elizabeth na začiatok a Santissima Madre na koniec.

– Martin, kurz sever – severovýchod, ostrov New Redmond, – zavelil Domeniqo k najbližšej pevnine.

– Rozkaz, pán kapitán! – odvetil Martin a ostatné lode ho nasledovali.

Od vyplávania zo Santa Quinere uplynula hodina. Všetci nervózne trpeli, ako sa situácia vyvinie. Na Andrei Elizabeth to bolo však najhoršie. Nebolo totiž jednoduché pre takého mladého kapitána, akým bol Domeniqo, viesť päť lodí. Rozhodne si naberanie skúseností predstavoval inak. Lenže, keď chcel byť korzárom, musel to dokázať. Musel prežiť krst ohňom.

– Domeniqo, pozri sa severozápadne! – vykrikol Šachba z hliadkového koša.

– Takže sa tomu dnes nevyhneme, – zašomral Domeniqo, vidiac blížiaceho sa de la Ferna.

– Vyzerá to na šesťčlennú flotilu. Vlajkovú rádovú loď dopĺňajú iba fregaty, – komentoval to Martin s ďalekohľadom na oku.

– Len pod', chcel si boj, budeš ho mať, – komentoval Domeniqo, pričom si zahaloval tvár šatkou.

Následne vyzval Šachbu, aby upovedomil aj ostatné lode. Medzitým sa už Martin ponáhlal, aby pripravil posádku a kanóny. Signál sa posúval z lode na loď. Na predposlednom Venuse nastala diskusia.

– Čo myslíš, John, máme šancu? – vyzvedal Igor.

– S chlapcami po boku? Rozhodne, – odpovedal seabedome Norton.

– Domeniqo je šikovný. Vie, čo robí a má Alfonzov talent, – vstúpil do debaty Kalty a oprel sa o zábradlie mostíka, čakajúc súboj s Francúzom.

John súhlasne prikývol na Kaltyho odpoveď a vydal rozkaz na pohotovosť. De la Fern sa pomocou priaznivého vetra dostával pomaly na dostrel. Grandský korzár vydal posledné rozkazy a jeho flotila sa rozdrobila. Od tej chvíle každý kapitán velil svojej lodi sám. Francúz aj naďalej držal lode v dvojradovej formácii a priamo smeroval na korzára.

– Pááá! – zaznel rozkaz Damtaqu.

Prvú sériu spustila Andrea Elizabeth. Krátko nato vystrelili aj Soley a Twister. Tieto strely však žiadne vážnejšie škody nespôsobili. Vzdialenosť bola priveľká. Odpoveď prišla takmer okamžite. De la Fernove lode mierili presnejšie a Soley s Twisterom dostali ťažké zásahy. Nebyť kovaných trupov, mohlo to byť fatálne. Hneď nato sa francúzska flotila rozpojila a de la Fernova loď La Coneira zostala v úzadí. Dve fregaty sa pustili po zasiahnutom a otrasenom Twisteri. Lenže Santissima a Venus ich plány prekazili. Naplno zasiahli svojich nepriateľov. Dokonca sa Venusu podarilo jednu z fregát ochromiť, pretože jej poškodili kormidlo. Kým sa na druhej strane ťažko poškodený Soley spamätával, chrbát mu prikryla Andrea Elizabeth. Twister sa konečne pohol a pridol do boja. Korzárove lode sa ďalšími

sériami pokúsili spomaliť zvyšné fregaty, no plán im nevychádzal. Už oslabené o jednu loď, fregaty vytvárali na diaľku formáciu mlynské kolo. Andrea, Venus, Twister a Santissima zoradené vedľa seba sa rútili priamo na formáciu. Soleyl sa postupne začal pohýnať tiež, no vážne poškodený sťažnosť mu bránil v rýchlom pohybe.

– Domeniqo, čo chceš urobiť? – pýtal sa nervózny Martin, vidiac priamy kurz na fregaty.

Odpoveď bola jasná. Vpáliť to priamo do kola. Museli obrannú formáciu fregát nejako rozbiť. Ostatní ho bez slova nasledovali, lebo iné riešenie veľmi nebolo. Táto formácia bola dosť nebezpečná pre súpera. Každá loď kryla ostatné a točením sa striedali v streľbe na blížiacého sa nepriateľa. Pomocou šikovných manévrov sa podarilo korzárovým lodiam priblížiť s minimálnym poškodením. Kolo už ďalej nemohlo hrať svoju hru a roztvorilo sa. Lode sa pokúsili rozprchnúť. Tá, čo bola najbližšie, sa dostala medzi Venus a Santissimu Madre, ktoré sa plavili v strede formácie. Nastala krížová paľba a nebolo úniku. Francúzska loď išla ku dnu. Zvyšné tri fregaty sa pustili za Twistrom a Andreou, ktoré boli nútené sa otočiť, lebo vietor bol proti nim. Medzitým sa už pomaly hýbal aj Soleyl. Ten si vzal na mušku ochromenú fregatu s cieľom nalodiť sa a bojovať zblízka. Pri krížovej paľbe sa Venus mierne poškodil a spomalil. Santissima Madre sa teda oddelila a v momente sa pustila za zvyšnými tromi fregatami. Tomu ale zabránil sám de la Fern, ktorý sa týmto zapojil do boja. Twister a Andrea sa rozdelili a plavili sa od seba. Prvá menovaná loď pochodila lepšie, pretože za Andreou sa pustili dve lode.

– Kurz západ a potom na sever! – zavelil Domeniqo. Bernardov Soleyl bol v tom čase na mieste.

– Pripravte háky! Raz, dva, tri... Útok! – zavelil kapitán de Dateb a posádka Soleylu popreskakovala na nepriateľovu palubu. Medzitým v strede bojiska Enriquo ťahal preč de la Ferna od poškodeného Venusu. O niekoľko desiatok metrov východne fregata dobehla Twister a bez váhania sa Francúzi nalodili. Najhoršia situácia bola však u Andrey Elizabeth, ktorú naháňali dve fregaty. Francúzi mali očividne navrch. Jedna z nich konečne zamerala Andreu a zaznel výstrel. Lenže to bol zvuk nových kanónov na bojisku.

– To je Tobias a Victory! – vykrikol nadšene John sledujúci situáciu.

Andrea unikla plnému zásahu a na moment si vydýchla. Následne nabrala na rýchlosti. Z novej lode vyšiel signál, že ona dokončí už poškodenú fregatu. Andrea sa teda otočila a rútila sa priamo na posledného voľného nepriateľa.

– Máme pripraviť háky? – opýtal sa Martin.

– Nie, pošleme ich priamo do pekla, – odvetil Domenico.

Len čo sa dostali lode vedľa seba, zaznelo rázne páľ z oboch strán. Výhľad zakryl obrovský kúdol dymu. Na chvíľu nastalo na mori hrobové ticho. Lepšie vyzbrojená a okovaná Andrea Elizabeth sa vyplavila z dymu, kým fregata mierila ku dnu. Medzitým sa Soleyl zmocnil nepriateľa a zo severu sa už vracali Andrea Elizabeth a nová výpomoc Victory. De la Fern, vidiac svoje potápajúce sa fregaty, usúdil, že je čas na ústup. Zanechal prenasledovanie Enriqa a otočil svoju loď východným kurzom. Tým pádom sa bojovalo už len na Twisteri, ale ani tomu nerobilo problém sa ubrániť. Nepriateľ tiež volil ústup. No kapitán Willson im nič nedaroval. Pohotovo dal vpáliť poslednú ranu do fregaty a zároveň to bol aj posledný výstrel tohto ťažkého boja, ktorý trval skoro dve hodiny. Korzárove lode boli síce poškodené a ani straty neboli malé, ale tento boj vyhrali a de la Fern konečne spoznal plnú silu svojho protivníka. Korzárova flotila zaznamenala prvé veľké víťazstvo a kapitán Damtaqua mohol teraz právom nosiť toto meno.

Lode sa k sebe priblížili a kapitáni s dôstojníkmi sa začali zhromažďovať na Andrei Elizabeth, aby prebrali ďalšie kroky. Prvý dorazil Bernardo.

– Braček, neveril som, že to dokážeš, ale si jednotka korzár! Ako druhý prišiel Enriq.

– Gratulujem, skvelý výkon! Ani sám by som to lepšie nedal. Po nich vstúpili na palubu John, Kalty a Igor.

– Mali ste pravdu, chlapi. Ak by bola táto spúšť zaútočila na Santa Quinere, boli by sme na kusy, – komentoval niekdajší admirál de Elias.

Na záver sa dostavil aj Armando s kapitánom Lavarom. Na všetkých tvárach bolo vidieť úsmev a hrdosť.

– Myslím si, že de la Fern bude po tomto musieť prehodnotiť svoj postoj a aj možnú kapituláciu, – vyhlásil na záver Domeniqo dávajúc si dole šatku z tváre.

Bratom bolo ľúto iba to, že ten potkan utiekol a že mu pri tom nevideli jeho kyslý ksicht. Lenže teraz sa karta obrátila a štvaná zver sa stane z neho. Nasledovalo počítanie strát.

Soleyl má poškodený hlavný sťažen. Santissima schytala len niekoľko škrabancov a straty v posádke sú minimálne. Twister má mierne poškodené kormidlo, ale plávať to bude. Na záver začal hovoriť John.

– Venus je celkom v poriadku, len...

– Dobrý deň, – prerušil Nortona nový kapitán a záchranca aj spolu so svojim dôstojníkom.

V tej radosi z výhry na neho úplne zabudli.

– Vitaj na palube Grandského korzára! Ďakujem za záchranu, – pozdravil Domeniqo.

John sa v momente ujal slova. Predstavil bratom Tobiasa, posledného z rodu de Dateb. Aj keď na prvý pohľad by človek nepovedal, že patrí k rodine, lebo mal viac črty Nortonovcov, bol to on, piaty Alfonzov syn. A týmto zoznámením bolo dokonané. To, čo de la Fern pred šestnástimi rokmi rozdelil, teraz svojím útokom na Enriqa spojil. Po peknom zvítaní však nasledovali otázky. John v momente vyzvedal.

– Ako si vedel, že sme tu?

– Guvernér Willson mi všetko povedal. Prišiel som niekoľko hodín po vašom odchode a hneď som sa ponáhľal za vami.

– Som rád, že si nezmeškal predstavenie, – poznamenal uštipačne Domeniqo.

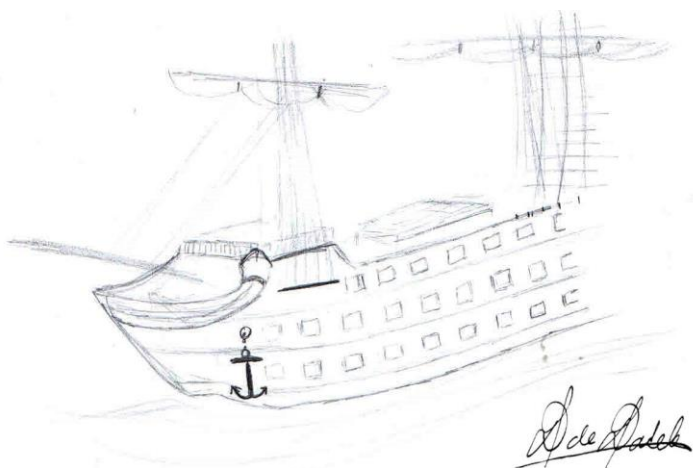
– Takže ty si teraz Grandský korzár? – opýtal sa Tobias, vidiac jeho oblečenie.

– Otcove poslanie a odkaz predsa nemôžu zmiznúť zo sveta!

Tobias s tým súhlasil, a to znamenalo, že aj on zanecháva korunu, ktorej slúžil a pridáva sa ku svojim bratom. Potom zahlásil aj on stav svojej lode Victory, ktorá bola takmer bez strát. Všetko bolo povedané, no John mal predsa len jednu otázku.

– Kde je Jane? – vyzvedal ohľadom svojej dcéry.

– Tá je už doma a hrá sa s mojou neteroku Lunou, – odvetil Tobias a pozrel na brata. Zrazu bolo všetko tak, ako má byť. Kapitáni sa vrátili na svoje mostíky a lode nabrali kurz sever, smer ostrov Royal Pearl. Flotilu viedla Andrea Elizabeth, za ňou Santissima Madre s Enriqom, potom Victory s Tobiasom, Soleyl s Bernardom, Twister s Armandom a na záver Venus s priateľmi Alfonza de Dateb, ktorých úloha sa týmto skončila. Synov ochránili, pripravili, spojili. Teraz je na rade nová úloha poslať de la Ferna do kolien a ukončiť to, čo sa začalo pred šesťnástimi rokmi.

XXV. kapitola: Dedičstvo

Behom jedného dňa sa flotila Grandského korzára objavila v zátoke ostrova Royal Pearl. Bolo to až neuveriteľné, že bratia de Dateb, synovia Alfonza, sa plavili spolu a niesli ďalej jeho odkaz. Kiež by tu mohol byť a vidieť to. Nielen on, ale aj Andrea. Boli by hrdí na mužov, ktorými sa stali ich synovia.

Lode postupne znižovali rýchlosť a pripravili sa na zakotvenie v sprievode popoludňajších lúčov. Kapitáni aj s posádkami nastupovali do člnov.

– Bola to ozaj dlhá doba, kým sme tu neboli, – poznamenal Kalty.

– Chýbali ste, – odvetil John a zavelil svojim mužom, aby veslovali. Potom sa starí páni pozreli na bratov de Dateb a John poznamenal:

– Pozri Carlos, ako by som len videl naše slávne príchody spolu s Alfonzom.

– Máš pravdu, až to vo mne vyvoláva smútok a slzy, – odvetil Kalty pretierajúc si oči.

– Nekazme si tento slávnostný deň slzami, – pridal sa do debaty aj Igor a mal pravdu.

Člny boli o niekoľko minút na pevnine.

– Ďalšie rozkazy, korzár? – pozreli sa Šachba a Martin na Domeniqa.

– Postarajte sa o opravu lodí a rozpustite posádku, hlásiť sa budú zajtra na obed.

– Rozkaz, pane! – odvetili jednohlasne dôstojníci.

Zasalutovali a odobrali sa do práce. John oznámil, že ide napred a až potom sa k nim pripojí vo vile.

– A čo budeme robiť zatiaľ my? – opýtal sa Armando.

– Ideme predsa domov, nie? – odvetil Tobias a vyrazil ako prvý.

– To je dobrý nápad, už mi chýbalo pohodlie, – zavtipkoval Bernardo a vyrazil tiež.

Iba Enriqo s Camillou a Sofiou po boku sa zatiaľ nejako cítili v tejto spoločnosti cudzí. Zozadu k nim priskočil Domeniqo a chytil brata za plecía.

– Nebojte sa. Hneď si to tu obľúbite. Domov je predsa tam, kde je rodina.

– Súhlasím, braček. A kde inde by mala rodina byť ako v našom rodnom dome, – pousmial sa konečne aj chmúrný Enriqo.

Smiech a radosť vládli počas celej cesty ku vile. Do historiek z minulého života bratov vstúpili Kalty a Igor s nápadom, že by sa takéto niečo patrilo osláviť. Či už to bola víťazná bitka, alebo zjednotenie rodiny. Bratia sa v momente pozastavili.

– Prečo nie? – odvetil Domeniqo.

– Ples? Dnes večer? – navrhol Bernardo.

– Vo vile to bude tak akurát, – pridala sa aj Tobias.

Igor s Kaltym mali síce na mysli niečo iné, ale nevadí, hlavné je, že sa bude kde zabaviť. Zhrnuli starí páni s úsmevom a vykračovali ďalej. Rodinka postupne dorazila domov. Vo vile ich očakávali tri okúzľujúce dámy. Tá najmilšia Domeniqova dcérka Luna, Bernardova Eugenia a nový člen rodiny Jane Elizabeth Norton.

– Vitajte doma, bratranci! – pozdravila ich.

Došlo k zvitaniu každého s každým. Skutočne to bol moment, ktorý mali Alfonzo a Andrea vidieť. Ale ich prítomnosť v dome bola veľmi dobre cítiť.

Po zoznámení sa, Tobias oznámil sesternici večerný plán a tá sa ujala iniciatívy. Chlapci sa zatiaľ stiahli, aby sa mohli osviežiť a oddýchnuť si. Niektorí sami a niektorí v spoločnosti svojich dám. Do hodiny prišiel domov aj admirál Norton.

– Čo je to tu za rozruch? – nechápavo sa obzeral v hale na behajúce služobníctvo.

– Ahoj, otec. Chystám ples pre bratrancov. Chcú osláviť svoje zjednotenie, – prikročila k nemu Jane.

– Ach, bože! Tá dnešná mládež. Len by ste sa zabávali. A mňa sa nikto ani len neopýta a ani nepozve, že?

– A môžeme, otec? – pozrela na neho s milým úsmevom Jane.

John neodpovedal, len sa pousmial a pokračoval v ceste do svojej izby. Veď aj tak boli prípravy už v plnom prúde. Vo večerných hodinách sa vila Nortonovcov postupne naplňala ľuďmi z mesta Royal Pearl. Takúto akciu si nikto nechcel nechať ujsť, pretože Nortonovci boli výborní hostitelia a vždy vedeli ľudí zabaviť. A tiež sa jednalo aj o pamiatku obľúbencov mesta, Alfnoza a Andrey. Lenže dnes boli stredobodom pozornosti ich synovia. Kým sa mladí bavili, boli John, Igor a Kalty zašití v pracovni a pri víne spomínali na staré dobré časy.

– Carlos, spomínaš si, keď tu bol na plese prvýkrát Alfonzo?

– Pamätám, bol ako malý chlapec a už vtedy bol zamilovaný do tvojej sestry.

– Až natoľko, že mi ju uniesol priamo spod nosa, – zasmial sa John.

– Bol to začiatok jeho nového života.

– A dnes je to začiatok nového života jeho chlapcov! Na ich zdravie! – pozdvihol svoj pohár Igor.

Páni ho nasledovali a všetci traja sa poriadne napili.

– A teraz na inú tému. Igor, nevedel som, že máš dcéru, – podpichol ho Kalty.

– Keď sme prišli s Alfonzom na Grandské ostrovy, jeden rok sme žili na Isla Fermalle. Tam som spoznal svoju Jimenu. Po našom rozdelení som sa presťahoval na Santa Quinere. Tam som spoznal Estebana. Po útoku na Isla Femalle som si ju vzal za ženu a narodila sa nám Sofia. No bohužiaľ sa Jimena tohto dňa nedožila, – vysvetľoval Igor.

Kalty aj John vedeli, aký je to pocit, lebo obaja páni už boli tiež vdovci. Bohužiaľ, v tejto krutej dobe, keď na niekoho doľahla vážnejšia choroba, sa z toho len ťažko dostal.

– Vravíš, že si prišiel s Alfonzom zo Španielska. Odtiaľ ste sa poznali? – vyzvedal John.

– Aj napriek svojmu priezvisku de Elias pochádzam z madridskej vetvy rodiny de Dateb. Alfonzo bol v tom čase mojím posledným príbuzným a bolo mojou povinnosťou pomôcť mu, či už bol vinný, alebo nie. No a nakoniec sme sa stali výbornými priateľmi.

– Vedel o tom Alfonzo?

– Nie! Nikdy som mu to nepovedal. A ani chlapci to nemusia vedieť. Bolo to ťažké obdobie, kedy sa naše vetvy rozdelili. Netreba to rozoberať.

Kalty aj John prikývli a sľúbili, že o Igorovom tajomstve budú mlčať. John opäť dolial víno a páni pokračovali v debata. Novou témou sa stala osudná noc, ktorá ich rozdelila a hlavne poklad, ktorý Alfonzo ukryl. Lenže páni to nikdy vážnejšie neriešili. Mali predsa iný poklad, a to oveľa vzácnejší ako hocikol'ko zlata, mali chlapcov. Síce sa priznali, že boli noci, keď preto nevedeli spávať, ale po rokoch to úplne zmizlo.

– Pamätáte si, keď sa v tú noc Alfonzo objavil? – nahodil myšlienku John.

– No á? – nechápavo sa pozerali Igor a Kalty.

– Prišiel z poschodia, kde spali chlapci. Mohol vojsť aj zadným vchodom. Podľa mňa vedel, že sa niečo deje a ...

– A zanechal by nejakú stopu svojím synom? – podvihol obočie Igor.

– Tie medailóny s erbom rodu. Nikdy predtým som ich nevidel. Alfonzo pred smrťou vravel, že chcel dať darček svojim chlapcom.

Páni ihneď odložili poháre a vyrútili sa do haly, kde prebiehal ples. Potrebovali svoju domnienku potvrdiť alebo vyvrátiť. Ako prvého si odchytili Domeniqa, ktorý sa zabával v spoločnosti dám. John k nemu pristúpil a požiadal ho, aby ho nasledoval do pracovne. Kalty a Igor pozbierali ostatných.

– Tak povie mi už niekto, čo sa deje? De la Fern zas útočí? – spýtal sa Enriqo.

– Ide o dedičstvo vášho otca.

– Aké dedičstvo? – nechápal Armando.

– Legendárny poklad kapitána Hongua alebo inak povedané, loď plná zlata, ktorú korzár získal a ukryl. V tú noc, keď ho zabili, nám nestihol povedať, kde je, – vysvetľoval Igor.

– Máme určitú teóriu a jedine vy nám môžete pomôcť, – vyzvedal John.

– Boli sme ešte deti. Veľa si toho nepamätáme, – komentoval Domeniqo.

– A čo vy Enriqo alebo Tobias?

– V tú noc sa s nami lúčil a povedal, že len spolu sme neporaziteľní, v rodine je tajomstvo vašej sily, – odpovedal Tobias.

– A každému z nás dal takýto medailón s rodinným erbom. Nič viac, – ukazoval Enriqo na náhrdelník na krku.

– Vedel som to! – víťazoslávne vyhlásil Kalty.

Každý z bratov si vytiahol svoj medailón spoza košeľ. Boli to len zlaté šerky, uprostred ktorých bol za skličkom malý kúsok papiera a na ňom erb de Datebov. John sklonil hlavu s tým, že to bol len planý poplach. Igor ho ale zadržal. Premýšľal.

– V rodine je tajomstvo. Erb je symbol rodiny... V erbe je tajomstvo.

Vzal si nôž, ktorý mal v čižme a z Enriqovho vyšprtal papier na ktorom bol nakreslený erb. Ten vypadol na stôl a mierne sa roztvoril. Nebol to len kúsok, ale poskladaný papier. Kalty reagoval a rozložil ho. Zrazu sa na ňom objavila čarbanica. Keď sa páni lepšie pozreli, čiary dávali nejaký zmysel.

– To je ostrov a nejaká čmuha? – komentoval Armando.

– Royal Pearl a časť New Redmondu! – vykrikoval John, ktorý ich spoznával takmer okamžite.

Bratia podávali Igorovi zvyšné medailóny. Ten ich bez váhania začal rozoberať. V Tobiasovom bol ostrov Pentos la Ferma, ku ktorému viedli dve cesty a ďalšia časť New Redmondu. Jedna cesta sa spájala s Royal Pearl a tá pokračovala ďalej na obrázku z Domeniqovho medailónu. On tu mal Isla Fermalle, južný cíp New Redmondu, okolo ktorého pokračovala cesta z Pentos. Na Isla Fermalle viedli tiež dve cesty a na spodku papiera boli dve čiary. U Bernarda bol vykreslený Santa Quinere. V hornom rohu bola čmuha dotvárajúca celý New Redmond a na spodku dve cesty. Nasledoval Armandov medailón. Ostrov Tanzanea. Jedna cesta viedla od Isla Fermalle a tá druhá sa strácala do prázdna. Alfonzo to mal premyslené. Cestu viedol od Royal Pearl cez všetky ostatné ostrovy, kde mali žiť jeho priatelia a synovia po jeho smrti. A celé to naplánoval tak, aby jeho poklad mohli nájsť len spolu. Lenže mapa nebola úplná. Cesta viedla k ničomu.

– A toto je čo? Kde je koniec mapy? – nechápal Igor.

– Bud' sme niečo prehliadli, alebo musí existovať ešte jeden medailón, – komentoval Kalty.

– Skúste môj, – ozvala sa Jane vo dverách pracovne.

Keďže bratia na plese neboli, hľadala ich a zastihla pri danej činnosti.

– Ty máš medailón? – divil sa John.

– Mama mi častokrát rozprávala, že keď som bola malá, navštívil ma sám Grandský korzár a zanechal mi malý dar. Odovzdala mi ho až v deň svojej smrti. Doteraz som ho nenosila, ale dnes večer ho mám na sebe.

Jane ho odovzdala Igorovi na otvorenie. Všetci zostali v nemom úžase. Len Johna to nejako neprekvapovalo. Alfonzo nikdy nezabudol na svoju rodinu, a to zahŕňalo aj jeho neter. Potom ale začal vyzvedať, prečo mu o tom Jane nikdy nepovedala. Ten dar bol od korzára a otec bol admirál. Bála sa mu to povedať. No tušila, že nejaký význam má a až dnes, keď počula bratov sa rozprávať o korzárovi, vzala si ho ku sebe. Po krátkej spovedi sa otvoril aj posledný medailón a mapa bola zrazu kompletná. Na poslednom obrázku sa objavil ostrov Matekuhama a na ňom písmeno X, ktoré neznamenovalo nič iné ako poklad v podobe španielskeho zlata, ktoré pred šiestnástimi rokmi ukradol korzár spolu s loďou Soleyl.

– Páni, máme to! – vykrikol s úsmevom Igor.

– Omyl, oni ho majú, – oponoval Kalty, ukazujúc na synov korzára, – je to ich dedičstvo.

Domenigo sa pousmial a dodal, že poklad patrí všetkým, ale hlavne chudobným, ktorí ho budú potrebovať. Bola to myšlienka, aká sa mohla zrodiť len v hlave skutočného Grandského korzára. No v ten večer sa už nič viac neriešilo. Všetci sa vrátili na ples a oslavovali, lebo bolo čo. Zjednotenie aj dedičstvo, ktoré mohlo byť zároveň dobrým kapitálom pre nový začiatok.

Na druhý deň, keď slnko prvými lúčmi osvetcovalo ostrov Royal Pearl, bratia de Dateb ešte tvrdo spali. Jediné osoby, ktoré bdeli, boli Alfonzovi priatelia. Sedeli v salóne a nerobilo im problém popíjať víno aj na raňajky. Stará garda bola očividne odolná voči únave. Okolo poludnia sa to vo vile prebralo k životu. Bratia sa premiestnili do salónu a pridali sa k trojici pánov. Ich nápad bol

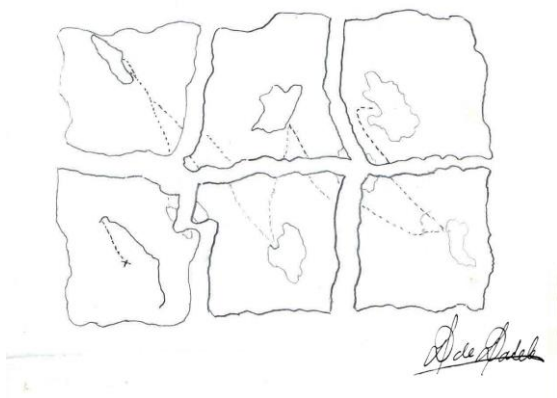
nasledovný. De la Fern utrpel porážku a určite sa s tým bude dlho vyrovnávať. Takže od neho nič nehrozilo. Prečo teda nevyzdvihnúť dedičstvo prv? Domeniqo chcel vyraziť do prístavu, aby dal pripraviť lode na vyplávanie, ale Kalty ho zadržal.

– Kým ste spali, dovolil som si všetko zariadiť.

– Výborne, Kalty. Nejaké ďalšie veci, o ktorých by sme mali vedieť?

– Andrea Elizabeth, Santissima Madre a Victory sú pripravené na cestu. Venus bude schopný vyplávať až zajtra ráno, Twister a Soley potrebujú dlhšiu opravu.

Očividne mal tento muž všetko pod kontrolou. Ktovie, ako by to klapalo bez neho. Bernardo a Armando počujúc, že ich lode potrebujú dlhšiu opravu zosmutneli, no bratia ich nemienili nechať doma. Bernardo sa pridal k Domeniqovi, Armando k Enriqovi a Jane, ktorá bola tiež súčasťou toho celého, k Tobiasovi. S korzárom mal ísť aj Kalty, ktorý ako člen kmeňa Grandianov mohol byť na opustenom domorodom ostrove nápomocný. Jediný, kto nešiel, bol admirál Norton. Oznamoval, že on si počká na Venus a dobehne ich. A tak v popoludňajších hodinách, keď zvony kostola odbili päť hodín, sa tri lode pohli z prístavu. Nabrali kurz juh, smer ostrov Matekuhama, kde bol ukrytý poklad Grandského korzára, ktorý mohli nájsť bratia len spoločne. Po šesťnástich rokoch bude poklad odovzdaný do tých správnych rúk.

XXVI. kapitola: Finále

rojdňová plavba uplynula v neskutočnom napätí a očakávaní. Lode zakotvili na západnom pobreží v bode, ktorý označil Alfonzo v minulosti. Člny pomaly mierili na súš. Keďže za posledné týždne toho bolo veľa, kapitáni sa nikam neponáhľali a dopriali svojim posádkam voľno a oddych. Kým sa rozkladal tábor, bratia de Dateb sa stiahli bokom. Skúmali mapu, ktorá popisovala cestu k pokladu na ostrove.

– Podľa tohto sme zakotvili správne, pozrite sa, tieto tri veľké skaly predstavujú začiatok cesty, – ukazoval Domeniqo, pričom sa pozeral aj na okolie.

– Odtiaľto máme pokračovať smerom na východ, – dodal Tobias. Ale prvoradé bolo zabezpečiť lode a posádku. Bratia sa vrátili k ostatným. Pod velením dôstojníkov už muži robili základné úkony. Napríklad, zbierali drevo a lovíli ryby. I keď na palubách bola strava v zásobe, tá sa nechávala na hošie dni na mori. Od príchodu uplynuli asi dve hodiny. Národníci ležali v piesku, poverená stráž sa zdržiavala na lodi a bratia de Dateb spolu so sesternicou vyrazili hľadať poklad. Hlavné slovo na pobreží zostalo Kaltymu. Aj keby on rád uzrel priateľov poklad, toto privilegium už náležalo mladým. Domeniqo si so sebou pre každý prípad zavola tridsať mužov. Matekuhama bol totiž ostrov pokrytý bujným porastom. Hotová džungľa, plná nástrah a divej zveri. Aby hľadanie išlo ľahšie, Enriquo navrhol rozdeliť posádku na tri skupiny a poznamenal.

– Ak niečo nájdete, dajte signál výstrelom!

Señori súhlasili a rozpýchli sa. Podľa mapy mali hľadať starý totem, ktorý stál uprostred už vymretej indiánskej dediny, odkiaľ pochádzal aj prorok a šaman Taramtubak. Tu kedysi bola hlavná osada Grandianov. Páni sa brodili džungľou. Po troch hodinách blúdenia a bádania konečne zaznel výstrel. Ten vyšiel z Armandovej zbrane. Spolu s Enriqom a Jane našli pradávny totem. Do minúty dobehol zadychčaný Domeniqo.

– Tak tu ste!

O chvíľu dobehli aj Bernardo s Tobiasom, ktorí sa ihneď zahľadeli na krásny trojmetrový artefakt z dreva. Bratia stáli na mieste, kde pred šesnástimi rokmi ich otec zakončil svoje pôsobenie v podobe ukrytého zlata.

– Čo ďalej, Domeniqo? – vyzvedali ostatní, pretože on mal mapu.

– Totem pozerá na západ. Tu sa píše, že naľavo od neho treba urobiť päťkrát päť krokov.

– Číže na juh, – dodal Enriqo.

– A potom ešte tri malé na západ, – doplnil ho Domeniqo.

Tobias sa toho ujal a začal krokovať. Bola to skvelá symbolika. Tých päťkrát päť krokov malo znamenať Alfonzových synov a tie tri sú kroky patriace sesternici.

– Mám to! – vykrikol Tobias.

Páni a dáma dobehli na miesto, kde stál Tobias. Ten našiel približne na tom mieste zo zeme trčiaci kôl, do ktorého bolo vyryté písmeno D. Domeniqo zavelil mužom z posádky. Tí začali kopat'. Ale ani po polhodine kopania nič nenašli.

– Do pekla! – vykrikol od nervozity Bernardo a kopol do totemu.

Vtom sa stalo niečo nečakané. Totem na otočil o deväťdesiat stupňov.

– Ono je to pohyblivé, – poznamenal Domeniqo.

Enriqo v momente rozkázal posádke rozpŕchnuť sa po okolí dvadsaťpäť krokov od totemu. Všetci hľadali predmety, ktoré by sa líšili od prírody. Nakoniec muži našli ďalší kôl, podobný tomu prvému a dva veľké kamene, do ktorých bolo tiež vyryté písmeno D.

– Výborne. A teraz, kde máme kopat', – zašomral Bernardo.

Situáciu vyriešil Armando. Upozornil na rozdiel medzi dvoma kameňmi. Jeden z nich priamo zapadal do prírody, ale ten druhý bol tak trochu iný. Mal obmyté boky. Také kamene sa vyskytovali skôr na pobreží ako vo vnútrozemí. Riešenie mohlo byť pod ním a nasledovalo ďalšie prekvapenie. Po odvalení sa ukázala jama a v nej z malých kamienkov vyskladaná jedna šípka. Bratia boli už mierne nervózni z ďalšej stopy, ale bolo pochopiteľné, že Alfonzo chcel svoj poklad dôkladne ukryť. Šípka zaviedla bratov mimo dediny, až ku skale, zas s písmenom D, v ktorej bol malý otvor. Bola to skôr malá jaskyňa. Zapálili fakle a bratia de Dateb spolu so sesternicou v nej našli konečne to, čo hľadali. Truhlice plné zlata. Bol to pohľad, ktorý

sa naskytoval len raz za život, aj to len vyvoleným. Proste, niečo nádherné. Pokladnica kapitána Honguu, prvého korzára, bola týmto odovzdaná jeho následníkom. Bratia usúdili, že sa vrátia na pobrežie dočerpáť nové sily a pokladu sa budú venovať až zajtra. Veď Matekuhama je aj tak opustený ostrov a keď tu zlato vydržalo toľko rokov, jeden deň ešte počká.

Nad ostrovom sa zotmelo. Na lodiach držali stráž dôstojníci a kapitán Willson spolu s malou časťou posádky. Ostatní sa zhromažďovali okolo strážnych ohňov. Bratia de Dateb, Jane a Kalty sedeli osobitne. Každý rozprával čo to zo svojej minulosti, až reč skočila na Domeniqua.

– Ozaj, vravel si, že keď raz bude viac času, porozprávaš nám o sebe a svojej dcérke, – podpichol Bernardo.

– Áno, to som povedal, braček, – usmial sa.

– Tak začni, – nastavili sluch aj ostatní, keďže súčasný korzár o sebe skoro nikdy nehovoril.

– V poriadku, – nadýchol sa Domeniquo a spustil, – keď sme s Kaltym dorazili na Tanzaneu, nechcelo sa mi nič. Ledva som prehovoril a všetok čas som venoval štúdiu a šermu. Ako sme vyrastali spolu s Martinom, pridali sa k nám súrodenci Šachba a Luna. Tá mladá slečna sa o mňa začala starať, zaujímať a keď som jej jedného dňa zachránil život, bolo to jasné. Už sme boli stále spolu a nevedeli sme jeden bez druhého vydržať. Keď sme dospeli, vzali sme sa a moja Luna otehotnela. Všetko bolo krásne tak ako moja Luna Andrea. No a pred pár mesiacmi na ostrov dorazila choroba. Domácich to položilo. Mnohí zomreli a medzi nimi aj Kaltyho žena a tiež moja milovaná. Nemohol som nič robiť, len som dlhé dni prebdel vedľa nej, kým nevydýchla. Taký pocit bezmocnosti a smútku musel prežiť aj náš otec. Ale zostala mi na ňu tá najkrajšia spomienka v podobe našej dcéry Luny.

Domeniqov príbeh všetkých dojal. Bolo hrozné to počuť, no jedine Kalty to vedel precítiť. Obaja pohotovo zmenili tému, aby sa ich smútku nik nevenoval.

– A čo ty, Armando? Ako sa ti žilo s mojím bratom? – vyzvedal Kalty.

– Ja si toho veľa z detstva nepamätám. Otec, vlastne Esteban, ma zapísal do vojenskej akadémie a pomohol mi stať sa kapitánom v pevnosti. Po jeho smrti som sa stal generálom. Ale je tu niečo, na čo si spomínam. Keď nás pripravovali v akadémii, rozprávali o pirátovi menom Hongua, ktorý kradol a vraždil a bol najhorší z najhorších. Diablov pomocník. A kvôli tomu, aby takíto ľudia už neohrozovali svet, máme byť tvrdí, nemilosrdní a plniť všetky rozkazy.

– Vidíte, čo všetko ľudia nevymyslia. Ale ak sa chceš porátať s tým zlým pirátom, tak sedí hneď vedľa teba, – zasmial sa Kalty.

Armando sa tiež zasmial a dodal, že pre mladých vojakov to v tej dobe bola veľká výzva. Potom dal slovo Tobiasovi. Ten ako de Dateb väčšinu života strávil v Anglicku, kde doštudoval na námornej akadémii. Strýko John ho neustále posielal na služobné cesty, no teraz už vie, že to bolo preto, aby ho de la Fern nenašiel.

– A čo ženy? – vyzvedali bratia.

– Tak na to som čas veľmi nemal, až doteraz, – odvetil Tobias a mierne sa pousmial.

Určite tým úsmevom mal na mysli novú známosť zo Santa Quinere menom Sofia, s ktorou sa na oslave zblížil a celkom dobre zabával. Ale túto tému Tobias veľmi rozvíjať nechcel a hneď dal slovo Enriqovi.

– Ja som si na tú noc veľmi dobre pamätal, a preto som to mal v novom živote dosť ťažké. Našťastie, stál pri mne Igor. Po čase som prijal jeho meno, aby sme predišli problémom aj zo strany de la Ferna a tiež aj zo strany Španielov. Prv ma viedla pomsta. Ale postupne som si zvykol na svoj život. Po škole som sa stal dôstojníkom. Následne som vystriedal Igora a on mi predal svoje admirálske dekréty a loď.

– A tvoja žena?

– S tou sme sa vzali pred dvoma rokmi a žili sme si pomerne šťastne. No uvidíme, čo nám prinesie táto situácia a budúcnosť.

Tým sa slovo dostalo aj k Bernardovi. Ten sa mal asi najlepšie. Vychovával ho guvernér. Mal peniaze, ženy a bol stále žiadaným spoločníkom. Ale zdá sa, že aj jeho srdce sa konečne usadilo u jeho vyvolenej. Keď Bernardo dohovorel, mesiac bol dávno v strede

oblohy, čo znamenalo polnoc. Bratia teda skončili debatu a uložili sa k spánku pod holým nebom.

Na druhý deň sa začalo vyvážanie a nakladanie pokladu. Muži z posádky nosili zlato z džungle na pobrežie a odtiaľ na lode. Nakladali bez prestávky, až kým neprišiel z Andrey Elizabeth na breh dôstojník Šachba.

– Domeniqo, loď je plná.

– Ale veď to nie je možné. Naložili sme len jednu tretinu pokladu, – čudoval sa Domeniqo.

– Prekvapenie, však? – ozval sa prichádzajúci Kalty, ozdobený šperkami viac ako nejaký kráľ.

Bratia spolu s Jane sa zhromaždili okolo neho, čo sa deje.

– My sme nikdy netvrdili, že dedičstvo je len zlato zo Soleylu.

– Máme tu korisť za tri roky pôsobenia korzára? – opýtal sa Enriqo.

– Správne, – odvetil s úsmevom Kalty a pokračoval v chôdzi obložený zlatom.

Domeniqo prikázal Šachbovi, aby pripravili aj ostatné nákladné priestory v ďalších podpalubiach. Postupne sa naplnila aj Santissima Madre. No na viac času nezostávalo. Posledné kusy pokladu vyniesla unavená posádka z jaskyne už len na pobrežie.

– Páni, dnes ste odviedli pekný kus práce, – pochválil mužov Tobias.

V ten deň bolo práce dosť. Bratia de Dateb plánovali poklad naložiť na druhý deň ráno a vyplávať. Už po fajronte sa Armando postavil nad zlato a nahlas sa čudoval.

– Ako otec dokázal nahromadiť toľko bohatstva?

– Bolo ho ešte viac, dvakrát toľko. Ale polovicu z neho korzár rozdal chudobným. A v ten večer, keď zomrel, zanechal aj na našich palubách malé bohatstvo pre posádku. Aj vďaka tomu sme vás vedeli slušne vychovať, – komentoval Kalty a sadol si k ohňu, kde sa už piekla dobrá divina.

Po výdatnej večeri sa partia opäť posadila okolo vaty.

– Kde sme to včera skončili? – opýtal sa Tobias.

– Myslím si, že na rade bola Jane. – vyhlásil Domeniqo.

Señori sa na ňu pozreli a ona sa hanblivo usmiala.

– Čo by som vám mohla povedať? Strýka Alfonza a ani tetu Andreu si nepamätám a aj o vás okrem Tobiasa viem len z rozprávania môjho otca. Ale pamätám si na rozprávky o pirátovi, ktorý držal v šachu celé Trópy a bol postrachom bohatých. Donedávna som si myslela, že sú to len rozprávky, aj keď som mala od neho medailón, ale teraz tomu už verím.

Kalty poznamenal, že to boli skutočne úžasné tri roky po boku korzára. Vtom sa dostal na rad aj on sám. Enriqa totiž zaujímalo, ako sa Carlos Diego Santos dostal k Alfonzovi. Kalty porozprával jeden zaujímavý a zároveň smutný príbeh. Krátko po ňom páni a dáma ešte chvíľu diskutovali a o polnoci všetci zaspali.

Okolo piatej hodiny ráno sa na pobreží začali pohybovať cudzí ľudia. Zátoka sa tiež rozrástla o niekoľko lodí. Neznámi sa rozmiestnili medzi korzárovou posádkou a stráž bola v momente spacificovaná. Všetko bolo dokonale zaistené.

– Vstávajte! – zakričali neznámi a budili korzárových ľudí kopancami a výstrelmi.

– Čo sa deje? – strhli sa aj bratia de Dateb.

Tých sa hneď chopili cudzinci a zviazali ich.

– Dobré ráno, páni, dlho sme sa nevideli, – pozdravil ich protivný hlas.

Bratom to došlo.

– De la Fern?

– Presne tak! – odvetil Francúz a prikázal svojim mužom korzárovu posádku odzbrojiť.

– Takže jedna porážka ti nestačila? – vyskakoval Enriqo.

– Možno sa vám podarilo raz zvíťaziť, ale nakoniec aj tak vyhrám ja.

– Nebolo tej preliatej krvi ešte dost? – ozval sa Kalty v putách.

– Carlos, Carlos, Carlos. Ty si mal byť mŕtvý už pred šesnástimi rokmi aj spolu s priateľmi. Tak buď rád, že žiješ!

– Plány ti nie vždy vychádzajú, že?

– Nevadí. Teraz to napravíme, – zasmial sa de la Fern.

– A čo vlastne chceš, ty vrah? – ozval sa Tobias.

– To je jednoduché. Zabiť vás a vziať si poklad ako odškodné za to, že som vás musel naháňať ešte šesťnásť rokov. Mimochodom, ďakujem, že ste mi ho naložili.

– Aj nabadúce, ty hajzel, – skomentoval to Armando.

– De la Fern, máš síce pekný plán, ale ako to chceš dokázať? – opýtal sa s drzým úsmevom Domenico, pozerajúc na more.

– Nevidíš, že ste obklúčení? Tvoji muži sú odzbrojení a tvoje lode mám pod kontrolou, mladý korzár, – vysvetľoval de la Fern.

– Zaujímavé, lebo tvoje lode práve odchádzajú.

– Zoltaggio, ty zradca! – vykrikol de la Fern a rozbehol sa k moru.

Mladý de Ramondo ukázal gesto, akým vyjadril svoju vernosť korzárovi. Zároveň to bola odplata za otcovu smrť. Ostatné však nechal na bratov de Dateb. Keď sa Francúz vrátil, bol červený ako paprika.

– Už som sa to asi raz pýtal, ale tie plány ti nejako nevychádzajú, že? – podpichoval Kalty.

– Drž hubu, – priskočil k nemu a priložil mu zbraň ku hlave, – aj tak vás všetkých zabijem!

Medzitým sa bratia ešte pokúšali niečo vymyslieť, ale na nič neprišli. Nepriateľ mal na pevnine prevahu. De la Fern dal Alfonzových synov postaviť vedľa seba a naproti nim asi desať vojakov. Chcel sa ich zbaviť čím skôr.

– Dáš nás zastreliť? Čo ťa to obťažuje nás zabiť vlastnoručne? – dráždil ho Domenico.

– Nemám čas na tieto hry. Chlapi, pripravte sa...

No prv, než dal príkaz, zaznelo viacnásobné duté dunenie. Bolo to skoro ako výstrel. De la Fern, počujúc zvuk, si myslel, že strieľal jeden z jeho mužov, a tak začal s povelmi ešte raz. Enrico sa však v zlomku sekundy lepšie započúval a komentoval.

– Nepočujete niečo?

– Akoby niečo svišťalo, – dodal Armando.

– Do riti, kanóny, – vykrikol Domenico v zlomku sekundy a bratia mierili k zemi.

Len-len, že si stihli fahnúť a gule z kanónov to vpláli priamo do Francúzov. Na pobreží vznikol obrovský kúdol piesočného prachu a nastal chaos.

– Do útoku! – zavelil mladý korzár.

Jeho posádka sa ihneď pustila do nepriateľa a brali si od nich zbrane. Keď prach trochu ustúpil, Domeniqo sa pozrel na more. Pôvodca striel nebol nik iný ako admirál Norton na svojom Venuse.

– Smer naše lode! – velil Norton.

Medzitým sa korzárovi muži dostávali do prevahy na pevnine. Na mori to ale išlo rýchlejšie. Na Santissimu Madre sa hneď premiestnil Igor aj s niekoľkými mužmi. Victory sa tiež onedlho oslobodila a admirál Norton sa ujal Andrey Elizabeth. Za pätnásť minút sa karta absolútne obrátila. Francúzi sa postupne vzdávali, až napokon zostal len de la Fern a niekoľko posledných verných mužov. O malú chvíľu sa na pevnine objavili aj posily s Johnom a Igorom. To bol naozaj koniec. Všetci, okrem de la Ferna, položili zbraň.

– Zbabelci, bojujte! – vykrikoval Francúz.

– Vzdaj sa, Jean-Paul, je koniec, – vyzval ho admirál Norton.

– Nikdy!

– Prehral si! – aké je to byť zradený vlastnými spojencami?

– Hajzli, aj tak ma nedostanete, – odvetil a namieril na Johna zbraň ako zúfalý pokus neprehrať.

K výstrelu však nedošlo. Zúfalý pohľad de la Ferna totiž klesol na Igorov meč, ktorý prešiel jeho hrud'ou. Pištoľ mu vypadla z ruky a on sám padol na zem. Ako tak ležal v piesku, z posledných síl hovoril:

– Takto nie, takto sa to nemalo skončiť.

De Datebovci, Kalty, John aj Igor sa postavili nad neho. Boli zvedaví na jeho posledné slová.

– Zašlo to príliš ďaleko. Nedá sa to zastaviť... – stonal ďalej.

Domeniqo a Enriqo si nad neho čupli a opýtali sa ho, prečo to urobil. De la Fern siahol do vrečka a podal bratom dve obálky s tým, že v listoch je odpoveď. Bolo vidieť, že rátal s takýmto výsledkom. Enriqo obálky prevzal a odložil.

– Tá druhá je pre moju dcéru, je teraz na ceste do Starého sveta, – hovoril už veľmi potichu.

Bratia aj napriek všetkému pozerali na umierajúceho de la Ferna s ľútosťou. Nedokázali sa tešiť z jeho odchodu, aj keď bol zodpovedný za veľa zla. Ale on ešte dýchal a hovoril ďalej. Schmatol Domeniqa za golier a pritiahol ho ku sebe.

– Postaraj sa o moju Kristine, korzár! Tebe jedninému bude dôverovať!

To boli jeho posledné slová. Domeniqo sa postavil od mŕtveho tela, sklonil hlavu a vyhlásil.

– Pomsta je dokončená, Korzár Hongua a jeho žena môžu odpočívať v pokoji.

Igor tiež podišiel k mŕtvole a vytiahol z nej svoj meč s komentárom, že dostal, čo si zaslúžil, pričom si odpľul.

– Nech je k nemu Boh milosrdný. Alebo ani nie, – dodal John.

Vtom bratia spozorneli a vyzvedali, čo robí ich strýko na ostrove. John začal vysvetľovať, že niekoľko hodín po odchode chlapcov z Royal Pearl sa tam objavil mladý de Ramondo. Oznámil de la Fernov zámer a oni neváhali. Prišli hneď, ako to bolo možné. Preto bola Zoltiagova úloha len odvieť de la Fernove lode a zvyšok zostával na Johnovi a Igorovi. Potom prišli otázky z druhej strany o poklade. John aj Igor boli prekvapení, koľko toho je.

– Andrea Elizabeth, Santissima Madre sú už plné a keď naložíme tieto truhlice z pevniny, bude plná aj Victory, – oznamoval Domeniqo.

Posádka sa dala do práce. A tu nadišiel čas nazrieť do obálky od Francúza. Už-už sa ich chystal otvoriť, keď ich prerušil prichádzajúci Martin.

– Domeniqo, kapitán Willson je ťažko ranený.

De la Fernov závet bol odložený na neskôr. Bratia sa premiestnili na Twister, kde Claudio ležal.

– Ste všetci v poriadku, chlapci? – vyzvedal v bolestiach.

– My hej, ale čo ty, kamarát, – odvetil Armando.

– To je dobré, už to dlho nepotrvá, – smial sa ranený.

– Netáraj! Dáš sa dokopy...

– Zabudni! Môj boj sa končí. Ale chcem ťa poprosiť, postaraj sa o moju loď, – chytil Willson Armanda za ruku.

Ten prikývol a potom sa ranený ešte pozrel na Domeniqa. Poďakoval mu za spoluprácu, aj keď len krátku a bol rád, že sa mohol plaviť po jeho boku. Bola to česť. Krátko nato skončil. Páni sa vrátili na pevninu a začali riešiť odchod. Čo sa týka de la Fernových mužov, väčšina z nich sa pridala k posádke korzára. Zvyšok mužov nastúpil do člna

a vydal sa na otvorené more. Mŕtve telá museli byť spálené. Okolo obeda bolo všetko hotové a lode konečne vyplávali aj s dedičstvom od otca.

Synovia Grandského korzára to dokázali. Boli spolu, pomstili rodičov a mali aj poklad. A čo ďalej? To sa uvidí, no rozhodne bratia túžili po oddychu, a preto bolo všetko ostatné, vrátane poslanca odsunuté bokom. Po príchode na Royal Pearl Enriqa a Bernarda vítali ich milované a ani Tobias nezostal bez objatia. Vo večerných hodinách, keď sa všetko upokojilo, sa konečne mohla otvoriť obálka od de la Ferna určená Alfonzovym synom.

Bratia de Dateb,

keď čítate tento list, veci asi nedopadli najlepšie pre mňa. Určite sa pýtate, prečo som robil všetky tie veci. Celé sa to začalo v roku 1509, keď môj prastarý otec zomrel a všetko zdedila jeho dcéra a jej manžel, Pablo de Dateb, váš starý otec. Vtedy starý otec prisahal pomstu. Roky sme bojovali proti vám. Mojou úlohou bolo zničiť Alfonza a aj sa mi to podarilo. Vzal som mu všetko a keď sa postavil na nohy, urobil som to zas a zas. Po jeho smrti som vedel, že to, čo robím, je nesprávne, ale pre mňa už nebolo návratu. Jediná cesta, ktorou som mohol ísť, bolo dokončiť prísahu a zabiť aj vás. Viem, toto vám rodičov nevráti, ale aspoň odčiniť časť svojich hriechov. Týmto sa priznávam, že ja som dal zabiť španielskeho kráľa Manuela a Alfonzo Sanchéz Blanco de Dateb je nevinný a právom mu náleží grófstvo Montageneu a všetky ostatné tituly. Toto priznanie som učinil pri plnom vedomí a bez nátlaku. Nečakám, že mi odpustíte ani o to nežiadam. Zbohom de Datebovia.

Jean-Paul Jerome de la Fern

Týmto listom bola celá pravda na svete. Pôvod utrpenia Alfonza aj jeho rodiny je odhalený. Všetko bolo zodpovedané. Ba dokonca tu bol aj dar. Meno de Dateb mohlo byť pred španielskym dvorom konečne očistené. Chlapci by sa už nemuseli skrývať pred zákonom a mohli mať naspäť všetko, čo im bolo v minulosti vzaté. Zrazu pred nimi stála dôležitá úloha. Čakal ich návrat do Španielska, kde sa mali postaviť pred kráľa a tiež tu bola úloha pre Domeniqu, odovzdať list de la Fernovej dcére. Grandský korzár mal oficiálne pauzu, aby súrodenci de Dateb mohli vyriešiť svoje rodinné záležitosti. Tak teda smer Starý svet, Španielsko.

V

Španielsko
(1614)

XXVII. kapitola: Z loďného denníka

d smrti de la Ferna uplynulo niekoľko mesiacov a na Grandských ostrovoch a aj v celých Trópoch sa všetko upokojilo. No raz za čas sa predsa len ukázal korzár, aby napravil krivdu, či odpratál tých, čo svoju moc zneužívali. Ale aj na ostrove Royal Pearl bolo predsa len rušno a veselo. Enriqovi sa narodil syn menom Alfonzo Miguel de Dateb. A to bol ten moment, na ktorý páni tak dlho čakali. Nastal totiž čas na cestu do Španielska, miesta ich pôvodu. Enriqo, Domeniqo a Armando sa rozhodli vyraziť spolu so sprievodcom Igorom ako prví. Tobias, Bernardo a strýko John ešte museli na ostrove zostať a zariadiť niekoľko vecí. Na Royal Pearl zostala aj Enriqova manželka spolu so synom. John vyzval mladých, aby si dávali pozor. Španielsko už nie sú Trópy a platia tam úplne iné zákony. Igor sľúbil, že sa o chlapcov postará. A tak sa november roku 1613 zapísal do dejín ako odchod de Dateb domov. Andrea Elizabeth, Santissima Madre a Twister pomaly zdvihli kotvy a opustili vody Grandských ostrovov.

Plavba mala trvať niečo okolo dvoch mesiacov. Domeniqo ten čas trávil poväčšine v kajute s dcérkou a obklopený papiermi, aby mohol študovať. Do jeho rúk sa dostal zas aj loďný denník a s ním posledný zápis od predošlého kapitána. Nový kapitán sa tak mohol dozvedieť o posledných dňoch svojho otca. Od krádeže uplynulo viac dní a Grandský korzár sa s plne naloženou loďou Andrea Elizabeth, doplavil až k ostrovu Matekuhama. Pred príchodom však mal menšiu zastávku na susednej Tanzanei. Bola tmavá noc a jediným svetlom na okolí bol mesiac odrážajúci sa na mori. Posádka dostala voľno a aj korzár si konečne odpočinul vo svojej kajute. V ten večer ale vôbec nespál. Robil si záznamy do loďného denníka. Na druhý deň ráno, hneď ako slnko vykuklo spoza mora, posádka spustila člny na vodu a začala vykladať truhlice plné zlata. Kým prebiehalo vykladanie, Alfonzo a niekoľko mužov vyrazili do vnútrozemia, aby našli správne miesto pre svoj poklad.

Matekuhama bol storočia opustený ostrov, a preto bolo vnútrozemie zarastené bujnou vegetáciou. Kapitán Hongua sa za hodiny prebrodil džungľou až do stredu ostrova, kde bola jedna malá voľná plocha. Korzár rozposlal svojich mužov, aby preskúmali okolie. Medzitým sa on sám zastavil uprostred plošiny pri veľkom drevenom toteme.

– Pane, vyzerá to, že tu bola kedysi indiánska dedina, – hlásil člen posádky vracajúci sa z obhliadky.

– Ďakujem, Manuel, – odvetil korzár a pokračoval v skúmaní totemu, na ktorom boli vyryté prastaré ornamenty.

O pár minút neskôr jeden z chlapov vykrikol na korzára. Na výkrik všetci spozorneli a dobehli k dotyčnému.

– Čo sa deje, Julio?

Námorník upozornil korzára na skalnatý kopec východne neďaleko ruín indiánskej dedinky. V skalách bol otvor a ten viedol do malej jaskyne, ktorá bola ideálna na ukrytie pokladu. Korzár, Manuel a Julio zapálili fakle a vošli dovnútra. Cez nevhodný skalnatý terén sa všetci traja predrali hlbšie, až kým nenašli rovnejšiu plochu.

– Myslím, že tu to bude najvhodnejšie, – vyhlásil korzár.

– Môže byť pán kapitán. Začneme nosiť? – opýtal sa Manuel.

– Počkajte seňori – zastavil ich korzár, – prv by som vás chcel o niečo požiadať.

– Počúvame, kapitán.

– Ste v mojej posádke, odkedy som sa postavil na mostík Nevisu. Boli ste pri mne, keď som bojoval za Anglicko a aj za korzára. Okrem Carlosa ste to práve vy, komu môžem dôverovať.

– Mám pocit, že viem, čo nám chcete povedať, pane, – reagoval Julio.

– A aká je vaša odpoveď?

– Pane, slúžili sme vám verne roky. Ak je toto váš rozkaz, zostaneme tu strážiť poklad, – dodal Manuel.

– Nie je to rozkaz, je to prosba, – odvetil korzár.

Obaja muži bez slova súhlasili. Korzár sa potešil, pousmial a podaním ruky spečatil svoju dohodu so seňormi. Potom všetci traja vyšli z jaskyne a korzár zavelil späť na pobrežie.

Keď tam dorazili, posádka pod vedením najstaršieho člena Fernanda Hawka, mala už voľno, keďže všetky truhlice boli vyložené. Niektorí námorníci oddychovali pod palmami, iní lovili ryby a ďalší zase hrali karty alebo pili rum. Bolo práve poludnie a slnko pražilo priamo na ostrov. Korzár teda usúdil, že počas takýchto horúčav nebude nútiť chlapov pracovať. I on sám si ľahol pod palmu a klobúkom si prikryl tvár. Pokojne oddychoval a spomínal na Španielsko, dobrodružstvá s Igorom a na manželku Andreu, ktorú nadovšetko miloval a stále ju miluje. Jeho rozjímanie prerušil veliaci člen posádky Fernando, ktorý krikom upozorňoval na neznáme plavidlá na mori. Kapitán Hongua okamžite vyskočil spod palmy a utekal úplne až k vode, kde Fernando Hawk stál.

– Pane, niečo sa k nám blíži!

– Podajte mi ďalekohľad, – rozkázal korzár.

Jeden chlap mu ho hneď doniesol a on sám skontroloval malé plavidlá. Asi po minúte zložil ďalekohľad z oka a pokojne odvetil, že je to v poriadku. Potom sa otočil a odkráčal od mora. Veliaci Fernando utekal za ním.

– Čo sa deje, pane? Kto to je?

– Je to náčelník Zandanal a jeho bojovníci.

– Grandiani?

– Správne, čakal som že prídu, ale nepočítal som, že takto skoro, – odvetil korzár a kráčal ďalej.

Keď posádka videla, že je ich kapitán pokojný, tiež to neriešili a venovali sa ďalej svojej práci. O hodinu neskôr sa indiánske kanoe priblížili k pobrežiu Matekuhamy. Bolo ich presne tridsať a na ich čele sa plavil sám náčelník Zandanal. V každom kanoe sedeli dvaja indiánski bojovníci a medzi nimi boli ďalšie truhlice. Náčelníkove kanoe dorazilo na ostrov ako prvé vo väčšom predstihu. Alfonzo čakal, až Zandanal vystúpi a potom vykročil k nemu. Na počudovanie posádky sa honosne oblečený Indián uklonil pred Grandským korzárom ako pred nejakým kráľom.

– Prišiel som veľký Hongua.

– Vitaj náčelník, máš pre mňa, čo som potreboval?

– Áno, moji bojovníci ti to vezú.

Korzár prikývol a obaja páni sa vzdialili od skupiny. Presunuli sa až k vode. Keď tam boli, Alfonzo povedal Zandalovi o ruinách dedinky, ktorú našli v strede ostrova. Zandal o nej vedel. Bola to hlavná dedina Grandianov, z ktorej pochádza i slávny šaman Taramtubak. Zhruba pred sto rokmi jeden hurikán zničil celý ostrov a obyvatelia hlavnej dedinky sa presťahovali na susednú Tanzaneu. Potom už prišli kolonizátori a domorodých definitívne vytlačili, až sa všetci zhromaždili tam, kde sú aj dnes. Alfonzo počúval rozprávanie náčelníka a premýšľal o tom, aká dôležitá je úloha korzára na tomto svete. Veď ako si niekto môže dovoliť vraždiť iných len pre kus pôdy? Spravodlivosť existovala len pre bohatých, a preto bola prítomnosť podobného hrdinu ľudu potrebná.

Počas rozhovoru Hpnguu a Zandana dorazili na pevninu aj ostatné kanoe. Bojovníci bez čakania vedeli, čo majú robiť. Vzali truhlice a ukladali ich vedľa pokladu, ktorý priviezol korzár na Andrei Elizabeth.

– Výborne, môj majetok je kompletný, – vyhlásil Grandský korzár.

V tých truhliciach bol totiž zvyšok korzárovho pokladu, ktorý za tie roky nahromadil od kolonizátorov a ešte nestihol rozdať. Ale teraz sa z tohto pokladu stane dedičstvo pre jeho piatich synov, ktorí ho raz určite nájdu a múdro využijú, aby bol svet lepší. Muži z posádky sa poobliekali a chopili truhlíc. Nápomocní im boli aj indiánski bojovníci. Hongua, Zandal a dvaja členovia posádky Manuel a Julio kráčali napred a čistili cestu až k ruinám indiánskej dedinky. Koniec dlhého radu uzatváral námorník Fernando. Na pobreží zostala len hŕstka chlapov, ktorí strážili člny. Korzár a jeho poklad postupovali cez bujnú vegetáciu pomaly. Terén bol náročný a truhlice so zlatom ťažké. Za dve hodiny boli uprostred ruín.

– Zastaviť! – zavelil korzár.

Posádka poukladala truhlice na kopu a pod velením Fernanda Hawka sa všetci námorníci vrátili na pobrežie pre druhú polovicu. Pri ruinách zostali len dvaja vyvolení seňori, korzár a náčelník.

– Ako ďalej? – vyzvedal Zandal.

– Julio a Manuel už vedľa, čo majú robiť. Zostanú tu s pokladom a ukryjú ho na určené miesto.

Náčelník prikývol a potom páni počkali aj na druhú polovicu pokladu. Uplynuli ďalšie hodiny a posádka sa vynorila z husto zarostenej džungle.

– Fernando, položte ich tam, vedľa ostatných, – zavelil korzár.

– Rozkaz, pane! Počuli ste? Dáme ich tam, – podával ďalej rozkazy Fernando.

Keď bolo všetko zložené, korzár chcel posádku poslať späť na pevninu, ale ich veliaci člen pristúpil ku svojmu kapitánovi. Mal totiž na neho prosbu. Dozvedel sa, že jeho dvaja priatelia Manuel a Julio zostanú na ostrove a vzhľadom sa takúto poctu by tiež s nimi zostal na Matekuhame a strážil korzárov poklad. Alfonzo bez váhania súhlasil. Bol totiž Fernandovi vďačný za veľa. Taktiež bol s ním od skoro začiatku v dobrom aj zlom a stále bol verným členom posádky. Na ostrove teda zostanú traja muži. Posádka sa bez Fernanda vrátila na pobrežie, kde mala za úlohu pripraviť všetko na odchod. Keď námorníci odišli, Alfonzo začal vymýšľať spôsob, ako vytvoriť stopy k pokladu a zároveň to neurobiť jednoduchým. Jeho orientačným bodom bol totem. Od neho východne odkrokoval päťkrát päť krokov. Tie mali znamenať kroky jeho synov a tiež pridal ešte tri menšie, čo boli kroky Johnovej dcéry Jane. Na to miesto dal zabiť hrubý drevený kôl, do ktorého bolo vyryté jedno písmeno G a šípka smerom k jaskyni. To bola dostačujúca stopa, ktorá mala viesť jeho dedičov k pokladu. Korzárova úloha bola splnená a nastal čas na lúčenie.

– Páni, bolo mi ct'ou, že som vás mal v posádke, – lúčil sa Alfonzo.

– To my ďakujeme, pane, že sme vám mohli slúžiť, – odvetil Manuel.

– Máte tu všetky svoje veci?

– Áno pane, všetko, čo potrebujeme, je tu, – dodal Julio.

– Ostrov je plodný a je tu aj pitná voda. A moji bojovníci vám pri každom splne prinesú zásoby sem k totemu a ak budete chcieť, aj ženy, – vstúpil do debaty aj náčelník Zandanál.

– Ďakujeme, náčelník, – potešil sa Manuel.

Napokon sa páni objali, aj keď to nebolo zvykom. A Fernando mal ešte jednu prosbu. Žiadal korzára, aby odovzdal list jeho synovi Miguelovi Hawkovi, ktorý sa nachádza práve na Isla Fermalle. Grandský korzár, samozrejme, súhlasil a spolu s náčelníkom opustili ruiny. Stratili sa v hustej džungli. Na pevnine sa rozlúčili aj veľký Hongua a Zandalal. Ten sa totiž musel vrátiť na Tanzaneu a korzár zas na Isla Fermalle, kde ho už určite čakali. Kanoe s bojovníkmi vyplávali a ako posledný ostrov opustil aj náčelník. Bojovníci ho počkali, pustili na čelo, a tak ako sa kanoe zjavili, tak na širom mori zmizli. Po Grandianoch sa nalodila i posádka Andrey Elizabeth. Niektorí išli v člnoch, iní si zase zaplávali. Napokon korzárova loď spustila plachty, zdvihla kotvy a vyrazila na sever.

– Kurz, pán kapitán?

– Smer ostrov Royal Pearl!

– Pane, ale máme sa stretnúť na Isla Femalle, – odvetil muž stojaci za kormidlom.

– Viem, ale musím si ešte niečo zariadiť. Tak to popožeňme, nech z Isla Fermalle nemeškáme.

– Rozkaz, pane! – odvetila posádka a každý sa pustil do práce.

Medzitým sa v ruinách indiánskej dediny traja muži pustili do odkladania pokladu. Celé dni nosili truhlice do jaskyne. Keď s tým skončili, vrátili sa k totemu, kde si plánovali založiť nový príbytok. Až vtedy jeden z nich prišiel na to, že totem sa točí. Vymysleli teda, ako korzárovu hádanku o poklade trochu skomplikovať. Na všetky svetové strany vykrokovali dvadsaťosem krokov. Na juh a sever položili koly a na západ a východ balvany, pričom jeden tam už bol priamo zasadený v zemi a ten druhý prikotúľali z pobrežia. To bola tá stopa. Kameň z pobrežia nepatrí do vnútrozemia. Pod neho ešte vyložili z kamienkov šípku smerom k jaskyni a rébus bol dokonalý. Potom si páni postavili už len príbytok a verne strážili korzárovo dedičstvo. Pričom stráženie mali príjemnené aj vďaka náčelníkovi Zandalalovi. Ale vrátíme sa trochu v čase. Korzárova Andrea Elizabeth už bola blízko ostrova Royal Pearl. Bola poľnoc a husto pršalo. Korzár pri svetle sviečky pracoval vo svojej kajute. Práve dokončoval mapu pokladu, ktorú

roztrhal na šesť rovnakých častí. Jednu z nich, na ktorej bolo práve označenie X s pokladom poskladal a vložil do medailónu, ktorý mal pripravený. Potom vyšiel na palubu Andrey Elizabeth.

– Ako sme ďaleko?

– Sme tu pane, môžeme vám spustiť čln.

– Štyria chlapi so mnou, ostatní tu počkajte, o dve hodiny som späť.

– Rozkaz, pane! – odvetila posádka.

Čln s Grandským korzárom vyplával na pevninu. Keďže bola polnoc a k tomu búrka, stráže neboli v prístave. Vlastne nikoho nebolo na okolí. Korzár sa pomocou úzkych uličiek dostal až pred vilu Nortonovcov, ktorá mu bola roky domovom. Opatrne sa vkradol dnu a rovno sa vybral do izby svojej netere Jane. Ona bola v tej dobe ešte len malé dievčatko, a preto veľmi nevnímala udalosti okolo. Korzár sa jej práve chystal dať medailón, keď do izby vkročila jej matka.

– Hej, kto ste? A čo tu chcete?

– Pokoj Nicole, to som ja, Alfonzo, – odvetil korzár a dal si dole šatku z tváre.

– Alfonzo? Prečo si tu o takomto čase? A kde je John?

– Neboj sa, tvoj manžel je v poriadku. Priniesol som len Jane darček, ale dám ho radšej tebe. Keď bude veľká, daj jej to. Je to dar od Grandského korzára.

Odovzdal jej ho do rúk a objatím sa rozlúčil, akoby to malo byť navždy.

– Ale Alfonzo, čo to má znamenať?

– Neboj sa, všetko je tak, ako má byť. Tvoj manžel sa ti zanedlho vráti. Miluj ho, je to dobrý človek, – odpovedal de Dateb a už bolo vidieť len jeho čierny plášť, ktorý sa razom stratil v tme.

Potom bývalý admirál vykráčal ešte na kopec za mestom, kde ležala jeho milovaná žena.

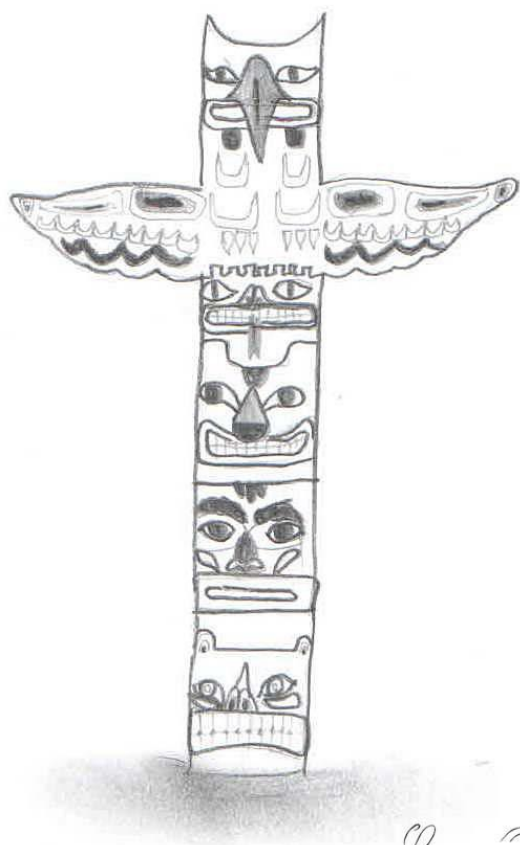
– Andrea, láska moja. Už sa nemôžem dočkať chvíle, kedy budem opäť s tebou. Ako som sľúbil, o deti som sa postaral. Budú mať dobrý a bezpečný život. Chýbaš mi láska moja a veľmi ťa milujem.

Keď dohovoril, položil na jej hrob ružu, ktorú si vzal z vázy v hale vily Nortonovcov. Andrea milovala ruže a Alfonzo na to nikdy nezabudol. Keď si utrel slzy, poslal jej bozk a odišiel. Vrátil sa do prístavu a loď Grandského korzára sa opäť stratila v tme na mori. Korzár hnal posádku, keďže do vypršania termínu mu zostával už len necelý deň. Napokon to stihol.

Andrea zakotvila v prístave ostrova Isla Fermalle tesne pred vypršaním termínu. Dážď aj naďalej neustával. Bola to smutná a temná noc. To nebesá smútili, lebo sa malo stať niečo veľmi zlé. Alfonzo chvíľu stál na môle a spomínal na časy, keď prišiel o všetko a práve tu začal s Igorom nový život, ktorý sa síce nevyvinul tak ako mal, ale nič z toho nikdy neoľutoval. Dôstojníci ostatných lodí si korzára všimli a hneď prišli k nemu, aby zistili, či je v poriadku. On im vydal posledné rozkazy. Tie zneli, aby každá loď bola okamžite pripravená na odchod a iba jeden člen mal čakať na ostatných kapitánov. Dôstojníci prikývli a utekali splniť rozkazy, pričom sa z Andrey ešte malo na ostatné paluby pár truhlíc preložiť. Potom si korzár vzal päťdesiat chlapov z Andrey a vyrazil do domu Santosovcov, kde ho už každý netrpezlivo čakal. Posádka zostala stáť za domom a Alfonzo vliezol dnu oknom, aby ho nikto nevidel. V tú noc sa rozlúčil aj so svojimi synmi a každému z nich dal na krk medailón, v ktorom bola časť mapy pokladu.

– Chlapci moji! Pamätajte, sami nemôže zvíťaziť, ale spolu budete neporaziteľní. V rodine je tajomstvo vašej sily! – povedal synom, ktorí spali.

Potom sa na nich ešte raz pozrel, nasadil si šatku na tvár, nadýchol sa pomalým krokom zišiel po schodoch k svojim spoločníkom. Alfonzo veľmi dobre cítil, že sa blížil jeho koniec. Nemýlil sa. Jeden z jeho spoločníkov ho zradil a on ten dom už neopustil po vlastných. A čo sa stalo potom, už všetci veľmi dobre vedia. Kapitán Hongua bol zradený a zabitý. Jeho cesta na tomto svete sa skončila, aby sa mohol zas stretnúť so svojou milovanou Andreou.

L. D. D. D.

XXVIII. kapitola: Príchod do Starého sveta

omeniqo a jeho dvaja bratia sa plavili ku kontinentu menom Starý svet, konkrétne do Španielska. Naši hrdinovia oslávili nový rok na mori, ktorý im mal priniesť úplne iný život, aký mali doteraz. V januári roku 1614, po dva a pol mesiaci plavby sa na obzore objavila pevnina. Zasnežené severné pobrežie Španielska bolo nádherné. Bratia de Dateb prvýkrát v živote videli sneh a mohli zažiť zimu.

Na mostíkoch jednotlivých palúb už stáli kapitáni, ktorí mali lode doviesť do prístavu.

– Tak toto je Španielsko, moja rodná zem! – zahlásil Igor.

– A to tu je stále taká zima? – opýtal sa Enriqo a prestupoval z miesta na miesto, aby nezamrzol.

– Len raz za rok, ale na tri mesiace, – usmieval sa de Elias.

Lode mierili k pevnine, ktorá patrila provincii Leon. V minulosti to bolo samostatné kráľovstvo, teraz už patrilo pod jednu korunu. Flotile velila tentoraz Santissima Madre. Pod jej velením sa vplávalo do prístavného mestečka Santander, obklopeného zasneženými Pyrenejami.

– Spustiť člny! – zaznel posledný rozkaz kapitánov.

Pevnina bola čoraz bližšie, až zrazu bratia de Dateb vystúpili na mólo. Tu to vyzeralo úplne inak ako v Trópoch. Móla neboli visuté, ale vmurované do architektúry mesta. Vedúci prístavu bol v momente pri nich a vojaci naokolo.

– Señori, vitajte v meste Santander.

– Ďakujeme pekne, – odvetil Igor, obzerajúc sa okolo seba.

Vedúci sa priateľsky pousmial a oznámil pánom, že dostane za každú loď tri zlatky. Igor mu dal rovných desať. No señor z prístavu chcel vedieť aj meno, pod akým ich má zapísať.

– Domeniço de... – ozval sa jeden z bratov, no v tom ho Igor zadržal.

– Napište tam gróf Igor Jorge de Elias.

– Rozumiem, don! – prikývol a odišiel.

Potom sa Igor pozrel na Domeniça s otázkou, či sa úplne zbláznil. V momente, ako by bol vyslovil meno de Dateb, by boli všetci zatknutí. Hoci prešlo už dvadsaťsedem rokov odvtedy, ako Alfonza odsúdili, ale aj tak bolo meno de Dateb nepriateľom číslo jeden. Bratia zvážili situáciu a uznali, že musia držať jazyk za zubami. Predsa tu boli priamo v jame levovej. Keďže v prístave bola dosť veľká zima, páni sa pobrali do najbližšieho hostinca. Tam sa ubytovali a dôstojníci sa vrátili na lode, aby dali posádke po dlhej plavbe rozchod. No a Igor s Kaltym tiež opustili hostinec. Bratom sa síce ten nápad nepozdával, ale nakoniec súhlasili. Za ten čas si oni mohli oddýchnuť a vychutnávať novo spoznaný svet. Dvojica sa už túlala po meste.

– Čo máme v pláne? – pýtal sa Kalty, ktorý tu bol tiež prvýkrát.

– Vezmi si tento mešec zlata, choď a kúp nejaký uzavretý kočiar a jedny nóbl šaty.

– Ale veď sa stmieva, – oponoval Kalty.

– O to práve ide, počkaj, až sa úplne zotmie a choď na túto adresu, – odvetil Igor a podával priateľovi papier.

– A ty?

– Ja si odskočím na niečo sa pozrieť. Ráno sa vrátim do hostinca, – dohovoric a odkráčal po zasneženej ulici.

Kalty poslúchol a večer pozháňal dané veci. Potom sa vrátil do hostinca, kde sa bratia de Dateb veľmi dobre zabávali. Na druhý deň sa Kalty zobudil ako prvý, no spolubývajúceho v izbe nenašiel.

– Kde je Igor? – zašomral si a zišiel z poschodia dole.

– Dobré ráno! – pozdravil ho Igor, ktorý tam popíjal víno.

Zrazu však začal mať naponáhlo a povedal priateľovi, aby zobudil chlapcov. No na otázku, či sa niečo deje, odpovedal, že klebety sa šíria rýchlo. Vraj v prístave videli loď, ktorá sa dosť podobá tej, čo má Grandský korzár. Tiež vraj niekto videl chlapíka, ktorý sa podobá na Alfonza. Čo zase nebol až taký výmysel, lebo Enriço akoby mu z oka vypadol. Igor dopil víno a počkal na ostatných vonku pred kočom. Rozospatí chlapci prišli na dvor hostinca.

– Nemôžeme sa aspoň raz poriadne vyspať, Igor? – opýtal sa Enriqo.

– Aj na to bude čas. Teraz musíme hneď vyraziť do Madridu.

– Je nejaký problém? – vyzvedal ďalej Domeniqo.

– Klebety sa šíria rýchlo. A list od de la Ferna nám bude nanič, ak nás prv dostanú voajci. Pre istotu som poslal lode na iné súradnice.

– Kam? – divil sa Domeniqo.

– Nebojte sa, na dobré miesto, – odvetil de Elias a zasadol za opraty kočiara.

Potom poslal pánov dovnútra, aby sa prezliekli. Keď vyšli z kočiara, bratom sa to nejak nepozdávalo.

– Hej, Igor. Čo je toto za oblečenie? – namietal Armando.

– Oblečenie pre sluhov.

– Sluhov? Akých sluhov?

– Myslím, že mojich sluhov, – odvetil Kalty a vystúpil ako posledný z kočiara v nóbl šatách.

Bolo to dokonalejší prevlek na ten čas, pokým sa páni dostanú do Madridu. Kalty ako gróf de Santos si sadol do teplého kočiara. Armando a Domeniqo naskočili dozadu a Enriqo si prisadol k Igorovi za opraty. Bolo to jediné riešenie, ako de Datebov prepašovať do hlavného mesta. Na sluhov sa totiž nikto ani len nepozrie. Igor ešte raz skontroloval, či sú všetci na mieste, až napokon zavelil:

– Hijó!

Cesta kočom bola namáhavá a dlhá, najmä kým sa nedostali zo zasnežených Pyrenej. Potom sa začal strácať sneh a tempo sa zrýchlilo. Cesta síce trvala dva dni, ale na jej konci bol vytúžený výsledok. Kočiar sa ocitol v Madride. Pre bratov to bol úplne nový pohľad. Mesto bolo plné ľudí. Na každom kroku boli stánky, obchodníci, ale aj zobráci. Všade navôkol tienili veľké domy a často sa objavovala mestská stráž. Zvony katedrály hlásili pravé poludnie. Señori ešte prešli malou uličkou a vyšli popri nej, odkiaľ už bol dobrý výhľad na kráľovský palác. Na hlavnom námestí bolo viac ľudí ako hocikde inde v meste. Kočiar s grófom de Santosom sa ledva predieral cez dav. Enriqo ho odstavil neďaleko paláca.

– Odtiaľto už len opatrne! Pozor na každé slovo, ktoré povieť, – poznamenal Igor a presunul sa dozadu k batožine.

Páni sa medzitým obzerali a rozmýšľali, ako sa dostanú do paláca, pretože všetky vchody boli dokonale strážené a vojaci každého veľmi dôkladne skontrolovali. Veď niet divu, kráľ bol najdôležitejšou osobou a jeho palác posvätným miestom. Zrazu ich prerušil Igor, ktorý mal riešenie priamo v rukáve. Bratia de Dateb a Kalty neverili vlastným očiam. De Elias bol totižto perfektne pripravený a v rukách držal vojenské uniformy. Prezliekli sa všetci okrem Kaltyho. Smerom k palácu zadal Igor ďalšie inštrukcie.

– Teraz sme sprievod grófa de Santos, ktorého vedieme na rozkaz kráľa.

– A čo budeme robiť, keď nám neuveria? – vyzvedal Domeniqo.

– Mám tu predvolávací príkaz. Na tento priviedli aj vášho otca. Ukradol som ho v tej dobe na inkvizícii. Vedel som, že sa mi ešte raz môže zísť, – pousmial sa Igor a kráčal ďalej.

Vojaci reagovali presne, ako mali. Sprievod bol zastavený pri hlavnom vchode.

– Bol som predvolaný pred kráľa! – oznamoval gróf de Santos.

– Tu je predvolávací príkaz, – podával Igor papier vojakovi v kapitánskej uniforme.

Vojak si papier dlho prezeral, dokonca s ním na chvíľu aj odišiel. Keď sa vrátil späť, podal papier Igorovi a ustúpil nabok. Všetko bolo v poriadku. Señori mohli vkročiť do paláca.

– Tak to by sme mali! – poznamenal Domeniqo.

V hale, do ktorej vošli, bolo tiež veľa ľudí, ale tentoraz z najvyššej spoločenskej vrstvy. Krásne dvorné dámy, hodnostári, ministri a šľachta. Jeden zo správcov pristúpil k pánom.

– Prajete si, seňori?

– Za kráľom, poprosím! – ozval sa Kalty.

– V akej veci?

– Vo veci vraždy kráľa Manuela II. a grófa de Dateb. Tu je moje predvolanie.

Správca akoby zmeravel, lebo o tejto veci sa na dvore už verejne nerozprávalo. Rozbehol sa preč.

– Keď nám to nevyjde, povešajú nás.

– Len pokoj Kalty, ide ti to dobre. Tvár sa suverénne, – povzbudzoval ho Igor.

Keď sa správca vrátil, oznámil im, že kráľ Pedro I., vnuk Manuela síce o predvolaní nič nevie, ale ich prijíma. Veľké dvere do audienčnej sály sa otvorili. Páni boli vo vnútri. Zase nastal pohľad niečoho nového. Na tróne sedel muž, ktorému všetci slúžili, ale len málokto ho mohol vidieť zblízka. Hierarchia sa obnovila. Bratia de Dateb vkročili ako prví a za nimi šli Kalty s Igorom. Podišli až k trónu a poklonili sa. Presne ako kázala etiketa.

– Prajete si so mnou hovoriť na základe predvolania, seňori? – opýtal sa kráľ, narážajúc na to, čo počul.

– S vaším dovolením, výsosť. Tu je predvolanie, – podával ho de Elias.

Sluha ho vzal a priniesol ku kráľovi.

– Čo je toto? Veď to písal ešte môj otec.

– Správne. Prišli sme dať veci na pravú mieru. Poznáme totiž pravé meno vraha kráľa Manuela II., – odvetil Enriqo a vytiahol de la Fernov list ako dôkaz.

– A vaše ctené meno, seňor? – vyzvedal kráľ.

– Don Enriqo José de Dateb.

Celý dvor zrazu stíchol. Kráľ okamžite kývol rukou a okolo pánov sa objavila palácová stráž s mečmi a kopijami v rukách. Enriqo ukázal ešte raz list a vyhlásil, že v ňom je priznanie skutočného vraha. Kráľ sa zodvihol z trónu a bez slova opustil audienčnú miestnosť bočnými dverami. Bratia de Dateb s Igorom a Kaltym ho nasledovali v sprievode kráľovskej stráže. Kráľ túto chúlостivú vec očividne nemienil riešiť pred celým dvorom. Tento rozhovor sa presunul do kráľovej pracovne. Pedro I. sa posadil za svoj stôl.

– Nie ste tu s obhajobou trochu neskoro?

– Nakoľko sa Alfonzo de Dateb nemohol pred rokmi sám obhájiť, sme tu namiesto neho my.

– Ukážte mi ten list! – vyzval Enriqa kráľ.

Najstarší z bratov de Dateb mu ho podal. Pedro I. začal list čítať a popritom si nahlas šomral de la Fernove slová. Keď skončil, pozrel sa na pánov a opýtal sa:

– To je všetko?

– Na čo narážate, vaša výsosť? – nechápal Enriquo.
– Ten list môže byť pokojne sfalšovaný alebo ste toho pána k priznaniu prinútili.

– Pozrite sa, – zvýšil hlas Armando, – náš otec prišiel o tituly a majetky a musel ujsť, lebo ste neboli schopný zistiť pravdu. Musel žiť ako utečenec v TróPOCH a keď ho tvorca listu zabil, mali sme zničené životy aj my!

– Uvedomte si, s kým hovoríte, seňor! – upozorňoval ho kráľ.

– Vaša výsosť, ak by bol náš otec vinný, myslíte si, že by sme riskovali a vrátili sa sem po nejaké majetky a tituly? Na miesto, kde by nás rovno popravili? Kebyže nesieme meno vraha, zostaneme na druhej strane sveta, – oponoval Domeniqa.

– Vie vám niekto potvrdiť, že tento list je skutočný?

Následne sa o slovo prihlásili páni, ktorí bratov sprevádzali.

– Som Carlos Diego Santos, bývalý kapitán kráľovského námorníctva v TróPOCH a dôstojník zosnulého admirála Alfonza de Dateb. Osobne som videl, ako de la Fern odovzdáva list jeho synom.

– A ja to viem potvrdiť tiež. Volám sa don Igor Jorge de Elias. Som bývalý člen tohto dvora, vojak španielskej koruny a bývalý admirál v oblasti TróPOV. Zároveň som, ten kto pomohol de Datebovi utiecť, pretože som vedel o jeho nevine, len vtedy neexistovali dôkazy.

Kráľ si vyžiadal čas na úvahu. Potreboval zvážiť počuté slová a list. Jednalo sa predsa o najväčší zločin za posledné desaťročia a jeho rozhodnutie mohlo mať obrovské dôsledky. Ale skutočne by sa synovia najhľadanejšieho človeka nevracali, ak by neboli o nevine presvedčení. Veľkým plusom bolo aj vyhlásenie Domeniqa, ktorý povedal, že nechcú naspäť nič z toho, čo bolo ich rodine odobraté. Žiadajú len očistenie mena, aby sa viac nemuseli skrývať a mohli žiť v pokoji. Kráľ vrátil list späť a poslal seňorov definitívne von z pracovne.

Po dlhých minútach v obkolesení paláцovej stráže sa dvere na kráľovej pracovni zas otvorili. Kráľ si ich dal opäť zavolať. Ale tentoraz už len troch potomkov odsúdeného muža. Jeho výsosť Pedro I. vyhlásil, že po opätovnom zvážení dôkazov a na základe výpovedí

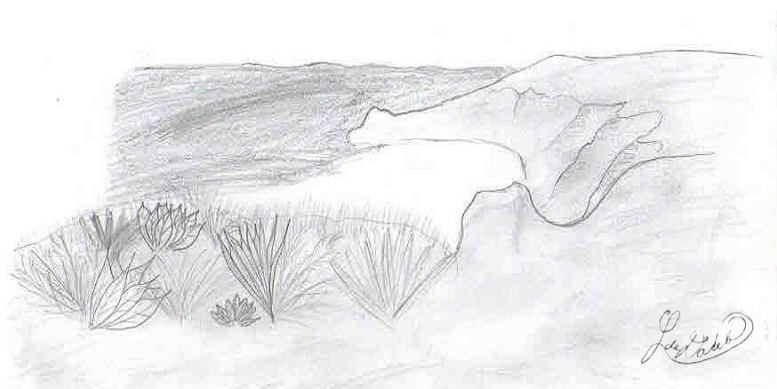
svedkov, je Alfonso Sánchez Blanco de Dateb zbavený viny. Chlapci sa na seba s úsmevom pozreli a od radosti sa objali. Kráľ však pokračoval ďalej. Rodine de Dateb sa vracajú všetky odobraté šľachtické tituly, práva a aj rodinné sídlo, grófstvo v Montageneu na severe Španielska. Všetko bolo na svojom mieste a paradoxne za to môže ten, čo to celé aj začal. Po chvíli boli zavolaní aj Kalty a Igor. To, čo videli, im vyrazilo dych. Bratia, už grófovia de Dateb, pokojne popíjali s kráľom ako s novým priateľom. Ten mal veľa otázok a veľmi sa zaujímal o ich život v Trópoch a o dobrodružstvá, ktoré sa tam dajú prežiť. Tiež padla otázka aj na druhého najhládanejšieho muža španielskou korunou, na Grandského korzára. Domenigo sa pousmial a pokojne odvetil, že, kapitán Hongua, korzár je šesťnásť rokov mŕtvy, ale vraj ho nedávno videli. No potvrdiť to nik nevie.

– Vaša výsosť, ešte otázka. Neviete náhodou, čo sa stalo s našim rodinným sídlom, po tom, ako nám bolo odobraté? – vyzvedal Enriqo.

– Môj otec ho vtedy daroval rodu de la Fern, ktorý mala naňho najbližší nárok.

Takže tak. Hľadať de la Fernovu dcéru nebude nutné. Je viac než pravdepodobné, že bude na grófstve Montageneu. Domenigo chcel dodržať sľub ktorý dal umierajúcemu nepriateľovi. To zahrňovalo nájsť Kristine de la Fern, odovzdať jej otcov list a postarať sa o jej bezpečie. Armando a Kalty sa rozhodli ísť s ním. Kráľ ešte pred odchodom podpísal señorom dekréty, ktoré oslobodzovali meno de Dateb. Nechýbala tam ani jeho pečať, čo značilo úradnú listinu najvyššieho charakteru. Enriqo a Igor zatiaľ zostali v paláci, pokým neboli ostatné papiere vypísané a všetko oficiálne vyhlásené.

Meno de Dateb bolo očistené a tituly a majetky vrátené. Ako príjemný bonus k tomu všetkému bolo ponúknuté priateľstvo zo strany kráľa, ktorý takto ukázal svoju priazeň señorom za ich odvahu a česť. Na teraz sa päťica z Trópov rozdelila, lebo Domeniga a Armanda čakala posledná úloha, lepšie povedané sľub. Zároveň mohli byť prví, ktorí zočia rodinné sídlo de Datebov. Miesto, kde sa narodil ich otec a kde sa celý tento príbeh začal.

XXIX. kapitola: Rodinné panstvo

Pred palácom sa rozlúčil Enriqo s bratmi a s Kaltym so slovami, aby boli opatrní. Ved' stále naokolo číhalo množstvo nebezpečenstva, vrátane lovcov hláv, ktorí ešte o oslobodení de Datebov nepočuli.

– Neboj sa, braček, my sa vieme o seba postarať, – odvetili obaja a podali Enriqovi ruku.

Potom dvojčatá Domeniqo a Armando vykročili aj spolu s Kaltym za brány paláca, no tentoraz už ako šľachtici.

– Vezmeme si na cestu kočiar? – opýtal sa Domeniqo.

– Samozrejme, keď som ho už kúpil, – odvetil Kalty a odišiel preň.

Medzitým sa bratia pozerali na svoje vojenské uniformy. Armando poznamenal, že by bolo vhodné vymeniť šatník. Domeniqo mrkol na plný mesiac zlatiek a prikývol. Obaja si všimli veľkú tabuľu krajčír na ulici napravo od paláca. Neváhali ani sekundu. Cestou sa Armando pýtal:

– A Kalty nás nebude hľadať?

– Ved' vydrží, – odvetil s úsmevom Domeniqo a obaja vstúpili ku krajčírovi.

Kalty o niekoľko minút neskôr pristavil kočiar, ale de Datebov nikde nebolo. Rozhodol sa teda chvíľu počkať. Ved' sa chlapci mohli vrátiť do paláca. Rozhodne napanikáril. Po polhodine sa Domeniqo a Armando vracali s veľmi dobrou náladou a v úplne novom oblečení. Keď ich zbadať o kočiar opierajúci sa Kalty, neveril vlastným očiam.

– Kde ste boli?

– Pokoj, len na nákupoch, – odvetil Domeniqo a rozosmial sa.

– Tak páni si boli nakúpiť, ale to, že ma tu hodí o zem, to vás už nezaujíma?

– A nezvykol si si za tie roky, čo si ma vychovával?

Tu sa Kalty veľmi škaredo a prísne pozrel na Domeniqua.

– No dobre, máš pravdu. Teraz sadaj za opraty, ideme na grófstvo Montageneu.

– A čo som ti ja nejaký kočiš?
– Hádám nechceš, aby sme sa my v týchto šatách zašpinili? – oponoval Armando a nasadal do kočiara.

– A cestou sem si sa viezol v kočiari ty... – dodal Domeniqo a zavrel za sebou dvere.

Kalty si zašomral, že majú šťastie, lebo poznal ich otca, inak by ich roztrhal ako žaby. Chlapci boli aristokratmi ani nie celú hodinu a už sa správali ako naduté pávy. Potom si sadol za opraty a popohнал kone von z Madridu. Domeniqo a Armando si jazdu nesmierne užívali a robili si zo všetkého srandu. Zabávali sa, až zrazu kočiар uprostred lesa zastal.

– Čo sa deje Kalty? – opýtal sa Domeniqo.

– No... Poď sa pozrieť sám.

Bratia vystúpili a vidia, ako Kalty drží ruky nad hlavou.

– Šibe ti? Dostal si kľč do ruky? – pýtal sa Armando.

– To povedz tej zbrani, ktorá na mňa mieri.

Chlapci sa pozreli lepšie a zbadali štyroch banditov, vynárajúcich sa spoza stromov.

– Dobrý deň, seňori, prajete si? – opýtal sa zdvorilo Domeniqo.

– Vaše peniaze, šaty, kone a koč, seňor! – odvetil jeden z banditov.

– To ale nepôjde! Tie šaty sú nové a nechce sa mi vyzliekať si ich, – ozval sa aj Armando.

– Určite? – ozval sa opäť jeden z banditov a otočil zbraň na neho.

– Určite! – odvetil rázne Domeniqo.

Kalty vzápätí vytiahol z rukáva dýku a hodil ju do banditu, držiaceho zbraň. Bratia v momente tasili meče a vyleteli na nepriateľa. Banditi sa síce začali brániť, ale de Datebovci mali jasnú prevahu. Veď prečo by nie? Jeden z nich bol generál a druhý samotný korzár. Počas bitky sa Domeniqo pozrel aj na sediaceho Kaltyho.

– Nepomohol by si nám?

– Hádám nechceš, aby som sa v týchto šatách zašpinil, – odvetil Kalty s úsmevom a pozeral sa ďalej.

Vtom k Domeniqovi odzadu priskočil jeden z banditov a zaznel výstrel. Chlapík padol. Domeniqo sa pozrel na mŕtveho a opäť na Kaltyho. Ten si len pokojne odfúkol zo zbrane a naďalej sa tváril akoby nič. Krátko nato padli aj poslední dvaja. Domeniqo a Armando

si očistili meče, odložili ich a po dobre vykonanej práci sa posadili naspäť do kočiara. Cesta mohla pokračovať ďalej. Vo večerných hodinách páni dorazili do mesta Valladolid, už v provincii Leon. Nebolo sa kam ponáhľať, a preto si všetci traja dopriali oddych v jednom z lepších hostincov.

Ráno si pospali o niečo dlhšie ako obvykle. Začujúc zvon, ktorý oznamoval deväť hodín, sa páni prebrali a zasadli na teplé raňajky. Ako im hostinský nosil jedlo na stôl, pristavili ho.

– Prosím vás, señor, kadiaľ sa najrýchlejšie dostaneme na grófstvo Montageneu?

– Ach áno, donovia idú tiež na ples?

– Áno! – odvetil pohotovo Domeniqo s úsmevom.

Hneď nato im miestny podrobne vysvetlil cestu na grófstvo. Po jeho odchode sa bratia ešte raz usmiali na seba s myšlienkou, že večer bude veselo. Keď sa naraňajkovali, vyšli na dvor po kočiara.

– Kalty, poďme ešte smerom na Santander. Chcel by som sa presvedčiť, či naše lode opustili bezpečne prístav, – ozval sa Domeniqo.

– Súhlasím, – pridral sa aj Armando.

Kalty teda opäť popohнал kone a kočiara vyrazil. O niekoľko minút opustil mesto a šiel priamo na prístav Santander. Krátko poobede seňori dorazili do prístavu.

– Hneď som späť, – vybehol Domeniqo a zabuchol dvere na kočiari.

Zasneženou cestičkou sa rozbehol ku správcovi prístavu, ktorý ako vždy sledil na móle a čakal na nové lode a na nové zlatky. Opýtal sa na tri plavidlá, ktoré pár dní dozadu zakotvili v prístave pod menom de Eliasa. Lenže správca odmietol vydať informácie. Domeniqo sa nenechal odbiť a ponúkol správcovi úplatok v podobe piatich zlatiek. Muž si hneď spomenul. Tri veľké lode z Trópov odplávali predošlý deň na obed, smerom na severovýchod. Domeniqo poďakoval a odišiel. Po návrate do kočiara podal informácie ďalej. Igor ich premiestnil, a to pánom stačilo vedieť. Kone sa znovu rozhýbali, tentoraz už na grófstvo Montageneu. Nad zimným Španielskom sa zotmelo skôr ako obvykle a ples sa začal. Naši hrdinovia sa postupne

približovali tmou k zámku. Do polhodiny Kalty odstavil kočiara na dvore, kde sa to ľuďmi, najmä španielskou a francúzskou aristokraciou, len tak hemžilo. Domeniqo a Armando vystúpili, no Kalty zostával sedieť na svojom mieste.

– Ty nejdeš? – opýtali sa bratia.

– Nie. Nemám chuť na tieto voloviny. Keď bude po všetkom, nájdete ma niekde s fľaškou v ruke, – odvetil so smiechom Kalty a hneď sa napil na zahriatie.

Bratia prikývli a vkročili dnu. V hale ich zastavil komorník so žiadosťou o pozvánku.

– Som gróf de Santos a nesiem seňorite de la Fern list od jej otca, – ozval sa Domeniqo, ešte pod iným priezviskom.

– Je mi ľúto, ale bez pozvánky vás pustiť nemôžem, don, – oponoval komorník.

No zrazu sa divne zatváril, pousmial sa na Armanda a uklonil sa. Bratia de Dateb mohli vojsť dnu.

– Výborne Armanod. Ako si ho dokázal presvedčiť?

– Vieš, milý braček, dýka v rozkroku ukecá každého chlapa, – odvetil Armando s úsmevom a obaja sa začali nahlas smiať.

Hala aj obidva bočné salóny boli plné. De Datebovia boli čím ďalej, tým viac očarení krásou svojho zámku, ktorý bol stokrát honosnejší ako vila na Royal Pearl, v ktorom sa narodili a bývali. Krátko nato sa ponúkli aj šampanským. Ako tak popíjali, hudba stíchla a jeden zo sluhov sa postavil ku schodom.

– Ctení prítomní, predstavujem vám hostiteľku dnešného večera. Seňorita Kristine Alessandra de la Fern.

Seňorita Kristine nádherne a vznešene zišla dole po schodoch a pridala sa k jednému zo šľachticov, ktorý ju odviedol na tanečný parket. Hudba znovu hrala a ľudia sa roztancovali. Aj Armando si vyhlíadal svoju obeť. Strčil svojmu bratovi pohár so šampanským do ruky a rozbehol sa vpred.

– Smiem prosiť? – vyzval mladý gróf nádhernú slečnu.

– Nepatrí sa odmietnuť gavaliera, – odvetila dáma s úsmevom.

Obaja sa postavili na parket a začali tancovať. Počas toho sa začala menšia konverzácia.

– A akože sa volá môj tanečný partner?

– Som don Armando Dante de Dateb.
– Prečo som vás tu ešte nevidela?
– Predvčerom som pristoval z Trópov.
– Ach, aká nádherná zem to môže byť, – povzdychla si mladá dáma.

Armando potvrdil, že Trpoické ostrovy aj oba blízke kontinenty sú naozaj úžasné a ponúkol sa dáme, že by mu bolo ct'ou ju tam raz vziať. Potom sa spýtal aj on na meno svojej partnerky.

– Madam Sabina Nicole le Danié.
– Podľa vášho priezviska súdim, že nie ste zo Španielska.
– Ach, áno, môj papa je sudcom vo francúzskom meste Bordeaux.
– Bordeaux, počul som, že je to pekné mesto, ale nie je to d'aleko?
– Som tu u svojej priateľky grófkы de la Fern, ktorá sa tiež len nedávno vrátila z Trópov.

Armandovi sa zjavne darilo a pokračoval v konverzácii a v tanci. Medzitým sa Domeniqo pohyboval medzi hosťami a sledoval všetko naokolo. Nevedel sa zbaviť myšlienky, že sem nepatrí. Dlhé roky na domorodom ostrove, potom tie šialené týždne ako korzár. Grófstvo Montageneu mu prišlo ako nejaký pokojný sen. Lenže to bola nová realita a ďalšia prudká zmena v živote. Počas svojho potulovania sa halou a salónmi, nespustil z očí grófkku de la Fern, ktorá sa zatiaľ celkom dobre zabávala.

Zábava ale netrvala veľmi dlho. Úsmev z tváre jej zmizol v momente, keď sa zjavil jeden nie celkom sympatický seňor v uniforme. Kristine zvažnela a vyzeralo to, akoby chcela čím skôr zmiznúť. Seňor si ju vyhľadal pohľadom a predieral sa ku nej. Tesne pred nejakými bočnými dverami ju dobehol.

– Dobrý večer, grófka.
– Komu ako, – odvetila a odvrátila zrak.
– Čo takto zatancovať si?
– Choďte, ja vám zatiaľ podržím pohár, – odvetila seňorita.
– Správajte sa ku mne slušne! – zvýšil hlas a drsne ju chytil za ruku.

To už presahovalo medze etikety aj slušného správania, a preto Domeniqo zakročil. Položil ruku na plece seňora a upozornil ho.

– Señorita vám povedala, že nechce tancovať!
Kristine, počujúc ten hlas, akoby zmeravela. Bola by ho spoznala aj spomedzi tisícich hlasov. Patril totiž mužovi, ktorý od nej pred mesiacmi ukradol bozk a možno aj srdce. Musel to byť on. Neprijemný seňor pustil grófkú de la Fern a pozrel sa na Domeniqa.

– Kto ste, že sa staráte do cudzích záležitostí?

– Som don Domeniqo Pablo de Dateb, gróf z Montageneu.

– Ako, prosím?

– Viete, milý seňor, mám dlhé meno a nechce sa mi ho dookola opakovať, – odvetil de Dateb.

– Nejaké problémy? – pristúpil aj Armando.

– Nie, len tuto páňko nepatrí medzi najbystrejších.

– No dovoľte! Som kapitán Fabricio Ferante de Gonzáles! A som budúciťm zaťom grófa de la Ferna ako aj dedič tohto majetku. Tak ma láskavo prestaňte urážať, inak za seba neručím.

– Skutočne? – poznamenal ironicky Armando, načo de Gonzáles vypol hrud'.

– Ale to máš smolu priateľu, pretože od včera patrí grófstvo opäť rodine de Dateb, – zahlásil Domeniqo, podávajúc predbežnú kráľovskú listinu o vlastníctve majetku.

Mladý kapitán nechápal celú túto situáciu, pretože rodina de Dateb mala byť stíhaná za vraždu kráľa. Ako už bolo spomenuté, správy sa šírili, ale nie až tak rýchlo, aby sa dostali do všetkých uší. No bratia boli na slobode a napriek všetkému stáli pred kapitánom a pokojne sa usmievali. De Gonzáles bol už od nervov červený a Domeniqo s Armandom mu stále prikladali viac a viac.

– Ja to len tak nenechám, grófstvo má patriť mne! De la Fern mi to sľúbil.

De Datebovci mu prikyvovali, pričom sa usmievali.

– Prestaňte! To nie je vtipné! Za toto mi zaplatíte!

– A môžeme rovno teraz? – reagoval Armando, pričom vytáhal zlatky zo svojho mešca.

– Vrrr! – vrčal kapitán.

Domeniqo sa tiež nezdržal.

– Tú penu okolo úst by ste si mali utrieť. Nakoniec o vás ešte povedia, že ste besný. A skutočne si žiadna s vami nezatancuje.

Vtom kapitán de Gonzáles úplne vybuchol a nervózne odchádzal. Popritom sa ešte vyhrážal, že grófstvo bude aj tak jeho, a že sa im pomstí, hlavne de la Fernom. Bratia sa stále usmievali a dokonca kapitánovi aj zakývali. Potom sa rozosmiali a podali si ruky ako po dobre vykonanej práci. Po celý ten čas Kristine uprene pozerala na Domeniqa a nemohla veriť vlastným očiам. Je to, čo vidí, skutočné? Keď si to Armando všimol, odzdravil sa a vrátil sa na tanečný parket ku svojej partnerke. Kristine následne sklonila zrak a mlčky sa vzdialila na terasu. O niekoľko krokov ďalej ju nasledoval aj Domeniqo.

Na terase bola chladná zimná noc. Grófkа de la Fern sa rukami zohrievala pri zábradlí. Domeniqo sa ku nej pomaly približoval. Zastavil sa až za ňou a preložil jej cez ramená plášť, ktorý vzal zo salónu. Kristine sa stále pozerala do tmy v diaľke a položila otázku:

- Kto vlastne ste?
- Už som povedal, som Domeniqo de Dateb.
- To som nemyslela. Ste to vy však? Ten pirát? Grandský korzár?
- opäť vyzvedala nežným hlasom a otočila sa už tvárou k nemu.
- Grandský korzár je len mýtus, seňorita, – odvetil Domeniqo.
- Ste to vy! – pousmiala sa a objala ho, mysliac pritom na bozk, ktorý padol v noc ich prvého stretnutia.

Kristine cítila, že sa nemýli. Domeniqo zostal prekvapený jej reakciou, ale zároveň ho to mierne potešilo. Zjavne bude riešenie de la Fernovho závetu ľahšie, ako čakal. Po chvíli však nadšenie zmizlo a nastala tvrdá realita. Odstrčila ho od seba.

- A čo môj otec? Kde je?
- Bohužiaľ, svoje sily precenil a už nie je medzi živými, – vysvetľoval Domeniqo, pričom Kristine naskočili slzy do očí.
- Vy ste ho...
- Nie. Bola to nehoda, – odvetil Domeniqo.

Nebola to však celkom pravda. Lenže malá lož je niekedy nevyhnutná, aby blízka osoba tak veľmi netrpela. Mladá seňorita ho znovu s plačom objala. Poslednú vetu Domeniqa počul aj Armando, ktorý stál vo dverách terasy. Domeniqo sa pozrel na brata, či to tak

môže byť. Armando bez námietok prikývol a uznal, že to takto bude lepšie pre všetkých. Hoci bol de la Fern počas života sviňa, po smrti sa na neho tak spomínať nemuselo. Hneď nato sa Armando otočil a vrátil do salónu. Domeniqo sa mohol ďalej venovať riešeniu závetu svojho úhlavného nepriateľa. No celé sa to nejako vymykalo z rúk. Iskra, ktorá preskočila v Trópoch, začala rásť. On jej nežne utrel slzy z tváre a ona sa k nemu načiahla po ďalší bozk. Na ten nemusela dlho čakať. Domeniqo neváhal ani chvíľu. Vášnivý a teplý bozk zahrial oboch v chladnom zimnom počasí. Ako po každej búrke, kedy mraky a voda ustúpia, prichádza svetlo a pokoj, tak sa i Domeniqov život obracal na lepšie. Po niekoľkých bozkoch tu však bola ešte jedna neľahká úloha. Kristine dostala list, ktorý jej zanechal otec. De Dateb ju nechal osamote, aby si ho mohla pokojne prečítať a odišiel dovnútra za Armandom, ktorý ho čakal v salóne.

- Urobil si dobre, že si jej to nepovedal. Chcela byť sama s listom?
- Nie, nechal som ju. Teraz ho číta.
- Čo to bolo tam vonku, braček?
- Ja vlastne netuším. Od Luninej smrti som nič podobné nepocítil.
- Máš ju rád, však?

Domeniqo na túto otázku neodpovedal, len prikývol.

– Tak dodrž to, čo si de la Fernovi sľúbil, ochráň ju! – ozval sa Kalty, ktorý sa nenápadne vynoril spoza nich.

– Čo tu ty robíš? – divil sa Domeniqo.

– Vonku som sa nudil a bola mi zima. Ozaj, nemáte niečo spoločné s tým chlapom, ktorý tak nervózne vyletel von?

Bratia sa začali smiať a Armando v momente spustil veselé rozprávanie. Domeniqo sa medzitým pozeral cez sklo dverí na terasu, kde Kristine čítala list.

Dcéra moja!

Určite už vieš, že som mŕtvy, ale môžem si za to sám. Náš rod sa dostal do rozporu s rodom de Dateb a chcelo to pomstu priahnucu po krvi. Nanešťastie, som sa vydal touto istou cestou. Spáchal som veľa vecí, na ktoré nie som hrdý. Vôbec som nebol dobrým človekom. Vlastne som bol veľmi zlým človekom a zlým otcom. Zničil som život mnohým

neviným ľudom. Pre mňa už nebolo cesty späť a nechcel som, aby si bola nablízku, keď prehrám. Preto som Ťa poslal späť do Starého sveta. Som posledný de la Fern, ktorý kráčaľ touto temnou cestou. Nechcem, aby si Ty v tom pokračovala. A nech už to skončilo hocijako, de Datebovia za moju smrť nemôžu, len ja. Prosím ťa, dôveruj im, postarajú sa o Teba. Verím, že raz mi to všetko odpustiš. Zbohom.

Jean-Paul Jerome de la Fern

Kým Kristine ronila slzy nad ktorým koncom otca a nad pravdou, Domeniqo, Armando a Kalty sa dobre zabávali na kapitánovi.

– Domeniqo, môžeš, prosím ťa, ísť so mnou? – ozvala sa grófka de la Fern, vchádzajúc do salónu a utierajúc si slzy.

De Dateb ju bez slova nasledoval. O chvíľu sa i Armando oddelil od Kaltyho a vrátil sa ku svojmu peknému úlovku. Kalty, ktorý zostal osamote, sa začal túlať po zámku a popritom si šomral:

– Alfonzovi sa nežilo zle. Kto vie, ako by vyzerala súčasnosť, keby nebolo de la Ferna.

Kristine a Domeniqo vyšli na poschodie do jednej z izieb.

– Kde to sme? – opýtal sa mladý gróf.

– Je to izba, kde bývali Pablo Esteban de Dateb a Monique Juliett de la Fern. Tvoji a moji predkovia. Tí, čo spojili naše rody, – odvetila a chytila ho za ruku.

– A prečo sme tu?

– Lebo je to moja obľúbená izba. Prečítala som si otcov list a už mám vo veciach jasno. Vtedy na La Felice si mi hovoril pravdu, ale ja som ju nechcela prijať. Vedela som, že to nie je najčestnejší človek, ale predsa len, bol to môj otec. V liste tiež píše, že nech to skončilo akokoľvek, je to jeho vina a ja nemám pokračovať v boji proti vám, de Datebom.

– To je dobrý nápad. Už bolo dosť životov zničených v tejto nezmyselnej vojne rodov.

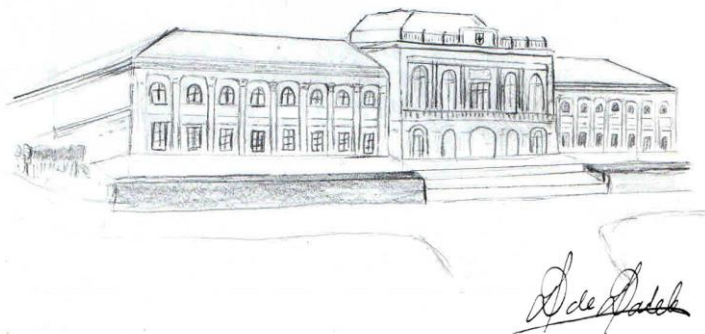
– Otec tiež píše, že s vami môžem počítať. Je to pravda?

– Áno, sľúbil som mu to tesne pred smrťou.

– Tak teda ťa žiadam o pomoc, – odvetila a znovu sa rozplakala. Po niekoľkých minútach, keď sa upokojila, začala vysvetľovať, že ten chlap, ktorého vytočili bratia do nepričetnosti, bol jej snúbenec, ktorého pre ňu vyjednal jej otec. Bola to vzájomná dohoda. De la Fern mu sľúbil bohatstvo a kapitán zase vojenskú podporu. De Gonzáles bol podľa všetkého nebezpečný človek. Domeniqo ju však utešoval.

– Ochránim teba aj grófstvo. Sľubujem ti to. Dohovoril a znovu pobozkal dcéru svojho bývalého nepriateľa, čím spečatil svoj sľub.

Bratia de Dateb prebrali svoje rodinné sídlo a s ním aj ďalšie problémy v podobe agresívneho kapitána, ktorého im zanechal na krku de la Fern. Kto vie, či to bolo posledné. Ale vráťme sa ku kapitánovi, ten sa totiž rozhodol získať Montageneu, či už sobášom, alebo silou. Podarí sa de Datebom ochrániť znovuzískané rodinné panstvo? Domeniqo pre to urobí určite všetko, hlavne teraz, keď opäť zazrel iskru šťastia v podobe grófkyni Kristine Alessandry de la Fern.

XXX. kapitola: Kapitán Damtaqua

oc na zámku a ples sa pomaly chýlili ku koncu. Hostia odchádzali domov. Kým sa Kristine lúčila s tými poslednými, Domeniqo vysvetľoval danú situáciu Armandovi a Kaltymu.

– Aký je váš názor na vec?

– Grófstvo si rozhodne nedáme vziať, – komentoval Armando.

– Zatiaľ nechajme všetko tak. Počkáme na Enriqa a Igora a potom uvidíme. Pznáte to chlapi. Nech prvý ťah urobí vždy nepriateľ, – navrhol Kalty.

Jeho argument vyzeral byť najrozumnejší, a tak páni súhlasili. Po odchode zvyšných hostí si bratia aj Kalty zaľahli spať a na zámku zavládol pokoj a ticho. Okolo obeda sa Kristine rozhodla, že bratom ukáže ich veľké pozemky a majetok. Všetci traja vysadli do sedla a pustili sa na okružnú cestu. Kalty pritom zostal v zámku a čakal na kolegov z Madridu. Počas prehliadky po zasnežených olivových plantážach bola reč o všeličom. Domeniqo zisťoval veľkosť pozemkov, Armando vyzvedal informácie o svojej tanečnej partnerke a Kristine sa pýtala na život v trópech, keďže ona väčšinu svojho času trávila zavretá. Postupne sa trojica presunula cez plantáže, pastviny, lúku, až do lesa k francúzskym hraniciam.

– Pozrite sa, na konci húštiny je už Francúzsko, – ukazovala grófka de la Fern.

– A kam ďalej? – vyzvedal Domeniqo.

– Na západ, k pobrežiu.

– K pobrežiu? – divil sa Armando.

Ona ihneď vysvetlila, že grófstvo je obrovské a siaha až k moru. Domeniqo už začal chápať, že sa takýchto pozemkov de la Fernovci nechceli vzdať a bojovali o ne, aj keď nemuseli zísť až tak ďaleko. Medzitým sa na zámok dostavili Enriqo a Igor. Kalty ich privítal, akoby bol dlhoročným pánom domu a hneď oboznámil so situáciou a aj o tom, čo vlastne Domeniqo povedal o smrti de la Ferna. Enriqovi sa to zdalo byť tiež rozumné, a preto mu to schválil. Na tému de Gonzáleza reagoval Igor, ktorý by bol najradšej všetko vybavil ručne-

stručne. Lenže trezrivost' ruže prináša. Kalty vzal prišlencov do salóna, kde ich ponúkol občerstvením. O dve hodiny neskôr sa dobre zabávajúci bratia a dáma dostavili domov.

– Vitaj, Enriqo! – pozdravil Domeniqo, podávajúc bratovi ruku v salóné.

Za ním nasledoval Armando a pozdraviť sa prišla aj Kristine.

– Ty si dcéra de la Ferna? – pozrel na ňu Igor.

– Áno. Ale uist'ujem vás, že nie som ako môj otec.

– V to dúfam!

Následne Enriqo podal nový kráľom podpísaný list vlastníctva. Hoci to mladá seňorita vedela, mierne zosmutnela. Enriqo ju však uistil, že aj ona má právo bývať na grófstve a tiež môže patriť k rodine, ak bude mať záujem. Tá ho na znak vďaky objala a vzdialila sa zo salónu, aby sa mohla prezliecť. Bratia, Kalty a Igor hneď zasadli k práci menom de Gonzáles.

Ako už býva zvykom, spomeň čerta a on sa objaví. Na dvore pred zámkom zastal vojenský koč v sprievode dvadsiatich vojakov. Armando sa pozrel von oknom.

– Kto by to len mohol byť?

Señori vyšli zo zámku von.

– Dobrý deň, pán kapitán, ako ste sa vyspali? – pozdravil ho milo Domeniqo, ktorý pokračoval v podpichovaní tam, kde včera prestal.

– Veď vás tie srandičky prejdú, – odvrkol de Gonzáles, – zavolajte mi paniu zámku.

– Je mi ľúto, ale nejde to. Nemá totiž chuť na ten váš ksicht, – odvetil Domeniqo.

Mladý kapitán sa v momente urazil a siahol na svoj meč.

– No, no, no! Len pokoj! Tu nie ste doma, aby ste mohli vyskakovať, – upozorňoval ho Enriqo.

– Máte pravdu, vyriešme to pokojne. Chcem len Montageneu a grófkú si môžete nechať.

– Čo si to dovoľuješ, ty smrad! – strčil doňho Domeniqo, pretože nemienil trpieť, ako uráža Kristine.

De Gonzáles ani chvíľu neváhal a situáciu využil. Pred vojakmi vyhlásil, že de Dateb urazil španielskeho dôstojníka a prikázal svojim mužom, aby ho zatkli.

– Len to skúste, – odvetili ostatní a tasili meče.

Kapitán sa zasmial na tom, ako sa päť mužov chcelo pustiť do dvadsiatky vojakov. Vydal rozkaz na útok. Na dvore sa rozpútala bitka a niekoľko uniformovaných v momente padlo. Na počudovanie de Gonzálesa sa situácia vyvíjala úplne inak, ako očakával. De Datebovia od začiatku ovládali boj. Nečudo, však dvadsať vojakov sa pustilo do samotného Grandského korzára a jeho spoločníkov. Keď padli aj poslední muži, prišiel rad na kapitána, ktorý sa boju vyhýbal a opatrne cúval dozadu.

– Bitku ste vyhrali, ale nakoniec bude grófstvo aj tak moje!

Hneď nato si sadol za opraty koča a neskutočne veľkou rýchlosťou upaľoval preč. Páni odložili meče a tvárili sa, akoby sa nič nestalo. Dokonca sa ani len nezdýchali.

– Mám pocit, že tú tvár ešte uvidíme, – poznamenal Enriqo.

– Vráti sa a bude mať oveľa viac vojakov, – dodal pokojne Igor.

– Musíme ho zlikvidovať, – vyhlásil Domeniqo.

– Žartuješ, ešte ani neuschol atrament na kráľovej milosti a už aj sa postavíme jeho vojsku? – oponoval Armando.

– Tvoj brat má pravdu Domeniqo. Vy to urobiť nemôžete. Ale kapitán Damtaqua áno. Grandský korzár mu natrhne zadok ľavou zadnou, – pousmial sa Kalty.

Bratia sa nad tou myšlienkou zamysleli. Bolo jasné, že sa skôr či neskôr dostane rad aj na korzára, lepšie povedané na otázku, čo s ním. Prísaha zaväzovala, ale nový život bol lákavý.

– Ak sa do toho zapletie aj korzár, už nebude cesty späť, – uvedomova sil Igor.

Mal pravdu. Len čo sa o jeho prítomnosti dozvedia v Starom svete, bude najhľadanejším mužom.

– Ja som zložil prísahu a tú aj dodržím. Už len z úcty k otcovi. Ostatných to však nezaväzuje. Keď skončíme s de Gonzalesom, môžete sa slobodne rozhodnúť, – ponúkol Domeniqo.

Páni súhlasne prikývli a kapitán Damtaqua bol späť v hre. Vtom však na poschodí buchli dvere. Boli to dvere grófkinej izby. I toto riešenie

malo zjavne svoj háčik. Domeniqo ihned šiel na poschodie. Ona sa na neho vyčítavo pozrela.

– Deje sa niečo? – opýtal sa de Dateb.

– Pochopím, že si bol pirátom, lebo si nemal čo stratiť. No situácia sa už zmenila!

– Lenže korzára teraz potrebujeme a potrebujú ho aj iní.

– Nechcem, aby tu bol! Chcem už mať pokojný život, bez klamstiev, nebezpečenstva a ostatných hlúpostií.

– Čoho sa vlastne bojíš?

– Čoho? Že keď tu bude korzár, nebude tu Domeniqo. Niečo sa ti stane a...

Vtom ju de Dateb prerušil. Chytil ju za ruku a pobožkal ju. Potom jej sľúbil, že sa mu nič nestane. Kristine nemala na výber a súhlasila. Veď napokon to bolo pre dobrú vec a bolo treba myslieť aj na veľa poddaných na grófstve. Domeniqo sa vrátil k pánom, aby prerokovali postup boja. Iniciatívy sa ujal Igor, keďže to tu poznal najlepšie.

– Najvhodnejšie by bolo vlákať kapitána do zátoky. Urobíme to spôsob Matekuhama.

– Takže tam si poslal naše lode? – svitlo Kaltymu.

– Áno, už by tam mali byť každú chvíľu, – odvetil pokojne de Elias a zvyšok plánu ponechal na korzára.

– Enriqo zostane pri zámku a vláka de Gonzáleza do zátoky. My s Armandom ho tam budeme čakať.

– My s Kaltym zostaneme tiež tu a dozrieme na bezpečnosť grófký, – dodal Igor.

– A aj na moju dcérku, – dodal Domeniqo, ktorý mal svoju ratolesť v spoločnosti priateľa Šachbu stále na lodi.

Señori s rozdelením úloh súhlasili a mohlo sa začať pracovať. Igor, Domeniqo a Armando sadli na kone a pobrali sa do zátoky, kde práve zakotvili korzárove lode.

Enriqo a Kalty sa pripravovali v zámku na ďalšie možné útoky. Medzitým už bola trojica jazdcov blízko pobrežia. Vtom Domeniqo zbadal more a popohnal svojho koňa. Andrea Elizabeth, Santissima a Twister už kotvili. Páni zosadli z koní, no čakalo ich

prekvapenie. Na chrbte ich pohladili pištole a meče. Keď sa pomaly otočili, všimli si, že je to ich posádka na čele s Martinom.

– Čo blbnete! – vykrikol Domeniqo.

– Len sme opatrní. Okrem toho, máte na sebe tie plášte, – odvetil Martin.

Vášne sa upokojili a Domeniqo velil na mobilizáciu. Igor vysvetlil dôstojníkovi situáciu a hneď nato sa Domeniqo nechal odvieť na svoju loď. Vystúpil na palubu a nadýchol sa čerstvého, chladného morského vzduchu. Bolo očividné, že mu loď a more chýbali. Predsa len sa Starý svet nemohol rovnať krásnym Trópom. De Dateb vošiel do kajuty a Martin začal vydávať rozkazy posádke.

– Ta-ta, – ozvala sa malá Luna, vidiac vchádzať otca.

Domeniqo nebol s dcérou len niekoľko dní, no veľmi mu chýbala. Chvilu sa s ňou pohral. Položil ju späť do kolísky a išiel sa prezliecť do služobného. Následne vzal Lunu na ruky a vyšiel z kajuty. Posádka bola v momente v pozore. Ich korzár bol späť.

– Aké sú ďalšie rozkazy?

– Zostáva plná pohotovosť. Ja zanesiem dcéru do bezpečia, – zahlásil kapitán Damtaqua a opustil loď.

Martin prikývol a pokračoval v buzerácii posádky. Na pobreží korzára už čakal Igor aj s celou posádkou Santissimi Madre. To bola armáda, potrebná na obranu zámku. Ešte pred zotmením sa vrátili do zámku, kde sa Enriqo ujal svojich mužov. Grófká de la Fern si všimla Domeniqov návrat a vybrala sa mu naproti. Keď zbadala dieťa, ktoré držal v náručí, zmeravela.

– Pozdrav tetu, – povedal Domeniqo svojej dcérke.

– A-hoj, – ozvala sa maličká zlatým hlasom.

– Kto to je? – ozvala sa prevrpená Kristine.

– Luna Andrea de Dateb, moja dcéra.

– Ak máš dieťa, tak potom aj ženu!

– Jej mama zomrela minulý rok a toto stvorenie je jediné, čo mi zostalo.

Kristine pochopila. Vedela, aká bolesť je strata. Vzala si Lunu na ruky s tým, že ona mu ten poklad postráži, kým bude bojovať. Domeniqo sa potešil jej slovám a dal jeden bozk na jej krásnu tvár.

Hneď potom sa vrátil na dvor k bratovi Enriqovi, aby dojednali zabezpečenie okolia.

Noc na zámku ubehla rýchlo, no bratia de Dateb toho veľa nenaspali. Ved' kto by v takejto situácii vedel spať. Museli byť v strehu tak ako za starých čias. Všetci predpokladali, že de Gonzáles to bude chcieť vybaviť čím skôr, takže keď nezaútočil v noci, urobí tak v nasledujúci deň. Len čo sa slnko objavilo na obzore, Domeniqo sadol na koňa a vyrazil na pobrežie. Keď odcválal, Igor sa pozrel na Enriqa.

– Myslím si, že tento boj vyhráme.

– Odkiaľ to vieš?

– Viac desaťročí de Datebovci bránili grófstvo. V boji sú neporaziteľní, ak držia spolu.

– To máš pravdu. Vyhráme, – zaťal päste Enriqo.

Páni stíchli a pobudli na čerstvom rannom vzduchu. Korzár medzitým docválal na pobrežie. Keď zosadol, poobzeral sa, ale pri strážnej vatre nikto nesedel. Až po niekoľkých sekundách si všimol Martina a jeho mužov, ukrytých za skalou.

– Dobré ráno, Damtaqua. Ako vyzerá situácia? – pozdravil ho Martin.

– Ešte stále čakáme. Koľko mužov máme k dispozícii?

– Na Andrei Elizabeth mám zhruba tristo mužov. Z toho päťdesiat zostalo na lodi a päťdesiat prešlo na Santissimu ako delostrelecká jednotka. Zvyšok je na pevnine. Twister má taktiež päťdesiat mužov na lodi a dvesto na pevnine, – vyhlásil dôstojník Martin Santos.

– Výborne, ak budeme bojovať ako proti de la Fernovi, určite vyhráme, – odvetil korzár a v momente sadol do člna, aby sa presunul na loď Twister, kde odpočíval jeho brat Armando.

Na zámku sa medzitým už chystala Enriqova posádka. Plán bol prejsť okolím a v prípade núdze bojovať čím ďalej od zámku. Igor a Kalty ho požiadali o päťdesiat mužov, ktorí zostanú. Mladý admirál sa vzápätí pozrel na svojich námorníkov.

– Nejakí dobrovoľníci?

Päťdesiat z nich bez váhania urobilo krok vpred. Zvyšok vypochoďoval po jedinej ceste, odkiaľ mohol de Gonzáles prísť.

Postupne sa blížilo poludnie a obavy sa mohli končiť. Hliadka zazrela nepriateľa, ktorý vkročil na pozemky grófstva. Od tej chvíle stres vystriedala chladná hlava.

– Pripravte sa na boj, seňori! – zavelil Enriqo svojim mužom.

V zátokke zatiaľ stále vládlo mierne napätie a Domeniqo s Armandom ešte doladľovali plán. De Gonzáles napochodoval s päťstočlennou armádou a za nimi bolo sto jazdcov.

– Po zrážke okamžite cúvame, bola by samovražda tu zostať, – vhlásil najstarší z bratov de Dateb.

Španielski vojaci zastali v patričnej vzdialenosti. Nastalo ticho a obe armády sa pozreli na seba, zvierajúc zbraň v ruke.

– Do útoku! – zavelil kapitán.

Vojaci sa rozbehli na obrancov. Krátko po zrážke začali Enriqovi muži ustupovať. Vyzeralo to byť logické, pretože Španieli boli lepšie obrnení aj ozbrojení. No na počudovanie necúvali k zámku, ale ku zátokke, ktorá bola bezcenná.

– Jazda, smer zámok! Ostatní za mnou! Dorazíme ich! – vykrikoval de Gonzáles.

Vojsko sa rozdelilo. Jazda sa v priebehu pár minút objavila pred honosným sídlom. Igor aj Kalty boli zjavne bez šance, ale spoločne s malou skupinou mužov sa postavili nepriateľovi, dúfajúc že pozíciu udržia, kým neprídu posily. Medzitým Enriqo dorazil na pobrežie. Domeniqo ho hneď zavolať ku sebe za jednu zo skál, ktoré tvorili symbolickú bránu. Najstarší z bratov nečakal, že posádka bude na pevnine.

– Čo tu robíte?

– Upravili sme plán. Vojaci vbehnú do zátoky, lode spravlia svoju úlohu a zvyšok dokončíme my. Nik nesmie zátoku opustiť, – zahlásil Domeniqo zvierajúc svoj meč.

Enriqo prikývol. Po minúte dorazila už necelá päťstočlenná armáda. Dostali sa na pobrežie, ale to bolo prázdne. Spoza skál vykukli Domeniqo aj Armando. Pozreli na seba a prikývli. Obaja súčasne vystrelili do vzduchu. Tri lode, kotviace v zátokke v momente vystrelili. Bolo vidieť len záblesky a malý hluk. Delové gule leteli priamo na súš. Po dopade vznikol obrovský kúdol prachu a viac než

stovka vojakov hneď padla. Na ďalšiu sériu nebolo času. Preto spoza skál vybehli korzárovi muži a okamžite začali bojovať so Španielmi.

V tom istom čase sa boj pri zámku pomaly chýlil ku koncu. Bohužiaľ, v prospech de Gonzalesa. Päťdesiat pirátov neodolalo španielskej jazde. Posledných päť mužov spolu s Igorom a Kaltym naďalej statočne bránili grófstvo. Señori sa zabarikádovali do budovy a čakali, až to jazda prerazí.

– Zoradiť do trojradu! Pripraviť! Pál! – zavelil známy hlas a mnoho jazdcov zletelo z koňa.

Igor a Kalty ako aj Španieli, spozorneli. Obaja počujúc muškety, vykukli zo zámku. Za jazdou stálo nastúpené anglické námorníctvo pod velením admirála Nortona. Keď sa dym z pušiek rozplynul, Bernardo a Jane okamžite tasili zbrane a s posádkou Soleylu sa vyrútili na jazdu. Situácia sa razom zmenila. John aj s pobočníkom Bursakom sa presunuli k zámku ku Kaltymu a Igorovi.

– Tvoje načasovanie je presné, John, ako vždy, – vítal ho Kalty.

– A kde sú ostatní? – dobehol aj Bernardo s mečom v ruke.

– V zátokke likvidujú hlavnú časť armády, – odvetil Igor.

– Tak prečo ešte čakáme? – prihovorila sa aj Jane.

– Nasledujte ma, ukážem vám cestu, – prikývol Igor a viedol ostatných.

John zatiaľ zostal na zámku a Kalty začal vyzvedať, prečo sú tu. Admirál vysvetľoval, že v toto ráno zakotvili v prístave a jeho informátori mu povedali, čo sa deje. Prišli najrýchlejšie, ako mohli. Následne sa obaja pustili do odpratávania mŕtvol a zbierania koní v okolí zámku. Medzitým bola situácia na pobreží vyrovnaná. De Gonzáles, hoci s trénovanou armádou, si nevedel dať rady s korzárom. Už aj delostrelci sa blížili na súš. V zápale boja Enriqo zabodol meč do jedného z vojakov a vtom si všimol prichádzajúcu pomoc z vnútrozemia.

– Pozri, Domenigo, idú posily! – hlásil s úsmevom na tvári.

– Polovica napravo, zvyšok naľavo! – velila prichádzajúca Jane.

S novou čerstvou silou sa boj veľmi skoro priblížil ku koncu. Korzár dobojoval tiež a začal sa predierať ku kapitánovi.

– Tak opäť sa vidíme, – zahlásil, pričom si zložil šatku z tváre.

– Zabijem ťa, ty sviňa, – odvetil de Gonzáles a rozbehol sa naňho. Domeniqo útok odrazil a zranil ho na nohe.

– Bolí? – opýtal sa s úsmevom.

De Gonzáles už ani neodpovedal, len nervózne vrčal. Korzár ho aj d'alej slovne dráždil a odrážal jeho útoky. Následne zrazil kapitána na zem.

– Končíš?

– Zdochni! – vykrikol a vyskočil zo zeme, aby prepichol korzára.

Tu zrazu akoby sa všetko zastavilo. Obaja zostali stáť tesne pri sebe a nikto nevedel rozoznať, kto je napichnutý na ražeň. No po chvíli bolo vidieť, že z de Gonzálesa vytŕčal korzárov meč. Boj sa skončil a Grandský korzár začal svoje pôsobenie na tomto kontinente víťazstvom. Zároveň ukrátil španielsku korunu o ďalších šesťsto vojakov. Po odložení zbraní sa súrodenci a sesternica zvitáli, kým Igor inštruoval dôstojníkov k uprataniu zátoky. O niekoľko desiatok minút neskôr pred zámkom bratov de Dateb a Jane čakala uvítacia komisia.

– Vitaj, strýko! – pozdravil Domeniqo.

– Ako vidím, korzár zas pracuje.

– Poslanie sa mu predsa neskončilo.

Vtom zo zámku vyšla aj Kristine s Lunou na rukách, aby sa zoznámila s novými členmi rodiny. Ale to ešte neboli všetci. Bernardo oznámil, že Camilla aj s malým Alfonzom a Eugeniou sú už na ceste sem.

– A Tobias? – opýtal sa Domeniqo, hľadajúc posledného z bratov.

– Musel zostať na Royal Pearl, pokým nepríde nový admirál, – odvetil John.

No nezostal sám. Sofia, Igorova dcéra, bola pri ňom. De Elias sa zatváril trochu zvláštne. Ale potom sa pousmial popod fúzy. Veď aj tak by si nemohol priat' pre dcéru lepšieho muža ako jedného z bratov de Dateb.

Na druhý deň Kalty a Igor premiestnili všetky telá východne od grófstva a urobili potrebné kroky, aby to vyzeralo na čistý boj s Grandským korzárom, ktorý vystúpil na Španielsku pevninu. Situácia na Montageneu sa úplne upokojila. Posádky dostali voľno

a možnosť výberu. S bohatou výplatom sa mohli rozhodnúť, či pokračovať, alebo začať nový život v Starom svete. Zvyšok pokladu dočasne uložili do zámku. Malý Alfonzito rástol ako z vody a Luna začala pomaly chodiť a rozprávať. Čas plynul a z Trópov prišiel list. Tobias a Sofia čakali prírastok. V liste bolo ďalej napísané, že ich príchod sa predpokladá v novembri. Dovtedy však zostávalo ešte veľa času a bratia de Dateb aj s rodinou a priateľmi mohli žiť pokojný vysnený život, ktorý len raz za čas narušil krátky odchod Domeniqa, aby okoliu pripomenul prítomnosť novej hrozby v podobe Grandského korzára.

VI

*Posledné hriechy
de la Ferna
(1614)*

XXXI. kapitola: List

Rodina de Dateb sa postumne usídl'ovala v Španielsku. Štvorica bratov takmer úplne zanechala svoj starý život a venovala sa len rodine. Tá sa, bohužiaľ, zmenšila, nakoľko admirál John Norton mal stále povinnosti voči korune. Tie ho teraz povolali na anglický dvor aj spolu s jeho dcérou. No a čo sa týka grófkы de la Fern, aby sa predišlo podobným problémom, akým bol de Gonzáles, Domeniqo sa rozhodol svoj sľub do bodky doržať a vzal si Kristine za ženu. Hoci to bolo dohodnuté manželstvo, mladej grófke to nevadilo, nakoľko k svojmu manželovi prechovávala vrúcne city. Zo strany Domeniqa to šlo pomalšie.

V jedno májové dopoludnie sa prítomná časť rodiny zdržiavala v záhradách zámku. Manželky bratov de Dateb pokojne posedávali v átriu, kým o deti sa staralo služobníctvo. Enriqo sprevádzal Armanda za dámou z plesu a Kalty s Igorom vykonávali údržbu lodí. No a Domeniqo s Bernardom mali svoj šermiarsky tréning. Súboj prebiehal naplno.

– Trochu vyššie tú zbraň, – usmerňoval brata Domeniqo.

– Ja viem! Ty sa venuj svojej časti, – odvetil Bernardo a pustil sa do útoku.

Domeniqo spravil šikovný výpad, ľahkou otočkou šiel do kolien, aby potkol brata a poslal ho k zemi. Bernardo to neustál a kým sa spamätal, bratov meč už mal na krku.

– Pod', pomôžem ti vstať.

– Ďakujem, braček.

– Zlepšuješ sa, ale chce to ďalší tréning.

– Mne sa nezdá. Zakaždým mi nakopeš zadok.

– Z toho si nič nerob. Za tých šestnásť rokov ma takto stále trápil Kalty. Len nemôžem pochopiť, ako že ťa Santiago nenaučil lepšie šermovať.

– Jednoducho. Bol som aristokracia. Ja som nepotreboval šerm. Mal som svoje ústa a šarm. V Trópoch ma to zo všetkého dostalo.

– Teraz to však stačiť nebude, ak sa rozhodneš plaviť po mojom boku. Budú mi po krku posilať čoraz tvrdsích súperov, – dohovoriť Domeniqo a obaja už boli v átriu, kde sa osviežovali čerstvou vodou.

Následne sa posadili a vydýchali po namáhavom súboji. Medzitým prehodili niekoľko slov aj s manželkami. V pokoji ubehlo asi pätnásť minút, keď sa v záhrade objavil jeden z komorníkov. Pristúpil k Domeniqovi a naklonil sa nad neho. Zdalo sa, že mu odovzdal nejaký odkaz a potom odkráčal späť do zámku.

– Deje sa niečo? – okamžite vyzvedala jeho žena Kristine de la Fern.

– Máme návštevu, vlastne je to pre teba.

– Kto to je?

– Posol až z Francúzska.

Tu Bernardo upozornil, aby si dávali pozor na akéhokoľvek posla, nakoľko to mohla byť pasca. V danom období sa to dialo bežne, že posol bol v skutočnosti nájomný vrah. Aj takto sa šľachta medzi sebou riedila. De la Fern zanechal mnoho zruinovaných životov a jeho dcéra mohla byť potenciálny terč. Práve preto sa Domeniqo rozhodol svoju manželku sprevádzať do haly, aby mal o situácii prehľad.

Posol sa správal presne podľa tradícií. Úctivo sa poklonil a bez slova odovzdal list. Oni totiž nehovorili, len keď sa ich pýtali. Grófka de la Fern si zapečatený list otvorila a začítala sa. Medzitým sa Domeniqo pustil do výsluchu.

– Kto vás poslal?

– Jeden kňaz z neďalekého opátstva.

– Opátstvo? Myslím si, že moju ženu s tým miestom nič nespája.

– To je v poriadku, Domeniqo. Poznám tú pečať. Ako dieťa som do toho opátstva chodievala s otcom.

– Madam, mali by ste sa poponáhľať, aby ste velebného pána zastihli ešte pred smrťou.

– Odkáž svojmu pánovi, Quentin, že prídem, – vyhlásila Kristine. Posol sa úctivo poklonil a halu i zámok opustil. Na grófke bolo vidieť mierne prekvapenie. Nemala ani len tušenia, prečo ju chcel

otcov dávny priateľ a spovedník vidieť, a to na smrteľnej posteli. Ale bola odhodlaná prísť veci na koreň. Ibaže Domeniqo zostával stále opatrný.

– Moja drahá, nepustím ťa samu . Pošlem s tebou sprievod.

– Ale je to len na niekoľko hodín cesty.

– Tak či onak, sama nepôjdeš. Čo, ak sa chce nejaký tvoj otcov nepriateľ pomstiť cez teba?

Kristine usúdila, že manžel má pravdu. A kým sa šla grófka prezliecť na cestu, Domeniqo si zavolať Bernarda.

– Nejaké problémy?

– Asi nie. Ide len o starého dedka, čo sa chce pred smrťou vyrozprávať. No predsa len zbehní do zátoky a pošli mi dvadsiatu mužov. Stretneme sa na ceste do Toulouse.

– Mám ísť aj ja?

– Zostaň doma a keby sme sa do dvoch dní nevrátili alebo neposlali odkaz, poď za nami. Budeme v tomto opátstve, – ukazoval názov v liste od posla.

Bernardo de Dateb prikývol a okamžite sadol do sedla a opustil zámok, aby zabezpečil bratovi sprievod. Za dve hodiny z grófstva vyrazil kočiari smerom do Francúzska. Keďže Montegeneu bolo na hraniciach, kočiari bol v druhej krajine takmer okamžite.

– Počítam, že tam budeme tesne pred zotmením, – komentoval Domeniqo.

Lenže Kristine neodpovedala, bola akoby duchom neprítomná, a tak musel jej manžel zopakovať svoj komentár.

– Áno, máš pravdu, – odvetila, no stále sa poriadne nesústredila na jeho slová.

– Zvedavosť? Tajomno? Záhaha?

– Presne tak! Čím ďalej, tým viac som nervóznejšia. Otec nebol dobrý človek a neviem, čo môžem od jeho známostí očakávať.

Domeniqo to chápal a už ju netrápil slovami, len jej chytil ruku. Kočiar sa rútil dobrou rýchlosťou až do chvíle, kým sa z ničoho nič nezastavil.

– Už sme tam? – strhla sa grófka.

– Nie! – odvetil Domeniqo, pričom vystupoval.

– Pane, sme tu na váš rozkaz, – hlásil sa dôstojník Bursak na čele sprievodu.

– Výborne. Kone máte čerstvé?

– Vydržia cestu!

– Tak sa nezdržiavajme. Desať mužov v predvoji a desať za nami! Vyrážame! – zavelil Domenigo a už aj sadal späť do koča.

Cesta pokračovala, a tak ako predpokladal de Dateb, v podvečerných hodinách už boli na mieste. Brány opátstva sa otvorili a desať jazdcov aj s kočiарom vošlo dnu. Tých zvyšných desať aj s Bursakom zaostalo za skupinou a zostávali v zálohe. Darmo, Domenigo ako správny stratég, neprestával byť opatrný.

Na nádvorí opátstva návštevu privítal otec Quentin, posol, ktorý doručil list. Tu už mal na sebe mníšsky habit a bol zhovorčivejší.

– Otec Gustavius vás už očakáva. A môžete aj vy pán gróf, ako jej manžel, – pozrel sa na Domeniga.

– Nie, ďakujem. Myslím si, že grófka to odtiaľto už zvládne aj sama.

– V poriadku. V tom prípade sa ráčte presunúť do jedálne, aby sme vás mohli pohostiť. Síce nečakali sme až taký sprievod.

– Cením si vašu štedrosť Quentin, ale opäť odmietnem. Ja a moji muži počkáme vonku. Neprišli sme vám plytvať cennými zásobami.

– Tak prijmite od nás aspoň vodu ako osvieženie.

To už gróf de Dateb súhlasil a kým mnísi obsluhovali sprievod a kone, Kristine de la Fern bola zavedená do jednej z komnát opátstva. Po vstupe do miestnosti videla starého muža ležiaceho na smrteľnej posteli.

– Otec Gustavius, priviedol som vám ju, – zahlásil Quentin a následne zavrel dvere zvonku.

Grófka zostala stáť, až kým starý kňaz nekývol rukou.

– Pristúp, dieťa moje, – hovoril slabým hlasom.

– Dobrý večer, otče.

– Vidím, že si ma nepamätáš, ale ja si na teba spomínam veľmi dobre. A musím povedať, že z teba vyrástla veľmi pekná žena.

– Ďakujem, otče. Ale stále nerozumiem. Prečo ste ma chceli vidieť?

– Dieťa moje. Môj život sa chýli ku koncu a rád by som pred smrťou napravil aspoň tie hriechy, ktoré môžem.

– To je pekné, ale mne ste nijako neublížili.

– Omyl, dcéra. Tak ako aj iný, i ja som zapredal svoju dušu vášmu otcovi. Mlčal som dlho. No toto tajomstvo si nemôžem so sebou zobrať.

– Aké tajomstvo? – zhrozila sa grófka de la Fern.

Kňaz Gustavius pozbieral svoje sily a pustil sa do poslednej spovedi, ktorú tejto mladej dáme dlhoval.

– Stalo sa to veľmi dávno. Bola upršaná temná noc. Manželka grófa de la Fern práve rodila a ja ako rodinný spovedník, som bol pri tom. Tá žena bola tak slabá, že hneď po pôrode odpadla, a preto ďalšie udalosti ani nevnímala. Prítomná pôrodná žena vyšla z dieťaťom na rukách, lenže to neplakalo a ani sa nehýbalo. Správa, ktorá by zlomila každého. Gróf de la Fern sa rozzúrila a začal rozbiť všetko naokolo. Bolo to ešte horšie po tom, čo mu oznámili, že jeho žena už ďalšie dieťa pravdepodobne nebude môcť mať. Gróf nechcel akceptovať pravdu a vedel, že jeho manželku by pravda zabila. Rozhodol sa spraviť niečo veľmi zlé, čoho nástrojom som bol aj ja. Schmatol ma za krk a žiadal riešenie. Ja som mu ho bez váhania dal. Povedal som mu, že len pred dňom sa na neďalekom statku narodili pekné a zdravé dvojčiky, dievčatá. Vedel som to, lebo ich otec ich chcel dať pokrstiť u mňa. De la Fern bol v tú noc ako zmyslov zbavený a okamžite vyrazil aj s niekoľkými mužmi na statok. Ukazoval som im cestu v tej temnej búrke lemovanej bleskami. Kým sme tam nedorazili, ani mi nenapadlo, čoho je gróf schopný. Myslel som si že jedno z detí si vezme a zaplatí zaň štedro. Sedliakom by to pomohlo a mali by o jeden hladný krk menej. Po príchode mi kázal zostať vonku. On aj s mužmi vtrhli do domu. Bolo počuť krik a buchot, ale hromy to pokrývali. Asi o niekoľko minút neskôr z chalupy vyšiel de la Fern a v náručí držal jedno z dievčat, ktoré som pokrstil menom určeným pre pravú dcérku, Kristine Alessandra de la Fern. Za ním kráčali jeho muži. Svoje meče odkladali do pošvy a hoci bola tma, všimol som si na nich krv.

Vtedy mi došlo, čo sa stalo vo vnútri, no už bolo neskoro. Kým sme odišli, de la Fern dal statok podpáliť a celé to vyzeralo, že to boli následky bleskov. Po návrate na zámok sa bábätká vymenili a my, čo sme toho boli svedkami, sme boli zaprisahaní mlčať. Na druhý deň som zahladil stopy a pravú Kristine de la Fern som pochoval a...

– A čo? Čo bolo potom? – vykrikla so slzami v očiach grófka de la Fern.

Lenže kňaz Gustavius jej to už povedať nemohol. Skonal skôr, než to stihol dokončiť, ale vypovedal podstatu celého príbehu. Možno sa kňazovi uľavilo, ale bolo to múdre? Takto zničil život Kristine už druhýkrát. Dozvedela sa, že muž, ktorému hovorila otec, zabil jej pravých rodičov. Grófka sa úplne zrútila a zalial ju plač. Na základe počúťého do miestnosti vošiel aj Quentin a ten vidiac zlomenú ženu, zavolał Domeniqa. Darmo sa jej pýtal, čo sa stalo, ona zo seba nedokázala dostať ani len slovo. Nebolo možné ju upokojiť.

– Čo ste jej spravili? – okamžite sa staval de Dateb.

– Bola tu so zosnulým otcom Gustaviom a keď som začul plač, vošiel som dnu.

– Čo jej povedal?

– Nevieť.

– Chceme to vedieť! – schmatol ho za habit.

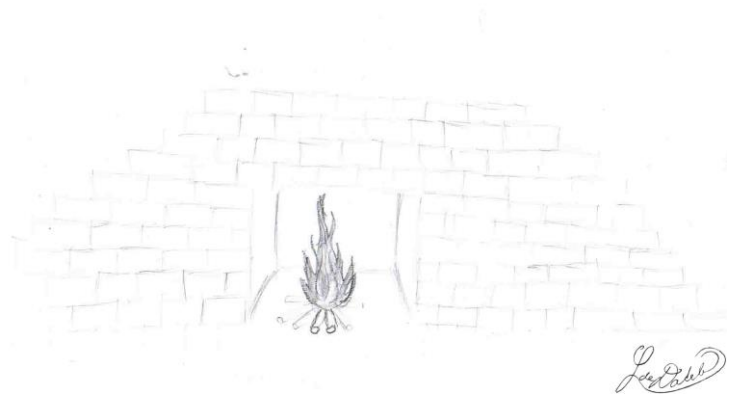
Tu Quentin vytiahol a podával jeden list. Ten bol pre prípad, že by grófka neprišla včas. Ale na druhej strane, ak by to stihla, list mal byť zničený. Domeniqo ho vytrhol z mníchových rúk a hneď začal čítať. Na jeho konci sa dostal len k jedinému slovu.

– Hajzli!

Následne si list založil za košeľu a vzal svoju ženu na vzduch. Stále sa ju nedalo upokojiť, a tak ju posadil do kočiaru a bez slova opustili opátstvo.

Kristine znášala pravdu veľmi ťažko. Celý jej život bola jedna obrovská lož založená na smrti. Žila v prepychu za cenu, že jej praví rodičia a dvojča boli zavraždení. Ako sa dá s takouto myšlienkou zmieriť. Našťastie sa jej nová rodina postavila za ňu a Domeniqo jej bol najväčšou oporou. Po niekoľkých dňoch sa mladá grófka znovu vrátila k životu. Pôvodne chcela odísť ďaleko, lebo to

na zámku nemohla vydržať, no manžel ju presvedčil. Táto pravda zostane zatiaľ neodhalená, podobne ako aj ďalšie svinstvá, ktoré spáchal starý de la Fern. Ibaže tu pravda o Kristine neskončila. Domeniqo vedel to, čo otec Gustavius povedať nestihol. Pri zahladzovaní stôp v chalupe rodiny sedliaka Ethory našiel plačúce dieťa. Kristinine dvojča. Kňaz si ho vzal ku sebe a pokrstil menom Elizabeth. Znechutený svojím konaním a sám sebou, vzal toto malé batola do kláštora v Nantens, kde ju vychovali ako sirotu ďaleko od všetkého zlého a hlavne od de la Fern. Domeniqo de Dateb dlho váhal, či má svoju manželku ešte viac rozrušiť a povedať jej to. Ale po diskusii s bratmi sa rozhodol mlčať do doby, kým nevypátra, či je jej sestra nažive alebo nie.

XXXII. kapitola: Režia

 o odhalení zla, ktoré napáchal de la Fern ešte za života, sa situácia na grófstve zmenila. Domeniqo sa zaprisahal povýšiť meno Grandského korzára na najobávanejšieho muža Starého sveta, aby tak zdvihol varovnú ruku nad ľuďmi podobnými, ako bol jeho najväčší nepriateľ Jean-Paul Jerome de la Fern. Popri poslaní však nezabudol ani pátranie po novej sestre svojej manželky Kristine.

Bolo júlové popoludnie, kedy v zátok grófstva Montageneu zakotvili korzárove lode. Na listine mali pripísané ďalšie dôležité víťazstvo vo forme potopenia francúzskej flotily brániace juhozápadné pobrežie. Kapitáni aj s posádkami mierili na pevninu, kde ich už očakávali Igor de Elias a jeho súčasný pobočník Šachba.

– Vitajte doma, seňori! Aký bol lov? – ozval sa správca grófstva de Elias.

– Ďakujeme za privítanie, Igor, – odvetil Enriqo.

– Bitka prebehla hladko. Všetky lode sú už na dne, – dodal Domeniqo.

– Pracuješ len pár mesiacov a za chvíľu sotva budeš mať protivníka, – usmieval sa Igor.

– Práve naopak, starý priateľu! Čím viac ich lodí potopí, tým viac za ním pošlú, – vstúpil do debaty aj Kalty.

– A kým sa šľachta a králi venujú mne, nebudú myslieť na zdieranie chudobných, – vyhlásil korzár a vtom dorazili aj zvyšní bratia a práca mohla pokračovať.

Bolo treba opraviť lode, doplniť zásoby a ošetriť ranenú časť posádky. Tejto úlohy sa ujali Kalty a dôstojníci, kým bratia de Dateb s Igorom odkráčali do zámku.

– Stali sa nejaké udalosti, pokým sme boli na mori? – vyzvedal Enriqo.

– Bol tu posol z Madridu. Jeho výsosť, Pedro vás očakáva na dvore.

– Všetkých? – uisťoval sa Domenigo.

– Nie, len Enriqa a Armanda.

Obaja bratia súhlasne prikývli a tým pádom pridali do kroku, aby mohli čo najskôr vyraziť do Madridu. Keď sa stratili, Domenigo sa ešte pozrel na Igora.

– Zistil si niečo v mojej záležitosti?

– Moje staré kontakty robili, čo mohli. Meno Elizabeth Ethory sa stratilo pred štyrmi rokmi. Mladá slečna ušla z kláštora, kde ju vychovávali.

– Nejaké ďalšie stopy?

– Boli, ale strácajú sa v lesoch na hranici medzi Francúzskom, Lageromániou, Geonou.

– Je tam niečo zaujímavé? – divil sa Bernardo.

– Áno. Je to sídlo najslávnejšieho banditu Starého sveta. Je podobným postrachom ako korzár, len na pevnine.

– Má ten dotýčný aj meno?

– Určite áno, ale mnohí ho prezývajú len Rekia.

Domenigo sa zamyslene zahľadel, no dlho nepremýšľal. Rozhodol sa daného banditu vyhľadať a zistiť niečo o stratenej sestre Elizabeth. Bernardo samozrejme ponúkol svoju spoločnosť, keďže by sa doma sám nudil.

Daný večer ešte páni strávili v prítomnosti manželiek, na rozdiel od Enriqa a Armanda, ktorý už boli neďaleko Madridu. A keď ráno vyšli prvé lúče slnka, Domenigo a Bernardo sadali do sedla a vyrazili do oblasti francúzskej oblasti Provance, kde chceli získať podrobnejšie informácie. Cesta im trvala zhruba dva dni aj s prestávkami, až sa napokon zastavili v meste Lyon ktoré bolo široko-ďaleko najväčšie. Obaja kráčali uličkami, držiac v ruke opraty svojich koní.

– Stále ma neprestáva udivovať kultúra Starého sveta, – komentoval rozhliadajúc sa Domenigo.

– Hoci som tento stavebný štýl vídal aj v Trópoch, ľudia sú tu iní. Narážal tým vlastne na chudobu, siroty pobeňujúce po ulici a tiež veľa žobrákov, ktorí čakali len na almužnu. Bratia si vyhládli hostinec, no nie v okolí hlavného námestia. Bol to jeden z tých pre

plebs. Kone si uviazali pred hostincom a vošli dnu. Tu sa to už viac podobalo na Trôpy. Muži strhaní prácou zapíjali svoj deň. Naokolo rozvoniavalo pečené mäsko a obsluhu robili hostinského krásne dcéry. De Datebovia pristúpili k pultu.

– Večeru a džbán vína, poprosíme, – ozval sa Domeniqo.

– A zaplatiť bude čím, cudzinci?

Domeniqo v momente hodil na stôl päť strieborných a hostinský začal kmitať ako hodinky. Bratia si sadli do rohu a odtiaľ pozorovali okolie. Nebol tu nik vhodný na informácie. V jednom kúte sedeli remeselníci, v ďalšom zase nejakí robotníci a najbližšie k pultu sa zdržiavali vojaci po službe.

– Kde začneme? – vyzvedal Bernardo.

– Pochybujem, že by niekto poznal Rekiu. A ak aj niekto hej, stach z neho je mocnejší ako naše zlatky.

Debatu prerušili hostinského dcéry, ktoré niesli večeru a víno. No nebola to len obyčajná obsluha. Muž za pultom cítil, že cudzinci majú plné mešce, a tak kázal svojim dcéram, aby prišeltcov obskakovali.

– Poslúžime ešte niečím, páni? – pýtala sa jedna z nich.

– Možno aj hej, – pousmial sa Bernardo.

No do úsmevu mu hneď skočil kapitán uniformovaných.

– Hej, tie dievčatá sú tu pre všetkých!

Domeniqo a Bernardo, samozrejme, nechceli problémy, a tak pozvali dievčatá spať, až sa hostinec vyprázdni. Minúty plynuli, boli z nich hodiny a až keď miestna katedrála zazvonila polnoc, sa hostinec začal postupne vyprázdňovať.

– Tak čo, braček? Aj sa zabavíme? Alebo ti postačia len informácie?

– Nie si náhodou ženatý, Bernardo?

– Som, ale to neznamená, že do konca života zostanem len s jednou. A ani ty by si nemal, hlavne, ak tvoje manželstvo bolo len na základe dohody.

– Toto ťa učil Santiago de Ramondo? – usmieval sa Domeniqo.

No na odpoveď už času nezostalo, keďže hostinského dcéry boli spať. Prisadli si k stolu a de Datebovia im naliali víno. Chvíľu dámy zabávali, až napokon sa Bernardo opýtal na tunajší kraj. Vraj

by sa sem rád presťahoval, ale počul nejaké klebety o banditovi menom Rekia, ktorý ohrozuje široké okolie. Ony odvetili, že áno je tu taký zloduch, no jeho posledná krádež bola tak za čiarou, že po ňom idú súčasne spojené vojská Francúzska a Lageromanie.

– Čo musí človek ukradnúť, aby to bolo za hranicou? – vyzvedal Domeniqo.

– Rekia okradol princeznú Annu, neter francúzskeho kráľa, ktorá sa mala zasnúbiť s členom cisárskeho rodu z Lageromanie.

– Princznej vzali úplne všetko a do Nuremborgu dorazila nahá vo vybielenom kočiari, ktorý ťahali dva somáre, – dodala druhá zo sestier.

– Treba uznať, že ten chlap má štýl, – pousmial sa nad tým Bernardo.

Lenže podľa dcér hostinského mal čoskoro odvisnúť. S lupom, ktorý získali, sa stiahli do Burgundských lesov, kde sa zasekli na francúzskej strane. Lesy sú obkľúčené a veľká časť Rekievej skupiny je mimo lesa. A tu už hostinský svoje dcéry odvolal upratovať a bratia dali hlavy dokopy.

– Musíme mu pomôcť, – vyhlásil Domeniqo.

– Ale posádky sú ďaleko, nestihneme to otočiť, – oponoval Bernardo.

– Tak bez nich.

– Jasné, dvaja proti dvom regimentom. Ty si vezmeš ten francúzsky a ja ten druhý.

– Z mojej strany je to v poriadku, ale pochybujem, že tvoj šerm sa natoľko zlepšil, aby si zvládol svoju polovicu.

– Vážne? Toto je tvoja reakcia?

– Presne tak! Pod', cestou niečo vymyslíme. – dohovoril Domeniqo, nechal na stole ešte niekoľko strieborniakov a obaja hostinec opustili.

Spomínané lesy neboli ďaleko. Šlo o širokoľahlý porast preseknutý Westfálskym zlomom, čiže vodou, ktorá predeľovala Starý svet. Kým jedna polovica bola na území Francúzska a druhá na území Lageromanie. Náš bandita sa mal zdržiavať práve na tej Francúzskej. Čas ukazoval len niečo po polnoci a bola veľká šanca,

že bratia k lesu dorazia ešte pred svitaním. Tma im mohla dať priestor preniknúť nepozorovane, lenže Bernardo mal niečo lepšie. Páni vkĺzli dnu, no stále zostávali na okraji.

– Ani to nebolo ťažké, – komentoval starší z bratov.

– Dnu to ide stále ľahko. Problém bude cesta von.

– Uvidíme, – dohovoral Bernardo a pohľadom sledoval blížiacu sa hliadku.

Jeho plánom bolo odchytiť si dvoch mužov v čierno-žltej uniforme. Lenže vojaci chodili po desať a mali muškety, takže zvyšok plánu musel doriešiť Domeniqo.

– Počkáme si, až si niekto z hliadky odskočí do kríkov. Niečo ho schmatne, padne zopár výstrelů, jeden či dvaja ho pôjdu hľadať a hotovo.

– Niečo ho schmatne?

– Sme predsa v lese, je to tu plné vlků, či inej divej zveri.

– Skvelé, hneď sa cítim pokojnejšie, – zašomral si Bernardo a začal sa obzerať za svoj chrbát.

Keď dlhšiu dobu žieden z vojakov nešiel bokom, bratia sa rozhodli nasledujúcu skupinu nasledovať z hústiny. Toto už ovocie prinieslo. Hliadka sa zastavila a jeden sa oddialil. Mušketo oprel o strom a pustil sa do vykonávania potreby. Domeniqo, so skúsenosťami z Tanzanei, sa potichu priplazil a zdrazil muža k zemi. Ten od strachu vykrikoľ a zvyšok hliadky bol v pozore. Zaznelo niekoľko výstrelů. Za ten čas de Dateb ležal utiahnutý na zemi a prikrýval sa telom vojaka. Po výstreloch ho hodil bratovi.

– Odtiahni ho preč! – šepkal.

– A čo ty?

– Prídem!

Tu sa zrazu ozval veliteľ hliadky:

– Hans, Johan, preveriť hústinu! Ostatní nabiť muškety!

Dvojica mužů v uniforme opatrne postupovala do hústiny, kde zmizol ich kolega. No nemohol zmiznúť len jeden. Museli padnúť obaja. Domeniqo si prichystal jednu dýku do úst a druhú vzal do ruky. Počkal, až boli vojaci úplne blízko. Prvú dýku hodil a vojak napravo sa zvalil na zem. Vzápätí však skočil na toho druhého, vybral dýku spomedzi úst a muža v uniforme dobodal mnohokrát,

aby to vyzeralo ako útok divého zvieraťa. Potom si to prvé telo odtiahol do hlbkej tmy lesa. Následne našiel Bernarda, ktorý bol už v uniforme.

– Čo ďalej? – pýtal sa Domeniqo vysliekajúc mŕtvolu.

– Potrebujeme papier a brko. Napíšeme francúzskemu generálovi odkaz od lageromanského, aby sa presunul na sever.

– A v akom jazyku to chceš napísať?

– Hovorím, píšem a čítam šiestimi jazykmi Starého sveta. Toto ma Santiago de Ramondo učil. A tiež falšovať akúkoľvek listinu či dokument.

Domeniqo sa len pousmial a uznal bratovo umenie. I on sa v rýchlosti prezliekol a obaja vyrazili hľadať potrebné veci na vytvorenie listu pre francúzskeho generála. S Bernardovými znalosťami nebol problém sa pohybovať v najbližšom Lagerománskom tábore. Papier, brko a atrament sa našli tiež a starší z bratov de Dateb sa dal do práce, kým mladší sledoval okolie. Do hodiny bol list hotový a dvojica sa nepozorovane vykradla z tábora. Ubehli ďalšie dve hodiny a francúzske veliteľstvo bolo nadohľad. Bernardo presne vedel, ako má v roli posla postupovať, a tak sa dostal priamo ku generálovi. Do dvadsiatich minút bol de Dateb von zo stanu. Bez slova schmatol brata a odkráčali z tábora.

– Čo tak naponáhlo? Odhalili nás? – vyzvedal Domeniqo.

– Naopak, zožrali nám to aj s podnosom. Tu je odpoveď generála, – vytiahol list Bernardo a začítal sa doň

– No?

– Taktika sa mu pozdáva. Presunie svoje vojsko na sever a vnikne do lesa zajtra ráno po úsvite. Popri tom bude čakať, že sa Lagerománi pridajú a vytlačia Rekiu na západ, kde už bude čakať jazda. Jedinou podmienkou Francúzov je, že chcú Rekiu živého, aby ho mohli obesiť za urážku koruny. To znamená, že máme zhruba šesťnásť hodín na záchranu.

– To sotva! – oponoval Domeniqo, – keď Lageromani uvidia, že sa kolegovia hýbu, pošlú pravého posla a celé sa to prevalí zhruba do piatich hodín.

Bernardo súhlasne prikývol, lebo s týmto faktom doteraz nerátal. A preto už nezostávalo nič iné, ako sa vnoriť do húštiny

Burgundských lesov a nájsť hľadaného banditu. Po niekoľkých desiatkách metrov si seňori zo seba zhodili vrch uniforiem a previazali si tváre čiernou šatkou, čo znamenalo, že Domeniqo preberá velenie.

Možno by človeku prebehlo hlavou, ako nájsť skupinu banditov v obrovskom lese. Lenže o tomto nebolo treba uvažovať, pretože domáci si našli bratov de Dateb. Chvíľu ich banditi sledovali z korún stromov a až keď videli, že nie sú výsadvková skupina, sa ich rozhodli konfrontovať.

– Stát! Kto ste? – ozval sa jeden z nich po francúzsky.

– Hľadáme vášho vodcu Rekiu. Prišli sme na pomoc a poznáme cestu von! – odvetil Domeniqo, tiež tým istým jazykom a na znak svojej dobrej vôle odovzdal svoj meč, ale šatku z tváre si dole nedal. Podobne učinil aj Bernardo. Desiatka banditov ich teda obkľúčila a odvieďla do tábora. Ten sa nachádzal na malej čistinke takmer uprostred lesa. Bandita, ktorý viedol skupinu, aj s mečmi de Datebov sa na moment stratil. Asi po piatich minútach vyčkávania k hosťom pristúpilo velenie banditov. Na ich čele stál velikánsky chlap a za ním niekoľko ďalších banditov.

– Vraj poznáte cestu von z lesa?

– Áno, ale tú informáciu poviem len vášmu vodcovi! – odvetil Domeniqo pozerajúc sa na chlapa ozrutu.

– Čo blázniš? Veď nevidíš že to je on? Kto iný by z týchto chlapov mohol byť Rekia? – pristúpil k nemu Bernardo.

– Vidno, že sa ešte máš čo učiť, braček, – pousmial sa Domeniqo a pokračoval, – tak môžem teda hovoriť s vaším vodcom?

– Prečo si myslíte, že to nie som ja? – opýtal sa veľký muž.

– Hoci stojíte na čele a ostatní za vami, v skutočnosti tvoríte len kruh, aby ste chránili vášho pravého vodcu, ktorý stojí uprostred vás, – vyhlásil seabavedomo korzár.

Vtom spoza ozruty vystúpila útla, štíhla postava, ktorá mala tvár tiež zahalenú šatkou.

– Máte neskutočný postreh, seňor!

– Teší ma, madam, – ešte raz sa pozdravil Domeniqo.

Z obávaného banditu sa razom stala žena. U mnohých by to vyvolalo nedôveryhodnosť, no korzár zmýšľal inak. Ak žena dokáže viesť skupinu banditov a tak úspešne, musí mať výborné schopnosti. Rekia, teraz už tá pravá, zas položila otázku, či dotýčný pozná cestu von z lesa. Korzár prikývol, no chcel niečo za niečo. Požadoval informácie. A i keď čas súril, obaja si našli čas na tichú debatu ďalej od ostatných.

– Takže seňor, skôr než sa opýtate mám jednu otázku ja. Kto ste? Ako ste ma našli?

– To sú dve otázky, madam. Ale zodpoviem vám ich rád. Moje meno je kapitán Damtaqua. Inak známy ako Grandský korzár.

– Teší ma! Vaša reputácia rastie závažným tempom, vzhľadom na to, že tu úradujete len niekoľko mesiacov. Prečo to vlastne robíte?

– Vedie ma pradávne proroctvo a k tomu viažuca sa prísaha. Mojim cieľom je pomáhať chudobným a slabým pred hrozbou šľachty, útlaku a krutosti.

– Máte ušľachtilé ciele, kapitán Damtaqua, ale netúžili ste po normálnom živote ako ostatní?

– Pre mňa je normálnym životom toto. Pred rokmi jeden muž zobral môjmu otcovi všetko, keď ten unikol spod šibenice, začal nanovo. Založil si rodinu, no on mu zas všetko vzal a zabil moju matku. Otec ako prvý prijal toto proroctvo a začal pomáhať iným, aby sa už nikomu nestalo to, čo jemu. A ten muž sa zjavil zas a do tretice ho pripravil o život. Ja a moji bratia sme boli rozdelení. Minulý rok nastal čas pomsty. Vzal som na seba otcovo poslanie, našiel bratov, pomstil sa a očistil meno nášho rodu. Ale nech budem kdekoľvek, už stále zostanem Grandským korzárom. Nádejou pre ľudí.

– Neskutočné odhodlanie, seňor. A po týchto slovách nemám najmenší dôvod vo vás pochybovať. Počúvam vašu prosbu.

– Hľadám jednu ženu. Moje pátranie ma zaviedlo k vašej skupine. Volá sa Elizabeth Ethory!

Tu žena, počujúc meno, zmeravela. Boli to roky, kedy zaznelo naposledy. A Domeniqo žiadnu odpoveď ani nepotreboval. Stačil mu výraz jej tváre.

– Prečo? Prečo ju hľadáte? Poslal vás on?

– Svojim spôsobom áno.

Rekia v momente siahala na svoj meč, ale korzár ju zadržal a pokračoval.

– Nebojte sa, ten muž je už mŕtvy a viac ubližovať nebude.

– Tak potom?

– Poznám príbeh o tej noci, keď de la Fern vyvraždil rodinu Ethory, aby si privlastnil ich dcéru. A poznám aj pokračovanie! Dvojča tej dcéry, Elizabeth, prežila a vyrastala v jednom ďalekom kláštore.

– Stále nechápem, aký súvis to má s Grandským korzárom z Nového sveta.

– De la Fern je ten istý muž, čo zničil život môjho otca. Zabil mi oboch rodičov a keď šlo do tuhého, neváhal nastaviť svoju dcéru ako štít. Tesne pred smrťou učinil pokánie a ja som tu, aby som napravil jeho posledné hriechy. Tak teda Elizabeth, vaša sestra žije a bude rada, ak bude mať v tomto ťažkom období niekoho pri sebe.

– M-moja sestra? Prežila až dodnes?

– Žije, lebo ju chráni jej manžel, Grandský korzár. No po tom, ako sa dozvedela pravdu o svojom pôvode, je zdrvená.

– Lenže moja rodina je teraz tu! Nemôžem opustiť všetkých, ani to, čo sa vybudovalo.

Korzár tomu veľmi dobre rozumel, lebo i on sa rozhodoval rovnako. Voľba medzi bratmi a poslaním. Medzi láskou a ustavičným bojom, medzi dcérou a možnou smrťou. No bratia ho neopustili, láska ho podporuje a dcéra ho volá domov z každého boja. Tým, že si vybral tú ťažšiu cestu, neznamená to samotu. Lebo rodina je tam vždy, aby stála za každým jedným členom. Elizabeth, počujúc tieto slová, sa rozplakala, lebo nikdy predtým sa jej srdca nič podobné nedotklo.

Damtaqua a Rekia sa i naďalej rozprávali. Ona sa zasekla, nevedela ako ďalej a on jej radil na základe svojich skúseností. A nech už príde nasledujúce dni čokoľvek, treba myslieť na súčasnosť, a to malo byť stretnutie so stratenou sestrou. Jeden cieľ, jeden malý krôčik.

– Braček, nechcem rušiť, ale Francúzi a Lageromanci už určite tušia, že ich niekto napálil, – vstúpoval do debaty Bernardo.

– Jasné! Odchádzame! – pozrel sa korzár na vodcu banditov.

Rekia prikývla a kázala svojim mužom, aby vrátili dvojicu ich zbrane. Následne odovzdala velenie korzárovi, a tak sa zhruba tridsaťčlenná skupina rozbehla smerom von z lesa. Bernardove výpočty boli správne. Presun francúzskych vojakov vyvolalo u Lageromancov otázky, ktoré chceli mať zodpovedané. Kým sa riešil konflikt s poslom, z juhozápadnej strany lesa vyšli naši hrdinovia.

– Tu sa rozdelíme! Jerome, vezmi mužov a roztrúste sa po dedinách! – velila Rekia veľkému mužovi.

– Rozumiem. A dokedy sa máme skrývať?

– O dva týždne príď za mnou do...

– Na grófstvo Montagenu. Preukáž sa týmto prsteňom, – doplnil Damaqua a podával prsteň.

Banditi sa rozlúčili a rozprchli po širokom okolí, kým korisť zostávala bezpečne v lese už vo vopred vykopaných jamách. No a trojica našich hrdinov sa rozbehla smerom na juh, kde mali bratia de Dateb ukryté kone. Ibaže obaja generáli konali promptne, hlavne keď sa jednalo o niekoho, kto urazil monarchov. Keď sa zistilo, že okolo lesa zostal voľný priestor, jazdy oboch armád začali prečesávať okolie.

– Ako ďaleko ešte? – pýtala sa v behu Rekia.

– Už to nie je ďaleko! Kone máme v tamtej dedinke, – ukazoval za horizont Bernardo.

V prepočte to mala byť zhruba hodinka pešo, menej v behu. Ubehlo len niečo cez desať minút a na obzore bolo vidieť jazdu.

– To nevykryjeme, – šomrala Rekia.

– Dolu šatky a hovorím len ja! – kázal Domenigo a trojica pokračovala v ceste pokojným krokom. Štyridsiatka jazdcov ich dobehla čo nevidieť a okamžite zastavila s otázkou, kto sú a či nevideli na okolí skupinu banditov.

– Som gróf de Caracas, z Nového sveta.

– A čo tu robíte?

– Môj dobrý priateľ mi poradil, že tu nájdem vhodné pozemky na stavbu svojho zámku. Tuto architekt Maracaibo vám to dosvedčí, pokiaľ viete španielsky.

– Použiť mená miest z Trópov je kreatívne, – šomral si Bernardo. Následne sa veliteľ jazdy ešte raz opýtal, či nevideli banditov na okolí. Keď dostal zápornú odpoveď, chcel už zaveliť na odchod, lenže jeho pobočník mu niečo pošepol a veliteľ sa ozval zas.

– Ak ste gróf, prečo máte na nohách vojenské čižmy? A zdá sa mi, že aj tie nohavice patria Lageromanskej armáde.

– A ja som si myslel, že ťa prezradí tvoja trápna historka so stavbou zámku, – naklonil sa k bratovi Bernardo.

– Po zatknutí môžeš vymyslieť niečo lepšie ty. Rád sa priučím, – odvetil Domeniqo, pričom veliteľ jazdy stále čakal na odpoveď.

Tá neprichádzala, a tak dal podozrivú trojicu obkľúčiť. To bol koniec i keď im nikto nedokázal, že práve oni sú hľadani banditi. Ale generál, ktorý videl Bernarda, to mohol dosvedčiť.

– Spútať!

Traja muži hneď zosadli z koní, ale ďalší zároveň padli zo sedla. Veliteľ jazdy sa obzrel, no nič nevidel, až kým neprišli ďalšie záblesky. Následne zavelil útok na to miesto. Z húštiny sa im vynoril protivník v podobe pirátov.

– Kto to je? – divila sa Rekia.

– Rodina, – pousmial sa Domeniqo a ďalej nezaháľal.

Chopil sa oprát opusteného koňa a sadal do sedla. Bernardo za ním a Rekia nakoniec. Všetci traja vyrazili za jazdou, aby sa mohli zapojiť do boja. Lenže to nebolo treba. Piráti ešte jedným výstrelom preriedili jazdu a kým dodšlo k stretu, boli Francúzi v obrovskej nevýhode. Do piatich minút bolo po všetkom.

– Jedna skupina pozbiera zbrane! Druhá pochyťá kone. Nenecháme tu nič! – velil Enriqo na čele pirátov.

– Vitaj, braček! – zdravil ho cválajúci Domeniqo.

– Hráme sa sami chlapi? – podpichol najstarší z bratov.

– Potreboval som urovnať ešte jeden dlh de la Ferna. Čo ťa sem privádza?

– Igor vravel, že by sa vám hodila pomoc, tak sme tu. Kto to je?

– Elizabeth, rodina. Doma to vysvetlím podrobnejšie.

– A váš oddaný služobník, korzár, – dodala.
Elizabeth, alebo Rekia vidiac silu rodiny a korzárovu moc ,vedela, že ak bude pokračovať v boji za chudobu, tak len pod korzárovým velením. Piráti dokončili svoju prácu, sadli do sediel a vyrazili späť na grófstvo Montageneu spolu s Rekiou. Korzár tak zanechal za sebou impozantný vstup na vnútrozemie. Vystrelil si z dvoch armád a má na svedomí masaker na lúke pri Burgudnských lesoch. Takto miznúc v diaľke, zostávajú za ním len ošklbané telá vojakov a jeden muž stojaci obďaleč za stromom. Odtiaľ vo svojej šedej sutane s kapucňou na hlave, pozoroval celú bitku, no následne sa razom stratil. Ale kto to je?

Záver

Noc kapitána Damtaqu v Starom svete vzrastala. Nielenže začal ovládať moria na západnom pobreží kontinentu, ale získal aj prvú posilu na pevnine a hneď jednu z najlepších. Po takmto predstavení sa častokrát nebolo nutné zasahovať. Šľachte stačilo len začuť meno Grandský korzár a boli poslušní. Poslanie dosiahlo svoj účinok a mohlo nasledovať obdobie väčšieho pokoja. Lenže vysedávanie na grófstve nebolo pre bratov de Dateb, a tak Enriqo a Armando prijali ponuku, ktorú im dal kráľ. Enriqo so svojou Santissimou Madre a renomé z Trópov nastúpil do kráľovskej flotily ako jeden z najvyšších admirálov. Armando zase prevzal miesto po mŕtvom generálovi de Gonzáles a stal sa generálom vojsk v oblasti Leon. Aj Bernardo využil svoje schopnosti a bolo mu ponúknuté miesto diplomata priamo na kráľovskom dvore. Plnil tie najchúlostivejšie záležitosti koruny. No a Domeniqo, ktorý raz za čas musel obliecť čierny plášť, bol oficiálne obchodníkom a členom Španielskej obchodnej spoločnosti.

Zrodili sa z nešťastia a smútku, no ľudom priniesli len radosť a spravodlivosť. Povstali z dna, kam ich poslalo zlo a nevzdali sa. Nezlomila ich ani smrť, ani rozlúčenie. Zvíťazili nad každým a spoločne žijú tak, ako im bolo predurčené pod ochranou kapitána Honguu – Alfonza a matky Andrey, ktorí na nich dávajú pozor zhora.

D de Dateb
Domeniqo Pablo de Dateb

Zoznam postáv

I.

don Alfonso Sánchez Blanco de Dateb - Hongua
admirál Igor Jorge de Elias
don Felliipe Mehia
Gabriello Reyes
Jimena Reyes
grófka Anjeliqa Maria de Caraso
admirál Roberto Marcaro
dôstojník Peter Johnson
dôstojník Carlos Diego Santos - Kalty
lady Andrea Elizabeth Norton
admirál John Frank Norton
guvernér Chcolearles Oliver Willson
generál Jack Mathew Peters
dôstojník Robert Langford
rodina Asevedo

II.

guvernér Santiago Alvaro de Ramondo
náčelník Zandanal
princezná Lumibe
kapitán Anjello Rembroza
guvernér Juan Miguel de Marco
kapitán Ignacio Felliipe de Fernández
kapitán Manuel Santana
generál Esteban Alberto Santos
gróf Jean-Paul Jerome de la Fern
admirál Enriqo Sandoval

III.-IV.

admirál Enriqo José de Dateb (de Elias)
admirál Tobias Lorenzo de Dateb
don Bernardo Felliipe de Dateb (de Ramondo)
don Domeniqo Pablo de Dateb - Damtaqua
generál Armando Dante de Dateb (Santos)
princ Šachba

señor Martin Vašu Santos
princezná Luna
šaman Shizhe
důstojník Lesslie George Bursak
kapitán Michael Steward
guvernér Henrich Albert Westside
kapitán Jack Long
don Zoltiago Jorge de Ramondo
señorita Eugenia Razario
generál Pablo Delgado
señorita Isabell Delgado
don Marco
vojaci Carlos, Miguel, Juan, Gabriello
señorita Camilla Sallaz
señorita Sofia de Elias
kapitán Skull
kapitán Cráneo
señor Miguel Hawk
señorita Sarah
kapitán Claudio Lavaró Willson
lady Jane Elizabeth Norton

V.

lady Nicole Blanca Johnson
člen posádky Manuel
člen posádky Julio
člen posádky Fernando
král' Pedro I.
señorita Kristine Alessandra de la Fern
madam Sabina Nicole le Danié
kapitán Fabricio Ferante de Gonzáles

VI.

posol Quentin
otec Gustavius
bandita Reikia – Elizabeth Ethory
bandita Jerome Rosette

Obsah

I. Gróf de Dateb (1586-1593)

Alfonzo Sánchez Blanco de Dateb	4
Nový život v Novom svete	15
Z ostrova na more	27
Kapitán de Dateb vs admirál Norton	39
Vyvolená	51
Svadobná cesta	65
Norton a de Dateb na Bahamách	72

II. Prísaha (1594-1597)

Z nešťastia a smútku	82
Tanzanea, zrodenie Grandského korzára	93
Väzenie v meste Puerto Bello	101
Stratený muž	110
Igorov príbeh	121
Navždy zbohom	134

III. Po rokoch (1608-1611)

Domeniqo de Dateb	146
Bahamy	153
Obrana mesta Isle Fermalle	165
Caracas	175
Admirál de Elias, mladší	185

IV. Návrat Grandského korzára (1613)

Obnovenie prísahy	195
Nová posádka	203
Korzár útočí	216
Isla Fremalle	226

Vitajte doma	236
Záchranná akcia	247
Dedičstvo	258
Finále	265

V. Španielsko (1614)

Z lodného denníka	277
Príchod do Starého sveta	286
Rodinné panstvo	294
Kapitán Damtaqua	304

VI. Posledné hriechy de la Ferna (1614)

List	315
Rekia	322
Záver	334
Zoznam postáv	335

Kráľ morí: Prísaha

© Dominik Antolov 2020

Ilustrácie: © Dominik Antolov, Beáta Koncz

Jazyková úprava: Mgr. Mária Kubizniaková

Vydané v roku 2020

Vydanie prvé

ISBN: 978-80-570-2482-8